

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Book Two IN THE MORALLY AMBIGUOUS DUET

VERONICA LANCET

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CEHENNEM KIZI

VERONİKA LANCET

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Sisi
2. Sisi
3. Sisi
4. Vlad
5. Vlad
6. Vlad
7. Sisi
8. Sisi
9. Sisi
10. Sisi
11. Vlad
12. Vlad
13. Sisi
14. Sisi
15. Vlad
16. Vlad
17. Vlad
18. Vlad
19. Vlad
20. Sisi
21. Sisi
22. Sisi
23. Sisi
24. Vlad
25. Vlad
26. Vlad
27. Vlad
28. Sisi
29. Sisi
30. Sisi

31. [Marcello](#)
32. [Vlad](#)
33. [Vlad](#)
34. [Vlad](#)
35. [Sisi](#)
36. [Sisi](#)
37. [Sisi](#)
38. [Vlad](#)
38. [Vlad](#)
39. [Vlad](#)
40. [Vlad](#)
41. [Sisi](#)
42. [Sisi](#)
43. [Vlad](#)
44. [Sisi](#)
45. [Vlad](#)
- [Sisi](#)

Copyright© 2021-2025 by Veronica Iant

Tüm hakları saklıdır.

Daha önce Morally Ambiguous'ın bir parçasıydı. İlk olarak 30 Haziran 2021'de yayınlanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

ÖNSÖZ

ARC VERSİYONU

Sevgili cesur okuyucu,
Bu kitabın sayfalarını açmak için gerçekten cesur olmalısınız.

BU KİTAP KARANLIK. Ve bundan kastım, süper karanlık (ama aynı zamanda sevimli ve romantik). Kan var, çok fazla kan, bazı şüpheli romantik yamyamlıklar, saplantılı aşk ilişkileri ve **ÇOK** rahatsız edici sahneler var.

Bu kitap da sıradan bir kara romans değil. Bilimkurgu ve PNR etkilerine sahip ve çağdaş ile spekülatif kurgu arasındaki çizgide ilerliyor. Bu yüzden zaman zaman inançsızlığınızı askıya alabilmelisiniz. (Konu aşk hikâyesine geldiğinde değil, çünkü kim Vlad ve Sisi'ninki gibi mide bulandırıcı derecede tatlı bir aşk hikâyesi istemez ki?)

BU YÜZDEN ÇOCUKLAR, BU SENARYOLARIN HIÇBİRİNİ EVDE DENEMEYİN, TAMAM MI?

Bu, geri dönmeniz için bir uyarıdır, yoksa bundan sonra okuyacaklarınızı bir daha okuyamazsınız. İğreneceksiniz. Muhtemelen kabuslar göreceksiniz. Bana sorarsanız buna değmez. Bu yüzden kitabı kapatın ve kendinizi travmadan kurtarın.

Ama bu uyarılar seni daha da meraklandırdıysa, o zaman karanlık tarafa hoş geldin dostum.

Kargaşanın tadını çıkarın!

TAM TETİKLEYİCİ UYARILAR

hayvan istismarı
kan (gore) kanlı
oyun yamyamlık
rıza ile rıza dışı ölüm
aşağılayıcı
terimler
tanımlayıcı CSA
tanımlayıcı
tecavüz ilaçları
silahlar
insan deneyleri aşırı
grafik şiddet
aşırı grafik cinsel durumlar aşırı
işkence tasvirleri tımar
çocuk kaçırma
biçakli oyun
düşük cınayet
non-con/dubcon
primal oyun
kendine zarar
verme
madde
bağımlılığı
intihar
rahatsız edici dini durumlar

1

SISI SEKİZ YAŞ

I Zor yutkunuyorum. Boğazım ağrıyor, nefesim çok sert, ama şimdi duramam. yeteneğimin en iyi için koşuyorum,

Yakalanırsam beni tam olarak neyin beklediğini bilerek.

Manastırın binaları bana doğru yaklaşıyor ve ben çılgınca etrafıma bakınıp bir çıkış arıyorum. Hiçbir çıkış göremeyince aklıma gelen tek şeyi yapıyorum... Kiliseye giriyorum.

Arkamda ağır adımlar yankılanıyor, bu da çok geride olmadıklarının bir işareti.

Günah çıkarma kabinine odaklanıyorum ve kapıyı hızla açıp kendimi içeri tıkıyorum. Bir elim ağzıma gidiyor ve kimsenin beni duymaması için nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Korku beni ele geçirirken, özellikle de kilisenin kapısının açılma sesini duyduğumda nabzım tavan yapıyor.

Geldiler!

Koridorları ararken ayak seslerini duyuyorum, sesleri yüksek, yankısı binanın içinde yankılanıyor.

"Onu buraya girerken gördüm. Bir yerlerde saklanıyor olmalı," diye mırıldanıyor içlerinden biri, ses tonundan kızgınlık damlıyor.

"Assisi! Çık dışarı! Seni aramak için ne kadar zaman harcarsak o kadar sinirlenirim ve sen de benim sinirlenmemden hoşlanmazsın," diye bağırıyor kişisel kabusum Cressida.

Benden birkaç yaş büyük olan Cressida her zaman bana karşı bir şeyler hissetmiştir. Birinin bana bir şey söylemediği ya da yapmadığı bir günüm nadirdir. Ve genellikle başıma gelen tüm talihsizliklerin arkasındaki beyin Cressida'dır. Benden bu kadar nefret etmesi için ona ne yaptım bilmiyorum.

Ben doğduğumdan beri Sacre Coeur'de olmama rağmen, Cressida buraya sadece birkaç yıl önce geldi. Annesi tarafından manastırın kapısına bırakılmıştı.

Terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum, çünkü kendi ailem beni daha birkaç günlükken rahibelerin bakımına bıraktı ve bu gerçek en başından beri yaşlı rahibeler tarafından kafama kazındı.

Tanrı korusun, ne kadar istenmeyen biri olduğumu unuttum.

Yine de öfkemi hiç başkalarından çıkarmamıştım. Cressida gibi değil.

Manastıra geldiğinden beri büyük kızlar için bir tür lider haline gelmişti ve onlar da başkalarına sataşmaktan başka bir şeyden hoşlanmıyorlardı.

Zaten yaşlı rahibeler tarafından dışlandığım için, onların alayları ve cezaları için mükemmel bir hedef olmuştum.

Herkesin şeytanın çocuğu olduğuma dair fısıltılarına ya da kötü şans getirdiğim için kimsenin benimle isteyerek ilişki kurmayacağı gerçeğine dayanmak zorunda olmam yeterli değil. Hayır, Cressida ve onun kötü kızlardan oluşan çetesi hayatımı cehenneme çevirmek için fiziksel cezalara başvurmak zorunda *kaldı*. Ne de olsa şeytanın çocuğu için uygun bir kader.

Cressida onlara, "Arkayı kontrol edin, ben önü kontrol edeceğim," diye emrediyor ve sonra bir karışıklık duyuyorum.

Adımları saklandığım yere giderek yaklaşıyor ve bedenim şimdiden korkudan titriyor. Beni bulduklarında bana ne yapacaklar... Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Bu hafta işlerimden biri mutfakta çalışmaktı, bu yüzden diğer rahibelerden bazılarına yemek hazırlamada yardım ediyordum. Bunun kolay olacağını düşünmüştüm.

Yeterince, çünkü kimseyle etkileşime girmeden sebze doğrayabilir ve patates soyabilirim. Bu benim için her zaman mükemmel bir angarya türüdür, çünkü kimse bana herhangi bir şekilde sataşamaz.

Ancak bu sefer, benim lehime çalışmadı.

Her nasılsa, Cressida dünkü öğle yemeğinden dolayı hastalanmıştı. Bir şekilde yemeğe yardım ettiğimi öğrenmişti ve ona göre ben zaten suçluydum. Pis ellerimle yemeği kirletmiştim ve bunun bedelini ödemeliydim.

Cressida'nın gizemli hastalığının ardından birkaç kız daha hastalanmıştı ve böylece ben de herkesin öfkesinin merkezi haline gelmiştim.

Daha fazla gürültü beni onların hareketlerine karşı uyarıyor ve kilisenin her tarafını yağmalamış görünüyorlar.

Lütfen beni bulma... Lütfen...

Cressida ile son karşılaşmamın izleri hâlâ duruyor. Dizlerim o kadar kötü kırılmıştı ki, iki hafta boyunca topallamıştım. Ve bu sadece onun gözleriyle karşılaştığım içindi. Bana küstah dedi ve *yerimi* göstermeye başladı.

Yemeğine bir şey yaptığımı düşündüğü için şimdi bana ne yapacağını hayal etmek bile istemiyorum.

"Gerçekten saklanabileceğini mi sanıyorsun?" Cressida'nın alaycı sesi, günah çıkarma odasının kapısı tekmesinin şiddetiyle sarsılmadan hemen önce yankılanıyor.

Günah çıkarma odasının eski ahşabı gıcırdayarak duvara çarpana kadar geriye çekiliyorum.

"Yakaladım onu." Cressida kapıyı açıp gözlerinde kötülükle bana bakarken keyifle sırtıyor.

Eli doğrudan üniformamın yakasına gidip beni zorla kabinden dışarı çekip yere iterken boğazıma bir nefes takılıyor.

Diğer kızların etrafımda toplandığını gördüğümde uzuvlarım titriyor. Geri çekilmek ve onlardan kaçmanın bir yolunu bulmak için boşuna çabalıyorum ama kapalı bir çember oluşturdıklarında, benim için sakladıkları her şeye katlanmaktan başka bir şey yapamayacağımı anlıyorum.

"Şuna bak," diye kıs kıs gülüyor içlerinden biri, ayağı koluma temas ediyor. Hemen acı içinde irkiliyorum ve onun ulaşamayacağı bir yere gitmeye çalışıyorum.

"Yapma," Cressida'nın kolu onu durdurmak için öne doğru fırlıyor. "Ne konuştuğumuzu unutma. Onu döversek hiçbir şeyi çözemeyiz."

Sözleri karşısında gözlerim açılıyor ve tam rahatlayarak iç çekecekken devam ediyor ve söyledikleri beni dehşete düşürüyor.

"Ondan günahı temizlememiz gerekiyor." Bana bakarken sinsice gülümsüyor ve diğer kızlar da hemen aynı fikirde.

Bunu daha önce duymamış değilim, çünkü Baş Rahibe beni her hafta günahlarımdan arındırmak için özel bir dua seansına götürüyor. Alnımda kırmızı bir işaretle -Şeytan'ın işareti-doğduğumdan beri günahkâr olmaya mahkûmmuşum gibi görünüyor. Ama insanların beni kabul etmesini sağlayacağını düşünerek Başrahibe'nin kötülüklerden arınma tavsiyesine uymayı kabul etsem de, yöntemini hiçbir zaman gerçekten kabul etmedim.

Çünkü bende bir sorun olduğunu düşünmüyorum... Şimdi, Cressida'nın gözlerine bakarken, ne olacağından korkuyorum bana olacak.

"Hayır, lütfen," diye sızlanıyorum ama kızlar çoktan üzerime çullanmış, her iki yanımda birer tane, bir kolumdan ve bir bacağımdan tutup beni sunağa doğru götürüyorlar. Cressida arkamızdan geliyor, talimatlar yağıdırıyor.

Masadaki tüm kutsal eşyaları kaldırarak beni masanın üzerine yerleştiriyorlar ve uzuvlarımı hızla bir iple sabitliyorlar. Onlara tekme atmaya çalışıyorum ama tırnakları acıyla derime batıyor ve onlarla boy ölçüşemeyeceğimi anlıyorum.

Sayıca az olduğumda değil.

Ben masaya doğru hareketlendiğimde kızlar bir adım geri çekiliyor ve Cressida'nın yanıma gelmesine izin veriyorlar.

"Senin gibi birini neden burada tuttuklarını anlamıyorum. Dokunduğun her şeyi mahvettiğin çok açık," diyor, ağzının kenarı hafifçe kıvrılıyor.

Bir köşeden İncil'i alıyor, açıyor ve bir ayet okuyor. Kızlardan biri su dolu bir kap getiriyor ve Cressida'nın başıyla işaret etmesi üzerine suyu yüzüme döküyor.

Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum, yaptıkları karşısında şok oluyorum. Ben boğulup tükürene kadar yüzüme su dökmeye devam ediyorlar.

"Onu kötülüklerden koru." Kısa bir süre için Cressida'nın sesinin kilisede yankılandığını duyuyorum ama dikkatimi suyun ağzıma ya da burnuma kaçmasını önlemek için başımı hareket ettirmeye veriyorum. Ama kabı yüzüme boşaltma ritmi birazını yutmamamı zorlaştırıyor.

"Dur," diyor Cressida, gözlerini ıslak yüzüme dikerek. "Bu işe yaramıyor. Ondan yayılan kötülüğü hâlâ hissedebiliyorum." Dehşete düşmüş yüz ifademi görünce şaşırmış gibi yapıyor.

"Tüm vücudunun kutsandığından emin olmalıyız." Kızlara talimat veriyor ve onlar da hemen itaat ederek, neredeyse çıtır çıtır ve sunak masasının üzerinde titrer halde kalana kadar vücudumdaki giysileri soyuyorlar.

Cressida gülmeye devam ediyor, benim işkencem görünüşe göre onun neşesini besliyor.

Üzerime su atmaya devam ediyorlar ve çok geçmeden soğuktan dişlerim takırdamaya başlıyor.

Kızlardan biri, "Zavallı Assisi, donuyor olmalı," diye yorum yapıyor ve hepsi gülmeye başlıyor.

Masanın etrafından dolanırken, eli saçlarımı tutuyor, topuzumu yırtıyor, böylece teller aşağı dökülüyor.

"Hmm," diye başlıyor Cressida, gözleri ilgiyle parlıyor. Yaklaştığında gözlerim açılıyor, bakışları saçlarımda.

Lütfen, hayır.

Lekeli yüzümle asla güzel olamayacağımı bilmeme rağmen, saçlarım benimle ilgili uzaktan çekici olan tek şey. Aynı zamanda her zaman taranmış ve temiz olduğundan emin olarak büyük özen gösterdiğim tek şey. Ve yıllardır uzatıyorum.

Saçımı değerlendiren Cressida'ya bakarken, beni neyin beklediğini zaten biliyorum. Ve bu beni öldürüyor.

"Lütfen, saçım dışında herhangi bir şey," diye fısıldıyorum, insancıl bir yanına hitap etmeyi umarak. Ama sunakta bir bıçak ararken, bıçak olmadığını fark ediyorum.

"Güzel şey," diyor, "senin gibi biri için."

Ellerini saçlarımın uzunluğuna doluyor ve kafa derim acıyla yanana kadar aşağı doğru çekiyor.

"Merak etme," diye fısıldıyor kulağıma, "sana hak ettiğini vereceğim."

Saçımı sıkıca tutarak bıçağı saçımı kesmek için kullanıyor.

Her şeyin kötü bir rüyadan başka bir şey olmamasını dilerken gözlerimin kenarında yaşlar, tutuşlarıma karşı mücadele etmeye çalışıyorum.

Ama öyle değil. Bıçağın giderek kafama yaklaştığını hissettiğimde, savaşı çoktan kaybettiğimi anlıyorum.

Hâlâ gözlerim boş, gözyaşlarım akıyor.

Neden? Neden ben?

Sorularıma cevap verecek kimse yok, hatta en derin isteğim yalnız bırakılmak.

Hayır, Cressida ayağa kalkıp bir eliyle uzun saçlarımı tutup önümde salladığında işkence devam ediyor.

Artık benim olmayan en değerli varlığıma kasvetli bir şekilde bakıyorum.

Saygısızlığını sürdürmek için de onu bir çöpmüş gibi yere fırlatıyor.

Şimdi soğuk zeminde yatan değerli saçlarıma bakarken boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve aniden teslim oluyorum. Bundan daha kötü ne olabilir ki?

Tek değerli varlığımın acımasızca benden koparılmasından daha fazla canımı yakacak ne yapabilirler?

Ama Cressida'nın kızlardan oluşan grubuyla etrafta dolaşmasını izlerken, kendimi aşmış olabileceğimi fark ediyorum.

Öğleden sonra, dışarısı çoktan kararmış ve kilisenin tek ışık kaynağı mihrabın etrafına ve koridorlara yerleştirilmiş mumlar.

Her kız bir mum kapıyor ve yine etrafımı sararak hep birlikte bir tür dua fısıldıyorlar.

Onları izlerken kafam karışıyor ama çok geçmeden Cressida'nın aklında ne olduğunu anlıyorum.

"Şeytanın vücudunuzdan uzak durmasını sağlamanın bir yolu var." Bana gülümsüyor ve sıcak mum tenime temas edene kadar bir mumu eğiyor.

Diğer kızlar da aynı şeyi yapıyor ve vücudumun her yerine sıcak balmumu damlatıyorlar. Ağda cildime her değdiğinde, soğuyup sertleşene kadar yanma hissi duyuyorum. Ama zaman geçtikçe acı giderek dayanılmaz hale geliyor.

"Şimdi kızlar," diye konuşuyor Cressida sonunda, gümüş bir haç kolyeyi kaldırıp zincirinden tutarak, "vücudunun kötülüklerden arındığından emin olalım," diye devam ediyor, sözünü ettiği kötülük gözümün içine bakıyor.

Uzun süre acıya maruz kaldığım için başım ağrıyor ama tüm kızların mumlarını haçın altında tuttuğunu, ateşin metali ısıttığını görünce başımı sallamaya, uzuvlarımın hareket etmesini istemeye başlıyorum.

Cressida'nın sırtışı yoğunlaşıyor ve küçük haç kalbimin üzerine gelene kadar göğsümde gezdiriyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum ona, gözlerimle yalvarıyorum. O sadece gülüyor.

Kendini beğenmiş bir şekilde haç tenime bastırıyor, daha öncekinden farklı bir yanma hissi. Ağzım kısık bir iniltiyle açılıyor, gözlerim yoğun acıdan yaşıyor.

Haç eriyene kadar derime bastırıyor ve tasarımın sonsuza dek etime gömülmesine yol açıyor.

Titriyorum, o baskı uygulamaya devam ettikçe bayılmanın eşiğine geliyorum, sıcak metal beni mahvediyor.

Ne zaman çıkardığını bile fark etmiyorum. Bacaklarımdaki ve bileklerimdeki bağların çözüldüğünü bile hissetmiyorum.

Orada oturuyorum, çıplak, acı içinde ve yalnız.

Kızlar çoktan gitmişlerdi ama ayağa kalkıp kıyafetlerimi ağrıyan bedenimin üzerine çekecek gücü kendimde zor buluyorum. Sanki zaman durmuş gibi. Kendimi toparlamamın ne kadar sürdüğünü ya da kiliseden çıkıp odama nasıl gittiğimi bilmiyorum. Saçlarımdan geriye kalanları sıkıca tutuyorum ve keseme saklıyorum.

Sonra da topallayarak yatakhane dönmeye çalıştım.

Dönüş yolunda tamamen tesadüf eseri Celeste ablayı görüyorum ve ilk kez ağzımı açıyorum.

"Rahibe Celeste," diye başlıyorum, dudaklarım titreyerek hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum ve başıma gelen her şeyi ona anlatıyorum. "Neden? Bunu hak etmek için ne yaptım?" Çok fazla ağlamaktan hıçkırarak ona soruyorum.

Gözlerimi ona kaldırdığımda onaylamayan bir bakışla karşılaştım. Hiç de umduğum gibi anlayışlı bir bakış değildi.

"Assisi," diye söze başladı, sesi sertti, "kız kardeşlerin hakkında böyle tuhaf hikâyeler uydurduğuna inanamıyorum." Başını bana doğru sallıyor ve endişeyle ayağını yere vuruyor. "Öyle ya da böyle başın hep belaya giriyor."

Ben mi? Ben hep beladan uzak durmaya çalışıyorum. Herkesin benden nefret etmesi nasıl benim suçum olabilir?

Bunu söylemek için ağzımı açtım ama önce Rahibe Celeste konuştu.

"Bunu yapmak istemiyorum ama bir derse ihtiyacın var. Etrafta dolaşıp akranlarını böyle iğrenç şeylerle suçlayamazsın. İşte tam da bu yüzden herkes senden hoşlanmıyor."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve yavaş yavaş suçlu olanın *ben olduğumu anlıyorum*

"Gel," diyor Rahibe Celeste sırtımı sıvazlayarak beni batı kanadına doğru yönlendirirken.

"Ama orası benim yataktan değil," diye fısıldıyorum, hassas tenime temas ettiğinde neredeyse irkiliyorum.

"Bu gece odanda uyumayacaksın," diyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Beni daha önce hiç gitmediğim bir binaya götürdüğü için daha fazla soru sormıyorum. Diğerlerinden daha eski görünüyor ve içeri adım attığımızda garip bir hisse kapılıyorum. Soğuk havadan mı, yoksa korktuğumdan mı, bilmiyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Beni dar bir patikadan geçirerek anahtarla bir kapının kilidini açıyor ve beni içeri itiyor. Pencerenin yanındaki bir masa dışında oda bomboş.

"Senin sorun çıkardığını ilk kez duymuyorum, Assisi." Suçlayıcı bir şekilde bana bakıyor.

"Ben öyle bir şey yapmadım." Kendimi savunmaya çalışıyorum ama ne olduğunu anlamadan avucu yanağıma değiyor ve yere düşüyorum, gözlerim acı tokadın etkisiyle hızla kırışıyor.

"Rahibe Celeste..." Olayların bu şekilde gelişmesine şaşırarak fısıldıyorum. Onun sığınabileceğim biri olması gerekmiyor muydu?

Ama ona baktıkça, kendini beğenmiş, onda Cressida'nın ifadesini görüyorum ve onun sadece başka bir zorba olduğunu anlıyorum.

Ve Sacre Coeur'da en nefret edilen kişiyim.

Beni pencereye doğru sürüklüyor, masadan birkaç eşya alırken beni oradan oraya savuruyor.

Bana yapmak istediği şeyden korkarak geri çekiliyorum.

"Assisi," diye söze başladı ve elindeki şeyi görünce donakaldım.

Elini.

Sabun.

"Kız kardeşlerin hakkında kötü konuşmamayı öğrenmelisin," diye tekrarlıyor, önümde diz çöküyor, elindeki sabun tehditkâr bir şekilde bana bakıyor.

Bu başıma ilk kez gelmiyor ve muhtemelen son da olmayacak.

Ama beni ağzımı açmaya zorlarken, sabunu dudaklarıma sürüp küçük bir parça emmemi sağlarken, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum - kabaran yaram mı, ağzımdaki kabarcıklar mı, yoksa saatlerce geçmeyen kimyasal tat mı?

Yüzümün yarı acı, yarı tiksintiyle buruşmasını zevkle izliyor ve bana daha fazla sabun sürmeye devam ediyor.

Yere yığılana kadar daha da fazla. Tükürüyorum, tükürüyorum ama tadı gitmiyor.

"Nankör velet," diyor, kelimeleri ısırıyor. Ayağa kalkıp sabunu masanın üzerine fırlatıyor ve bana son bir kez bakıyor.

"Umarım bundan sonra öğrenirsin." Cevabımı bekliyor ve ben ona sadece istediğini verebilirim.

"Bir daha kız kardeşlerimin aleyhinde konuşmayacağım," diye fısıldıyorum. "O nedir?" diye soruyor ve ben de açıklıyorum. Gözyaşlarım

ben ona istediği kelimeleri söylerken çoktan kurumuştur.

"Güzel," diye böhürleniyor, "şimdi emin olmak için sen olacaksın

"Bunu unutma," kaşlarını kaldırarak bana baktı, "geceyi burada geçireceksin."

Odadan çıkarken cevap vermemi beklemiyor, kapının kilitleme sesi bana çıkış yolu olmadığını bildiriyor.

Sabuna ulaşana kadar dizlerimin üzerinde sürünüyorum, yüzüm tiksintiyle buruşuyor, tadı hala dilimde.

Ama Sacre Coeur'da geçirdiğim yıllarda bir şey öğrenmiştim. Yaralar iltihaplanır ve enfeksiyon kaparlar. Ve göğsümdeki yanık haç da farklı olmayacak. Sabunun işe yarayacağından bile emin değilim ama elleri temizliyor, değil mi? Yaraları da sterilize etmeli.

Parmaklarımı etrafına doluyorum ve üniformamı indirerek yarama götürüyorum, yavaşça üzerine sürüyorum.

"Ahhhhh," sesim acı dolu kesik kesik çıkıyor, bu his içimi kavuruyor ve beni acı eşiğine yaklaştırıyor. Ama buna katlanıyorum, eğer bu enfeksiyon kaparsa kimsenin bana yardım etmeyeceğini biliyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve yarayı yıkayabildiğim kadar yıkarken gözyaşlarımı tutuyorum.

İşim bittiğinde tüm gücüm tükenmişti ve yere yığıldım.

Karanlık... çok karanlık ve soğuk.

Dişlerim takırdayarak yan dönüyorum, ellerimi dizlerime sarıyorum ve ısıyı korumak için vücudumu katlıyorum.

2

SISI ON İKİ YAŞ

"D Benim için endişelenme, Lina." Ona gülümsüyorum, temiz kıyafetleri yatağın üzerine bırakıyorum. "Acele etme. Biliyorum

Şu anda senin için çok zor."

"Sisi..." Başını sallıyor ve yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Onu daha fazla üzmem istemiyorum, bu yüzden elini hafifçe okşuyorum. "Lütfen benim için endişelenme. Arkadaşlarım var, unuttun mu?" Yalan dudaklarımı yaksa da gülümsemeye devam ediyorum.

Yavaşça başını sallıyor, yüz hatlarında hala belirsizlik izleri var.

"Özür dilerim," diyor ben odadan çıkmadan hemen önce.

Her an gözyaşlarına boğulabileceğimi bilerek orada daha fazla oturabileceğimi sanmıyorum. Lina bu Allah'ın belasını yerde benim kurtarıcım oldu ama odamızdan ayrıldığımda neler olduğunu o bile bilmiyor. Ve bilmesini de istemiyorum.

Lina'nın Baş Rahibe'ye yalvararak birlikte kalmamıza izin vermesini sağlayacak kadar şanslıydım. Ama ne kadar inkâr etmeye çalışsa da bir bebek büyötmek onun için hiç de kolay olmamıştı.

Claudia küçük birimimize hoş bir eklenti oldu, ancak aynı zamanda Lina'nın dikkatinin tamamen küçük kızına odaklandığı anlamına da geliyordu. Bir bakıma, Lina için

Kollarımdaki ve dizlerimdeki morlukları ya da cildimi kalıcı olarak lekeleyen yara izlerini gördüğünde gözlerindeki sorulardan kaçınmak için.

Ayrıca, küçük kıza karşı ben de bir sevgi geliştirmiştim ve annesinin sevgisini asla elinden almaya çalışmazdım.

Ne kadar çaresiz olursam olaym.

Özellikle de Claudia birkaç gündür hasta olduğu için. Ortalıkta görünmemeye ve Lina'yı biraz rahat bırakmaya çalıştım. Her ne kadar kalbimi kırırsa da *bu* günde yine yalnızım.

Kilisenin arka tarafına doğru ilerleyip Eski mezarlıkta rahatsız edilmeyeceğimi biliyorum.

Eski, huysuz bir çitle çevrili küçük bir alan. Sacre Coeur'ün daha seçkin figürlerinden bazılarını barındıran birkaç anıt mezar var, ancak bildiğim kadarıyla uzun zamandır bu mezarlığa kimse gömülmedi.

Arka taraftaki beyaz mermer mozoleye yöneldim. Birkaç tel parçası kullanarak kapıyı açıp içeri sızıyorum.

Geçen yıl burayı tesadüfen bulmuştum. Cressida ve yardımcıları manastırın etrafında beni kovalıyorlardı ve belki de mezarlığa adım atmaya cesaret edemeyeceklerini düşünmüştüm.

Ama yapmışlardı, ben de oracıkta bir şeyler uydurdum, türbenin kapısını açmayı başardım ve gizlice içeri girdim.

O zamandan beri burası benim sığınağım oldu.

İçeride, ortada uzun bir tabut ve yanlarında birkaç eşya bulunuyor. Odanın geri kalanı çıplak ve benim takılabileceğim kadar geniş. Arada birkaç kez uyukladığım bile oldu ama kış aylarında yerler çok soğuk olduğu için uyumak daha zor oluyor.

Sırtımı tabuta yaslayarak oturuyorum ve ağlamamak *için* kendimi zorlayarak derin bir nefes alıyorum. Bugün olmaz.

Gözlerimi iki kez kırpıştırarak etrafıma bakındım, kullanılmış ama bitmemiş mumlar gördüm.

Belki de...

Bu düşünce beni harekete geçirdi ve mumlardan bazılarını bir araya getirerek onları yakacak bir şey aramaya başladım.

Tam pes etmek üzereyken tabutun hemen yanında küçük bir kibrit kutusu görüyorum. Elime alıp hızla açtığımda birkaç kibrit kaldığını görüyorum.

Evet!

Mumları çabucak bitirip önüme koyuyorum, dizlerimi göğsüme çekip alevlerin etrafta dans edişini izliyorum.

"Mutlu yıllar bana," diye fısıldıyorum, gözlerim giderek nemleniyor.

Kolumun ucuyla gözyaşlarımı siliyorum ve kendime buna değmeyeceğini söylüyorum.

Bu her yıl olur. Neden bu sefer diğerlerinden daha acı verici olsun ki?

Diğer tüm kızlar bir çeşit doğum günü kutlaması yapıyor. Ben hariç herkes.

Rahibeler benim şeytanın çocuğu olduğumu söylediklerine göre, doğduğum günün neşeli bir olay değil, lanetli bir gün olduğuna inanıyorlar. Lanetli bir günü neden kutlasınlar ki?

Bu yüzden her yıl, herkesin en önemli kişi olduğu o küçük günü nasıl yaşadığını kenardan izlemek zorunda kaldım. Ve ben sadece unutuldum.

"Neden hâlâ acıyor?" Bu soruyu cevaplayamadan kendime soruyorum.

Belki de sonunda Lina ve Claudia'nın yanında bir tür kabul gördüğüm içindir. Ya da kardeşim Valentino arada bir beni ziyaret etmeyi hatırladığı içindir. Hatta diğer kardeşim Marcello ile yıllar önce bir kez karşılaşmıştım. Nazik ama mesafeliydi.

Diğerleri gibi.

Mum ışığına bakarak bir dilek dilemek için cesaretimi topluyorum.

Birinin beni her şeyden çok sevmesini istiyorum.

Bencil olmaya ve istediğim her şeyi istemeye karar verdim, alamayacağımı bile bile.

Birinin her şeyi olmak istiyorum... Birinin varlık nedeni.

Gözlerimi kapatıyorum ve o sevginin sıcaklığını hayal ediyorum- Ruhum çok fazla aşktan boğuluyor, mumlara üflüyorum.

Belki bu sefer işe yarar.

Derin bir iç çekiyorum, her şeyin boşuna olduğunu biliyorum. Acaba umudumun ölmesi ne kadar sürecek? Bu korkunç yerde önümde uzun yıllar var. Ruhumdaki son umut damlasını bile kurutmaya yetecek kadar.

Keşke en azından *nedenini* anlayabilseydim. Ailem beni neden terk etmişti? Onlar da mı kötü şans getireceğimi düşünüyorlardı? Bu kadar aşağılık olduğumu mu?

Yapmalılar.

Başımı dizlerimin üzerine koyarak kollarımı vücuduma doluyorum ve ısıyı korumak için kendimi küçük bir top haline getiriyorum.

Geç oluyor ve geceler serin geçiyor, özellikle de tamamen mermerden yapılmış bina düşünüldüğünde.

Biraz daha oyalandıktan sonra geri dönmeye karar verdim.

Türbenin kapısını gıcırdatarak açıyorum ve kâbusum olanressida ile yüz yüze geliyorum.

"Sana burada olduğunu söylemiştim," diye konuşuyor diğer kızlardan biri, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade.

Cressida bakışlarındaki kötülükle beni izliyor ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

"Bizden kaçabileceğini sandı," diyor küçümseyerek, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Büyük ihtimalle geçen seferki morlukları arıyor.

Başımı sallıyorum ve aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışıyorum. Tabutun soğuk metaline çarpına kadar geriye doğru yürüyorum, ellerim destek için ona tutunuyor.

"Lütfen. Bırakın gideyim. Neredeyse sokağa çıkma yasağı vakti geldi," diye küçük bir sesle ekliyorum, sokağa çıkma yasağını ihlal ettikleri için Baş Rahibe'nin vereceği ceza tehdidinin onları caydıracağını umuyorum.

"Assisi, Assisi, ne zaman öğreneceksin?" Bana yaklaşıyor, elini çeneme götürüp başımı yukarı kaldırıyor ve gözlerimi onunkilere çeviriyor. "Burada kimse seni umursamıyor. Başrahibe muhtemelen sana yerini gösterdiğim için bana ödül verirdi. Ne de olsa çöpler sadece bir yere aittir," diye sırtıyor bana, ağzı kulağımın üzerinde geziniyor, "çöpe."

Omzumu hafifçe itiyor ama artık gidecek bir yerim yok, bu yüzden onu atlatmaya çalışıyorum.

"Bunu bana neden yapıyorsun? Ben sana ne yaptım ki?" Bana yapabilecekleri her şeyi hayal ederken alt dudağım titriyor - şimdiden acıyı ve aşılanmayı bekliyorum.

"Neden?" Gülüyor ve yüzüme bir tokat atıyor. Kaçmak için hızla başımı çeviriyorum ama parmaklarının ucu yine de sağ yanağıma temas ediyor. Diğer avucu da onu takip ediyor ve sol yanağıma büyük bir şiddetle çarpıyor.

Acıyla irkiliyorum ve başımı eğiyorum, itaatkârlığımın bana acımasını sağlayacağını umuyorum.

"Çünkü yapabiliyorum. Çok zavallısın, gözlerindeki korkuyu izlemek çok eğlenceli." Ve sadece noktayı koymak için bana tokat atmaya devam ediyor.

Kollarımı kaldırıp darbelerin bazılarını savuşturmaya çalışıyorum ama yine de derimi sıyrıp geçiyorlar ve arkalarında acı bir his bırakıyorlar.

"Beni rahat bırak!" Bağırıyorum, daha fazla dayanamıyorum. "Sadece... beni yalnız bırak." Bir hıçkırığı yutuyorum, her şey dayanılmaz bir seviyeye geliyor.

"Kızlar, gelin bakın. Assisi geri konuştu."

Diğer kızlar gülmeye başlıyor, yaklaşıyor ve etrafımda bir çember oluşturuyorlar.

"Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun, *Sisi*?" diye soruyor, Lina'nın bana taktığı lakapla alay ederek.

"Beni rahat bırakın," diye tekrarlıyorum, ama önceki özgüvenim tamamen kaybolmuş durumda. Etrafımda beş kız varken ne yapabilirim ki?

"Ne diyorsunuz? Onu rahat bırakalım mı?" Cressida sorar ve diğerleri kıkırdar.

"Gitmeliyiz. Zaten neredeyse sokağa çıkma yasağı var," diye cevap veriyor bir başkası ve diğerleri de aynı fikirde görünüyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bana daha fazlasını yapacak zamanları olmadığını fark ettiğimde rahatlıyorum.

"Haklısın," diyor Cressida beni aniden yere itmeden önce.

Yere düşerek onlardan kaçmaya çalışıyorum ama Cressida'nın bir el hareketiyle diğer kızlar üzerime çullanıyor ve beni tutuyorlar.

"Sokağa çıkma yasağını kaçıramayız. Ama *Sisi* kaçırabilir." Sinsice gülümseyerek arkadaşına ona yardım etmesi için başıyla işaret ediyor.

Dehşet içinde tabutun kilidini açmalarını izliyorum, her ikisi de kilidi açana kadar üstten itiyorlar, ağzında bir açıklık oluşuyor.

Dehşet içinde, kollarımı ve bacaklarımı tuttukları yerden kurtarmaya çalışırken sadece başımı sallayabiliyorum.

Hayır... Hayır!

Üst kısmı yarıya kadar açıldığında, Cressida yüzünü tiksintiyle buruşturur, "huh, bu koku..." Sonra yüzü yavaşça memnuniyete dönüşüyor. "Assisi için mükemmel."

Kızlar beni hareket ettirmeye başladılar ve ben onlara tekme atmaya çalışsam da hiçbir şey işe yaramadı.

Kısa süre sonra tabutun içine atıldım, sırtım sert bir şeyin üzerine düştü, kemiklerin çıtırdama sesi küçük alanda yankılandı.

Tepeden tırnağa titriyorum ama görebileceklerimden korktuğum için kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

"Tatlı rüyalar, sevgili *Sisi*." Cressida kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyor.

Tıpkı çıkarıldığı gibi, üst kısım yavaşça kapatılır ve tüm dünya karanlığa gömülür.

Kendimi tutup gitmelerini bekliyorum. Ondan sonra çıkmaya çalışacağım.

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, mandalın tıkırtısını duyuyorum. Gözlerim inanamayarak açılıyor.

"Bu gerçek değil. Gerçek değil" diye fısıldıyorum kendi kendime. Ama sadece bir santim sağa hareket edip sert bir nesneye çarptığımda, birdenbire çok gerçek oluyor.

"Sakin ol. Sakinleşmem gerek," diyorum yüksek sesle, sesin korkudan başka bir şeye odaklanmama yardımcı olacağını umarak.

Elimi etrafta dolaştırırken nefes alıp veriyorum. Beni içeri attıklarında içeride ne olduğunu zar zor görmüştüm ve belki de böylesi daha iyiydi.

Koku Cressida'nın tarif ettiği gibi... çürümüş. Eski ve küflü ve tiksintiyle nefesimi tutmak istememe neden olan bir şey var.

Hareket ediyorum ve kemik olduğunu hayal ettiğim bir tür malzeme hissediyorum.

İnsan kemiği!

Yıllardır bana yaptıkları onca şey arasında bu en aşırısı olmalı.

Sonsuza dek bu tabutun içinde kilitli kalacağımı hayal etmeye başladığımda panik beni ele geçiriyor.

Ya şakalarını en uç noktaya taşırlarsa? Ya kimsenin beni özlemeyeceğini düşünüp beni burada unutulursa?

Sacre Coeur'den ilk kez birileri kaybolmuyordu ve kimse kılını bile kıpırdatmıyordu. Delilah sadece bir yıldır buradaydı ve Kat ve Kris adındaki ikizler de aynı anda ortadan kaybolmuşlardı.

aynı zamanda. Ve bir daha *kimse* onları gündeme getirmedi. Sanki hiç var olmamışlar gibiydi.

Ve yakında ben de öyle olacağım.

Kasvetli geleceğimi düşündükçe, ölmeye hazır olmadığımı daha iyi anlıyorum. Ne şimdi ne de yakın zamanda.

Daha yaşamadım bile.

Ellerimi yumruk yapıp tabutun üstüne bastırıyorum, yumrukluyorum, tırmalıyorum, vuruyorum, her şeyi yapıyorum ve ağır şeyin kımıldamasını umuyorum.

Ama öyle değil.

Toplayabildiğim tüm gücü kullanarak ayaklarımla tekmeliyorum.

Hiçbir şey.

Nedense burada, üstelik doğum günümde öleceğim düşüncesi bende savaşma isteği uyandırıyor.

Uğruna savaşacak bir şeyim olmayabilir ama en azından kendim varım. Ve belki kimse beni sevmiyor ama ben seviyorum.

Ve yaşamak istiyorum.

Devam etmek istiyorum, çünkü belki bir gün dileğim gerçekleşir.

Vazgeçemeyeceğimi bildiğimden, yorgunluk beni ele geçirene ve geri çekilene kadar tepeye vurmaya devam ediyorum, uzuvlarım güçten düşmüş ama kararlılığım hala çelikten.

Çünkü yapabilirim.

Yapabildiği için yıllardır bana eziyet ediyor. Bu konuda haklıydı.

Çünkü ona izin verdim.

Şimdi, bu kapalı alanın karanlığında otururken, zihnimde bir netlik oluşuyor. Korkunun ötesinde, bir daha güneş ışığını göremeyebileceğim ve bir yığın eski kemiğin yanında ölebileceğim paniğinin ötesinde, ani bir farkındalık var.

Beni ezip geçmesine izin verdim.

Defalarca beni aşağıladı, vurdu ve cezalandırdı. Sırf yapabildiği için.

Peki ya ben? Tüm masumiyetime rağmen, gönüllü bir katılımcı olmuştum. Çünkü her şeyin olmasına izin vermiştim.

Bana küfretmelerine, derim yara bere içinde kalana kadar bana vurmalarına ve kabuslar geceleri beni uyutmayana kadar bana işkence etmelerine izin verirdim.

Bunu daha önce nasıl görmedim?

Kendime acımakla ve perişan halime ağlamakla o kadar meşguldüm ki, bunun olmasına neden izin verdiğimi düşünmek için bir dakika bile durmamıştım.

Daha fazlasını hak ettiğini düşünmedin.

Muhtemelen kendime itiraf etmek istediğim en fazla şey bu, gerçek içimi açıyor ve kendi yansımama bakmamı sağlıyor.

Kendimi iyi olmaya, herkesi memnun ederek fark edilmemeye çalışmaya o kadar kaptırmıştım ki bir kez bile karşılık vermemiştim.

Ve ilk kez, eğer sağ çıkarsam değişeceğime yemin ettim.

Başkalarının nasıl davranacağını kontrol edemeyebilirim ama bir daha asla zayıf biri olarak görülmeyeceğimden emin olabilirim.

İnsanlar kötüyken neden iyi olalım?

Nedenmiş o?

Hayatım boyunca insanlara yüzümdeki izden daha fazlası olduğumu göstermeye çalıştım. Aslında lanetli olmadığımı. Ama hiç kimse fiziksel kusurlarımın ötesini görmeye çalışmadı.

En başından beri şeytanın çocuğu olarak damgalanmıştım, bu yüzden herkese *iyi* olduğumu göstermek için elimden geleni yaptım.

Peki ne için?

Saatler geçiyor ve tabut gittikçe soğuyor. Birinin yaşlı kemiklerinin üzerinde oturduğum düşüncesini ya da küçücük bir yeri ölü bir insanla paylaştığım gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tek bir şeye odaklanıyorum, artan kararlılığıma.

Herkesin kum torbası olmaktan bıktım, tıpkı istenmeyen biri olmaktan bıktığım gibi.

Beni istemiyorlarsa, öyle olsun. Ben de onları istemeyeceğim.

*Beni bir kez terk edersen, kendinden utanırsın.
Beni iki kez terk edersen, yazıklar olsun.*

Ama bir dahaki sefere *iki kez*
olmayacak. *Eğer bir dahaki sefer*
olursa.

BİR HOROZUN SABAH ÖTÜŞÜ BANA ZAMANIN GEÇTİĞİNİ HABER VERİYOR.
Dişlerim takırdıyor, uzuvlarım soğuktan kaskatı kesilmiş, ne kadar zamandır burada olduğumun farkında bile değilim.

Tabutun içinde biraz ışığa izin veren birkaç yarık var ve aptalca bir şekilde vücudumu ısıtabileceğini düşünerek hepsini emiyorum.

Bir süre sonra vicdan azabı çekmeye başladım. Açlık ve susuzluk içimi kemiriyor ve buradan asla çıkamayacağımı çoktan kabullenmiş durumdayım.

"Keşke..." Zaten çatlamış dudaklarımı dilimle ıslatmaya çalışıyorum, kendimi uyanık tutmak için tek düşüncem bu. "Keşke," diye başlıyorum tekrar, doğum günü dileğimi düşünerek.

Belki başka bir hayatta.

"Kendine geliyor. Onu tutmamız gerekebilir..."

"Onu tutmak mı? Burada mı? Hayır! Onu yanımda götüreceğim," diyen bir ses giderek yükseliyor.

Biraz hareket ediyorum, uzuvlarımın tepki vermesini sağlamakta zorlanıyorum. Yüzümdeki kasların sertleştiğini ve ağrıdığını hissediyorum ve gözlerimi açmaya çalışıyorum.

"Sisi," diye yanıma koşuyor Lina. "Yüce Tanrım, ne oldu sana?" diye fısıldıyor, gözlerinde yaşlarla.

Elleri yüzümün, vücudumun her yerinde, dokunuşu şefkatli ve sevecen.

"Lina," diye mırıldanıyorum, konuşmakta zorlanıyorum.

"Hayır, konuşma. Seni tuttum," diyor, sıcak elleri saçlarımı okşarken.

"Catalina, emin değilim..."

"Rahibe Maria, Sisi benim arkadaşım ve ona ben bakabilirim. Benimle geri geliyor." Lina'nın sesinde daha önce hiç duymadığım bir özgüven vardı.

Kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama hemen yanıma dönüyor, beni kollarının arasına alıyor ve göğsüne sarıyor.

"Tanrım, Sisi, ne oldu?"

"Ben iyiyim," diye çıkmayı başardım, ancak o tabutun içinde ne kadar kaldığımdan emin değilim.

"Sen nasıl..." Gücüm sınırlı olduğu için sözümü kesiyorum.

"Bahçe görevindeki rahibeler çılgınlıklarını duymuş. Orada kilitli kaldığına inanamıyorum... Sisi." Başını bana doğru sallıyor, bakışlarında endişe var.

"Ben iyiyim. Sadece bir oyundu," diye yalan söylüyorum, çünkü diğer kızları ispiyonlama konusunda dersimi almıştım.

Hayır. Kendimden başka kimse bana yardım edemez. Ve ben de tam olarak bunu yapacağım. "Bir oyun mu? Ama..."

"Geri dönebilir miyiz?" Konuyu kapatmasını umarak soruyorum. Bana ne olduğunu bilmesini istemiyorum, tıpkı bundan sonra ne yapacağımı bilmesini istemediğim gibi.

Hayatım boyunca yetecek kadar insan zulmü tattım. Birazını geri vermemin zamanı geldi.

SISI ON BEŞ YAŞ

T Sonunda çelengi bağlarken, düzensiz oluşumu gizlemek için çiçeklerin bir kısmını kullanıyorum. Claudia'ya dönerek başının üzerine indiriyorum ve yüzüne yayılan gülümsemeyi memnuniyetle izliyorum. Elleri yukarı kalkıyor ve çiçekleri hissetmeye başlar.

"Vay canına," diye nefes alıyor, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış. "Beğendin mi?"

"Beğendin mi? Bayıldım! Teşekkürler, Sisi Teyze!" Bana doğru hamle yaptı, neredeyse dengemi bozacaktı. Sarılmasına karşılık vermek için kollarımı açtım.

"Gördün mü, ben de bazı şeylerde iyiyim," diye ekliyorum biraz sertçe ve Claudia kıkırdıyor.

Claudia, Lina ve benim aramızda hiçbir şeyi doğru yapmadığıma dair bir şaka vardır. Kabul ediyorum, nadiren çaba sarf ediyorum, ancak en basit şeylerde bile başarısız olduğumda bana gülmekte haklılar.

Kısa süre önce ilk fırıncılık görevime atanmıştım. Daha önce sadece büyük Rahibelere yardım etmiştim, bu yüzden çok zor olmamıştı. Ancak bu sefer, Pazar turtasını yapmaktan sorumlu tek kişi bendim ve yanlışlıkla şeker yerine tuz eklemiştim.

Aynı görünmeleri nasıl benim suçum olabilir? Kaplar bile aynı renkteydi.

Ama bu küçük hata başıma büyük bir bela açmıştı. Kimse turtayı yiyemedi ve bu yüzden Baş Rahibe, tüm mutfağı temizleyip düzenleyerek hangisinin şeker hangisinin tuz olduğunu öğrenmemi sağlamayı kendine görev edinmişti. Cezamın bir parçası da mutfak pırıl pırıl temizlenene kadar *bir şey* yememin yasaklanmasıydı.

Şanslıydım ki Lina bana gizlice biraz yiyecek getirmişti, çünkü mutfak çok büyüktü. Temizliği bitirmeden açlıktan öle bilirdim.

"Bana karşı çok iyisin," diye kıkırdıyor ve biraz daha çiçek toplamak için kollarımdan ayrılıyor.

Pozisyonumu değiştiriyorum, bacaklarımı altına katlıyorum ve dikkatimi tekrar mevcut cezama veriyorum, ağır kitabı alıp kucağımda açıyorum.

Bu mutfak dersi kadar kötü değil ama yine de Eski Ahit'ten bir pasaj seçip onun üzerine bir kompozisyon yazmam gerekiyor. Sanırım sınıfta yanlışlıkla uyuyakalmamın cezası bu.

Ama gerçekten, her şey bu kadar ilgisizken nasıl dikkatimi verebilirim ki? Küçüklüğümden beri Tanrı'nın dünyayı yarattığına ya da İsa'nın bizim iyiliğimiz için kendini feda ettiğine dair aynı hikayeleri dinliyorum. Yeterince konsantre olursam muhtemelen bazı bölümleri ezbere biliyordumdur. Aynı metinler hakkında hep aynı tartışmalar yapılıyor. Bu neden ilgimi çeksin ki?

Aynı eski masallardan öğrenecek daha çok şey olduğunu biliyorum. Bir keresinde kütüphaneye gizlice girmeyi bile başarmıştım ve o kadar ilginç metinler görmüştüm ki... Yine Tanrı ve din konusundaydılar ama daha önce okuduğum ya da duyduğum her şeyden son derece farklıydılar.

Aziz Augustine'in İtirafları'nın bir kopyasını çalmayı başarmıştım ve onu anıt mezardaki saklanma yerime sakladım. Bulduğum her fırsatta onu okuyordum.

Hikâyenin özü, dindar bir yaşamın günahkâr bir yaşamdan daha iyi olduğu olsa da, satır aralarını okuyabildim.

Dışarıdaki hayat.

Günahkâr, ahlaksız, baştan çıkarıcı. Nasıl davranılmaması gerektiğini gösteriyordu, ama yine de bunu daha fazla deneyimlemek istememe neden oluyordu. Cinsel ilişkiden bile bahsetmişti.

Bu kelimeleri sayfadan koparıp yediğimi hatırladığımda yüzümü bir kızarıklık kaplıyor, Aziz Augustine anlattıkça böyle bir eyleme duyduğum merak daha da artıyor.

Madem lafı dolandıracaksın neden bundan bahsediyorsun? Kilise önündeki ahlaksız varoluşuna dair tüm açıklamalarına rağmen, bu eylemin tam olarak neyi içerdiğini hala bilmiyorum.

İç çekiyorum, düşüncelerimin yönü beni ödevimden gittikçe uzaklaştırıyor. Yarın teslim etmem gerektiğini düşünürsek, kafamı oyuna vermem gerekiyor.

Ellerimi şakaklarıma götürüp hızlıca ovuyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum.

"Claudia, çok uzağa gitme!" Ters yönde koştuğunu gördüğümde ona sesleniyorum.

Sesimi duyduğunda omuzları çöküyor ve kederli bir şekilde geri dönüyor.

"Annenin senin güvende olman için bana güvendiğini biliyorsun," diye ekliyorum küçük sırtını sıvazlarken.

Bana titrek bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor, yanıma oturuyor ve daha önce topladığı çiçeklere odaklanıyor. Onlarla oynamaya başlıyor, başka bir çelenk oluşturmaya çalışıyor.

Şans eseri, pozisyon değiştirip daha rahat olmaya çalışırken, çıplak bacaklarına daha yakından bakabiliyorum.

Bacağından dizine kadar uzanan kahverengi ve sarı çürük yığınının incelerken kaşlarımı çatıyorum.

"Claudia," ona dönüyorum, "ne oldu?" Morluklarını gösteriyorum ve gözleri açılıyor. Üniformasını üzerine katladı.

Bacaklarım görüşümü engelliyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Düştüm."

"Düştün mü? Ne zaman? Annen biliyor mu?" Lina'nın bilmediğinden emin olsam da kelimeler ağzımdan dökülüyor. Claudia'ya karşı o kadar korumacı ki, kızının cildindeki morluklardan haberdar olsaydı, bunun sonunu duymasına asla izin vermezdi - büyük olasılıkla artık oynamasına da izin vermezdi.

Lina, Claudia'nın güvenliği söz konusu olduğunda bazen biraz fazla aşırıya kaçıyor ama ilgisini anlayabiliyor ve takdir edebiliyorum.

Ben de birinin bana böyle değer vermesini ne kadar isterdim.

"Hayır," bana yaklaşımdan önce yüzünü hafifçe eğiyor. "Lütfen ona söyleme. Nasıl tepki vereceğini biliyorsun," diyor iri gözleriyle bana yalvarırken.

İkiye bölündüm. Bir yandan Lina'ya söylemeyi borçluyum, diğer yandan Claudia'nın bana olan güvenini kaybetmesini istemiyorum.

"Bana ne olduğunu anlat," diye ısrar ediyorum ve o da sınıfın sert zeminine nasıl takılıp düştüğünü anlatmaya başlıyor. Bu sadece bir kazaydı ve Lina'nın bunu bütmesini istemiyordu.

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?" Gözlerimi ona dikiyorum ve o da hemen başını sallıyor. "Eğer... birisi sana bunu yapıyor olsaydı, bana söylerdin, değil mi?" Üzerine alınmanın ne kadar kolay olduğunu bildiğim için iyi bir önlem olarak ekliyorum.

Çocukluğumda çok sayıda çürük almıştım ve işler ancak son birkaç yılda zorbaların oyununu oynamayı reddettiğimde değişmişti. Geçmişte yaptığım gibi onlara korku göstermek yerine, onlarla hiç uğraşmadım. Kayıtsızlığım işe yaramış gibi görünüyor çünkü bir süre sonra benimle uğraşmayı bıraktılar, benden bir yanıt alamadılar.

Ne de olsa bu tür kötülükler korku, utanç ve kendinden nefret etmekle beslenir - ve ben üçünden de kova kova almıştım.

"Bir şey olmadı Sisi Teyze," diye tekrarlıyor, "sadece ayağım takıldı."

Doğruyu söylediğinden emin olmak için bakışlarını biraz daha tutuyorum.

"Peki," diye iç geçirdim, "oynamaya devam edebilirsin ama gözümün önünden ayrılma, tamam mı?"

O da hemen kabul eder ve bir kez daha havalanır.

Cevaplarından biraz tatmin olmuş ama yine de biraz şüpheci bir şekilde, tüm düşünceleri kafamdan kovuyorum ve ödevime odaklanmaya başlıyorum.

İşte başlıyoruz.

SINIFTAN TÖKEZLEYEREK ÇIKTIM, AVUÇLARIM NEREDEYSE KANIYORDU. öğretmeninin dersinden. Ödevimi yapmıştım ve standart yorumlardan kaçınarak kendi düşüncelerimi dürüstçe kâğıda dökmüştüm.

Büyük hata.

Öğretmenim Rahibe Matilde, kompozisyonumu okuduğunda skandala uğramış ve bana bir ders daha verirken tüm sınıfın önünde oturmamı istemişti. Eline tahta bir sopa almış ve açık avuçlarıma derim kırılana, kan neredeyse yüzeye çıkana kadar vurmuştu.

Hiçbir zayıflık göstermeden her şeye katlandım. Tıpkı Cressida ve çetesi gibi, Rahibe Matilde'nin de gözyaşlarımın akmasını, af dilemek için diz çöktüğümde dizlerimin bükülmesini beklediğini söyleyebilirdim.

Ona bunların hiçbirini vermedim.

Kıpırdamadan durmuş, acıya ve sınıf arkadaşlarımın bana attığı şakalara metanetle katlanmıştım. Rahibe Matilde bana vurmaktan yorulana kadar tüm acılara sesimi çıkarmadan katlandım.

Derin bir nefes alarak acıya teslim olmamaya odaklanıyorum. Bu ilk defa olan bir şey değil. Ama

Rahibe Matilde'nin hiçbir şeyi saklamadığı tek zamandı.

Claudia'yı gördüğümde yavaşça odama doğru yürüyorum. Başı eğik, omuzları çökmüş, kendi yaşlarında bir grup kız dehlizlerin arkasına doğru takip ediyordu.

Claudia'nın okul arkadaşlarından bahsettiğini hiç duymadığım için kafam karıştı, yakından takip ediyorum.

Açık alan tam olarak neler olduğunu görmemi sağlıyor ve Claudia yere itildiğinde nefesim kesiliyor.

Etrafında bir çember oluşturan kızlar onunla alay etmeye ve ona her türlü çirkin ismi takmaya başladılar. Claudia'nın tüm bunlara katlanışını izlerken durum fazlasıyla tanıdık geliyor. Başı öne eğik; kızlardan biri ona vurmaya çalıştığında kendini savunmaya bile çalışmıyor.

Saklandığım yerden fırlayıp ona doğru koşuyorum ve bu korkunç kalabalığı dağıtmaya çalışıyorum.

Tanrım, Tanrı'nın olduğu bir yerde insanların daha... dindar olacağını düşünürsünüz. Ama hayır. küçük yaşlardan itibaren *iyi* olmanın herkesten üstün olduğunuz anlamına geldiğini öğreten bu kızlar, Claudia evlilik dışı doğduğu için onların aşağılamasını hak ettiğini düşünüyor.

"Kesin şunu!" Çemberlerinin içine girip Claudia'yı kollarıma alarak sesleniyorum. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Onlara sitem edencesine başımı sallayarak soruyorum.

Bazı kızlar yakalandıkları için utanmış görünme nezaketini gösteriyor ama özellikle bir tanesi, tahminimce lider olanı, yüzünde hâlâ kibirli bir ifade var.

"İyi misin?" Hemen Claudia'ya soruyorum ve o da başını sallıyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu.

"Etrafta dolaşp insanları taciz edemezsin." Diğerlerine dönüyorum, bakışları artık yere odaklanmış durumda.

"Biri size de bunu yapsa ne hissederdiniz?" Soruyorum ama kimse cevap vermiyor.

Başımı tiksintiyle sallayarak Claudia'yı ayağa kaldırdım ve yanıma çektim.

En yetişkin sesimle, "Size kendi ilacınızın tadına baktırmadan gidin," diyorum ve kızların kaçışmasını izliyorum. Liderleri arkada kalan tek kişi, ama o bile desteğini kaybettiğini görünce ayrılıyor.

"Yaralandın mı?" Claudia'ya yeni çürükleri olabileceğinden endişelenerek soruyorum. Başını sallıyor ama ben ikna olmuyorum. Tanıdık bir ses daha duyduğumda onu sıvazlamaya başladım.

Cressida arkamdan kıs kıs gülererek, "Bakın kimin omurgası çıkmış," diyor. Aniden döndüğümde onu ve grubunu görüyorum, elleri kalçalarında, bizi küçümserken son derece kendini beğenmiş görünüyorlar.

İçgüdüsel olarak Claudia'yı arkama atıp savunma pozisyonu alıyorum.

"Git buradan, Cressida," diyorum, sesim güven dolu. Claudia da yanımdayken geri adım atacak değilim.

"Git başımdan Cressida," diye sesimi taklit ederek çirkin bir yüz ifadesi takınıyor ve diğerleri gülmeye başlıyor. "İkisine de bakın, reddedilmişler. Şeytanın dölü ve sen," Claudia'yı daha iyi görebilmek için boynunu büküyor, "orospu annenle birlikte. Buralarda yüzünüzü göstermeye bile utanmıyor musunuz?"

"Ne kadar orijinal," diye karşı çıkıyorum, "sadece aynı eski geri dönüştürülmüş şeyleri söylüyorsun."

Claudia'nın elini sıkıca kavriyorum ve ona zarar gelmesine neden olabilecek doğrudan bir yüzleşme istemediğim için yavaşça geri çekiliyorum.

Yavaşça önümüze geçerken Cressida'nın ağzının köşesi hain bir yarı gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor.

Bizim yaş grubumuzdaki en iri kızlardan biri ve hiç şansım olmadığını biliyorum, özellikle de Claudia tehlikedeysen.

Claudia'ya "Evine git," diye fısıldıyorum ve onun iri gözleri soru sorarcasına bana dönüyor.

"Git, ben hallederim."

İsteksiz görünüyor, ama onu gözlerimle teşvik ettiğimde durumun ciddiyetini anlamış gibi görünüyor ve aniden dehlizlerden çıkıp yatakhaneye doğru ilerliyor.

Gözden kaybolduğunda rahat bir nefes alıyorum ve en büyük düşmanımınla tekrar yüzleşmek için dönüyorum. Ve bu sefer, geri adım atmayacağım.

"O veledi de yakalayamayacağımızı mı sanıyorsun? Annie'nin çetesi hakkını almasını sağlayacaktır," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Claudia'yı bunun dışında bırak. Senin sorunun benimle," diye yanıtlıyorum bakışlarını karşılayarak.

Benim sorunlarımın Claudia'ya nasıl davranılacağını da etkileyeceğini hiç düşünmemiştim... Ve şimdi bu olasılıkla yüzleştiğime göre, bunu görmezden gelebileceğimi sanmıyorum.

İnsanlar benden nefret edebilir ve istedikleri kadar beni yıkmaya çalışabilirler. Ama ailemin peşinden gidemezler.

Onunla ayak parmağımın ucuna gelene kadar birkaç adım atarken yüzüme aniden bir gülümseme yayılıyor.

"İstemiyorum," diye cevap veriyor, eli çoktan kalkmış ve vurmaya hazır. Ancak bu sefer ben hazırım ve havada yakalıyorum, parmaklarım bileğinin etrafında acı verici bir şekilde sıkılıyor.

Yüzünden küçük bir irkilme geçiyor ve hemen diğer elini kullanıyor. Dizimi kaldırıp karnına vururken ona fırsat vermiyorum.

Ani bir nefes alışla nefesi kesiliyor ve acı içinde öne doğru eğiliyor. Elimi yüzüne götürürken durmuyorum, tüm gücümü onu geriye doğru sendeleten bir tokatta topluyorum. Arkadaşları kenarda durmuş, Cressida'nın yere düşüşünü iri gözlerle izliyorlar. Onlara şöyle bir bakıyorum ve onlar da olaya karışmak istemeyerek başlarını sallıyorlar.

"En zayıf olduğun anda arkadaşların bile seni terk ediyor," diyorum ona, acınası halini izlerken. "İşte aramızdaki fark bu, Cressida. Onları korkutacak güce sahip olduğunda arkadaşların var, ama bak nasıl

tepki verirsin." Ona gülümsüyorum. Kendini toparlamaya çalışırken gözleri hala kötülükle dolu.

"Herkes benden nefret ediyor olabilir ama en azından benim bir ailem var." Etraftaki kızların çoğunun yetim olduğunu ve en çok istedikleri şeyin bir aile olduğunu bildiğim için her kelimeyi özenle telaffuz ediyorum. "Herkes gittiğinde, *senin* kimin var?"

Ayağımı ona vuracaktım gibi getirdim ama onu görünce Eğiliyor, vücudunu öyle acınası bir hareketle katlıyor ki onun seviyesine inmek için kendimi zor tutuyorum.

Bir adım geri çekilip gitmeden önce ona başımı sallıyorum.

Yatakhaneye vardığımda Claudia dışarıda beni bekliyor, ağlamaktan gözleri kızarmış.

"Sisi Teyze," diye haykırıyor, kendini bana doğru fırlatıyor ve gözyaşlarının akmasına izin veriyor.

"Şşş, sorun yok. Hiçbir şey olmadı," diyerek saçlarını okşadım ve onu kendime yakın tuttum.

"Ama onlar... onlar," diye hıçkırıyor, kelimeleri hıçkırıklarının yoğunluğu tarafından yutuluyor.

Onu omuzlarından tutarak, onunla göz hizasına gelecek şekilde kendimi alçaltıyorum.

"Claudia, bugün olanlar doğru *değil*," diye başlıyorum, "asla yalnız acı çekmemelisin. Eğer sana zarar verirlerse, birine söyle."

"Yapamam.... *Annemin* tabağında yeterince yemek var," diye sızlanıyor ve ben kendi gözlerimin buğulandığını hissediyorum. Catalina her zaman bizimle ilgilenmeye çalıştı, bazen kendi sağlığını bile hiçe saydı. Ayrıca Claudia'ya fazladan bir şeyler alabilmek için bazen angarya işlerin iki katını üstleniyor.

"O zaman söyle bana," diyorum, "sana yardım etmek için her zaman yanında olacağım, tamam mı? İçinde tutma. Bu insanlar." Başımı sallıyorum, kendi duygularım yüzeye çıkıyor, "Koşullarımız yüzünden daha az olduğumuzu düşünüyorlar. Ama değiliz. Değilsiniz, beni duyuyor musunuz?"

Uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum. Kendim zar zor hayatta kalırken bir başkasına bu konuda nasıl tavsiye verebilirim?

"Evet, Sisi Teyze." Claudia fısıldıyor ve ben de başparmağımla yüzündeki gözyaşlarını siliyorum.

"Başkalarının size değerini söylemesine izin vermeyin. Buna karar verebilecek tek kişi sensin. İnsanlar ne kadar acımasız olursa olsun," diye ekliyorum, hem onun için hem de kendim için, "sadece onlara izin verirsen sana zarar verebilirler."

Bana başını sallıyor, minik elleri yumruk olmuş. Yaklaşık bana sarılmadan önce başını sallıyor.

"Teşekkür ederim," diyor göğsüme yaslanarak. "Teşekkür ederim."

Bir süre birbirimize tutunuyoruz, ancak gözyaşları kuruduktan ve Catalina'nın hatırı için neşeli hallerimize geri döndükten sonra içeri giriyoruz.

"SISI," DIYE SESLENİYOR LINA BANA BİR ÖĞLEDEN SONRA . KAFAM KARIŞTI, BEN

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum, ama o bana el sallamakla yetiniyor. "Gel," diye fısıldıyor yanına ulaştığımda, "Benim senin için bir şey."

Kaldığımız yere girip yatağı kaldırarak birkaç kitap yığını ortaya çıkardı. Birkaçını çıkarıp kollarıma bıraktı.

"Kardeşimden içeri birkaç kitap sokmasını istedim," diye söze başlıyor, başlıkları işaret ederek, "Ona daha romantik ama klasik bir şeyler söyledim," konuşurken kızarıyor.

Gözlerim kitaplara gidiyor ve çoğunun William Shakespeare adında birine ait olduğunu görüyorum.

Onlara şaşkınlıkla baktığımı görünce, "Bunlar senin için," diye ekliyor.

"Benim için mi?" Tekrar ediyorum, neredeyse uyuşmuş bir şekilde.

Başını sallıyor. "Doğum gününün geçtiğini biliyorum ama." Neredeyse utanarak yere bakıyor. "Etrafta saklandığını gördüm."

ve biliyorum ki farklı bir şeyler okumaya çalışıyorsun."

"Bu benim için," diye tekrarlıyorum şaşkınlıkla, gözyaşlarımı kovmak için hızla göz kırpmıyorum.

İlk defa biri bana bir şey veriyor... benim için.

"Senin için ," diye onaylıyor , bana bir veriyor onun türünden

Gülümsüyor. Kitapları yatağın üzerine bırakıyorum ve ona kocaman sarılıyorum.

"Teşekkür ederim," diye başlıyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak, "bu benim için çok şey ifade ediyor." Hayal bile edemeyeceği kadar çok şey.

"Beğendiğine sevindim." Sırtımı şefkatle okşuyor.

"Bayıldım." Zorlamak zorunda hissediyorum.

Geri çekilen Lina dudaklarını büzüyor. "Dikkatli olmanız gerekecek. Eğer Baş Rahibe ya da rahibelerden biri seni yakalarsa..."

"Merak etmeyin. Son derece dikkatli olacağım," diyerek onu temin ediyorum ve hemen dikkatimi kitaplara veriyorum.

Üç tane var, hepsi de üniformamın içine sığacak kadar ince. Başlıkları hızlıca gözden geçiriyorum; *Beğendiğiniz Gibi, Anthony ve Kleopatra ve Romeo ve Juliet.*

Hızlıca göz gezdirdim, karmaşıklık karşısında biraz kaşlarımı çattım. ama bu hediyenin tadını çıkarmaktan da geri durmadı.

Benim ilkim.

Lina'ya bir kez daha teşekkür ederek mabedime geri dönüyorum ve kimsenin oraya bakmayacağını bildiğim için kitapları tabutun içine saklıyorum.

Önümüzdeki hafta boyunca, her gün biraz zaman ayırıp okumaya çalışıyorum; oyunların içeriği beni hayrete düşürüyor, heyecanla soluk soluğa kalmama ve öfkeyle ağlamama neden oluyor.

Kısa sürede bir oyun favorim haline geldi ve Anthony ile Kleopatra'nın birlikte olmak için verdikleri mücadeleyi ve birbirlerine olan bağlılıklarını okudukça, kendim için de böyle bir şey istemeden edemiyorum.

Birinin beni böyle sevmesi nasıl bir şey olurdu?

Ancak bu soruyu sorarken bile, bunun tartışmalı bir konu olduğunu biliyorum.

Kaderimde yalnızlık ve daha da acımasız bir hayat var. Lina ve Claudia gittikten sonra... Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, bunu düşünmemeye çalışıyorum, üzerinde çok fazla durursam daha fazla depresyona gireceğimi biliyorum. Ve bu kitaplar beni bu kadar mutlu ederken neden ruh halimi bozayım ki?

İki başrol oyuncusu arasındaki özlem sayfada öylesine hissediliyor ki, onları yasak bir kucaklaşmada hayal ederken benim de nabzım hızlanmaya başlıyor.

Ama efendim yine Antonius olduğuna göre, ben de Kleopatra olacağım.

O kadar iç içe geçmişlerdi ki biri olmadan diğeri *olamazdı*.

Derin bir iç çekiyorum, yüzü olmayan bir adamın beni de kucakladığını, kulağıma sevgi sözcükleri fısıldadığını ve yüzümü öpücüklerle boğduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

Asla gerçekleşmeyebilir ama en azından hayalini kurabiliyorum.

Gözlerim kapalı; kitabım elimden şiddetle alındığında bu hayalin içinde kaybolmuştum.

İrkilerek başımı çevirdim ve Cressida ile yüz yüze geldim, kitabıma bakarken dudaklarında kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Geri ver onu." Ayağa fırlıyorum, elim onu kavramaya çalışıyor. Ama Cressida benden uzun olduğu için, elini havaya kaldırdığında ona ulaşma şansım yok.

"Beni herkesin önünde utandırdıktan sonra mı?" Kelimeleri ağzından geçiriyor ve ilk kez tüm yüzünden saf kötülüğün damladığını fark ettiğimde bir an için olduğum yere çakılıp kalıyorum.

"Bunu sen kendin yaptın," diye ekliyorum, kitabı almak için ayağa fırlayarak.

Kitabım için bu kadar çaresiz olduğumu görünce, onu elden ele dolaştırmaya başladı ve onu almak için gösterdiğim nfile çabaların tadını çıkardı.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle duruyorum.

"Bundan bıkmadın mı? Neden hep benimle uğraşmak zorundasın?" Eğer varsa, mantıklı tarafına hitap etmeye çalışıyorum.

Omuz silkiyor. "Sen oradasın. Çok kolay."

Yıllar önce söylediklerinden farklı olarak, şaşırtıcı bir şekilde, sözlerinin üzerimde hiçbir etkisi olmadı. Her şeyi düşünmek için yeterince zamanım olmuştu ve bana davranışının benim kim olduğumun değil, onun kim olduğunun bir yansıması olduğunu fark etmiştim.

Sorun ben değilim.

"O zaman ben daha da zorlaştırayım," diyorum tekrar zıplamadan hemen önce, onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak kitabı kapıyorum.

Bir saniye geç tepki veriyor ama elim kitapla birlikte hareket ederken parmakları kitabın yarısını yakalıyor ve ben büyük bir yırtılma sesi duyana kadar geriye doğru çekiyor.

İkimiz de kitabın yarısını tutarak geri çekildik.

Onun yüzünde memnuniyet, benim yüzümde ise çaresizlik ifadesi var.

Kitabım.

Bir saniye bile tepki vermedim. Ta ki Cressida kendi yarısını alıp daha da parçalayarak iğrenç oyununa devam edene, bir an öncesine kadar taptığım kelimeler yere düşene kadar.

Çaresizce onun değerli varlığımın üzerinde tepinmesini izlerken boğazımda bir düğüm oluştuğunu hissediyorum.

Birdenbire, hem zihinsel hem de fiziksel olarak yıllarca çektiğim eziyetler gözlerimin önünden geçiyor. Beni nasıl itip kaktığını, dövdüğünü ve saçımı kestğini hatırlıyorum. Bana yaptığı her şeyin izlerini hala nasıl taşıdığımı ve tam da buradaki son yüzleşmemizde neredeyse nasıl öldüğümü.

Ve aniden, işim bitti.

Elimdeki kitabın yırtılmış yarısı bir gümbürtüyle yere düşüyor. Artık hiçbir şeyi umursamadan üzerine atılıyorum, ellerimi yumruk yapıp onu gafil avlıyorum.

Yumruğum tam karnına indiğinde ağzı bir o şeklini alıyor ve hafifçe geriye doğru tökezliyor. Sert bir nefes alıyor ve yüzümü hedef alarak kendi yumruklarını atıyor.

Vurduğunda canım yanıyor ama aldırmiyorum. Devam ediyorum, soğuk mermerin üzerinde ellerimiz birbirimizin saçlarında dolaşırken onu yere itiyorum.

Ben üstüne çıkana kadar yuvarlanıyoruz, yumruklarım yüzünü hedef alı y o r .

"Artık yok!" Törpülüyorum, üzerime başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke geliyor. "Artık senin kum torban olmayacağım," diyorum ona vurmaya devam ederken.

Ona *kendi* kum torbamış gibi davranmam ironik ama bana yaptığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim.

Ben vurmaya devam ettikçe gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor, onun acı dolu nefesleri öfkemi körüklüyor.

Bir saniyelik gecikmeyle beni ters çevirdi ve bana da vurdu.

Gözlerimi kapatıyorum, acıdan irkiliyorum ama onu üzerimden atmak için mücadele ediyorum. Elimden gelen tüm gücü toplayarak, hepsini bacaklarıma odaklıyorum. Onları kendime doğru eğerek derin bir nefes alıyorum ve tüm gücümle iterek onu yana doğru itiyorum.

Benden uzaklaştı, sırtı sert tabuta çarptı, başı bir köşeye çarptı.

Kendimi toparlamak için bir an durduğumda ağır ağır nefes alıyorum, dövüşün gerginliği beni etkiliyor.

Ama bir saniye geçiyor, sonra iki, ve Cressida'nın hiç hareket etmediğini fark ediyorum.

Başımı çevirdiğimde Cressida'nın yüzüyle karşılaşıyorum, kırpışmayan gözleri ardına kadar açık. Başının tabutla temas ettiği yerde kan birikiyordu.

"Ne..." Ayağa kalkmaya çalışırken kendi kendime fısıldıyorum, tüm vücudum acıdan ağrıyor.

Öne doğru bir adım atıyorum, elimi vücudunda gezdirerek bir yaşam belirtisi arıyorum.

Nabız çizgisini arıyorum ama bulamıyorum. O... ölmüş.

Ağzım açık, Cressida'nın ölü bedenine bakıyorum. *Benim* öldürdüğüm bir kız. Onun kıpırdamayan haline hayretle bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Üzüntü yok, pişmanlık yok, vicdan azabı yok. Sadece derin bir rahatlama hissi.

Gitmiş.

Ama bu benim hakkımda ne söylüyor?

Birini öldürdüm. Kabul ediyorum, hayatım boyunca bana işkence eden biriydi, ama herhangi bir pişmanlık duyamadım.

Neyim var benim?

Ama ona baktıkça içimden kahkahalar yükselmeye başlıyor. Yavaş yavaş başlıyor. Cansız bedenine bakarken dudaklarım bir sırtışıla kıvrılıyor ve sonra içimin derinliklerinden patlıyor. Hâlâ onun yumruklarından acı çeken karnımı tutarken bile duramıyorum. Sadece gülüyorum.

O öldü.

Sonunda.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı.

Yıllardır nefret ettiğim kişi hak ettiğini bulmuştu. Ama patlamamdan sonra sakinleştiğimde, onun bulunmadığından emin olmam gerektiğini fark ettim.

Bir an için, cesedinin bulunması halinde neler olabileceğini düşündüm. Muhtemelen hapse gönderilirdim.

Hapishane buradan o kadar farklı mı?

Bir kez olsun, eylemlerimin sonuçlarını umursamıyorum. Ya o bulunur ve ben hapse girerim ya da bulunmaz ve dünya onu özlemez.

Kesinlikle yapmayacağım.

Kararım kesin, tek yapmam gereken onun bedeninden kurtulmak... Gözlerim odanın içinde dolaşırken, tam yerini buldum.

Ne de olsa, soğuk bir tabutun içinde kilitli olarak ölmemi istememiş miydi? Sonsuzluğu tam da o yerde geçirecek olanın o olması uygun olurdu.

İroni içime işlerken dudaklarım seğiriyor. Belki kaderin çarpık bir oyunu ama en azından dünyada bir tür adalet var.

Ve onun sonsuza dek hayatımdan çıktığını bilerek geceleri daha rahat uyuyacağımı biliyorum.

İşe koyuluyorum, tabutun kapağını açıyorum, bu efor zaten beni terletmeye yetiyor. Sonra ellerimi kullanarak vücudunu dik bir pozisyona getiriyorum, cüssesi nedeniyle manevra yapmakta zorlanıyorum. Onu tabutla aynı hizaya getirmek üç denememi aldı ve onu dar alana itecek kadar uzun süre tutmayı başardım, başındaki yaradan akan kan zemine ve tabutun dışına bulaştı.

Bir gümbürtüyle içeri düşüyor ve ben onun nefessiz kalmış bedenine bakarken derin bir nefes alıyorum - hala ardına kadar açık olan gözlerine.

Anormal olmalı... ölümün yüzüne bu kadar doğrudan ve bu kadar gelişigüzel bakmak. Ama ölümle karşılaştıktan sonra, doğal olmayan bir şekilde bağışıklık kazandığımı fark ettim.

Cressida'nın bedeninin kapalı alana sığıdığından emin olduktan sonra zemini temizlemeye koyuluyorum. Kanı silecek başka bir şeyim olmadığından, istemeye istemeye kitabımın yırtık sayfalarında karar kılıyorum.

Ama şansına kanı temizlemek yerine daha fazla bulaştırıyorlar. Aklıma başka bir fikir gelene kadar sinirlenerek gözlerimi deviriyorum.

Tabuta geri dönüp içine uzanıyorum ve herhangi bir malzeme olup olmadığını kontrol ediyorum. Önce tabutun önceki sahibini kontrol ediyorum ama alışkanlığın malzemesi çok eski ve kırılgan olduğu için

daha da büyük bir karmaşa yaratmaktan korkuyorum. İç çekerek Cressida'nın cesedine dönüyorum ve üniformasından bir parça kumaş yırtıyorum.

Sonra bir kez daha yere çömeliyorum ve silmeye başlıyorum. Malzeme iyi bir emici ve kısa sürede beyaz mermer zemin gıcır gıcır tertemiz oluyor. Tabutun dışına dönüyorum ve hiçbir *verde* kan izi kalmadığından emin olmak için duvarları da siliyorum.

Sonunda bunu bitirdiğimde, tabutun kapağını kapatmak için diğer tarafa geçiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ayaklarımı yere sabitlerken, kaygan mermer eforuma yardımcı olmuyor. Topuklarım duvara dayalı, ellerim kapağın üzerinde olacak şekilde biraz hareket ediyorum. Sonra tüm gücümle iterek sonunda hareket ettiğini görüyorum.

Bu iş bittiğinde elimi kaldırıyorum, alnımdaki teri siliyorum ve bundan sonra ne yapacağımı düşünüyorum.

Her şeyin yerine kilitlendiğinden emin olmak için tabutun mandalını kontrol ediyorum.

İşte bu... Sanırım.

Yatakhaneye geri döndüğümde karnım hala ağrıyor, gizlice duş alanına gitmeyi ve üniformamdaki kan sıçramalarının bir kısmını yıkamayı seçiyorum.

Claudia hâlâ derste olduğu için odada sadece Lina var, eski bir elbiseyi dikmeye odaklandığı için kaşları birbirine yapışmış durumda.

"Oh, Sisi." Beni gördüğüne şaşırarak başını kaldırdı. Ona hızlı bir gülümseme veriyorum ve daha fazla soru sormasına fırsat vermeden odadan çıkıyorum.

Banyo, kattaki herkesin paylaştığı ortak duşlardan oluşuyor. İçeri girip temiz kıyafetlerimi lavaboya bırakıyorum ve duşa giriyorum.

Tek tip elbisemi hızla üzerimden çekip çıkararak doğrudan suyun altına koyuyorum. Bir parça sabun alarak lekeli bölgeleri ovuyorum ve kırmızının açıldığını görerek rahatlıyorum.

sarımsı bir renge dönüşüyor. Ne kadar ovarsam o kadar da soluyor.

Giysilerim bittiğinde, ılık suyun devam eden mide ağrılarıma iyi geleceğini umarak duşun altına giriyorum.

Göbeğime tutunarak derin bir nefes alıyorum ve sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Ama vücudumu yıkamaya devam ederken, elim bacaklarımın arasında gezinirken, kanı görünce yüksek sesle solumaktan kendimi alamıyorum.

Çok fazla kan var.

Ve içimden akıyor.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyorum, elimi kaplayan kırmızıya dikkatle bakarak bunun bir işaret olduğuna ikna oluyorum. "Lanetlendim... Bu olmalı," diye yüksek sesle söylüyorum.

İlk defa panik beni ele geçirmeye başladı. Çünkü kendimi ne kadar yıkarsam yıkayayım, kan akmaya devam ediyor.

İşte bu... Günahımın fiziksel kanıtı.

Başka bir açıklaması olamaz. Başka bir canı aldığım için cezalandırılıyorum ve hiçbir şey kendi bedenimden yavaşça akan kandan daha uygun olamaz - kanım kuruyana kadar.

Bacaklarım bükülüyor ve yere düşüyorum, sırtımı duvara dayıyorum, su hala üzerime düşüyor. Vücudumu yıkarken çamurlu bir renge dönüşüyor ve kanımla uygun bir kombinasyonda karışıyor.

Dokunduğum her şey lanetli.

Rahibelerden ve diğer rahibelerden defalarca duyduğum sözler nihayet anlam kazanmaya başladı.

"Sisi?" Catalina'nın sesi düşüncelerimi bölüyor ve birden ne yaptığımı öğrenmesinden korkuyorum.

Diğer insanları önemsemeyebilirim ama onun fikirlerini önemsiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmasını istemiyorum.

Beni terk etmesi için bir şeyler uydurmadan önce tek başıma, ahırın kapısını açtı ve beni büzülmüş halde buldu.

Bir köşede, ayaklarımın dibinde kanlı sular birikiyor.

"Sisi," diye haykırıyor, sesinde dehşet var. "Ne oldu?"

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ve aklıma gelen tek şeyi söylüyorum.

"Durmuyacak... kan."

Lina bana şöyle bir baktı ve iç geçirdi, "Sisi..."

Kalkmama ve duştan çıkmama yardım ettikten sonra banyodan kısa bir süreliğine ayrılıyor ve elinde bir pedle geri dönüyor. Giyindikten ve üniformam kuruması için asıldıktan sonra, konuşmak için beni odamıza geri götürüyor.

"Bu normal." Hiçbir sorun olmadığını, sadece regl olduğumu söyledi.

"Dönem mi?" Tekrar ediyorum, kafam karıştı.

Lina dudaklarını büzüyor. "Bir kadın olgunlaştığında aylık kanaması başlar. Bu senin artık..." Sözüünü kesiyor, yüzünde bir kızarıklık belirliyor, "Çocuk sahibi olmaya hazırım."

"Öyle miyim?" Gözlerim açılıyor, aniden korkuyorum. Ama Lina endişelerimi yatıştırmakta gecikmiyor, bana çocukların nasıl yapıldığını ve endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını anlatmak için elinden geleni yapıyor.

"Sadece adet kramplarınız olduğunda biraz rahatsız edici olacaktır. Ve pedinizi sık sık değiştirmeniz gerekecek" diye devam ediyor ve her detayın üzerinden geçiyor.

Yarı rahatlamış, yarı şok olmuş bir şekilde başımı salladım.

Kan dökerek olgunluğa ulaşmam ne kadar ironik, *hem de daha yeni* kan dökmüşken. Daha fazla tutamayana kadar boğazımda hastalıklı bir kahkaha oluşuyor. Lina bana şüpheyile bakıyor ama ben hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyorum.

Çünkü sonunda beklenmedik bir sakinlik çöküyor üzerime.

Zaten cehenneme gidiyorum. Yolculuğun tadını çıkarayım bari.

4

VLAD

MEVCUT GÜN

"S Maxim telefonda bana "*0 evde*," diyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

0 güvende.

Olabildiğince güvende. Ve benden olabildiğince uzakta.

Vanya bir köşeden, bacaklarını bir sandalyenin üzerinde aşağı yukarı sallayarak, "Bu sefer gerçekten başardın," diye takılıyor.

"Git Uzakta, Vanya," I söyle Onu, değil içinde ve ruh hali her şey için.

"Senden nefret edecek, biliyorsun," diye devam ediyor ve öfkemin yükseldiğini hissediyorum.

"DEFOL!" Ona bağırıyorum, kendi patlamamla gözlerim açılıyor.

Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikirken Vanya'nın yüz ifadesi benimkini yansıtıyor. Ve aynen böyle, o gitti.

Sandalyeme çöktüm, keşke o günü zihnimden silebilsem diye düşündüm. Keşke her şeyi unutabilseydim.

Sisi.

Gözlerimi açtığım ve onu gördüğüm an... Sebep olduğum şeyin büyüklüğünü gördüğümde, dipsiz bir kuyu oluşmuştu

Midemin ii, beni başka hiçbir şeyi işleyemez hale getirdi.

Sadece avuç ilerimin boynundaki izlerini görebiliyordum, omzundaki açık yarayı, kanayan ve kanayan...

Ve sonra.

Gözlerimi kapatıyorum, görüntü çok ağır geliyor. Çıplak vücudu çürükler, parmak izleri ve teninde neden olduğum kırmızı izlerle delik deşik olmuştu. Onları kalçalarında, göğüslerinde görmüştüm.

"Tanrım," diye inliyorum yüksek sesle, gğsndeki çirkin ısırık izi beni hasta etmekle tehdit ediyor.

Ama sonra hepsinden kötüsü oldu. Bacaklarının arasındaki kan. Aynı kan sikimi de lekeliyor ve bana tam olarak ne yaptığımı gösteriyordu.

Onu ldrebilirdim.

Bunun gerçekten son olduğunu anladığımda kasvet beni ele geçiriyor. Kurtulabileceğime inanmak için kendime izin vermiştim ve bu süreçte onu da lanetlemiştim.

Kahretsin, ama onu bu kadar hırpalanmış, bu kadar kırılmış görmek içimdeki bir şeyi öldürmüştü. Tüm duygusuzluk iddialarıma rağmen, onu böyle görmek beni paramparça etmişti.

Yerden kurtardığım kanlı saçları elime alıyorum, burnuma götürüp içime çekerken parmaklarım sa tellerini sıkıyor.

"Sisi..." İlk kez her şeyin farklı olmasını, normal ve onu hak eden biri olmayı dileyerek fısıldıyorum.

Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi içimde öyle derin bir acıya neden oluyor ki, nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onsuz bir günü hayal etmek bile nefesimi daraltıyor ama ya gelecek?

Sandalyemden yavaşça kalkarak banyoya gidiyorum, saçımı dikkatlice yıkıyorum ve kuruması için güvenli bir yere koyuyorum.

Onun dokunacağım son şeyi.

Ama kararımdan pişmanlık duyamam. Onu neredeyse öldürecekken değil. Kesinlikle, onu en kötü şekilde kirlettim.

Kanlı kalçalarının görüntüsü ya da boğazındaki açık yara beni hasta etmekle tehdit ediyordu.

Bir de dişlerimin arasından yalan söylediğimde, canının yanacağını bildiğim yerde canını yaktığımda yüzünde beliren ifade vardı. Çünkü biliyordum ki benim cesur, güzel Sisi'm, ben onu terk etmedikçe beni asla terk etmezdi. Ben onu gerçekten öldürene kadar her şeye sadık bir şekilde direnecekti.

Ve ben buna izin veremem.

Hayatımda ilk kez bir insan hayatına değer veriyorum ve onu korumak için *her şeyi* yapabileceğimi fark ediyorum.

"Aptal," diye fısıldıyorum kendi kendime, başımı yavaşça duvara çarpıyor, çarpmanın etkisiyle derimin yüzeyi zar zor gıdıklanıyor. "Aptal," diye tekrarlıyorum, başımı duvara daha da sert bastırıyorum, acıyı istiyorum-acıya ihtiyacım var.

Ama gelmiyor. Derim kırılıp kan alnımdan aşağı akarken bile gelmiyor.

İçimde olduğu gibi dışımda da acı yok, göğsüm yabancı bir hisle daralıyor.

Ben de başımı duvara vurdum, ona verdiğim acının bilgisi beni harekete geçiren ana itici güçtü.

"Neden?" Yumruklarımı öne çıkararak törpülüyorum. "Neden normal olamıyorum?" Haykırıyorum, bu varoluştan bıkmışım... etrafımdaki her şeyden bıkmışım.

"Neden benim olamıyor?" Yere düşerken kelimeler ağzımdan yuvarlanıyor.

Hiçbir zaman kendim için bir şey istememiştim, hiçbir şeyi onun gibi arzulamamıştım. Beni kollarını açarak karşılayan tek kişiydi, *beni* gören tek kişiydi. Bana insan olduğumu hissettiren tek kişiydi.

Ve neredeyse onu öldürüyordum.

Gözlerim nemli, kandan mı yoksa gözyaşından mı, hiçbir fikrim yok. Tek düşünebildiğim onsuz kısır geleceğimken olmaz.

"Neden benim olamıyor?" Cevabı zaten bildiğim için soruyu evrene yöneltiyorum.

Onu hak etmiyorsun. Hiç hak etmedin.

Ve yine de ona sahiptim. Birkaç kısa an için, o benimdi ve ben de onun.

Ben hâlâ onunum ama o bir daha asla benim olmayacak.

Onu asla incitmek istemedim. Acımasız doğamın onu korkutup kaçıracağından ve ne kadar normal olmadığımı anlamasına neden olacağından korkarak ona çocuk eldivenleriyle davranmıştım. Ve çok dikkatliydim.

Kahretsin, ama çok dikkatli davranmıştım. Tek istediğim onun kaygan sıcağının içinde kaymak, o tatlı bedeninde kaybolmak... sonunda onu benim yapmakken kendimi sayısız kez inkâr etmişim.

Ama kaçınmıştım, çünkü bu onun acı çekmesine neden olacaktı.

Ve *asla* ona acı çektirmek istemedim.

Onun hırpalanmış bedeninin görüntüleri zihnimi doldururken, onu bir hayvan gibi götürdüğüm gerçeği kendi sefil varlığımı sona erdirmeye isteğime engel olamıyorum. Flashbackler gözlerimin önünde dans ediyor. Ona bir canavar gibi sokuluşumdan küçük kesitler, beni durdurmaya çalışırken attığı acı çığlıkları, çok sert davrandığımda omuzlarımı iten küçük elleri.

"Sisi," diye inliyorum, korku, çaresizlik ve ıssızlık içimde demleniyor, öyle bir kreşendoya ulaşıyor ki kontrolsüzce titremeye başlıyorum. Tüm vücudum titremeye başlıyor, her şey yerle bir olurken görüşüm bulanıklaşıyor.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, kendimi kaymış hissediyorum, sesler kafamı dolduruyor, daha fazla yabancı düşünce beni delirtmeye çalışırken nabzım fırlıyor.

Banyodan nasıl tökezleyerek çıktığımı, doğruca gizli dolabıma yöneldiğimi ve bir sakinleştirici çıkarıp damarlarıma enjekte ettiğimi bilmiyorum.

Gördüğüm son şey onun yüzü. Onun güzel, güzel yüzü. Şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli, gerçekten. Ana hatları

önümde şekillenmeye başlıyor. Gözlerim doluyor, onu sadece mest olmuş bir şekilde izleyebiliyorum.

"Cehennem kızım," I ulaşmak Dışarı, temiz hava selamlama Ben. "Özür dilerim."

Sonunda duymayı hak ettiği sözleri söyledim.

"I KeşkeI vardı normal," I Mırıldan, benim vücut yavaşça kapanıyor. "O zaman ben de seni sevebilirdim."

Ve sonra sadece siyahlık var.

"NE KADAR ZAMAN HARCAYACAKSIN ÜZÜLMEK İÇİN?"

Cesetlerden birini Maxim'in ilgilenmesi için arka tarafa sürüklerken Vanya soruyor.

"Üzülmüyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Öylesin. Sadece bu hafta kaç kişiyi öldürdün?"

Yirmi mi?"

"Daha çok elli gibi," diye mırıldanıyorum ve o da bana kaşlarını kaldırıyor.

"Hepsi bunu hak etti," diyorum ona, "intikam almak için peş peşe peşime düştüler. Ne yapmam gerekiyor? Onları kollarımı açarak mı karşılayayım?"

"Belki." Omuz silkiyor ve son olayımın sonuçlarını incelemek için yanıma geliyor. "Belli ki ölmek istiyorsun. Artık *herkesin* hedefi olduğunu çok iyi biliyorsun. Yine de yanında silah taşımayı bıraktın. Eğer bu intihara meyilli olmak değilse, nedir bilmiyorum."

"Ne diyebilirim ki? Yeteneklerim her türlü silaha meydan okur," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde ama dirseğini böğrümüne saplayarak yeni yaramı işaret ediyor.

"Tabii, o zaman nedir o?"

"Hatırlamıyorum. Son kavga sırasında biri beni bıçaklamış olmalı." Omuz silkiyorum, kaburgalarımın altında kötü görünümlü bir kesiği ortaya çıkarmak için gömleğimi yukarı çekiyorum. Neredeyse gıdıklanma hissi gibi, zar zor hissedebiliyorum.

"Bir gün kan kaybından  leceksin." Başını bana doğru sallıyor ve beni ilk yardım çantasına doğru sürüklüyor.

"Bu bir merhamet olmaz mıydı?" Usulca fısıldıyorum.

Depo olayından bu yana üç hafta geçti ve tek yaptığım  l me meydan okumak oldu, ama gerçek bir sonuç alamadım. Sonuçta, kendimi koruma i g d m her seferinde alevleniyor ve istesem bile aşağı inemiyorum.

"Kendine dikkat etmelisin kardeşim," diyor Vanya, Gözlerinde endişe parlıyor. "Verdiğin sözü unutmama," diye hatırlatıyor bana ve ben de i  çekerek gözlerimi kapatıyorum.

Son haftalarda tek yaptığım verdiğim sözü unutmak *oldu*. Kendi bedenimin hapsinden kaçmak için mümkün olan her şeyi yapmaya o kadar kararlıydım ki, intikam sözümü tamamen göz ardı ettim.

"Haklısın Vanya," diye kabul ediyorum. "Kafamı tekrar oyuna vermem gerekiyor."

"Kafanızı oyundan çıkarmanız gerektiği söylenebilir. Bir saniyeliğine insanları öldürmeyi bırak ve onları sorgula. Oleg'in ne dediğini hatırlıyor musun?"

Sorusu beni duraksattı ve o gün yaşananları tekrar hatırladım, hatırladıklarım onu da içerdiği için yüzüm buruştu... Ama Vanya haklıydı. Oleg bazı önemli insanları  zd ğ m  ima etmişti.

"Humanitas Projesi ile bir ilgileri olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Belki." Vanya omuz silkiyor ve bir bandaj almam için beni teşvik ediyor. "Ama araştırmaya değer."

"Haklısın," diye kabul ediyorum.

Gazlı bezin bir kısmını alarak yaradaki kanı silmeye başlıyorum, daha önce düşündüğüm kadar sığ olmadığını fark ediyorum. Temizleyip dezenfekte ediyorum ama muhtemelen dikiş atılması gerekecek.

Vanya bana "Sasha'yı ara," diyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Ben hallederim," diye cevap veriyorum, cerrahi bir iğne ve iplik alıyorum. İğneyi derimden geçirip iki tarafı birbirine dikiyorum. Dikişlerim Sasha'nınki kadar temiz olmayabilir,

Ama işe yarıyorlar. Sonuçta, vücudum olduğundan daha da şekilsiz hale gelse kimin umurunda? Sadece bir kişinin ne düşündüğünü önemsiyordum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Bu süre zarfında onu düşünmemek için çok çabaladım, ama mükemmele yakın bir hafızaya sahip olmanın dezavantajı, tüm etkileşimlerimizi ayrıntılı olarak hatırlayabilmem... teninin benimkinde nasıl hissettiğini ya da basit varlığının beni nasıl sakinleştirdiğini.

Bu işe yaramıyor.

Onu incittiğim gibi incitebilmeyi dileyerek iğneyi derime daha sert batırıyorum. Ama hala bir şey yok. En fazla hafif bir okşama hissediyorum.

"Vlad?" Vanya bana sesleniyor ve tepki vermem bir an alıyor. "Vlad!"

"Evet," diye mırıldanıyorum, başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Neyin var senin?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Kendimi toparlamayı ve her şeyi yerine yerleştirmeyi çabucak bitirdiğimi söylüyorum. Vanya'ya sırtımı dönerek dikkatimi odanın sonundaki ceset yığınınına yoğunlaştırıyorum.

"Sen farklısın," diye belirtiyor, "sende farklı bir şeyler var."

"V, hadi ama," diye kıkırdar gibi yapıyorum, "Ben eskiden olduğum manyak piçim," diye şaka yapıyorum ama cevap vermiyor. Sadece beni dikkatle izliyor, bakışlarındaki inceleme biraz sinir bozucu.

"Cesetleri yaksam iyi olacak," diyorum yüksek sesle ve tartışmayı rahat bir alana yönlendiriyorum.

"Bu o, değil mi?" Vanya kurnazca yanıma gelip beni cevap vermeye zorluyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bu o," diye onaylar. Ancak tam o sırada Maxim bir el arabasıyla odaya girer. Yakmak için fırına gitmeden önce cesetleri içine yığmaya başlar.

"Benden kurtulamayacaksın." Vanya beni odama kadar takip etti.

"Bunu bilmiyor muyum?" Mırıldanıyorum, ironi tuhaf bir şekilde eğlenceli. "Bu o. Bu yüzden farklısın."

"Boş ver, V. Bu konuda konuşmak istemiyorum." Sesim yorgun ve sakinleştiriciyi çıkarmak için çekmecemi açarken tek düşünebildiğim unutmak.

İğneyi damarlarıma batırırken, Vanya'nın daha fazla şey söylediğini, davranışlarım için bana seslendiğini duyabiliyorum, ancak yavaşça huzura teslim olurken, yüzü önümde belirmeye başlıyor.

Ve sonunda tekrar hafifledim.

VLAD

"T Seth'e teþekkür ederim," diyorum bana Sisi'nin son fotoğraflarını getirirken.

Ondan ona göz kulak olmasını istemiþtim çünkü ne kadar uzaklaşmak istesem de yapamıyordum. Onun güvende olduğunu bilmeye bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. Ve benim için çektiğı fotoğraflar beni ayakta tutan tek şey oldu.

Birine, hele de bir kadına bu kadar takıntılı olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama Sisi sıradan biri değil.

O her şey.

Fotoğrafları elime alıp parmağımı yüz hatlarının üzerinde gezdiriyorum. Boynunda bir eşarp var ve teninde sonsuza kadar iz bırakmış olabileceğim düşüncesiyle göğsümde bir sızı hissediyorum.

Evden pek dışarı çıkmadı ve tüm fotoğrafları bahçede çekildi. O kadar güzel ki onu tarif edecek kelime bile bulamıyorum. Sadece omuzlarına kadar uzanan saçlarıyla bile tek kelimeyle mükemmel.

Tamamen içgüdüsel olarak elimi cebime attım ve benim için işlediğı mendili çıkardım. yerleştirmiþtim.

Saçının bir kısmını içine sokup, her zaman yanımda olması için uçlarından bağladım.

Malzemeyi masamın üzerine yayıyorum, birkaç tutam saç çıkarıyorum, burnuma götürüp içime çekiyorum - onun kokusunu almaya çalışıyorum. Ama zaman geçtikçe kokusu daha da silikleşiyor.

Sonunda hepsi yok olacak.

"Neden onu sevdiğini itiraf etmiyorsun?" Vanya bir anda ortaya çıkıyor, önümde volta atıyor. İlk kez beni Sisi hakkında sorgulamaya başlamıyor. Ne de olsa davranışlarımdaki hafif değişikliğin tek nedeni o.

Daha içine kapanık ve yüzde yüz daha umursamaz olduğumu ilk fark eden Vanya oldu, bu yüzden her fırsatta beni köşeye sıkıştırmaya ve bu konuda bir şeyler yapmamı talep etmeye başladı.

Uyuşturucuyla yaşadığım son olaydan sonra bana neden giderek daha fazla kızdığını anlayabiliyordum. Ne de olsa Bianca kokain bağımlısı olduğunda onu eleştiren bendim ve işte ben de yavaş yavaş onun izinden gidiyordum.

Neredeyse aşırı doz aldığımda dersimi aldığımı söyleyebilirim. Görünüşe göre vücudum aşırı doz alma konusunda tamamen yetenekli, sadece acıya o kadar iyi tepki veremiyor.

Her türlü.

"Sevemeyeceğimi biliyorsun," diye iç çekerek cevap veriyorum. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Ben doğuştan kırılmışım ve bunu sihirli bir şekilde düzeltebilecek bir şey yok.

Eğer yapabilseydim, Sisi aşkımı sunacağım ilk... hayır, tek kişi olurdu.

"Onu sevdiğin halde sevemiyorsun." Kaşlarını kaldırdı, önümde dururken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu aşk değil!" Yüksek sesle inliyorum. "Bu sadece onu her zaman yanımda görmek için duyduğum bencilce bir arzu. Onu yanımda hissetmek... kollarımda olması..." Göğsümdeki ağrı genişlerken dalıp gidiyorum. Neden nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum? Sanki

tüm oda gittikçe küçülüyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Onu yaptığım şeyin kanıtlarıyla birlikte gördüğümü hâlâ hatırlıyorum. Onu kolayca öldürebileceğim gerçeği beni neredeyse yok etmişti. Hayatımda ilk kez, onun gitme ihtimali karşısında gerçek bir korku duymuştum. Göğsüme aldığım en kötü darbe gibiydi, zihnim bulanıklaşıyor, tüm varlığım şimdiye kadar hissettiğim en büyük acıyla sarsılıyordu.

Bugünlerde beni sakinleştiren tek şey olan saçlarını yakınımda tutarken parmaklarım sıkılaşıyor.

"Bencilce onu sevmiyorsun, ama bencilce onu korumak için gitmesine izin veriyorsun, bu seni içten içe öldürse bile," diyor Vanya, başını bana doğru sallayarak. "Eğer bu aşk değilse..." Sözüünü kesiyor ve ben de gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum.

"Sen, kardeşim, tam bir geri zekâlısın," diyor kızgın bir şekilde. "Onun iyiliğini kendi iyiliğinden üstün tutuyorsun! Sevginin tanımını budur!"

"Peki sen nereden biliyorsun?" Oldukça sinirli bir şekilde sordum. "Çünkü sen de benim için bunu yaptın!" diye bağırıyor.

Ben.

I bak at onu Şaşkın, tamamen Şok oldum at onun patlamasını.

"Onu seviyorsun ama nasıl seveceğini bilmiyorsun. Arada bir fark var," diye belirtiyor.

"Ama nasıl seveceğimi bilmezsem nasıl sevebilirim?"

Kırgın bir şekilde soruyorum. Sadece onu istiyorum...

Sadece onu istedim.

"Sen sadece diğer insanlar ne yapıyorsa onu yap. Onunla ilgilen, ona ilgi göster, ona senin için tek olduğunu göster."

"Ama o öyle!" Ağzımdan kaçırdım.

"Kardeşim benim, bazen nasıl akraba olduğumuzu merak ediyorum. Sen çok büyük bir aptalsın. Ona göstermelisin! Muhtemelen şu anda senden son kez nefret ediyordur. Onu bu kadar acımasızca terk ettiğin için."

"Ama yapmak zorundaydım..." Zayıfça söylüyorum, zavallı hırpalanmış bedeninin görüntüleri hala aklımdan çıkmıyor.

"Buna gerek yoktu! İşlerin biraz daha karmaşıklaştığını gördüğün ilk anda kaçtın. Onu bir kenara atmak yerine yardım almayı hiç düşünmedin." "Düşündüm... ve bak beni nereye getirdi. O lanet psikiyatristi öldürdüm." Gözlerimi kaçırıyorum, o seanstan sonra yaşadığım geri dönüşler hâlâ canımı yakıyor. Özellikle de kendime bakarken.

Kardeşim.

"Ve sadece onun yüzünden!" Vanya kızgınlıkla ellerini havaya kaldırır. "Bir kez denedin ve pes ettin. Hadi ama Vlad. Başka yollar da olmalı," diyor bana. "Başkaları söz konusu olduğunda nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun, ama kendi lanet olası benliğin söz konusu olduğunda nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun anlamıyorum," diyor öfkeyle ve dudaklarımı büzüyorum, sözleri yersiz değil.

"Daha fazla ne yapabilirim, V? Kendimi onunla aynı on mil yarıçaplı alana koymaya bile korkuyorum, uzaktan bile yaklaşıp ona doğru koşacağımı ve..." Nefesim kesiliyor. "Onu tekrar inciteceğim."

Bu yüzden Seth'i onu kontrol etmesi için gönderiyorum. Yakınlarda olduğunu bilseydim ona gitmekten kendimi alıkoyamazdım.

"Nöbetlerinle ilgili bir şeyler yapmalısın. Tek yolu bu," diyor bana.

Bir an sessiz kalıyorum, Sisi'nin tekrar hayatımda olması ihtimali bile beni mutluluğa benzer bir şeyle dolduruyor. Mutluluğun ne olduğunu bildiğimden değil, ama onun varlığının bana yaptığı gibi bir şey olduğunu umuyorum.

Ama bunu yapmadan önce kendimi kontrol altına almam *gerekiyor*.

Daha sıkı çalış.

Lanet olsun, ama onun için tehlikeli olmadığımdan emin olduğum sürece her şeyi yaparım. Hiçbir fikrim yok.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Haklı olabilirsin. Ama bunu nasıl düzeltebilirim? Ona söylediğimde çok üzgün görünüyordu..." Nöbetlerimi kontrol altına almayı başarsam bile

Beni bu kadar kolay affetmesini. Ona sarf ettiğim sözleri, onu incitmek için bilerek söylediğim yalanları hatırlamak bile istemiyorum.

Onu kendimden olabildiğince uzaklaştırmak istemiştım ve bunu başarmıştım.

"Ona git ve affedilmek için yalvar. Sana verirse şanslısın." Vanya bana bir kaşını kaldırıyor ve Sisi'nin tarafında olduğunu anlayabiliyorum.

Her ne kadar onunla tartışmak istesem de, o haklı.

Korktum ve her şeyi bir kenara attım. Daha çok mücadele etmeli, daha çok çabalamalıydım. Ne de olsa Sisi, bu dünyada bölümüm için beni aşağılamayacak tek kişiydi.

Ama kendimi savunmam gerekirse, ona yaptığım şeyi gördüğümde hissettiğim korkuyu daha önce hiç hissetmemiştim. Hatta daha önce *hiç* korku hissetmemiştim. Ondan beni bu acıdan kurtarmasını istemeye hazırdım. Daha fazlasını yapmaktan, onu öldürmekten çok korkuyordum. Çünkü Sisi'siz bir dünya, yaşamak istediğim bir dünya değil.

"Haklısın." Derin bir nefes alıyorum, nihayet şeytanlarımla yüzleşmeye hazırım. "Yapmak zorundayım. Çünkü sanırım onu seviyorum," diye itiraf ediyorum, *aşk* kelimesini söylerken dudaklarım titriyor.

Vanya'nın çıkarımları tamamen mantıklı. Ben olsam Onu *sevmemiş* olsaydım böyle tepki vermezdim. Kahretsin, bencilliğimle gurur duyuyorum, yine de onunla karakteristik olmayan bir şekilde *bencil olmadım*. Belki normal insanların hissettiği sevgi bu değil ama benim hissedebildiğim en yakın şey bu. Ve bunu kabul edeceğim. Çünkü o zaman ona sunacak bir şeyim olabilir.

Yıkımdan başka bir şey.

"Nihayet!" Vanya gözlerini devirir. "Benim aptal kardeşim, senin için biçilmiş kaftan."

"Bilmiyor muyum?" Mırıldanıyorum.

Bir şey o için Tabii. Ne zaman bir o

Çaresiz, insan çaresiz önlemlere başvurur.

Bir psikiyatriste ulaşmanın, bilimsel geçerliliğine ilişkin oldukça kararlı inançlarım göz önüne alındığında, aptallığın doruk noktası olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi yapmak üzere olduğum şey tüm mantık kurallarına meydan okuyor.

UÇAĞIN DERME ÇATMA İNİŞ PISTINE DOĞRU ALÇALMASINI IZLIYORUM.

Şerit, ufuk çizgisi boyunca uzanan uçsuz bucaksız ormanı şimdiden görüyordu.

Peru'daki bağlantılarımdan biri, Joaquin, indiğimde beni bekliyor, akıl sağlığımı yeniden kazanmaya yönelik bu son girişim için güzergah hazır.

"Seni gördüğüme sevindim Vlad," diye ekliyor bavullarımı bekleyen arabaya koyduğumda sertçe.

"Joaquin, canım, seni duyan beni gördüğüne sevinmediğini sanır," diye şaka yapıyorum, her ne kadar tanışıklığımızın en iyi ihtimalle gergin olduğunu bilsem de. Yine de bana bir iyilik borcu vardı ve ben de bunu ödüyorum.

"Seni burada görmeyi beklediğimi söyleyemem Vlad. Bir daha asla," diye mırıldandı, "burada neredeyse bir iç savaşa neden olduktan sonra değil."

"Ben de bıraktım." Gülümsüyorum.

Bratva'yı devraldığımdan beri, en sevdiği eğlence olan uyuşturucuya da devam ettim. Yani, bu kazançlı bir iş ve yıllar boyunca ceplerimi altınla doldurdu, ama aynı zamanda dağınık.

Babamın Güney Amerika'daki bazı kuruluşlarla olan iş ilişkilerini devam ettirdim ve Peru, koka yapraklarını tedarik etmek ve onları halkın gözdesi haline getirmek için en iyi yol olduğunu kanıtladı - ne yazık ki koka kola değil.

Özellikle bu bölge kartellerden ya da diğer örgütlerden fazla rekabet görmemişti, bu yüzden kaynaklarımı buraya odaklamıştım.

Ben buraya gözümü diktiğim anda başkaları da dikmişti. Ve bölgede küçük bir savaş başladı.

Çatışmaya *gerçekten neden olduğumu* söyleyemesem de, ellerine silah alıp bana karşı gelmeye hazır olan tüm o cesur ruhları öldürdüğümde kesinlikle ezdim.

"Ayarlamaları yaptın mı?" Cipe doğru giderken ona sordum.

"Burada yarattığın karmaşadan sonra, seninle çalışmak isteyen pek fazla insan olduğunu söyleyemem," diye iç geçiriyor. "Artık neredeyse herkes senin adını biliyor ya da en azından *el Supay*'ı duymuştur."

"Böyle bir ün kazandığımı fark etmemiştim."

"*La gente habla*, Vlad. Katledildiğine dair söylentiler tüm bölgeyi dolaştı. Ülkenin diğer ucundaki insanlar *el Supay con sus cuchillos* hakkında konuşursa şaşırırmam."

Arabada arkama yaslanarak güneş gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum. New York kışlarına alışkın biri için sıcak neredeyse dayanılmaz ve Joaquin'in saçmalıklarına konsantre olmakta zorlanıyorum.

"Sanırım olağandışı bir şeyin batıl inançları olanları konuşturması beklenen bir şey." Burada iyi bir izlenim bırakmadığımı bilerek izin verdim.

"Sıra dışı mı?" Joaquin alay ediyor, "Sana *el demonio* diyorlar, Vlad. Onlar için sen kötülüğün timsalisin. Hiçbir şaman seninle çalışmak istemez," diyor kararlılıkla.

"Peki ya *el demonio de mi'yi* kovmayı özlemek? Tüm bu Amazon havzasında beni merak etmeyen *tek* bir şaman olduğundan bile şüpheliyim," diye karşılık verdim, biraz fazla kendinden emin bir şekilde. Ne de olsa, ünümün bir engel teşkil edebileceğine dair bir sezgim vardı. Yine de bu insanlar ruhani güçleriyle gurur duyuyorlar ve eğer şeytanı yok edebilirlerse bu gerçekten de muhteşem olmaz mıydı ?

"Zor olduğunu söyledim. İmkansız değil. Bir tane var..." diye devam ediyor.

"Harika, işte başlıyoruz" diye haykırıyorum, bu kişiyle tanışmaya ve bu işi bitirmeye hazırım.

Bu noktada hiçbir şeyin işe yarayacağından emin değilim, ancak kesinlikle her şeyi denemeden bunu söyleyemem. Bu kendime verdiğim bir söz. Eğer Sisi'ye layık olmak istiyorsam, o zaman *kendimi* kurtarmak için gücümün yettiği her şeyi yapmam gerekiyor.

"Küçük bir sorun." Joaquin avucunun içinde öksürüyor, biraz suçlu görünüyor.

"Ne?"

"O... normal değil," diyor utanarak. "Harika, çünkü ben de normal değilim."

"Sorun o değil. Sadece... o bir münzevi ve yabancılar için nadiren tören düzenliyor," diye devam ediyor.

"O zaman bir başkasına gideriz." Ona neredeyse gözlerimi devirecektim. Acelem olduğunu göremiyor mu? Bu şamanı ne kadar çabuk görürsem ve sorunlarımı ne kadar çabuk kontrol altına alırsam, Sisi'yi o kadar çabuk kollarıma geri alabilirim.

"Vlad," diye iç geçirir, bıkkın bir halde. "Başka kimse yok. Sana söylemiştim. Kimse seninle çalışmak istemiyor. *Herkes senin negatif enerjiyle dolu olduğuna inanıyor. Kimse seninle çalışmak istemiyor. Ni siquiera quieren acercarse a ti. Solo queda El Viejo,*" hızlı konuşuyor ve İspanyolcasına ayak uydurmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Peki. Bu *viejo*'yu beni içeri almaya ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Seni gördüğünde karar verecek. O..." Joaquin başını sallar. "İnzivaya çekilmiş olabilir ama bunun nedeni çok güçlü olması. Başkalarının göremediği şeyleri görüyor ve bu onun için çok ezici."

"O zaman oraya gidelim. Sana telefonda söyledim. Acelem var."

"*Estas cosas no se apuran,* Vlad," diye azarlıyor, "El viejo sana daha fazlasını anlatacak ve seni alıp almayacağına *o* karar verecek." Ses tonu bana tartışmanın boşuna olacağını söylüyor. Ben de sadece başımı sallıyorum ve otele doğru yola devam ediyoruz.

Kıyafet değişikliği, birkaç gün yetecek kadar kaynakla dolu bir sırt çantası ve ertesı sabah yolculuğa başlamaya hazırız.

Bu arada herkesin *El viejo* dediği bu şaman hakkında daha ilginç bilgiler buldum. Peru'daki en güçlü şamanlardan biri olan El Viejo, hem insan hem de ruh boyutunu görebildiği söylenen az sayıdaki şamandan biri.

Tabii ki, Joaquin ne zaman hünerlerini anlatmaya başlasa homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yolculuğumuza başlarken bana "şüpheciliğini hemen anlayacaktır" dedi.

"Hepiniz bilmelisiniz ki bunu ~~irad~~ için yapmıyorum. Bu sadece benim son çarem."

"O zaman bu yolculuğu boşuna yapıyor olabiliriz. *El viejo* bilecek. Ve bu tedavi sadece çağrıyı hissedenler içindir." Homurdanıyor, geleneklerini anlayamamamdan etkilenmediği belli.

"Saygısızlık etmek istemediğimi biliyorsun Joaquin," diye şakacı bir tonda hitap ediyorum ona, "ama ben bir bilim adamıyım. Eminim bu iddiaların benim açımdan nasıl göründüğünü anlayabiliyorsunuzdur."

"Yine de buradasınız ve bu iddialardan faydalanmak istiyorsunuz."

"Deneme yanılma, başka bir şey değil," diye gülümsüyorum, "Ben sadece geçerliliğini test ediyorum, her ne kadar arkasındaki bilim en iyi ihtimalle zayıf olsa da."

"Bu bitkilerde psikiyatrik alandaki bozukluklara yardımcı olduğu gösterilen kimyasal maddeler var" diye yanıtlıyor.

" katılıyorum. Ancak *bazı* faydalar ile bazılarının iddia ettiği gibi hayat değiştiren anlar arasında büyük bir fark var."

"O zaman grmen gerekecek." Omuz silkiyor. "Ve hayatınızı değiştirip değiştirmeyeceğine kendiniz karar verin."

Manu'dan başlayarak yağmur ormanlarının derinliklerine doğru ilerlememiz gerekiyor. Joaquin'e göre, *El viejo'nun* evi Brezilya sınırına yakın bir yerde.

Yolculuk, arada birkaç durakla birlikte birkaç gün sürecek.

Havadaki nem nefes almayı zorlaştırıyor, güneşten gelen doğrudan ısı duyularımı bozuyor. Joaquin bu havaya ve yağmur ormanlarına girmeye alışkın, bu yüzden onun için çocuk oyuncağı.

On saate yakın yürüyoruz ve Joaquin vahşi yaşamla etkileşime girmeye başladıkça giderek daha iyi huylu hale geliyor, bana her hayvan hakkında hikayeler ve gerçekler anlatıyor.

Onu iyi seçmişim.

Beklendiği gibi, eski bir korucu olarak bölgeyi ve tehlikeleri çok iyi biliyor.

Güneş battığında nihayet mola veriyoruz ve büyük bir kapok ağacının yanında kamp kuruyoruz.

"Neden şimdi?" Joaquin küçük bir ateşin etrafında oturup yanımızda getirdiğimiz etleri kavururken soruyor. "Seni yıllardır tanıyorum Vlad ve hiçbir zaman değişmek istediğine dair bir işaret vermedin."

"Farklı koşullar." Omuz silkiyorum.

Sorunlarım için bir şamana başvurmamı öneren ilk kişi Joaquin olmuştu ve ataklarımın ana nedeni olarak kalbim ile ruhum arasındaki kopukluğu göstermişti. Ben buna katılmamıştım, sonuçta kalbim sadece kan pompalayan bir organ. Ne daha fazlası ne de daha azı. Evet, beni hayatta tutuyor ama başka hiçbir şeyi belirlemiyor.

Yine de yanılmış olabilirim.

Kalp ağrısı, kalp kırıklığı ya da kalple ilgili herhangi bir şeyin ne anlama geldiğini daha önce hiç anlamamıştım. Neden mükemmel sağlıklı bir organ acıtır ki? Biyolojik olarak sadece

açıklama yaklaşan bir kalp krizi ya da bir tür kalp rahatsızlığı olabilir.

Ama şimdi...

Gözlerimi kapatıyorum ve Sisi'yi görüyorum, tüm vücudu morluklar ve ısırık izleriyle kaplı, yaralarından kan akıyor. Dövmüş ve bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Ve ilk kez kalbim acımişti.

Bir uçtan yavaşça başlayıp diğer uca ulaşan bir çatlak gibi, *sadece* kan pompalaması gereken o organdan bir şimşek gibi geçtiğini hissettim. Göğsüm aniden ağırlaştı ve nefes almakta zorlandım.

Kalp ağrısı.

C

VLAD

I Kalp acısının ne olduğunu öğrenmem otuz yılımı aldı.
Ve çok acıyor!

Ağrı reseptörlerimin yüzde doksanının sessiz olduğunu düşünürsek, bu acı tüm vücudumda yankılanmıştı. Onun ağırlığı altında nasıl yenik *düşmediğimi* bilmiyorum.

"Kudretli *Supay*'ın yardım istemesi için ne değişmiş olabilir ki?" diye şaka yapıyor.

"Bana öyle demeyi kes. Ben iblis değilim," diye karşılık veriyorum, yüzümde bir gülümsemeyle.

"Tartışılır." Omuz silkiyor. "Soruma hâlâ cevap vermediniz."

"Sonunda uğruna yaşayacak bir şey buldum," diyorum, konuyla ilgili daha fazla sorudan kaçınarak.

Gece bastırırken, üzerime saldırmaya devam eden sivrisineklere aldırmamaya çalışıyorum. Vanya bütün gün sessizdi, sanki aynı anda hem heyecanlı hem de endişeli gibiydi.

"Ya ortadan kaybolursam?" diye soruyor, başını ellerinin arasına almış, önümdeki küçük derme çatma yatağından gözlerimin içine bakıyor.

"Sisi'den şikayetçi değildin," diye fısıldadım, çünkü Sisi'nin varlığının nasıl olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti.

onunkini baltalıyor gibiydi.

"Ama en azından o zaman ona sahip olduğunu biliyordum. Şimdi..." Sözüünü kesiyor, yorgun ve bitkin görünüyor.

"Uyu artık, dostum!" Joaquin'in sesi çınlıyor ve ben iç çekerek Vanya'nın formunun ince bir toz gibi yere çöküşünü izliyorum, gözleri kapalı, bedeni saniyeler içinde yok oluyor.

Ve sonunda uyuyabiliyorum.

Sonraki birkaç gün ormanda ilerleyerek ve bazı tehlikeli hayvanlarla yakın karşılaşmalardan kaçınarak geçiyor.

Bir şeyler atıştırmak için durduğumuzda Joaquin, "Oraya gün batımında varmalıyız," diyor.

Çok fazla güneşe alışık olmadığım için normalden daha fazla yoruluyorum, bu yüzden bu haber kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Mükemmel," diye cevap veriyorum, ağzıma bir parça meyve atıyorum.

Birdenbire küçük bir maymun omzuma atlıyor, minik elleri yiyeceğe uzanıyor. Kahverengi-kırmızımsı kürkü ışıktta parlıyor, kocaman kuyruğu yemeğimi çalarken sırtımdan sarkıyor.

Joaquin maymunun maskaralıklarına gülümseyerek "Titi maymunu" diye işaret ediyor. "Eşi çok uzakta olmamalı," diyor ve tam zamanında, yavrusunu sırtında taşıyan başka bir maymun beliriyor.

Vanya elini şu anda sırtımda ikamet eden maymuna doğru sallamaya çalışarak, "Çok tatlı," diye fışkırıyor.

Joaquin başını sallıyor. "Tek eşli olan az sayıdaki maymun türünden biri" diye açıklıyor ve Peru'daki maymun nüfusu hakkında ayrıntılara giriyor.

"Vlad, bak!" Maymun sırtımdan atlayıp eşini takip ederek ağaçtaki yerini aldığıında Vanya bağırıyor. Kuyrukları aşağı sarkıyor, birbirine dolanana kadar yavaşça birbirlerine doğru hareket ediyorlar.

Joaquin, "Buna kuyruk kıvrıma deniyor," diyor ve Vanya, maymunların ne kadar sevimli olduklarına hayret ederek etrafta koşuşturmaktan kendini alamıyor

vardır. "Bu onlar için sevgi dolu bir jest," diye açıklıyor, Vanya'nın gözleri kocaman açılıyor.

"Bu bir işaret, Vlad! Bu bir işaret." Koşarak yanıma geliyor, kollarıyla bana sıkıca sarılıyor. "Bu bir işaret," diye devam ediyor, neredeyse nefes nefese.

"Ne işareti?" Joaquin'in tuhaf bakışlarını görmezden gelerek soruyorum.

Konuşmak için ağzını açıyor ama ağzından hiçbir şey çıkmıyor. Göz açıp kapayınca kadar gitmiş, ormanda alışılmadık bir çılgılık duyulmuş.

"Kahretsin!" Joaquin küfretti. "Taşınmamız gerek," diyerek eşyalarını toplamaya başladı ve beni de aynı şeyi yapmaya teşvik etti.

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum, bu acele kafamı karıştırıyor.

"Gün batımından önce *El viejo*'ya ulaşmamız gerekiyor," diyor gizemli bir şekilde.

Kendi eşyalarımı bakarak sırt çantamı omuzlarıma yerleştiriyorum ve onu takip ediyorum.

Gerçekten de güneş tam gökyüzünü terk ederken tasarlanan yere ulaşıyoruz. Hiçliğin ortasında birbirine bağlı birkaç kulübe olan *El viejo'nun* konutları pek bir şey değil - zaten pek bir şey beklediğim de söylenemez.

Muhafazaya bir adım attığımızda, uzun cüppeli bir adam kabinlerden birinden çıkıyor ve bizi içeri alırken gözleri kısılıyor.

"*Abuelo*," diye hitap ediyor Joaquin ona, saygı işareti olarak başını eğerek.

Adam ileriye doğru yürürken ona pek dikkat etmiyor, hareketleri onun yaşındaki birine göre hızlı.

Önümde durdu, gözlerimin içine bakmak için başını kaldırdı.

"*Te estaba esperando*," diyor, gözlerini kapatıp etrafındaki havayı içine çekmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Bir daire çizerek, alçak sesle bir şeyler söylemeye başlar.

"*Muévense, siempre muevanse*," diye mırıldanıyor, rüzgâr sesine tepki verircesine güçlü bir şekilde uğulduyor.

"Gelin," diyor sonunda, bizi evine davet ederek. "Burada ne arıyorsun yabancı?" El viejo dönüp ve bir an için gözlerinin içimi görebildiğini hissediyorum.

"Herkesin yaptığı gibi." Gülümsüyorum. "Merakımı gidermek için."

"Ah, inançsız biri. Anlıyorum." Kendi kendine başını sallıyor.

Joaquin, "Ona iyi karşılanmayacağını söyledim çünkü inanmıyor," diye araya giriyor.

"Burada olduğuna inanmıyor. Her zaman bir nedeni vardır" diyor, küçük alanda dolaşıyor ve bize taze demlenmiş çay ikram ediyor.

"Söyle bana yabancı. Seni rahatsız eden ne?"

Bizi yere oturtuyor, yanımıza yerleşiyor ve üç kişilik bir daire oluşturuyor.

"Bazı nöbetlerim var," diye başlıyor, yavaşça sorunumu anlatıyorum. Buna inanmıyor olabilirim, ama işe yarayabileceği ihtimali bile beni ileri itiyor.

Ona ihtiyacım var.

Sisi, tüm süreç temel inançlarıma bu kadar zıt olsa bile, ilerlemek için tek itici gücüm.

"Anlıyorum," diye karşılık veriyor *El viejo*, beni inceliyor, kurnaz gözleri her şeyi kavırıyor.

"Çaresizsin," diye devam ediyor ve Joaquin kıkırdıyor.

"Sadece gerçeği burada olması daha daha olduğu anlamına geliyor.

Çaresiz. Onu duymuşsundur, *abuelo, el Supay*."

El viejo cevap vermiyor, hâlâ bana bakıyor.

"Yaşam gözünüzün önündeyken ölüme hükmediyorsunuz." sessizce diyor ki. "Sana yardım edeceğim yabancı. Ama bunu hak ettiğin için değil." Bakışlarıyla beni yere mıhladı. "Çünkü hak etmediğini biliyorsun."

Sözlerini başımla onaylıyorum, Sisi'ye elimi sürmüş olmam bile beni var olmuş en değersiz orospu çocuğu yapıyor.

"Ama başka biri bunu hak ettiği için. Ve senin aracılığınla hak ettiklerini alacaklar," diye gizemli bir şekilde devam ediyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Yapma." Ben konuşmak üzereyken elini kaldırdı. "Yeni tanışmış olabiliriz yabancı, ama ben seni tanıyorum." Duraklıyor, hava dönüyor, gerilim artıyor. "Sen ki Tanrı ve din tanımazsın ama bilimi kendine inanç edinirsin. Ama artık bilim yok ve sen buradasın." Tüm kimliğimi gözler önüne sermeye devam ederken, kelimeleri yapmacık, cümleleri en iyi ihtimalle gizemli.

"Senin sorununu biliyorum." Eli alnıma dokunmak için kalktı. "Sorun burada ve." Eli kalbimin üzerinde gezinene kadar aşağı iniyor. "Kafan her şeyi yönetiyor, kalbin ise bir metre altında. Dinlemeyi hiç denemediğin zaman anlayamazsın."

Gözlerinin içine bakarak, "Nöbetlerimin kökleri olmayan anılarımda yatıyor *olmalı*," diyorum. "Ve bu sadece bununla ilgili bir mesele," diyorum beynimi işaret ederken. "Hatalı ve iksirlerinizin bu konuda yardımcı olabileceğini duydum."

El viejo kıkırdamaya başlamadan önce bir saniye bana bakıyor.

"Yabancı," diye gülümsüyor, "senin sorunun hatalı bir zihin değil. Bir köpeğe tasmaını tutarken koşmasını söyleyemezsin," diye cevap veriyor, kelimeleri yine gelişigüzel dolaylı. "Bırak gitsin, her şey onunla birlikte gidecek," diyor ayağa kalkarak.

"Uyuyun. Hepiniz uyuyun. Yarın başlayacağız." Kulübeden çıkarken bize bir bakış bile atmıyor.

"Bana göz kırptı." Vanya baş döndürücü bir şekilde kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor. Ona gözlerimi deviriyorum.

Ama uykuya dalarken, elimde olmadan onun sözlerini düşünmeye devam ediyorum, içimde kaynayan heyecan

Mantıklı beynimin bu konuda frene basmaya çalışmasına rağmen.

Ertesi gün, fincan elimde, *El viejo*'nun bana umutla baktığını görüyorum ve hemen içiyorum. Bütün günü bu tek an için hazırlık yaparak geçirmiştik - ayahuasca içmek için. El viejo günün büyük bir kısmında konuşmuş, beni kendi önyargılarımın ve önyargılarımın ötesine geçmeye ve bilinmeyeni kucaklamaya zorlamaya çalışmıştı.

Ne yazık ki sözleri kulak ardı edilmişti. Ve demin etkisini göstermesini beklerken, işe yaramadığını fark ettim. Ne bir saat sonra, ne de beş. Ertesi gün bile.

"Ayahuasca için hazır değilsin yabancı ve sen kendine yardım edemezsen o da sana yardım etmeyi düşünmez."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"İşte." Parmağını göğsüme doğru itiyor. "Zihnini ve her şey üzerindeki kontrolünü çok sıkı tutuyorsun. Bunu bırakmalısın," diyor boş bir sesle.

"Yapamam," diye dürüstçe cevap veriyorum. Nöbetlerimde aklımı kaybettiğimde kontrolü bırakıyorum, kontrol bendeyken bunun olmasına izin vermeyeceğim... elimdeyken.

"Ama görüyorsun, bu sadece senin sorunun. Her şeyi çok ama çok sıkı tutuyorsun. Her şey dışarı çıkmak istiyor ve bunu da yapabildikleri tek yolla yapıyorlar. Çatlak ararlar ve bulduklarında da dışarı çıkmak için pusuya yatarlar. Senin nöbetlerin sadece dışarı çıkmasını istemediğin şeylerin bir temsili" diyerek beni şaşkına çeviriyor.

Çünkü bazı şeylerin ortaya çıkmasını istemiyorum.

"Nasıl?" Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıktı. Kapıları açtığımda cehennemin başıma yıkılacağını *bildiğim* halde bunu nasıl yapabilirdim?

"Yavaşça," diye homurdanıyor ve onu takip etmemi söylüyor.

NEREDEYSE İKİ AY SONRA, AĞIR İŞLERLE DOLU GÜNLER VE meditasyon ve *El viejo* sonunda beni tekrar ayahuasca denemeye hazır buldu.

İlk kez kendi önyargılarımı bir kenara bıraktım ve ormandan ne toplamam gerektiğini söylemesinden, kendi ellerimle bir şeyler inşa etmeme ve son olarak zihnimi boşaltmama ve bir dakikalığına da olsa kendimi bırakmama kadar bana rehberlik etmesine izin verdim.

Yavaş başladık ve içimdeki öfkeyi hedef almaya çalıştı. Günlük meditasyon seanslarının yanı sıra nefes egzersizleri ruh halimde harikalar yaratmış gibi görünüyor ve ilk kez gelecek konusunda iyimserim.

Joaquin de harcadığım çaba karşısında oldukça şaşırmıştı. Birkaç gün sonra beni burada bıraktı ve ilerlememi merak ederek daha yeni döndü.

"Bu kısa sürede çok şey yaptın yabancı," dedi *El viejo*. bana taze demlenmiş *ayahuasca* bardağını uzatıyor.

Burada bulunduğum süre içinde, bölgenin flora ve faunası ve özellikle de bu bitkileri bu kadar aranan kılan şey hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatım oldu. *El viejo* bana atalarından ve onların bu bitkileri *ötekilerle* iletişim kurmak için nasıl kullandıklarından bahsetti.

Birdenbire inançlı biri haline gelmemiş olsam da, kesinlikle *onların* bakış açısından olayları dinlemeye ve analiz etmeye başladım; kültür, coğrafya ve topografyayı bu bitkilerin nasıl algılandığını ve hatta bazılarına neden saygı duyulduğunu anlamaya başladım.

Fincanı dudaklarıma götürüyorum, acı sıvının tadına bakıyorum ve son birkaç haftadır bana verdiği her şey için doğa anaya küçük bir teşekkür ediyorum. Gözlerimi kapatarak, bu sefer işe yarayacağını bilerek kendimi rahatlatıyorum.

"Ben buradayım yabancı. Bırak ayahuasca sana yolculuğunda rehberlik etsin." Kapalı göz kapaklarımda siyahlığı renklere ve şekillere dönüşmeye başladığında *El viejo*'nun sesini duyuyorum.

Kendimi bir parçacık boyutuna küçülürken hissedene kadar uzay benimle birlikte değişiyor.

Nefesim daralıyor, kalbimin göğsümde güçlü bir şekilde attığını hissediyorum, damarlarım kanımı pompalamak için çok çalışıyor. Sanki her ses büyütülmüş gibi, ya da belki de küçük boyumla bu seslere daha yakıным.

Her şeyi hissediyorum. Arıların, cırcır böceklerinin ve bu dünyada sürünen diğer tüm canlıların vızıltılarını duyuyorum. Gözlerimi açıyorum ve varlığımı selamlarken eterde çok ince ve ayrı duran ışık parçacıklarına neredeyse dokunabiliyorum.

Öyle miyim, değil miyim?

Ne olduğumu bile bilmiyorum... ya da kim olduğumu, kendimi bırakıp doğayla bütünleştiğimde. Denizin enginliğini içime çekerken tüm geçmişim yok oluyor, kendimi dalgalara bırakırken korku tamamen yok oluyor, küçük benliğimi boğabileceklerini umursamıyorum bile.

Tekrar kıyıya dönene kadar su duyularımı sele boğuyor.

Etrafıma bakıyorum, etrafta kimsecikler yok, gözümün alabildiğine uçsuz bucaksız bir arazi.

Başka bir şey fark edene kadar sonsuzluk gibi görünen bir süre etrafta dolaşıyorum.

Bir tavşan.

Küçük beyaz bir tavşan zıplayarak bana doğru geliyor ve birkaç adım ötemde duruyor. Bana bakarken gözleri kan kırmızısı.

Yanıp sönüyor. Sonra çalışıyor.

Neden bilmiyorum ama takip ediyorum, bir tuğla duvara çarpma kadar minik yaratığın peşinden koşuyorum, tüm vücudum çarpmanın etkisiyle sersemliyor.

"Ne..." Başımı kaldırıp yükselen duvara bakarak fısıldıyorum. Gökyüzüne baktığımda bile son noktasını bulamıyorum.

"Buradayım," diye seslenen bir ses duyuyorum ve hiç düşünmeden onu takip ediyorum. Ses giderek yükseliyor, ta ki kendimi bu kez çocuklarla dolu başka bir odada bulana kadar.

Kalabalığın ortasındayım, onlarca çocuk etrafımı sarmış, hepsi çığlık atıyor, bağılıyor ve bir şeyleri protesto ediyor.

Birden gözlerini bana çevirdiler ve varlığımı ilk kez fark ettiler. Yüz hatları öfkeyle geriliyor ve beni kovalamadan önce bir çığlık atıyorlar.

Onlardan nasıl kaçtığımı bile bilmiyorum. Sadece koşuyorum, koşuyorum ve koşuyorum. Ayaklarım beni erişememem gereken yerlere taşıyor. Önce bedenim tepki veriyor, sonra da zihnim.

Gözlerimin altında arka planın nasıl değiştiğini izliyorum, etrafımda duvarlar yükseliyor, her yerde çelik makineler beliriyor.

"İşte bu, benim küçük mucizem," dediğini duyuyorum birinin, nefesi kulağıma yakın. "Aort vücuttaki en büyük atardamardır. Dersini iyi öğrenmişsin," diye övüyor ve içinde farklı aletler olan gümüş bir tepsiyi önüme koyuyor.

"Bakalım bunu nasıl uygulayacaksınız. Aortu baştan sona inceleyin, belki bir ödül kazanırsınız."

Başımı sallıyorum, artık ismen bildiğim aletlere tutunuyorum. Her adım, her teknik terim, canlı eti kesmeye başladığımda zihnimde yer etmiş durumda, deneğimin çığlıkları sağır edici ama o kadar tanıdık ki aldırmıyorum bile.

Tamamen arkamda beni izleyen adamı memnun etmeye odaklanmış durumdayım ve bunu yaparsam ödülün gerçekten de iyi olacağını biliyorum - ve bu sadece benim için geçerli değil.

Neşteri göğsüne indiriyorum, tüm deriyi ve eti kemikten ayırıyorum, göğüs kemiği görünene kadar kasları kesiyorum. Ardından, kalbine erişmek için göğüs boşluğunu açmak üzere farklı aletlere geçiyorum.

Kan fişkırıyor, tekniğim yeni ve pratik değil. Ama tek amacım bu işi sonlandırmak ve kız kardeşime yeni bir kıyafet almak olduğu için bunu umursamıyorum.

Kardeşim.

Bu düşünce de nereden çıktı?

Kız kardeşim mi var?

Başımı önümdeki açılmış leşten kaldırıyorum ve *onu* görüyorum.

Ufak tefek, dayanılmaz derecede ufak.

Daha önce kovaladığım tavşan. Ona baktığımı fark etti ve yavaşça bana dönerek göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi.

"Geri döndün kardeşim," diye fısıldıyor, ses tonundan sıcaklık damlıyor.

"V..." Başlıyorum, isim dilime takılıyor.

Etrafımda hafif bir sarsıntı oluyor, içinde bulunduğum bina sallanmaya başlayana kadar artıyor, duvarlar parçalanıyor.

"V!" Ona bağıriyorum, onu güvenli bir yere götürmek için elimi uzatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor, kollarını tavşanın üzerinde sıkıyor.

Tüm yapı çöküyor ve yine de enkazın hiçbirisi bana dokunmuyor.

Gözümü kırpiyorum ve dalgalar üzerime çarpmaya başlıyor, su o kadar kırmızı ki kan sanırsınız.

"Kaç," diye duyuyorum kafamın içinde Vanya'nın sesini, ben de kaçıyorum, dalgalar beni takip ediyor. Arkama bir bakıyorum, tsunami gibi dalgalar gittikçe yükseliyor.

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ama her şey bir anda oluyor. Su beni bütünüyle yutuyor, duyularımı istila ediyor. Ağzımda metalik bir kan tadı alıyorum ve buna karşı savaşmak için elimden geleni yapsam da boğulmaya başladığım için hiçbir şey yapamıyorum.

"Buraya gelmemeliydin kardeşim," diyor kız kardeşim yavaşça bana doğru gelirken. Hâlâ kan öksürüyorum, manzara yine değişti.

Benden ve Vanya'dan başka hiçbir şeyin olmadığı steril beyaz bir oda.

"V?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Geride kalmalıydın. Her şeye rağmen hayatta kaldın ve hayat en güzel hediye değil mi?" diye soruyor çömelerek

Önümde.

"V... neler oluyor?"

"Hatırlayamamanın bir nedeni var Vlad. Yaşamaya devam etmenin tek yolu buydu," diyor bana, sesi hüzünlü ve kederli.

"Anlamıyorum."

"Öyle değil mi? Doğduğumuzdan beri birlikteyiz. Seni en iyi ben tanıyorum." Bakışlarını bana çevirdi. "İkizim, kendi bedenim. Benim koruyucum. Ama orada bize ne oldu..." Derin bir nefes alır. "Hatırlarsan eskisi gibi olmayacaksın Vlad." Eli elimi tutarken sesi nazikti.

"Yapmam gerek. Miles'ı bulmalı ve ona bunu ödetmeliyim ve..." Sözümü kesiyorum.

"Ne istediğini biliyorum, kardeşim benim. Sırların hiçbir zaman gizli kalmadı. Onun sevgisine layık olmak istiyorsun." İç çekiyor, ayağa kalkıyor ve odada volta atıyor. "Ama korkarım anılarla başa çıkamayacaksın."

"Yapabilirim," diye cevap veriyorum, sesim kararlı. "Yapabilirim," diye tekrarlıyorum kendime daha da güvenerek.

"Belki de hazırsın... belki de sonunda büyüdün," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine.

Önüme geçerek bir bıçak çıkardı ve bana uzattı.

"O zaman yap. Geçmişle aranda duran tek şeyi bitir," diye talimat verirken elimi bıçağın kabzasının üzerine kapatıyor.

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak mırıldandım.

"Bunca yıl senin yanında durdum, kardeşim benim. Seni izledim, doğru olduğunu düşündüğüm yöne yönlendirdim. Ama görüyorum ki seni hayal kırıklığına uğrattım." Başını yana çeviriyor, tek bir damla gözyaşı dökülüyor. "Beni bir tampon olarak kullanmana izin verdim, böylece gerçekte olanlarla yüzleşmek zorunda kalmadın. Ama artık değil." Başını sallıyor, gözlerini siliyor.

"V... Anlamıyorum."

"Gitmeme izin vermelisin Vlad. Ait olduğum yere dönmeme izin ver ki sen de ait olduğun yere dönebilesin."

Bıçağın ucunu kalbine doğru yönlendiriyor ve hafifçe itiyor.

"Hayır... hayır... yapamam," diyorum aniden, onu bir daha görememe ihtimali düşünmek için çok korkutucu.

"O senin için orada olacak kardeşim. Bana yaslandığın gibi ona da yaslan. Hatta daha fazlasına." Hüzünle gülümsüyor. "Ama bunun için onu içeri almalısın. Artık sır yok, ihmal yok." Duraksıyor. "Ona benden bahset." Bıçağı biraz daha derine itiyor.

"Hayır, V. Bunu yapamam. Sen..." Gözlerim doldu.

"Ben senin bir parçanım Vlad. Her zaman öyleydim. Ama aynı zamanda... daha fazlasıyım." Ağzı yukarı kıvrılıyor. "Ve gitmeme izin vermelisin."

"V..." Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde gürültüyle atıyor.

"Her şeyi bastırmışsın kardeşim. Ama hepsi burada." Parmağıyla başıma dokunuyor. "Sadece hepsinin geri gelmesine izin vermelisin."

"Böleümlere yardımcı olacak mı?" Bunu düşünmekten bile utanarak soruyorum.

"Epizodlar," diye kıkırdıyor Vanya ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Korkarım bunlar benim hatam. Zihnindeki yarığı kapatmak için o kadar çok uğraştım ki... tüm kötü anıları kovdum, bana karşı koyacaklarını beklemiyordum. Ben gittikten sonra azalacaklardır, tıpkı senin anılarının yavaş yavaş geri gelmesi gibi."

"Yani..." Kafam karışmış bir şekilde göz kırpmıyorum, sözleri tuhaf ama yine de mantıklı.

"Çok uzun zamandır senin kalkanınım Vlad. Yoruldum artık. Lütfen bırak gideyim," diye fısıldıyor ve bıçağı daha da derine itiyor.

"V..."

"Lütfen, kardeşim." Gözlerini bana çeviriyor, o siyah irisler benimkilere çok benziyor ve bir seçim yapmam gerektiğini fark ediyorum.

"Teşekkür ederim V. Bana bu kadar uzun süre eşlik ettiğin için. Ve özür dilerim," diye fısıldıyorum, sonunda bıçağı kalbine saplıyorum.

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme beliriyor ve gözlerini kapattığında formu havada dağılıyor.

Ve ilk defa, bunun sonsuza dek süreceğini biliyorum.

"Güle güle, kardeşim benim. Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak.

Gözlerimi bir sonraki açışında kulübeye geri döndüm, *El viejo* yanımda oturmuş meditasyon yapıyordu.

Bana bakmadan "Dönmüşsün," diyor.

"Ben..." Cevap veriyorum, gözlerim odanın içinde dolaşp onu arıyor.

Hızla kalkıp dışarı çıkıyorum, hâlâ gözlerimle onu arıyorum.

"O gitti, yabancı," diyor *El viejo*. "En iyisi bu." "Nasıl..."

Onu nereden tanıdığını sormak üzereydim.

Ama onun gizemli yüz ifadesine bir kez baktığımda bazı şeylerin anlaşılmak için *yapılmadığını* fark ettim.

"Nöbetlerin zamanla azalacağını söyledi," diye açıklıyorum. Vanya'nın bana anlattıklarını, *El viejo* sanki başından beri sonuçtan eminmiş gibi beklentiyle başını sallıyordu.

"Ana tetikleyicinizle yüzleşmeniz gerekiyor. Kan. Büyük olasılıkla anılarını bloke etmene neden olan şeylerden biri ama aynı zamanda onları geri getirecek olan şey de bu" diyor ve bana yardımcı olabilecek birkaç şeyin üzerinden geçiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona dürüstçe, şüpheciliğim ilk kez azalıyor.

İçimde daha önce olmayan bir hafiflik var, sanki var olmayan kanatlarımı açıp uçabilirmişim gibi.

"Bana henüz teşekkür etme yabancı. Daha yapılacak çok iş var," diyor ve meditasyonlar ve ayahuasca tedavilerinden oluşan başka bir planın üzerinden geçiyor. "Bunlar hafızanızın geri gelmesini hızlandıracaktır."

Başımı sallıyorum, tüm talimatlarını yerine getirmeye hazırım.

Birkaç gün sonra Joaquin ile buluşmak ve köyden bazı kaynaklar almak için Manu'ya geri döndüğümde telefonum aylardır ilk kez çaldı.

"Merhaba eski dostum," diye şaka yapıyorum gelenin Marcello olduğunu görünce.

"Vay canına, sonunda telefonuna cevap vermeye tenezzül ettin," diyor sertçe. *"Haftalardır sana ulaşmaya çalışıyordum."*

"İşte buradayım. Ne var ne yok?"

"Nicolo konusundaki yardımlarınız için size teşekkür etmek istedim. Ve her şey için." Derin bir nefes alıyor ve ilk kez Marcello'nun söylediği bir şey karşısında afallıyorum.

"Bir şey değil."

Hafifçe öksürüyor. *"Barışmak adına, seni düğüne davet etmek için sana ulaşmaya çalışıyordum. Ama o kadar uzun süredir ortalıkta yoksun ki, yarın oldu bile"* diye kıkırdıyor.

"Ne düğünü?"

Catalina ile yeminlerini mi tazeliyor? Nedense bu çok hoş.

"Kız kardeşim Assisi, Benedicto'nun oğullarından biriyle evleniyor," diye başlıyor ama Sisi'nin adını duyduktan sonra dinlemeyi bırakıyorum. Tüm vücudum gevşiyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Ne dedin sen?" Kaba bir şekilde sordum.

"Şansı hiç yaver gitmedi," diye iç geçiriyor Marcello. *"Geçen ayın başlarında hamile olduğunu fark etti, biz de skandal çıkmasın diye düğünü ertelemeye çalıştık,"* diye devam ediyor, ama I tune everything out.

Telefonum elimden düşüyor, ayaklarım beni zar zor dik tutuyor.

Sisi. Evlilik. Hamile.

Yumruğumu göğsüme götürüp olabildiğince sert bir şekilde yumrukluyorum, yaklaşan bir saldırı hissediyorum.

Bir kez olsun doğru şeyi yapmak istedim. Onun için değerli bir adam olmak. Ama görünen o ki yine de kötü adam olmaya mahkumum çünkü cehennemde ya da herhangi bir cehennem boyutunda onu geri almamı engelleyecek hiçbir şey yok.

Benden daha çok nefret edecek olsa bile.

Kanım damarlarımda dolaşıyor ve tekrar kaymaya başladığımı hissediyorum.

Kahretsin, ama onu başka bir adamla düşünmek bile köyü yerle bir etmek istememe yetiyor.

Kendime hakim olmalıyım.

Eğer kendimi bırakırsam, içimdeki bu öldürücü öfkeye teslim olursam, o lanet düğüne asla zamanında yetişemeyeceğimi biliyorum.

Ve onu sonsuza dek kaybedeceğim.

"Neredesin, V? Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ve ilk defa hiçbir şey cevap vermiyor.

Bedenimi kontrol etmek için kendimle savaşıırken bile kesin olan bir şey var. Hiçbir şey Sisi'den daha önemli değil.

Ve onun için, ben galip geleceğim.

SISI

"D Anladın mı?" Raf'ı evin içine sokuyorum, zaten endişeden huzursuz.

Marcello bugün konuşma terapisinde olduğu için Raf'ı davet ettim ve ondan büyük bir iyilik istedim.

Derinden kızarak yavaşça başını sallıyor ve çantayı bana uzatıyor. "Tanrım, sen çok tatlısın." Ona kocaman bir sarılmadan önce

Paketi bulmak için çantanın içine uzan.

"Emin misin?" diye soruyor onu odama sürüklerken.

"Bilmiyorum, Raf. İnternette belirtiler hakkında bir şeyler okudum ve hepsi uyuyor. Ayrıca," diye ekliyorum, başımı öne eğerek, "bu tamamen olasılık dışı değil. O yaptı..." Yüzünün daha da kızardığını görünce sözümü kesiyorum. "Artık bir önemi yok. Testte ne çıkacağını göreceğiz," diyorum.

Testin paketini aceleci hareketlerle açtım, neredeyse öğrenmekten korkuyordum.

Birkaç haftadır kendimi kötü hissediyordum. Sabahları halsizlik ve mide bulantısı ve açıklanamayan genel bir yorgunluk hali. Regl dönemimin geciktiğini fark ettiğimde her şey yerle bir olmuştu.

Hiç geç kalmadım.

İlk regl olduğumdan beri *her zaman* tam zamanında gelirdi, bu yüzden ne zaman beklemem gerektiğini bilirdim. Gün gelip geçtiğinde ve hala regl olmadıgımda, endişelenmeye başladım. Bu yüzden internete başvurdum.

Hamile.

Hamile kalma ihtimalim aklımın ucundan bile geçmemiştir. Maxim *o gün* beni eve bıraktıktan sonra kendimi kapatmışım. Zihinsel *ve* fiziksel olarak.

Vücudum bunun yükünü çekmişti ve bir hafta boyunca Yatakta, bana verdiği çeşitli yaralardan sonra iyileşmeye çalışıyordum. Hatta iki tanesi oldukça kötü yara izi bırakmıştı, boynumdaki ve göğsümdeki.

Aşağıda ne olduğunu bilmek bile istemiyorum çünkü ilk birkaç gün oturmak, hareket etmek ve hatta tuvalete gitmek bile dayanılmazdı.

Neyse ki Marcello hastanede olduğu, Lina ve Claudia da gittiği için üzgün halimi kimseye açıklamak zorunda kalmadım. Venezia'nın iyiliği için boynuma bir eşarp takmış ve biraz makyaj yapmışım ama o bir sorun olduğunu fark etmemiştir.

Bedenim yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı ama zihnim geride kalıyordu. Onu düşünmediğim ya da onu *asla* terk etmeyecekken bana bunu neden yaptığını anlamaya çalışmadığım tek bir an bile yoktu.

Vücudumdaki hasar ne olursa olsun onun yanında kaldım. Çünkü o olmadığını biliyordum. Kontrolün onda olmadığını biliyordum.

Bedenime verdiği tüm acıları affedebilirdim. Ama ruhuma verdiği acıyı *asla* affedemezdim ve affetmeyeceğim de.

İstenmeyen...

Günlerce kâbuslar gördüm, sözleri kulaklarımda çınladı, alaycı hakaretleri kafamın derinliklerine öyle bir yerleşti ki kendimi onlardan kurtaramadım.

O kadar kötüleşmişti ki, gözlerimi kapattığımda onun beni küçümsediğini göreceğimi bildiğim için zar zor uyuyabiliyordum.

Ve yine de, içimi paramparça etmesine rağmen, ona duyduğum sevgiyi sarsamadım.

Ben lanet bir aptalım.

Zamanla her şeyi geride bırakabileceğimden çok emindim ve hala onu sevmemek için çabalıyor olsam da, elimdeki mesele işleri karmaşıklaştırıyor. Çünkü *eğer* hamile kalırsam, kendimi oldukça kalıcı bir sorunla karşı karşıya bulacağım.

Derin bir nefes alarak banyoya giriyorum ve paketin üzerindeki talimatları izleyerek çubuğun üzerine işiyorum. Sonra, sadece bekliyorum.

"Hamile kalırsan ne yapacaksın?" Raf soruyor. Yatağında oturmuş, deli gibi oradan oraya koşuşturmamı izliyor.

"Şimdilik bunu düşünmesem olur mu?" Sesim alçak ve biraz titrek.

"Sisi..." diye devam ediyor ve iyi niyetli olduğunu biliyorum. Bu hafife alınacak bir şey değil.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Hiç düşünmedim..." Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim bile. Ben mi? Anne mi? Hiç çocuğum olmadığına göre anne olmak hakkında ne bilebilirim ki? "Bir çözümü olmalı," diyorum, sesimde güven eksikliği olmasına rağmen.

"Her zaman kürtaj yaptırabilirsin," diye belirtiyor Raf. "Sana yardım edebilirim," diye devam ediyor ama ben hemen başımı sallıyorum.

"Hayır, böyle bir şey söz konusu değil," diyorum ona. Sacre Coeur'de terk edilmekle ilgili kendi geçmişimi göz önünde bulundurarak bunu asla yapmayacağımı bilmesi *gerekirdi*. Kendi çocuğuma zarar verecek bir *şeyi* asla isteyerek yapmam.

"Biliyorum," diye iç geçiriyor, "ne olur ne olmaz diye masanın üzerine attım." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

Telefon zamanın dolduğunu bildirmek için çalıyor. Ellerim terli, tüm vücudum titriyor çünkü testi alıyorum.

Gözlerimi kapatıp açmadan önce kısa bir dua ediyorum.

Hamile.

"Ee?" Raf soruyor ve ben hıçkırı hıçkırı ağlıyorum, gözlerim çoktan yaşlarla dolmuş. Testi ona verip yatağa oturmaya gidiyorum.

Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarıma masaj yaparak üzerime çöken bu kıyamet hissini hafifletmeye çalışıyorum.

Bir çocuk.

Tanrım, ama nasıl çocuk sahibi olabilirim? Bir de Vlad var ve o... şey, o bir çocukla daha fazla başa çıkamaz. Bir çocuğun yakınında bile olamayacak kadar dengesiz.

İsteyeceğinden değil.

Neden beni bir kenara attığını unuttuğum zamanlar oluyor? Onun için *hiçbir şey* ifade etmediğimi? Kendi sözleriyle, sıkılmıştı ve ben sadece bir deneydim. Zaman geçirecek biri.

"Sisi." Raf yanıma oturdu ve beni kollarının arasına aldı. "Her şey yoluna girecek. Bir şeyler düşünebiliriz," diye fısıldıyor saçlarıma.

İçimde tuttuğum her şeyi dışarı atarken hıçkırıklar bedenimi sarıyor.

"Marcello onu öldürecek. Beni öldürecek, o..." Doğru düzgün kelimeler bile kuramıyorum. "Ben bebekler hakkında ne bilirim ki?" Haykırıyorum, düşüncelerim kafamda karmakarışık, tüm duygularım yüzeye çıkıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum ona içtenlikle.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

"Evlen benimle," diyor aniden ve ben başımı geriye atıyorum, gözlerim onun sözleriyle açılıyor.

"Ne?"

"Evlen benimle Sisi, kimsenin bilmesine gerek yok. Ailelerimiz şimdiden daha fazlası olabileceğimizi umuyor."

"Raf..." Başımı salladım, nutkum tutuldu.

"Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabiliriz ama sen benim en yakın arkadaşımın ve sırrımı paylaşacak kadar güvende hissettiğim tek kişisin. Belki zamanla..." Sözünü kesiyor.

"I Yapma.Biliyorum ne için Söyle, Raf. Bu o çok ani. *Çok* ani."

Raf'ı bir arkadaştan başka bir şey olarak düşünmemiştim. onu farklı bir gözle görebileceğimi sanmıyorum.

Ondan sonra değil.

"Bu ikimizin de sorunlarını çözer. Babam zaten yakında evlenmemi istiyor, ben de senin bebeğini kendi bebeğim olarak sahiplenebilirim," diye devam ediyor ve beni daha da şaşırtıyor.

"Raf... Teşekkür ederim ama sana karşı böyle hissetmediğimi biliyorsun," diye itiraf ettim. Bunu en başından beri konuşuyorduk. Vlad artık aramızda olmasa da, bu onun hâlâ kalbimde olmadığı anlamına gelmiyor.

"O zaman daha fazlası olmak zorunda değiliz. Arkadaş olarak gayet iyi idare edeceğiz," diye başlıyor ellerimi ellerinin arasına alarak. "Bana aşık olmadığını biliyorum, tıpkı benim sana aşık olmadığım gibi. Ama bizde diğer insanlarda olmayan bir şey var: güven. Ve yemin ederim ki bebeğine de sana baktığım gibi bakarım," diyor içtenlikle ve bir an için onun ışık saçan gözlerinde kayboluyorum. O kadar şefkat dolu ve sevdiğim çiftten o kadar farklı ki.

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum, derin bir nefes alarak. "Kendimi bu durumda bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Ama alternatifi ne, gerçekten? Evlilik dışı doğum yapıp Lina gibi dışlanmak mı? Tabii önce Marcello beni ve Vlad'ı öldürmezse. Bizim dünyamızda bunun yapılmadığını bilecek kadar çok şey duydum ve Lina'nın Claudia'yı doğurduğunda evli olmadığı için nelere katlanmak zorunda kaldığını ilk elden gördüm.

Buna dayanabilirim. Ne de olsa insanların hakaretlerini sineye çekmekte iyiyimdir. Peki ya çocuğum? O masum ve *biliyorum ki* tüm bunların yükünü o çekecek.

"Tamam," diye fısıldadım, "hadi yapalım. Haklısın. Tek yol bu ve söz veriyorum, olabileceğim en iyi eş olacağım. Sadece beklemeyin..." Dalıp gidiyorum ve o benim ne demek istediğimi anlıyor.

"Kalbinin nerede olduğunu biliyorum, Sisi. Bu konuda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Teşekkür ederim ." Kollarımı ona dolayarak sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diye tekrarlıyorum.

HAMİLELİĞİN İLK ŞOKU GEÇTİKTEN SONRA

bu fikre ısınıyorum. Aslında, bir bebek sahibi olma ihtimalinin beni fazlasıyla heyecanlandırdığı söylenebilir.

Sonunda *sadece* benim için birine sahip olacağım. Seveceğim ve beni sevecek biri. *Onun* bir parçası olması da bir artı, çünkü bu şekilde ben de ondan bir şeyler almış olacağım.

Marcello tedavileri için eve girip çıkıyor, bu yüzden ona evlilik haberini vermek için uygun bir zaman bulamadım. Ama her şeyden öte, *onun* hakkında hiçbir şey duyamadım.

"Tanrım, adını bile söyleyemiyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime,
Sinirlendim.

Kafamda adı *anılmaması gereken biri* haline geldi, çünkü adını düşünmek bile bana derin bir acı veriyor. Yine de bu durum onu merak etmemi ve neler yaptığını merak etmemi engellemiş gibi görünmüyor.

Marcello ağzını sıkı tutuyor ve bunun dışında onun hakkında bilgi sahibi olmamın başka bir yolu yok.

"Babana benzeyecek misin merak ediyorum." Karnımı okşuyorum, siyah saçlı, siyah gözlü bir çocuk hayal ederken yüzümde bir gülümseme var - *onun* karbon kopyası. Tek bildiğim, tüm sevgimi bu çocuğa vereceğim ve istenip istenmediğinden asla şüphe duymayacak.

"Seni seviyorum küçüğüm," diye fısıldıyorum, geleceğimizi hayal ederken mutluluk şimdiden beni sarıyor. *O* olmayabilir ama bir sonraki en iyi şeye sahip olacağım.

Ve bu onu katlanılabılır kılacak.

Raf neredeyse her gün sağlığımla ilgili sorular sorarak bana çok iyi davrandı. Bu evliliğin onun için de avantajlı olduğunu biliyorum, çünkü babası uzun zamandır ailemizle bir birliktelik istiyordu.

Ve biz evlendiğimizde, babası nihayet onu rahat bırakacak ve mirasın intikali için her Şey yoluna girecek. Raf iktidarı istemeyebilir ama birinin onu alması gerekecek ve bu kişi berbat ağabeyinden daha iyi biri *olacak*.

Bunun ona da faydası olduğunu bilsem bile, bana yardım etmeyi teklif ettiği için ona sonsuza dek minnettarım.

Yatağıma uzanıp internetten aldığım hamilelikle ilgili bir kitabı okumaya başladım, öğrenebildiğim kadar çok Şey öğrenmek ve zamanı geldiğinde hazırlıklı olmak istiyordum. Şimdiden erkek olacağına dair bir his var içimde ve isimlere bakmaya başladım.

Okumaya dalmıŐken telefonum almaya başlıyor ve Raf'ın adı ekranda yanıp sönüyor.

"*Bir saat içinde evde olacağım,*" diyor cevap verir vermez.

"Bir saat mi? Nasıl olur?" Bugün hiçbir konuda anlaŐmadıđımız için kaşlarımı atıyorum.

"*Seni dışarı çıkarmak için ağabeyinden izin istedim. Tabii ki bir refakatiyle,*" diye Şaka yapıyor ve ben küçük bir kıkırdama salıyorum. Marcello her konuda çok tutucuydu, özellikle de beni bir erkeğin yanında yalnız bırakma konusunda.

Vlad'la yaptığım Şeyleri bir bilse.

Bu düşünceyle dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Erkeklere ve özellikle de Vlad'a karşı dikkatli olmam konusunda o kadar kararlıydı ki, bebeğine hamile olduğumu bilse felç geçireceğinden hiç Őphem yoktu.

Bu fikir karşısında başımı sallayarak Raf'a onun için hazır olacağımı bildiriyorum. Yavaşça yataktan kalkıyorum, etrafta kıyafet arıyorum.

Boynumdaki yara izini bir eşarpla gizlemeye özen gösteriyorum, kimsenin ısırtık izi gibi görünen şey hakkında soru sormasını istemiyorum. Ama makyaj yapmak için makyaj masama oturduğumda, gözlerimin mücevher kutusuna ve içindeki kolyeye takılmasına engel olamıyorum.

O gece çıkarmıştım ve o zamandan beri bir daha takmamıştım. Yine de onu çöpe atmayı başaramamıştım. Belki durum o anda kafama dank etmediği için, belki de hala bana geri döneceğini umduğum için.

Onu geri alır mıydım?

Bilemiyorum. Her şeyi sindirecek zamanım yokken koşarak geri gelseydi, ona yine de bir şans verebilirdim. Ama günler geçtikçe anladım ki, eğer pes edersem, ona her an beni ezip geçebileceğini göstermiş olacaktım. Ona karşı hissettiklerim yüzünden her şeyi sineye çekecek, biraz ilgi karşılığında onu affetmeye hazır olacaktım.

İstenmeyen...

Hayır, olan oldu. Ve her şeyi arkamda bırakmalıyım. Yeni bir sayfa beni bekliyor ve ancak onu aklımdan çıkararak gerçekten mutluluğu bulabilirim.

Ne yaptığımı anlayamadan küçük kutuyu avuçlayıp yanıma alıyorum.

Raf zaten aşağıda beni bekliyor. Evden çıktıktan sonra kutuyu gördüğüm ilk çöp kutusuna atıyorum.

"Sisi." Raf ne yaptığımı görünce kafasını salladı.

Omuz silkip yürümeye devam ediyorum.

"Bitti," diyorum, kalbimde büyük bir kayıp hissediyorum ama bunun geçici olduğuna ikna olup omuz silkiyorum.

Kırık bir kalpten muzdarip olan ilk kişi ben değilim ve kesinlikle sonuncusu da olmayacağım.

Hayatta kalacağım.

En azından öyle umuyorum. **Bu** kadar kısa bir süre içinde nasıl oldu da hayatımın ayrılmaz bir parçası haline geldi bilmiyorum.

Hayat. Şimdi bile, onun yanımda olmadığını bilmek beni neredeyse ürpertiyor, onun yakınlığı beni mutlu edebilecek tek şey.

Tanrım, onu düşünmeyi bırakmalıyım. Gececektir.

Sonunda.

Rafa ayrılığımızın tüm ayrıntılarını anlatmamıştım ama Vlad'ın beni ne kadar incittiğini bilecek kadar çıkarım yapmıştı. Bu yüzden bana çok iyi davranmış ve ondan çok fazla bahsetmemeye çalışmıştı.

"Peki nereye gidiyoruz?" New York sokaklarında yürürken soruyorum, teyzesi birkaç adım arkamızda bize eşlik ediyor.

"Hastaneye gitmek istersin diye düşündüm. Bir kontrol için," diye fısıldar.

"Raf." Düşünceli tavrı karşısında ağzım açık kalıyor. "Peki ya teyzen? Şu anda bile çok dikkatli," diyorum kadın çok yakın olduğumuz için gözlerini bize dikerken.

"Randevuyu çoktan ayarladım. Sen bitirene kadar bir süreliğine dikkatini dağıtabilirim. Ona saçını yaptırdığını falan söyle," diye öneride bulundu. "Kliniğin hemen yanında bir kuaför var."

"Vay canına, bunu gerçekten planladın, değil mi?" Kızarıklık boynuna doğru süzülürken onu hayretle izliyorum. Açık teniyle tam bir tezat oluşturuyor ve hemen fark ediliyor.

"Bu konuda bir şeyler okuyordum. Ve erkenden danışmak iyi bir şey," diyor utangaç bir şekilde ve ben de elini elime alıp sıkıyorum.

"Çok tatlısın," diyorum ona gülümseyerek.

Bazen Raf'ın ne kadar nazık olduğuna inanamıyorum. Onun gibi biri gerçek olamaz. Ve düşünceliliğiyle beni şaşırtmaya devam ediyor.

"Teşekkür ederim."

Planına sadık kalarak kuaföre gidiyoruz ve onlar bekleme odasında rahat ederken ben arka taraftan çıkıp kliniğe gidiyorum.

Sanırım şimdiye kadar gizlice dolaşmak için yeterince pratik yaptım, bu yüzden çok endişelenmiyorum. Özellikle de Raf bunu planladığı için.

Kliniğin içinde bir hemşire tarafından hızlıca karşılandım ve bana bir anket doldurttuktan sonra beni muayene odasına götürdü.

"İyi günler Bayan Lastra," diye selamlayarak içeri giriyor doktor. Ben de karşılığında gülümsüyorum, her ne kadar muayenenin gerektirdikleri konusunda biraz gergin olsam da.

Pelvik muayeneye başlamadan önce beni rahat ettirmek için elinden geleni yapıyor. Neler olduğunu ya da kadınsı organlarımla göz göze geldiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Burada her şey yolunda görünüyor," diyor sonunda ve bir makineyi getirmesi için bir hemşire çağırıyor. "Bir ultrason yapalım, olur mu?"

Başımı sallıyorum ve o da tişörtümü yukarı çekip karnıma soğuk bir jel püskürtüyor. Makineden bir çubuk çıkararak karnımın yüzeyinde gezdirmeye başlıyor, jel zahmetsizce kaymasını sağlıyor.

"İşte burada." Doktor gülümseyerek ekrandaki küçük bir noktayı işaret ediyor. "Yaklaşık yedi ila sekiz haftalık olduğunuzu söyleyebilirim," diyor ama ben gözlerimi ekrana dikmiş, yarım yamalak dinliyorum.

"Kalp atışını duyabilirsin," diye devam ediyor ve ben de gözlerimi kapatıp sese odaklanıyorum.

Tanrım, anne olacağım.

O minik kalp atışını duymak beni neden ağlatıyor bilmiyorum ama sonunda bir bebeğim olacağını anladığımda duygularıma hakim olamıyorum.

Bir insan hayatı.

Tüm bu ölüm ve yıkımın sonunda bir hayat yaratmış olmamız ne kadar ironik.

Doktor bana bazı vitaminler yazdı ve bir sonraki randevumu ayarladı. Her şey ayarlandıktan sonra, ona teşekkür ediyorum.

ve içimde yükselen yeni bir iyimserlikle salona geri dönüyorum.

İşler değişecek. Bu sefer bakmam gereken biri olacak. Bir elim karnımda, yüzümde bir gülümsemeyle Raf ve teyzesiyle tekrar buluşuyorum.

Bana başıyla onay verip telefon konuşmalarından birine dönerken hiç de şüpheli görünmüyor.

"Sana fark etmeyeceğini söylemiştim." Bizi bekleyen arabaya geri dönerken Raf bana komplocu bir gülümseme veriyor.

"Vay, vay, bu benim geri zekâlı kardeşim değil mi?" diye kötü niyetli bir ses yankılanıyor arkamızdan.

Arkamı döndüğümde bir adamın bize doğru geldiğini fark ediyorum, Rafa bakarken kollarını iki kıza dolamış. Zayıf bedenini vurgulayan tamamen deri bir kıyafet giymişti.

Önümüzde durup güneş gözlüklerini saçlarının üzerine itiyor; uzun, koyu renk bukleler dalgalı ve rüzgârda huzursuz, açık renk gözleri kin dolu.

Ondan gelen bir kötülük var ve Raf'ı yüzüne karşı aşağılamaya devam ederken dudağımın tiksintiyle kıvrılmasına engel olamıyorum.

"Abi," diye cevap veriyor Raf, neredeyse arkama saklanıyor, omuzları çökmüş, gözleri kaldırıma yapışmış.

"Burada neyimiz varmış bakalım?" diye ıslık çalıyor ve kıkırdamadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Tabii ki gerizekalı ve itici" diye şaka yapıyor, yanındaki kızlar kıkırdamaya başlarken gözleri doğum lekeme takılıyor. "İki R," diye devam ediyor, kızlar sanki bir Shakespeare sonesinden alıntı yapmış gibi huşu içinde ona bakarken kendinden çok memnun görünüyor.

"Bu senin iğrenç kardeşin olmalı," diye başımı sallıyorum ona doğru, tiksintimi gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum, "üç R." Ona sahte bir gülümseme veriyorum.

Raf bana kardeşi Michele'den ve aralarındaki ilişkinin ne kadar gergin olduğundan bahsetmişti. Aslında, gergin demek

Michele açıkça A sınıfı bir pislik olduğu için yetersiz bir ifade.

Aralarındaki anlaşmazlığın kökenini ve babalarının kaptanlık unvanını Michele'in değil Raf'ın almasını istediğini duymuştum, her ne kadar Raf birkaç ay daha büyük olsa da.

Raf, büyük oğlu raydan çıkarken bile babasının bunu yapmaya neden bu kadar kararlı olduğunu söyleyememişti. Ama Benedicto meseleyi zorladıkça Michele daha fazla geri adım atıyor, dikkat çekmek için her türlü çirkinliği yapıyordu.

Elbette Raf her zaman alaylarının hedefi olmuştu ve Raf'ın her zaman dikkat çekmemeye çalışmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Ve sen de kardeşimin evleneceği rahibe olmalısın," diye devam ediyor, yaklaşıp yüzüme bakıyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme, beni korkutabileceğini düşündüğünden şüphesi yok. "Başka bir tane bulamadın mı? Muhtemelen bir aletle ne yapacağını bile bilmiyordur."

Başka bir şaka yapmaya çalışıyor ve tabii ki yanındaki kızlar onun şimdiye kadarki en komik şeyi söylediğini düşünüyor, kahkahaları rahatsız edici derecede yüksek.

Ondan korkmuyorum, çünkü onun gibi zorbalardan payıma düşenden fazlasıyla karşılaştım, çenemi hafifçe kaldırarak bakışlarını kendi bakışlarımla buluşturuyorum.

Neden, ama o Cressida'nın erkek muadili olabilir.

"Şey," diye başlıyorum, kirpiklerimi yavaşça ona doğru savururken yüzümde tatlı bir ifade var, "kesinlikle seninkilerle ne yapacağımı bilemezdim." Hafifçe ona doğru ilerliyorum, ellerimi omuzlarına koyup hafifçe okşuyorum.

Kaşlarını çatıyor, ne demek istediğimi anlamıyor, en azından dizim söz konusu alete temas edene kadar. Acıyla irkildi, öne doğru eğildi, gözleri bana hançer gibi saplandı.

"Muhtemelen yeni bir tane alman gerektiği için." Yanındaki kızlar nefes nefese ona yardım etmeye çalışırken ona göz kırptıyorum.

Rafa bir kez baktı ve başını salladı, ikimiz de arabaya bindik ve teyzesinin de gelmesi için seslendik.

Araba park yerinden çıkarken bana ettiği küfürleri ve bana nasıl orospu dediğini şimdiden duyabiliyorum.

"Canım, o senin kardeşin miydi?" Raf'ın teyzesi bize neredeyse hiç dikkat etmeden soruyor, "Merhaba demeliydim." Telefon konuşmasına devam etmeden önce bir an kaşlarını çatıyor ve bizi hemen unutuyor.

"Özür dilerim," diye özür diliyor Raf araba hareket eder etmez, bizi o korkunç insandan olabildiğince uzaklaştırmak için.

"Yapma. Ondan neden nefret ettiğini şimdi anlıyorum. O iğrenç biri," diye cevap veriyorum, dudaklarımı büzerek. "Onun yanında birkaç dakika geçirince cildimi fırçalayıp temizlemek istiyorum. İğrenç," diye tiksintiyle dilimi çıkarıyorum.

Raf kıkırdıyor ve bana bunun hafif bir Michele olduğunu, genelde daha da kötü olduğunu söylüyor.

Yakında kayınbiraderim olacağı gerçeğinden korkarak dikkatle dinliyorum. Kesin olan bir şey var. Michele bir şey yapmaya kalkarsa, birkaç sürprizi olacak. *Rahibe* olabilirim ama sanırım kimsenin lafını dinlemediğimi gördüğünde kutsal bir sürpriz yaşayacak.

8

SISI

"Why?" Yüzüne bakarken acı içinde inliyorum.
Çok duygusuz.

"Bu sadece bir deneydi, Sisi. Ve başarısız oldu," diyerek omuz silkiyor, bana yaklaşıyor ve tiksintiyle bana bakıyor.

"Ama eminim dışarıda senin yerini alabilecek yeterince kadın vardır, sonuçta sen özel bir şey değilsin."

Zalimliği karşısında nefesim kesiliyor, gözlerimin kenarında yaşlar birikiyor. "Lütfen, böyle söyleme," diye fısıldıyorum.

sadece gülüp geçecek ve şaka yaptığını söyleyecektir.

"Neden?" Bana daha da yaklaşıyor, beni duvara yaslıyor. "Hassas duygularını incitiyor muyum?" diye sorarken bir parmağı yüzümde geziniyor, temas beni ürpertiyor. "Sana kendini... istenmeyen biri gibi mi hissettiriyorum?" diye kulağımı tırmalıyor, tüm bedenim bu sözler karşısında hareketsiz kalıyor.

"Dur, lütfen," diye yalvarıyorum, kelimeler kulaklarımda yankılanıyor, yankıları durdurulamıyorum. "Dur."

Ama yapmıyor.

Ellerini boynuma dolayarak, zar zor nefes alana kadar sıkıca sarılıyor.

"Dur." Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken sesim bile zar zor duyuluyor.

Ama yerinden kımıldanıyor.

Yüzünde şeytani bir gülümseme var, sanki beni daha hızlı öldürmek için sabırsızlanıyormuş gibi.

Bir eli boynumdan ayrılıyor, diğeri hâlâ içimdeki hayatı söküp alıyor. Eteğimi yukarı kaldırıyor, bir hamlede vücuduma giriyor, acı beni boşluğa düşürüyor.

"Hayır!" Bağırarak yataktan fırladım. Ter içindeyim, tüm vücudum hiperventilasyon geçiriyor.

Bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Ama vücuduma bir göz attığımda, kalçalarımın arasında bir kan gölünün oluştuğunu ve çarşaflarımın kanla ıslandığını görünce ağzımdan sessiz bir çığlık çıkıyor.

Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum, uykuyu kovmaya çalışıyorum, bunun hala bir rüya olduğuna ikna oluyorum. Ama gözlerimi tekrar açtığımda kanın hala orada olduğunu görüyorum ve yeni bir korku beni sarıyor.

Hayır. Hayır. Bebeğim.

Ve çığlık atıyorum. Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, korku beni ele geçiriyor ve kontrolsüzce titrememe neden oluyor.

Kapımdan ilk giren Venezia oldu, etrafımdaki tüm kanı görünce gözleri büyüdü.

"Ambulans çağırın." Konuşacak gücü nasıl bulduğumu bilmiyorum. Hatta tutarlı cümleler bile kuramıyorum. Ama konuşuyorum. Ve hızlı hareket etmem gerektiğini anladığımda, korkuya ya da çaresizliğe yenik düşemeyeceğimi fark ediyorum.

Savaşmam gerek.

Belki de çok geç değildir. Lekelenme hakkında bir şeyler okumuştum. Belki de sadece budur.

Kan miktarına bakarsak, o kadar da değil.

Onlar bana yüklenirken bile kendimi bir arada tutmaya devam ediyorum.

ambulansa ve hastaneye kadar. Gözlerimi kapatıyorum ve siyah saçlı bebeğimi hayal ediyorum.

birlikte olacağımız için mutluyum. Bu düşünceye tutunuyorum ve çöküşle aramda duran tek şey bu.

Ve sonra olur.

Doktor, "Üzgünüm Bayan Lastra, ama düşük yaptınız," diyor ve ondan sonra hiçbir şey duyamıyorum.

Bir *anda her şey* elimden alındı.

Artık ağlayacak, feryat edecek ya da adaletsizliğe karşı çılgılık atacak gücü kendimde bulamıyorum. Sadece ıssızlığımı paylaşıyor gibi görünen duvarlara bakabiliyorum - karanlık gölgeleri ışığı dolduruyor.

Bir süre sonra Marcello beni görmeye geldi ve onu rahatsız ettiğim için kendimi daha da kötü hissettim.

Ya beni gönderirse? Yine mi?

Bu düşünce dayanılmaz, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, yalan söylüyorum.

"Evleniyoruz," diyorum elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde, Rafı sevdiğim ya da her şey hakkında yalan söylerken kalbimin nasıl acıdığını görmezden gelmeye çalışarak.

Marcello aşırı korumacı bir ağabey gibi pişmanlık duyuyor ve beni Raf'la evlenmek zorunda olmadığımı ikna etmeye çalışıyor.

Ama o bunu anlamıyor . O fark etmiyor ben *zorunda değilim* ama buna *ihtiyacım var*.

Şu anda bile kendi içime daha çok gömüldüğümü hissediyorum, Böyle devam edersem daha da kötüleşeceğimi biliyorum.

Yanlış nedenlerle de olsa beni isteyen birine ihtiyacım var. Sadece ait olacağım bir yere ihtiyacım var.

Marcello dudaklarını büzerek, "Göreceğiz," dedi ve salondan çıktı.

Rafa onunla evleneceğime söz verdim ve evleneceğim. Belki bu süreçte ben de kendimi yeniden bulurum.

Lina ve Venezia beni ziyaret ediyor ve benim için ne kadar endişelendikleri konusunda beni şok ediyorlar. Bu gözlerimi yaşıyor

Bu dünyada beni önemseyen bazı insanlar olduğunu fark ettim.

Ama daha sonra, doktor beni eve taburcu ettiğinde ve yine yalnız kaldığımda, çekmecemde sakladığım küçük ultrason resmine uzanmaktan kendimi alamıyorum.

Onu göğsümde tutuyorum ve asla tanışamayacağımı bildiğim siyah saçlı çocuğun nasıl bir şey olabileceğini tekrar hayal etmeye çalışıyorum.

Ve gözyaşları yeniden başlar.

"Tanrım... neden bu kadar lanetliyim?" Yüksek sesle soruyorum, sadece sessizlik beni karşılıyor.

Bunun başka bir açıklaması yok. Ben lanetliyim.

Ve en kötüsü de... Hayat bana bir yem atıyor, mutluluğu bulabileceğim yanılsamasını veriyor, ama en kötü anda -en mutlu olduğum anda- onu benden koparıp alıyor.

Görünüşe göre sonsuza dek yalnız kalmak benim kaderim... ve sonsuza dek istenmemek.

Günler geçiyor ama ben gece mi gündüz mü olduğunu fark etmiyorum bile. Düğün hazırlıkları hızla hallediliyor, insanlar eve girip çıkıyor, Raf'ın ailesi düğün için giderek daha da heyecanlandıkları için burada adeta kamp kuruyor.

Sadece sahte bir gülümseme takınıyorum ve hiçbir tepki vermemeye çalışıyorum.

Raf bile o tatlı doğasıyla beni şu anki durumumdan kurtaramaz.

Ben sadece hayatta kalıyorum.

Düğünden bir gece önce kapımı çalan Lina'nın "Sisi," sesini duyuyorum.

"Gel içeri," I Söyle, izliyor onu girmek ve Yüzünde belirsizlik vardı.

"Seninle daha önce konuşmak istemiştim..." Benim boş yüzümü görünce susuyor.

Başımı sallayarak onu pencerenin yanındaki masaya yönlendiriyorum.

"Yardım edemem ama kendinde olmadığını hissediyorum," diye başlıyor, elleri kucağında kıpırdanıyor. Başımı ona çeviriyorum, bakışlarım her zaman olduğu gibi boş ve sadece omuz silkiyorum.

"İyi olacağım," diye cevap veriyorum, neredeyse kayıtsızca.

"Bir çocuğu kaybetmenin son derece acı verici olduğunu biliyorum, ama..." Konuşmaya başlıyor, kulaklarım zaten her şeyi duymuyor.

Hamile olduğumu bilmediğim yalanını söyledim. Ben de en az onlar kadar şaşırmıştım. Bu, onların acınası bakışlarından kaçınmamı ve iyiymişim gibi davranmamı daha da kolaylaştırdı.

Ama ben değilim.

Tek yapmak istediğim dünyaya iyi olmadığımı haykırmak. Bebeğimi geri istediğimi. *Onu* geri istediğimi.

Ama bu asla gerçekleşmeyecek. Kendime bunun gerçek olmadığını ne kadar söylesem de gerçek. Ve acıtıyor.

Tanrım, neredeyse her gün yataktan kalkmak için bile kendimle savaşmak zorunda kalıyorum. Kıyafetlerimi giymeyi, güzel bir gülümsemeyi ve herkesin sözlerine kafa sallamayı nasıl başardığımı bilmiyorum.

Yalnız kalmak istiyorum.

"Onunla evlenmek zorunda değilsin, Sisi. Eğer istemiyorsan." Lina'nın eli kendi elimi tutuyor, bakışlarına yansıyan şefkat beni neredeyse duygulandırıyor.

Ama artık var *olmayan* bir şeyi nasıl taşıyabilirsiniz?

Kalbimin bebeğimle aynı anda ölmüş olması gerektiğinden giderek daha emin olmaya başladım. Çünkü en son o zaman bir şeyler hissettim.

"Her şey yoluna girecek, Lina," diyorum sertçe. "Her şey yoluna girecek."

Kelimeler kulağıma da sahte geliyor, bu yüzden Lina'nın endişeyle kaşlarını çatmasına, bana yaklaşmasına ve beni kollarının arasına almasına şaşmamalı.

Bir zamanlar, o sarılma beni canlandırırdı. Şimdi sadece kasvetli geliyor.

"Sırf onunla yattın diye kendini bir şeylere zorlanmış hissetmeni istemiyorum. Marcello benim ailem gibi değil, Sisi. Sana asla o çağdışı standartları dayatmayacak," diyor ve kısa saçlarımı hafifçe okşuyor.

Kimsenin ani davranış değişikliği, yeni saçlarımı ya da yaz boyunca evden atkısız çıkamadığım gerçeğini sorgulamaması çok komik. Tüm endişelerine rağmen, *gerçekten* umursuyorlar mı?

"İstiyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarım çoktan çimenlere sabitlenmiş

Dışarıda, prensimin bir zamanlar beni kulemden kurtarmak için beklediği yerde. "Her şey yoluna girecek," diye tekrarlıyorum.

Lina ikna olmuş görünmüyor ama sonunda beni yalnız bırakıyor.

Ve sonunda bebeğimle birlikte olabildiğim tek zaman olan uykuya geri dönebiliyorum.

"SEN ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN, SISI," LINA'NIN SESİ BANA GÖZ KIRPTIRIYOR

iki kez, ve ne söylediğine dikkat etmeye çalışıyorum.

Dantel duvağı küçük bir pırlanta taçla dolayarak, topuz yapılmış saçlarımın üzerine yerleştiriyor.

"Evleneceğine inanamıyorum." Yanağındaki bir damla gözyaşını silerken aynadan onu izliyorum. "Çok güzel bir gelin olacaksın. En güzeli." Eğilip alnımdan öpüyor.

"Ben de öyle," diye mırıldanıyorum, gülümsemeye zorlayarak.

Etrafımdaki herkes çok mutlu ve berbat yalanım göz önüne alındığında, benim için neden bu kadar sevindiklerini anlayabiliyorum. Bu yüzden yarattığım illüzyona ayak uydurmaya çalışıyorum ve ruh halimden şüphe duyulmamasını sağlamak için dudaklarımı sürekli bir gülümsemeye dönüştürüyorum.

Ne de olsa gelin benim.

Yansımama bakıyorum, bu noktaya geldiğime inanamıyorum. Hayatım bir yıl içinde nasıl da yozlaşmıştı.

Ay. Ben olsam aslagörüldü kendim olarak özellikleŞanslısın, Yaşadığım onca şeye rağmen. Ama bir an için tüm zorlukların yerini mutluluğa bırakacağını düşünmüştüm. Ben olsam sol ve MANASTIR o oldu ve kaynak. hepsi ve sonunda beni anlayan birini bulmuştum. *Beni* iyi ve kötü yanlarımla gören. Sonunda

Hayatım boyunca amaçsızca dolaştıktan sonra kendimi buldum. Ama uzun sürmedi.

Şimdi mi? Bir kez daha, rol yaptığım bir hayata bakıyorum. *İyiymişim gibi davranıyorum.*

Kocama aşıkılmışım gibi davranıyorum. Değilmişim gibi davranıyorum.. daha fazlası.

Düşüncelerimin yönünü fark edince kendimi silkeliyorum. Düşüncelerimden sıyrılıp Lina'ya döndüm ve ona genişçe gülümsedim.

"Harika olacak," yalanı ağzımdan dökülüveriyor. "Sana hiç teşekkür etmedim, Lina." Ona dönüyorum, bugün söylemek istediğim tek doğru şey bu. "Sacre Coeur'de benim için yaptığın her şey için. Sen olmasaydın burada olabileceğimi sanmıyorum." Elini sıkıyorum.

Gözleri tekrar yaşıyor ve burnunu çekmekten kendini alamıyor, tüm vücudunu bana doğru fırlatıyor ve kollarını kocaman bir sarılmayla bana doluyor.

"Oh, Sisi. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Sen her zaman benim kız kardeşim olacaksın. Bunu asla unutma," diye fısıldar.

"Teşekkür ederim. Sen ve Claudia orada aklımı başımda tutan tek iki kişiydiniz," diye itiraf ediyorum, sarılmasına karşılık vererek.

Sacre Coeur'de başıma gelenlerin boyutunu bilmiyor olabilir ama o soğuk yıllarda benim tek teselli kaynağım oldu. Bunun için ona ne kadar müteşekkir olduğumu ifade edebilecek hiçbir kelime yok.

"Sen de Sisi. Her zaman cesur olan sendin ve bize her seferinde biraz daha cesaret verdin." Gülümsüyor.

Keşke şimdi o cesarete sahip olsaydım, çünkü ayaklarım beni Rafa doğru taşısa da kalbim çoktan ölmüş ve

Gömülü.

Tüm düğün çevresi kiliseye yöneldi ve Marcello ile ben en son gelenler olarak mihraba doğru kol kola yürümeye hazırlandık.

"Seninle gurur duyuyorum Sisi," diyor Marcello bana, girişimizi yapmadan hemen önce yanaklarımı öperek. Bana ilk kez bir saniyeden uzun süre dokunuyor ve ben bu teması içime çekiyorum. "Ama unutma ki her zaman bizimle bir evin olacak," diye devam ediyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerimin arkası yanıyor.

Müzik işaretinin ardından yavaşça içeri giriyoruz.

Raf beni mihrapta bekliyor, siyah smokini içinde şık görünüyor, sarı saçları geriye taranmış, bebek mavisi gözlerini vurguluyor.

Ah, keşke önce ben onu sevebilseydim. Bu beni bir dünya kalp ağrısından kurtarırdı.

Ama bu düşünceler aklımı kurcalarken bile biliyorum ki yanıldıklarını biliyorum. Çünkü kendi kalp kırıklığının farkında olmama rağmen, sevebileceğim tek bir adam olduğunu da biliyorum. Sadece benim için yaratılmış gibi görünen bir adam.

Ama böyle olması gerekmiyordu.

Belki de yanlış zamanda doğru insanlardık. Ya da belki o benim için doğruydı ve ben onun için yanlışım.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarken ayaklarım ağırlaşıyor, mesafe her geçen saniye azalıyor.

Ve birden Raf'ın yanındayım, rahip töreni başlatıyor, herkes kenardan bizi alkışlarken son derece mutlu görünüyor.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir panik beni ele geçiriyor ve kendimi titrememek için zor tutuyorum.

"Sen..." Rahibin sözleri bulanıklaşıyor, kulaklarım sadece sağır edici bir ses olarak tanımlayabileceğim bir şeyle çınlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, hızla kırıştırıyorum. Ama sonra tüm oda kararıyor, duman kilisenin içine sızıyor.

Nedense bunun gerçek mi yoksa sadece hasta zihnimin ürettiği bir şey mi olduğunu, kendimi içinde bulduğum gerçekliği reddedip bir şekilde yeni bir gerçeklik mi yarattığını bilmiyorum.

İnsanlar bağırıyor, silahlar ateşleniyor. Sesler giderek yükseliyor.

Bir kol belime dolanıyor, boynumda sıcak bir nefes hissettiğimde bir el ağzımda.

"Benden kurtulamayacaksın, cehennem kızı," diyor, zaten ölü olan kalbimi ağlatan tehlikeli bir sesle.

Ve sonra dünya kararır.

9

SISI

AŞakaklarımdaki zonklama beni gözlerimi açmaya zorluyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor, tüm vücudum ağrıyor. Kendimi toparlamam ve ne olduğunu hatırlamam biraz zaman alıyor.

oldu.

Kendimi yukarı çekerken hala gelinliğimin içinde olduğumu fark ediyorum. Ama odaya bir göz attığımda yabancı bir yerde olduğumu fark ediyorum.

Bir o kadar büyük bir odanın ortasında kocaman bir kral yatağın üzerinde oturuyorum. Uzuvarımı hareket ettirmeye çalışıyorum, hiçbir sorunum olmadığını görünce mutlu oluyorum.

Ama ne oldu?

Kafamın o kadar içinde olduğumu, töreni ve etrafımdaki her şeyi engellemeye çalıştığımı hatırlıyorum ki tüm kilisenin dumanla dolduğunu fark etmemiştim. Ve sonra.

Sözlerini hatırladıkça gözlerim *açılıyor*. Kulağımda. *Onun* Kollarımda. Vücudumda.

"Tanrı aşkına ne oldu?" Yüksek sesle mırıldanıyorum, daha çok kendi kendime.

Yatak dışında odanın tamamı boş. Neredeyse tavan yüksekliğindeki pencereler bol miktarda ışığın içeri sızmasına izin veriyor.

ve bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum, gözlerim kör oluyor.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp doğruca kapıya yöneliyorum.

Eğer bu da Vlad'ın oyunlarından biriye, o zaman küçük bir sürprizle karşılaşacak, çünkü beni ruh hali değişimlerine sürüklemesine izin vermeyeceğim.

Bunu neden yaptığını şimdiden tahmin edebiliyorum. Çok sıkılmıştı ve hem benimle hem de Marcello'yla uğraşmaya karar vermişti.

Kendimi onun için o kadar da önemli görmemem gerektiğini anladığımda acı bir gülümseme kaçıyor yüzümden, ne de olsa o da aynı şeyi söylememiş miydi? Dünyadaki tek kadın olmadığımı? Muhtemelen bunu Marcello'yla oynamak için yapmıştı.

Ne olursa olsun, oturup beni tekrar aptal yerine koymasını beklemeyeceğim. Yakınlarda bir yerde olduğunu bildiğim için kalbim göğsümde ne kadar acı içinde atıyor olursa olsun. Hayır. Bizim zamanımız geçti.

Elimi kapının koluna dolayarak aşağı çekiyorum, kapının kilitli olduğunu görünce şaşırıyorum.

Pencereler gibi kapı da tavandan yüksek. O da eski, köşelerindeki ahşap bozulmuş, boyası çirkin çizgiler halinde dökülüyor.

Bir an için yapmak üzere olduğum şeyden dolayı üzüldüm, çünkü burası açıkça tarihi bir bina. Ama bana başka seçenek bırakmadı.

Ayağımı kaldırarak diğer bacağımın üzerinde dengede duruyorum ve tekme atmadan önce olabildiğince fazla ivme kazanmaya çalışıyorum.

Ayağımın tabanı tahtaya değiyor, ses odada yankılanıyor.

Kmıldanıyor.

Tekmeledikçe, tüm harap görünümüne rağmen ahşabın güçlü olduğunu fark ediyorum - benim cılız tekmelerim için çok güçlü.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, alnımdaki teri silmek için elimin tersini kullanıyorum. Hava sıcak ve bu elbise bana çok ağır geliyor.

ton.

Odayı tararken birkaç derin nefes alıyorum ve stratejilerimi değiştirmem gerektiğine karar veriyorum. Ne olursa olsun, Vlad'ın bundan kurtulmasına izin vermeyeceğim. Sıkılmış olabilir ve satranç oyununda hareket ettirecek piyonlar arıyor olabilir, ama ben olmayacağım.

Marcello'nun başından beri ne söylediğini şimdi anlıyorum. Vlad arkadaşlığın ya da herhangi bir ilişkinin anlamını bilmiyor. O sadece hedeflerine ulaşmak için insanları nasıl kullanacağını biliyor.

Bana yaptığı gibi... Onun için işe yaramaz olduğumu kanıtlayana kadar.

Şimdi bile , o muhtemelen bazı kameralar kurdu Bir yerlerde, ekranlarla dolu duvarının arkasından beni izliyor ve kaçma çabalarım kıkırdıyor.

Bu düşünce kafamda şekillenir şekillenmez hızla tavana dönüyorum ve hemen kamerayı buluyorum.

Öfkemin yükseldiğini hissederek, tam önünde durana kadar tepiniyorum. Sesli mi değil mi bilmiyorum ama kaybedecek bir şeyim yok.

"Uğraşmak için yanlış kişiyi seçtin Vlad," diyorum ona, doğrudan seğiren merceğe bakarak. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birini yenemezsin." Sırıtiyorum, ellerim uzun gelinliğime gidiyor ve eteklerine tutunuyorum.

Hiç düşünmeden danteli dizlerime kadar yırtıyorum ve altındaki saten elbiseyi ortaya çıkarıyorum. Dişlerimi kullanarak, elbisenin alt kısmı tamamen yok olana kadar aynı şeyi yapıyorum.

Biraz nefes alabildiğim için hemen rahatlıyorum, hava bacaklarımın etrafında akıyor ve bedenimi ferahlatıyor. Hareketlerim de daha az kısıtlanmış hissediyor.

Ve sabrım son derece az olduğu için ona orta parmağımı da gösterdim. Keşke *buna* nasıl tepki verdiğini görseydim.

Ama bunu düşünecek zamanım yok. Buradan çıkmam gerekirken olmaz.

Kapının iyi bir seçenek olmayacağını görerek pencerelere yöneliyorum ve biri açıldığında rahat bir nefes alıyorum.

En azından bunu kırmak zorunda kalmayacağım.

Ancak aşağıya bakıp yere yakın olmadığımı fark ettiğimde rahatlamam kısa sürede korkuya dönüşüyor. Bu da ne böyle? İkinci kat mı? Üçüncü kat mı?

"Aman Tanrım!" İçimde karşı konulmaz bir haç çıkarma dürtüsü var, çünkü yerin bulunduğum yerden ne kadar uzakta olduğunu görünce bile ona odaklanmaktan kendimi alamıyorum.

"Bunu daha önce yapmamış değilim," diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ama bu kadar yüksek değildi?!

"Tamam, ya şimdi ya da asla" diye fısıldıyorum. Bunu düşündükçe daha da korkuyorum ve asla yapmayacağım. Tutsak olarak kalmak istemediğim için tek seçenek bu.

"Siktir git, Vlad," diye mırıldanıyorum, beni bu duruma soktuğu için öfkeleniyorum.

Pencerenin çerçevesine tutunarak pervazın üzerine çıkıyorum, gözlerim yarı kapalı, sıkıca tutunuyorum.

"Neden bu kadar yüksek olmak zorunda?" Hayal kırıklığı içinde haykırıyorum.

Ama derin bir nefes alarak kendime geldim. Bir. İki. Üç.

Ve atlıyorum.

Gözlerim hâlâ kapalı, yerle yaklaşan teması bekliyorum.

"Görüyorum ki hâlâ altıma düşmek için can atıyorsun," diyor bir ses saçlarımın arasından, güçlü eller beni yere indirirken tutuyor.

Önce bir gözümü, sonra diğerini açtığımda, *onu* kanlı canlı gördüğümde nasıl tepki vereceğimi bile bilemiyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuşum gibi gözlerim onun üzerinde.

Bulmaca.

Birbirimizi son görüşümüzün üzerinden üç aydan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen o hâlâ aynı. Ama farklı bir şey var.

Hissedebiliyorum.

Teni bronzlaşmış ve daha önce olmayan yeni bir kirli sakalı var. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca Vlad'ı sinekkaydı tıraştan başka bir şey görmemiştim.

Değişim sadece dış görünüşte değil. Her şeyden öte, enerjisinde farklı bir şeyler var.

Daha sıcak bir şey... bir şey...

Durun!

Bunu yine yapıyorum. Kesinlikle anlayacak bir şey yokken onu anlamaya çalışıyorum. Dudağım kendimden ve ona verdiğim tepkiden iğrenerek kıvrılıyor ve ellerimi ileri iterek onu üzerimden itiyorum.

"Kahretsin, cehennem kızı. Müstakbel kocanı böyle mi selamlıyorsun?" diye mırıldanıyor, sesi hâlâ beni her zaman tutsak eden o çekici niteliğini koruyor.

Yutkunuyorum, tüylerim diken diken olurken bedenim bana ihanet ediyor.

"Az önce ne dedin sen?" Kaşlarımı çatıyorum, bir adım geri çekilip aramıza biraz mesafe koyuyorum.

"Uyandığın iyi oldu," diyor, gözleri garip bir şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bakan bekliyor."

Parmaklarını bileğime dolayarak beni kendine doğru çekerken cevap vermeme bile izin vermiyor ve beni evin girişine doğru sürüklüyor.

Nerede olduğumuzu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Daha doğrusu, bunun bir rüya olduğundan emin olmak için tekrar tekrar gözlerimi kırıştırıyorum.

"Sen..." Evin ön tarafına bakarken fısıldıyorum, bir kez daha onun *yaptığına* dair şüphelerimi kanıtlıyorum.

"Beni New Orleans'a mı getirdin?" Ben şok içinde soruyorum,

Hayatımda gördüğüm en güzel eve bakıyordum. Sosyal medya sayfasını takip ettiğim için bilmeliydim.

Uzun bir süre boyunca, sadece tarih ve mimari tarafından büyüledim.

Sosyal medyayı izleyeceğini fark etmeliydim.

Lanet olsun!

"Ve öngörülebilir gelecekteki eviniz" diyor, beni girişin önündeki üç basamaktan yukarı çıkarırken parmakları etime batıyor, ancak takım elbiseli bir adamın açık bir kitabın önünde beklediği büyük salona ulaştığımızda duruyoruz.

"Bay Kuznetsov," diye gülümsüyor, gözleri bana kayıyor, "ve sanırım müstakbel Bayan Kuznetsov?" diye soruyor.

"Kuznetsova, ama evet. Şimdi, neden bu işi hızlıca halletmiyoruz? Acelem var," diyor Vlad, tüm vücudu gergin.

Olayların bu şekilde gelişmesi beni o kadar şaşırttı ki, geri adım atıp elimi onun elinden kurtarırken tepkimin geciktiğini fark ettim.

"Bu da ne böyle Vlad?" Alev alev yanan gözlerimi ona çevirdim. Yaptığı numaraya inanamıyorum, özellikle de daha önce bana ihtiyacı olmadığını açıkça belirttiğinden beri.

Peki şimdi ne değişti?

"Sisi, sesini alçalt." Bana yaklaşıyor, kokusu tüm duyularımı sarıyor. "Nikâh memurunun söylediği her şeyi kabul edeceksin ve o kâğıda imzanı atacaksın."

"Sen delisin." Yüz hatlarını, dudaklarının kibirli bir sırıtışla hafifçe yukarı kıvrılışını ya da normalden uzun saçlarının alnına düşerek onu aynı anda hem daha genç hem de daha tehlikeli gösterişini incelerken söyleyebildiğim tek şey bu.

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye tıslayarak bir adım daha geri çekiliyorum.

Beni duvarın içine sokup kafese kapatırken onun yakınında olmak istemediğimi anlamıyor gibi görünüyor.

"Yapacaksın." Eğiliyor, nefesi yavaş ve duygusal bir okşayışla kulak mememe değiyor. "Evet diyeceksin. Gülümseyeceksin ve sonra o lanet olası kâğıt parçasına imzanı atacaksın, yoksa Tanrı yardımcım olsun, yapacağım şeyden hoşlanmayacaksın."

"Senin neyin var böyle?" Kaşlarımı çatıyorum, ani patlaması tüylerimi diken diken ediyor.

Eliyle çenemi kavırıyor ve beni çevirerek gözlerinin içine bakmamı sağlıyor.

"Elimi deneme, Sisi. Bu sefer olmaz. Patlamama iki saniye kaldı ve eğer dediğimi yapmazsan bir sürü ceset olacak." Dişlerini gıcırdatıyor, parmakları etimin üzerinde sıkılaşıırken gözleri boyun eğmiyor.

"Seninle evlenmeyeceğim Vlad," diyorum, sesim daha yumuşak. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Elini tutup kenara fırlatıyorum ve omzumu onunkine doğru iterek ondan kaçıyorum.

Bir kolunu belimin arkasına geçirip beni kendine doğru çekerken hızlı davranıyor.

"Bunu ikinci kez söylemeyeceğim, cehennem kızı," diye hırlıyor bana karşı ve vücudundaki sarmal enerjiyi, parmaklarının her an beni ikiye bölebilecekmiş gibi sırtımın üzerinde oynamasını hissediyorum.

"Gülümseyeceksin." Elini yüzüme doğru kaldırıyor, bir parmağı ağzımın köşesini yukarı çekiyor, "ve bugün olduğun gelin gibi mutlu görüneceksin. Bunu yaparsan kimse ölmek zorunda kalmaz," duraklıyor, yüzü ağzından bir nefes uzakta olana kadar yaklaşıyor, "şimdilik."

Bu küstahlığa inanamıyorum. Sanki bu oyunu çoktan kazanmış gibi bana bakıyor. Sanki ona itaat edeceğimi biliyormuş gibi. Kahretsin, yanağındaki seğirmeyi görüyorum, henüz zafer ilan etmemek için elinden geleni yaparken bir gamze oluşmakla tehdit ediyor.

Kısa bir an için ona eşlik ederken benim dudaklarımda da bir gülümseme beliriyor. Ağzımı açıp parmağını yakalıyorum ve ısııyorum.

Sert.

Elimden geldiğince.

Ve tepki bile vermiyor.

"Sisi, Sisi," diye azarlıyor, "sevgili Sisi, kafanın içinde dönen çarkları görebiliyorum, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorsun. İnan bana, hiç çıkış yok. Şimdi, bunu yapmak istemezdim," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi, "ama öyle görünüyor ki yapmak zorundayım."

Kaşlarımı çatıyorum, yaptığı tiyatro beni şimdiden yordu.

"Ya benimle şimdi evlenirsin ya da daha sert bir şey yapmak zorunda kalırım. Mesela evinizde bir bomba patlatmak gibi. Neden, erkek kardeşin ve ailesi ile kız kardeşin çoktan orada olmalı..."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşürken gözlerim açılıyor. "Yapmazsın..."

"Oh, ama ben yapardım," diye cevap veriyor, sözlerinden sahte bir çekicilik damlıyor.

Ve böylece, bildiğim Vlad'a geri döndü. Benimle evlenmeyi kafasına koymuş gibi görünen, duygusuz, istediğimi alırım Vlad.

Ve tehdidini gerçekleştireceğini biliyorum.

"Öyle olsun," diye cevap veriyorum, kendi yüz hatlarımı kayıtsızlık maskesine dönüştürerek.

Çünkü ailemi tehdit edebilir ve bunun sadece bir oyun olduğunu düşünebilir. Ama ona teslim olmayı planlamıyorum. -Bir daha asla. Evlilik cüzdanına imzamı atabilirim ama benden alacağı tek şey bu.

Kendimi onun elinden kurtarıp nikâh memurunun yanına giderken ve Vlad'ın dediklerini yaparken onun cevabını beklemiyorum bile - gülümsüyorum, evet diyorum ve lanet olası kâğıdı imzalıyorum.

"Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim, Bay ve Bayan Kuznetsov," diyor adam ayrılırken, yüz hatlarından sıkıntı okunuyor.

Ve sonra yalnızız.

İKİMİZİN ARASINDA BELKİ BİR ADIM MESAFE VAR.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz, nefeslerimiz kısa aralıklarla geliyor.

Bir saldırının eşiğinde görünüyor ve kaçmamak için kendimi zor tutuyorum, son olayının anısı hala zihnimde ve bedenimde taze.

Bakışlarım, onu tekrar gördüğümünden beri ilk kapsamlı incelemem diyebileceğim bir şekilde üzerinde geziniyor. Her zamanki gibi takım elbise giyiyor. Beyaz çizgili lacivert, kalıplanmış malzeme kalın kalçalarından ya da güçlü kollarından dikkati dağıtacak hiçbir şey yapmıyor. Hayır, tam tersine, sadece kaslı uzuvlarını daha da vurgulamaya yarıyor ve bir an için gerçekten daha da şişmanlayıp şişmanlamadığını merak etmek zorunda kalıyorum.

Boynu gerilmiş, nefes alışını düzenlemeye çalışırken damarları dışarı çıkmış, gözlerini bana dikmiş, kıpırdamıyor.

Avını gördü ve saldırmaya hazır. Aynen benim ayaklarımın da beni ondan uzaklaştırmaya hazır olduğu gibi.

Gerilim yoğun, vücudumun onun yakınlığına tepki verdiğini hissettiğimde farkındalık daha da kötü. Neredeyse ölene kadar tecavüze uğradıktan sonra şansımı ikinci kez denemek istemeyeceğimi düşünebilirsiniz, ancak nefeslerimizde birbirimizi taklit eden bir ritim bulmuş gibi görünürken, vücudumun dinlemekten hoşlanmadığını fark ediyorum.

Daha fazlası için, şiddet, kan ve yıkım için çoktan hazır.

Ve bundan nefret ediyorum.

Hayatım boyunca gömmeye çalıştığım o ilkel parçamı çağırmasından nefret ediyorum. Zihnim onun yüzsüz ve hain olduğunu bilse de, bedenimin onun tüm varlığıma sunduğu tehlikeyi fark edememesinden nefret ediyorum.

"Beni neden buraya getirdin Vlad? Şimdi ne oyun oynuyorsun?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum.

O kadar gergin ki takım elbisesinin kumaşından kaslarının dış hatlarını görebiliyorum. İleriye doğru bir adım atarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Ve bir adım daha.

Bu yüzden bir tanesini geri alıyorum.

"Sıkıldın mı? Bu kadar mı?" Odaya doğru geri çekilerek soruyorum.

Keşke ondan bu kadar korkmasaydım, ama sadece varlığı bile etrafındaki her şeyi gölgede bırakıyor.

"Vlad!" Sesimi yükselterek bağıriyorum. "Senin neyin var böyle?"

"Benim neyim var böyle?" Ben daha gözümü kırpamadan önümde bitiverdi. "Sence benim neyim var, Sisi?" Bana sırtlıyor, elini uzatıp saçlarımı tutuyor, saç tellerim omuzlarımdan aşağı düşene kadar topuzumu çözüyor.

"Dokunma bana." Elini kenara ittim.

"Yapma be kızım, dokunuşumu özlemediğini söyleyemezsin," diyor, ben metanetime korumaya çalışsam da tatlı sesi beni etkiliyor.

"Hayır, bildiğimi söyleyemem," diye cevap veriyorum sertçe, onun gezinen ellerinden kaçmaya çalışarak.

"Yalancı," diye fısıldıyor, kokumu içine çekmek için yaklaşıyor. "Beni kandıramazsın, Sisi. Vücudunun benimkini nasıl arzuladığını hissedebiliyorum." Parmağı elbisemin bedeninde geziniyor ve bu beni birazcık nefessiz bıraksa da insan kılığına girmiş bir androidle karşı karşıya olduğum gerçeğini silmiyor.

Parmağını yakalayıp vücudumdan fırlatıyorum.

"Bana dokunma dedim, Vlad. Ciddiyim. O evlilik cüzdanına imzamı attırmak için ailemi tehdit etmiş olabilirsin ama şansını uzun zaman önce kaybettin," diyorum ona, ses tonum ciddi. "Ne oldu? Canın sıkıldı ve yine zavallı rahibeyle oynamaya mı karar verdin? Hepsi bu mu?" Sesimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum ama sadece varlığı bile cüretkârlığıyla birleşince yüzüne vurasım geliyor.

"Sisi, kalbimi kırıyorsun," diye şaka yapıyor, avucumu alıp göğsünün üzerine yerleştiriyor. "Bak nasıl atıyor

Sen?" diye soruyor yumuşak bir şekilde, gülümsemesi kıvrılıyor.

Bir an için -*çok* kısa ama utanç verici bir an- kendimi onun kalbini hissederken ve atışlarını anlamaya çalışırken buluyorum. Ama sadece bir an için kendi zayıflığımın farkına varıyorum ve onu itiyorum.

"Sen delisin." Kafamı sallıyorum, zihinsel bir çöküş yaşamış olması gerektiğine ikna olmuştum.

Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyor? Sanki bir süre önce beni kullanıp atmamış gibi?

"Evet." Beni kendine o kadar yaklaştırdı ki yüzlerimiz zar zor ayrıldık. "Ben kesin olarak deliyim. Ve bunun tek sebebi uzun zamandır sensiz olmam." Yüzünü saçlarıma gömüyor, bu hareket o kadar anlaşılmaz ki, bu adamın kim olduğunu anlamaya çalışarak bir heykel gibi hareketsiz kalabiliyorum.

Çünkü o benim tanıdığım Vlad değil.

"Çekil üstümden," diyorum dişlerimi sıkarak, yakınlık beni usulca öldürüyor.

Eğer bu en kötü ceza türü değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum... şimdiye kadar istediğin tek şeyle alay edilmek, sadece son anda senden koparılması için.

Yine de aynı numarayı ikinci kez yemeyeceğim.

"Hayır," diye cevap veriyor kesin bir ifadeyle. Büyük elini enseme gezdiriyor, beni kendine yakın tutuyor, kolu sırtımda dolaşıyor, böylece beni vücuduna yaslıyor.

Beni içine çekerken ağzı yüzümün üzerinde geziniyor, gözleri kapalı, sanki bu lezzetin tadını çıkarıyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, cehennem kızı," diye geveliyor, gözleri açık, karanlık ve korkutucu, sarsılmaz bir inançla bana bakıyorlar. "Bir daha asla," diyor ağzı ağzıma inmeden hemen önce, diliyle dudaklarımı açmaya çalışırken öpücüğü morarıyor.

Kollarımı esneterek beni hapsettiği kafesten kaçmaya çalışıyorum ama kıpırdamama bile izin vermeyecek kadar güçlü. Onun elinden kurtulmak için ne kadar ç a b a l a r s a m çabalayayım, nafiye. Eğer

öpücüğe karşılık vermem için beni zorlarken kolları etrafımda daha da sıkılaşıyor.

Ağzımı kapalı tutuyorum, dudaklarım sıkıca mühürlü, ona en ufak bir açıklığı bile çok görüyorum.

"Ağzını aç," diye dudaklarıma emrediyor ama ben sadece başımı sallıyorum, ellerim göğsüne bastırmaya devam ederken aramızda sıkışıp kalıyor.

Ama hiçbir şey işe yaramadığında, stratejilerimi değiştirmem gerektiğini fark ediyorum. Bedenimin onunkine karşı gevşemesine izin veriyorum. Artık direnç yok, ama tepki de yok.

Sonunda bunun boşuna olduğunu anlayana kadar dudaklarımı tek taraflı öpmeye devam ediyor.

"Lanet olsun, Sisi," diye küfrederek beni bıraktı.

Elimin tersini ağzıma götürerek onu dudaklarımdan siliyorum, yüzümdeki tiksintiyi görebilmesi için gözlerim onunkilerde.

"Bana yaptığın onca şeyden sonra," diye başlıyorum, öfke, üzüntü ve hayal kırıklığı birbirine karışıp yüzeye çıkıyor, "beni düğünümünden almaya cüret ediyorsun, lanet olası bir kâğıt parçasına imzamı atmam için beni tehdit ediyorsun," sertçe nefes alıyorum, "bu arada benim için *hiçbir şey* ifade etmiyor," dudağım tiksintiyle kıvrılıyor, "ve şimdi benden sadece seni öpmemi mi istiyorsun? Sanki son üç ay hiç yaşanmamış gibi? Sanki kalbimi kırmamış ve beni kanlar içinde bırakmamışsın gibi - gerçek ve mecazi anlamda?"

İlk kez sözlerime tepki göstererek irkiliyor. Ama duramıyorum. Artık duramam. Ben konuşmaya devam ettikçe hayal kırıklığı gözyaşları yüzeye çıkmakla tehdit ediyor.

"Beni *mahvettin*, Vlad. Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönmeye kesinlikle hakkın yok. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya. Sonra da *benden* hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekle. Senin neyin var böyle?" Ona bağıriyorum, tüm vücudum titriyor.

"Yaşadığım onca şeyden sonra... buna hakkın yok," diyorum ona, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak.

Beni ne kadar kızdırırsa kızdırırsın, onun önünde yıkılmak istemiyorum. Ona zayıflığımı ya da *onun* benim zayıflığım olduğunu asla göstermek istemiyorum.

O cevap bile vermiyor. O sadece beni izliyor, onun ifade kapalı.

Onun yanında bir an daha kalmaya dayanamayarak ayrılmaya karar verdim.

"Hamileydin," diyor sonunda, sözleri acımı tazeliyor.

Vardı.

"Evet," diye yanıtlıyorum, sesimin bana ihanet etmemesini dileyerek. Konuyu açabileceği onca şey varken, o konuya girmek zorundaydı. Bu yüzden mi hayatıma geri döndü? Bebeği sormak için mi? Belki samimiyetsiz bir özür dilemek için?

Ama neden umursasın ki?

"Benim miydi?" diye soruyor, sorusu beni derinden sarsıyor. Başımı çeviriyorum ve gözlerim onunkilerle buluşuyor.

Ve Tanrım... o gerçekten düşünüyor...

Onun zihninde bir yataktan diğerine atladığımı fark ettiğimde içimde bir şeyler kırılıyor. Aşkım hakkında gerçekten bu kadar az mı düşünüyor?

Ama öyle.

Aklıma geldikçe kahkahalarım taşmakla tehdit ediyor.

İstenmeyen... Tabii ki dikkat çekmek için biriyle yatarım. Başından beri ima ettiği şey bu değil miydi?

Yumruklarım sıkılıyor ve ona zarar vermek için ani bir dürtü duyuyorum.

-Her ne kadar umursayacağından şüphelensem de. Sadece yüzündeki sırıtışı sonsuza dek silmek istiyorum. Eğer duygularını incitemiyorsam, en azından gururunu incitebilirim.

Ben de sorusuna cevap verdim.

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, yüz ifademi kontrol altında tutarak. Kolayca hayır diyebilirdim ama o zaman blöfümü görebilirdi. Hayır, bu onun egosunun derinliklerine inmeli ve ondan ne kadar sonra bir başkasına yöneldiğimi merak etmesine neden olmalı.

Çenesinin sıkılaşmasında en ufak bir tepki var, ölümcül bakışlarını bana çevirirken gözleri seğiriyor.

"Onu becerdin mi?" Kelimeler kaba, bana doğru bir adım atarken içlerinden şiddet damlıyor.

Geri adım atmıyorum. Çenemi yukarı kaldırıyorum, gözlerim cesurca onunkilerle buluşuyor ve ona beni korkutmadığını gösteriyorum.

"Neden umursuyorsun ki?" Elimden geldiğince soğukkanlı görünmeye çalışarak soruyu ortaya atıyorum.

"Yaptım. Sen. Siktin mi? Onu?" Dişlerini gıcırdatıyor, beni duvara doğru iterken vücudu zaten benimkini sıkıştırıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, göz temasını sürdürüyorum, devam etmeden önce yüz hatlarındaki rahatlamanın tadını çıkarıyorum, onu içten içe bükmek ve benim yaptığım gibi canını acıtmak istiyorum, "Onunla seviştim. Bunun ne anlama geldiğini bildiğinden değil."

Ona parlak bir gülümseme veriyorum, onun oyununu oynuyorum. Kulağına fısıldamak için öne doğru eğilerek ekliyorum, "Vücuduma taptı ve benimle tatlı bir aşk yaşadı. Bana acıtmak zorunda olmadığını gösterdi. Ve acıttığında da iyi acıtıyor."

Tüm bunlar nereden çıktı bilmiyorum ama küçük olmak *istiyorum*. Bana verdiği zararın en az yüzde birini ona vermek istiyorum.

"Yalan söylüyorsun," diye tükürüyor, gözlerini bana dikerek. *Ah, ama işe yarıyor gibi görünüyor.*

Şimdiden vücudunun yavaşça titrediğini, bana bakarken çenesinin yerine sıkıca kilitlendiğini görebiliyorum. Duyguları olmayabilir ama gururu var. Ve sanırım az önce onu yaraladım.

Bu gerçeğe sevinmemek ve onu daha da fazla yemlememek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Ama bana gerçekten inanması için, *bu kadar alalamam*

Sevginin karşıtı nefret değil, ilgisizliktir.

Ve bana kayıtsızlığın ne kadar acı verdiğini gösteren en iyi öğretmen o oldu. Ben de iyiliğinin karşılığını veriyorum.

"Ne istersen düşün, Vlad. Açıkçası, umurumda değil." Umursamaz görünerek omuz silktim. "Beni bir kenara attın ve o da parçaları toplamak için oradaydı. Beni suçlayabilir misin?" Bir kaşımı kaldırıp mantıklı zihninin her şeyi kavramasını bekliyorum.

İfadesi gözlerimin önünde değişiyor, gözleri dehşet içinde büyüyor ve ben onun bana *inandığını* onaylıyorum. Geri adım atıyor, bana dehşet içinde bakarken başını hafifçe sallıyor, yumruklarını sıkıp açarken kollarındaki kaslar dışarı çıkıyor.

Ne tür bir tepki beklediğimden emin değilim, ama kesinlikle bu değildi.

Bana sırtını dönerek masayı yumrukladı ve ortadan kırdı. Kenara çekildim, patlaması beni şaşırttı.

"Sisi," diye sesleniyor adıma, sesi düzensiz.

Hâlâ bana bakmıyor, masayı yumruklamaya devam ediyor, etkili bir şekilde yok ediyor. Vuracak başka bir şey kalmadığında dizlerinin üzerine çöküyor, kanayan ellerini şakaklarına götürüp kendine vurmaya başlıyor.

Acıya benzer alçak ve ıstıraplı bir inilti duyulur.

Ama bu olamaz.

"Sisi," o devam ediyor için söylebenim İsim, onun sesi giderek alçalıyor, törpüleniyor ve acıyla doluyordu.

Başımı sallıyorum, önümdeki bu görüntüyü anlayamıyorum.

"Vlad, sorun ne?" Ona doğru ilerliyorum, onun için duyduğum endişe küçümsememin önüne geçiyor.

"Hayır," diye elini kaldırıyor, "hepsi benim hatam," diye bir şeyler mırıldanıyor, nefesi kesik ve ağır.

"Vlad..."

"Geri çekil," diye hırıltılı bir sesle acı içinde eğildi.

"I..." I iz Kapalı, izliyor onu Kaldır, onun tüm Yüzü gergindi, gözleri kapalıydı.

"Koş," diyor, kelimeler zar zor duyuluyor.

"Vlad." Endişeyle bir adım daha yaklaşıyorum.

"Kaç!" diye bağıyor bana ve yüz hatlarına bir bakışta ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. "Bodrum... Kendini kilitle..." Cümlesini tamamlayamıyor çünkü acı dolu bir inilti daha duyuyor. Kontrol için kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor.

Bu şansı kullanıp kaçmam gerektiğini biliyorum ama onun yere çömelmiş ve acı içindeki görüntüsü aklıma kazınmış durumda ve bodruma gidip beklemekten başka bir şey yapmama izin vermiyor.

10

SISI

I Saatler sonra bodrumdan tekrar çıktım. Alt katta bir panik odası gördüğümde çok şaşırmıştım, çelik kapı hiçbir şeyin içeri giremeyeceğini garanti ediyordu. Acaba evle birlikte mi geldi yoksa yeni mi yapıldı?

ek olarak.

Özellikle onun için yapılmış.

Evin zemin katına ulaştığımda, beline havlu sarmış, yeni duş almış bir Vlad'la yüz yüze geliyorum.

"Ben de tam seni almaya geliyordum," diyor.

"Daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim," diye başımı sallıyorum ona, bu kez kayıtsızlığımı daha iyi kavramış olarak. "Şimdi, eğer beni geri götürebilirsen, bu harika olur," diye ekliyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Ondan mümkün olduğunca uzakta olmalıyım. Ancak o zaman kendimi kontrol altına alabileceğim. Şu anda bile yüzündeki yorgunluk belirtilerini görmek beni endişelendiriyor, bir ayağım ileride, vücudum iyi olduğundan emin olmak için ona gitmeye hazır.

Ve ben buna izin veremem.

Üzerimde belli b i r *doğal olmayan* etkisi olduğu gerçeğini uzun bir zaman önce kabullenmiştim. Ama

Doğal eğiliminin ona ulaşmak olduğunu bilmek, kendimi kontrol edebildiğim anlamına da geliyor.

"Öyle bir şey olmayacak," diye cevap veriyor, saçını kurulamak için bir havlu kullanırken. "Odan kilitli değil. Oraya senin için bir şeyler bıraktım, git rahatına bak," diyor yanımdan geçerken.

"Ne demek istiyorsun? Beni burada tutamazsın." Kaşlarımı çatarak onu takip etmek için merdivenlerden yukarı çıktım ve uyandığımdan farklı olmayan bir odaya girdim.

"Oh, ama yapabilirim, Sisi," bana şeytani bir gülümseme veriyor, "sen resmi olarak benim karımsın. Bu da demek oluyor ki senin yerin benim yanımda." Masadan saatini alıp bileğine yerleştiriyor.

"Benim isteğim dışında. Gerçekten Vlad, bunun ne anlamı var?" İçimi çektim, her şey bitmişti. "Neden olmama izin vermiyorsun?"

"Çünkü sana söyledim," diye yavaşça konuşuyor, her kelimeyi telaffuz ederek. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Ben nereye gidersem sen de oraya gidersin. Ve sen nereye gidersen..."

"Ben yalnız giderim." Sözlerini bitirmesine izin vermedim, ona tekrar kızmaya başlamıştım bile.

"Takip ediyorum." Yaklaşıyor. O kadar yakın ki, tenine yapışmış birkaç su damlasını hâlâ görebiliyorum, mürekkep dikkatimi çekiyor. Ama gözlerimin gittikçe aşağıya indiğini fark ettiğimde, hemen başımı kaldırıyorum.

Çok geç.

Tek kaşını kaldırmış, eğlenen bir ifadeyle bana bakıyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye soruyor, sesini küstahça ve cesurca yükselterek karşıma geçiyor.

"Daha iyilerini gördüm," diye yalan söylüyorum, omuz silkiyorum ve yatağına oturmak için yanından geçiyorum. "Ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor, o yüzden şu," elimi vücuduna doğru sallıyorum, "bana yapmaya çalıştığın baştan çıkarıcı hareketleri bırak. Bu işe yaramayacak." Ama bunları söylerken bile gözlerimin onu tekrar içine çekmeye çalışmasına engel olamıyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Daha iyi baktığımda dövmelerinin farklı göründüğünü fark ederek kaşlarımı çatıyorum. Şurada...

"Bu daha önce orada değildi." Kendimi tutamadan konuşuyorum ve kötü ruhların üzerine çizilmiş, sanki onları hapsediyormuş gibi duran üçgeni işaret ediyorum.

"Anlayışlı." Sırıttıyor. "Haklısın. Bu yeni bir eklenti," diyor ama detay vermiyor.

Boğazımı temizlemek için öksürüyormuş gibi yapıyorum.

Kendime hakim olmalıyım.

"Pekâlâ," diye sırtımı dikleştirdim, "New York'a dönmem gerekiyor. Marcello şimdiye kadar endişelenmiş olmalı."

"Bir not bıraktım." Omuz silkiyor, yatağın etrafından dolaşıp büyük gömme dolaba doğru ilerliyor. Bu konuşmadan kaçınmak için elinden geleni yaptığını görünce onu takip ediyorum.

"Yani seninle olduğumu biliyor mu?" Bu kadar açık konuşmasına şaşırarak soruyorum.

Havlusunu bırakmadan önce eğlenerek, "Öyle bir şey işte," diyor.

O kadar ani oldu ki, tepki verecek zamanım bile olmadı. Gözlerim açılıyor, vücudunu kavrarken ağzım küçük bir O harfi oluşturuyor.

Kesinlikle şişmiş.

Delicesine iyi yontulmuş kıcını gördüğümde sıcaklığın ensemden yukarı çıktığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Tamamen mürekkeple kaplı olsa bile, hareket ettiğinde kaslarının esneme şekli açıkça belli oluyor.

Sonra bakışlarımı yukarı kaldırıyorum ve onun yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum, bu yüzden hemen arkamı dönüyorum, bakarken yakalandığım için utanıyorum.

"Nişanlın hakkında hiçbir şey duymadım. O da seni özlemeyecek mi?" diye soruyor ve sonsuz utancıma rağmen, ona cevap vermek için serseri kalbimi kontrol altına almam biraz zaman alıyor.

"Tabii ki. Raf da öyle. Muhtemelen endişeden çılgına dönmüştür," diyorum dalgınca, çıplak bedeninin görüntüleri hâlâ

Gözlerimin önünde.

Lanet olsun!

İlk seferinde haklıydım. *Ben lanetliyim.* Ve benim lanetim onunla birlikte olmak.

"Zaten evli olman çok kötü, öyle değil mi?" Nefesi aniden boğazımda.

Saçlarımı kenara çekip dudaklarını ensemden gezdiriyor ve yara izimin üzerine yerleşiyor. Hayalet gibi bir dokunuş ama beni tepeden tırnağa titretmeye yetiyor.

"Vlad," diyorum, kendimi hareketsiz kalmaya zorlarken tırnaklarım avuçlarıma batıyor. "Oyunu bırak."

Dili gizlice dışarı çıkıyor ve yavaşça tenime doğru hareket ettiğini hissediyorum. Nefesim kesiliyor ama benden istediği tepkiyi aldığını fark ettiğimde hızla arkamı dönüp onu üzerimden itiyorum.

"Bir dakika dur. Lütfen." Zor nefes alıyorum. Uyarılmaktan mı yoksa öfkeden mi, bilmiyorum. Bana bakarken gözbebekleri büyüyor ve sertleşmiş olması gerektiğini anlamak için aşağıya bakmama bile gerek yok. "Ve üzerine bir şeyler giy," diyorum kayıtsızca, gözlerimi yüzünden ayırmadan.

"Odana git Sisi," diye homurdanıyor, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. "Başka bir şey olmasını istemiyorsan odana gidip kapıyı kilitlesen iyi olur."

"Vlad," diye inliyorum, bıkkın bir halde. "Konuşmamız ve bu karmaşayı çözmemiz gerekiyor. Bunu neden yaptığını gerçekten anlamıyorum ama benim eve dönmem gerekiyor ve senin de kendi işine bakman gerekiyor," diyorum kendimden emin bir şekilde, bu kadar çok kelimeyi bu kadar düzgün bir şekilde çıkardığım için kendimden memnunum. Ve onun bana bakışına bakılırsa, şimdiden hıçkırmamam ya da daha kötüsü nefes nefese kalmamam bir mucize.

Nefes nefese... Yüce Tanrım, ama maholdum. Gerçekten.

"Eğer burada kalacaksan konuşabiliriz, evet," diye söze başlıyor ve dudaklarımda memnuniyet dolu bir gülümseme beliriyor. "Ama bu senin düşündüğün türden bir konuşma olmayacak." O

sırıttıyor. "Yani eğer..." diye devam ediyor, bana yaklaşıırken ima ettiği çok açık.

"Cehenneme git, Vlad." Arkamı döndüm, çoktan kapıdan çıkmıştım. Kıkırdaması arkamda yankılanıyor, neredeyse tepki vermem için beni kışkırtıyor.

Lanet olsun ona, lanet olsun buna ve lanet olsun her şeye!

Bir süre evin içinde dolaştıktan sonra nihayet odaya giden yolu buldum ve kendimi içeri kilitledim.

Marcello'ya ulaşmanın bir yolu olmalı.

Burada öylece durup Vlad'ın benden tekrar sıkılmasını bekleyemem. Çünkü bu oyunun nasıl biteceğini biliyorum. Kalbim yine kırılacak.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum kendi kendime, gözlerim yaşlarla ıslanmış.

Gelinliği çıkarıyorum, sadece içimdeki saten şalvarla kalıyorum. Yorgun ve sinirli bir şekilde yatağa tırmanıyor ve uykunun gelmesini bekliyorum.

Lanet olsun sana, Vlad. Neden beni incitmeye devam ediyorsun?

Hayatımdan sonsuza dek kaybolamaz mıydı? At En azından o zaman acı zamanla azalırdı. Şimdi acı yine ham, yaralarım açılıyor ve yeniden kanıyor.

İyi bir gece uykusundan sonra kararlılığım güçlendi. Tek yapmam gereken bir telefon bulmak, Marcello'yu arayıp beni almasını istemek ve geri kalan her şey de çözülmüş olacak.

Sonunda.

Yataktan kalkarken Vlad'ın odaya bir şeyler bıraktığını söylerken yalan söylemediğini fark ediyorum. Eskiden giydiklerime benzer birkaç elbisenin yanı sıra ayakkabılar, banyo malzemeleri ve hatta iç çamaşırları bile var.

Lanet olsun ona.

İhtiyacım olan her şeyi bana sağladığı için ona minnettarım ama bu beni daha az tutsak yapmıyor.

Gün için hazırlanırken kapıyı açtım, başka bir tartışma için onu aramaya niyetliydim. Alamadım.

Odamdan dışarı adım atmaya bile üşeniyorum çünkü tüm koridor oyuncaklarla dolu.

Koridorun her tarafına dağılmış ve yolumu kapatan her şekil ve boyutta oyuncak ayılar var.

Ne... Yüzlerce olmalı.

"Vlad!" Adını haykırıyorum, başka bir tartışmanın yaklaştığını fark ettiğimde derin bir iç çekiyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor koridorun sonundan çıkarak.

Siyah bir gömlek ve gri bir eşofman altı giyiyor ve söylemeliyim ki, onu daha önce hiç bu kadar rahat giyinmiş gördüğümü sanmıyorum.

"Bu da ne?" Kapımı kuşatmış gibi görünen oyuncak ayı ordusuna doğru elimi sallayarak soruyorum.

"Şey," diye başlıyor, biraz rahatsız görünüyor. Elini kaldırıp başının arkasını kaşıyarak bakışlarımdan kaçmaya çalışıyor.

"Neden burada bir oyuncak ayı ordusu var?" Ayağımı sabırsızca yere vurarak soruyorum.

"Senin için," diyor sonunda, sesi bir kademe alçalıyor.

"Benim için mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Odamın kapısını kapatıp oyuncak ayıların arasından geçerken, onların yumuşacık ve çok sevimli oluşlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama burası pelüş hayvanları övmenin ne yeri ne de zamanı.

"Koca bir oyuncak ayı dükkanını mı soydun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi ona dikiyorum. "Tabii..." Gözlerim genişliyor. "İçlerine bir şey mi koydun? Bomba mı? Dinleme cihazları?" Hemen en yakın ayıyı kapıp -Minik mavi bir tane, o kadar yumuşak ki onu sevmek istiyorum ve çekiyorum, dikiş yerlerinden yırtıyorum.

Vlad'ın bunu sebepsiz yere yapmasına imkan yok. Amacı ne? Gardımı düşürmemi sağlamak mı?

Truva atlarından bahsetmişken.

"Sisi," diye inleyerek ayıyı elimden almaya çalışıyor, "ayıların içinde hiçbir şey yok."

"Sana inanmıyorum," diye karşı çıktım, ilk ayıyı fırlatıp başka bir tane aldım, prosedürü tekrarladım ve Vlad'ın içlerine yerleştirmiş olabileceği gizli kablolar veya başka cihazlar için elimle yokladım.

"Senin bir alçak olduğunu biliyordum ama *oyuncak ayıları* kullanacak kadar alçaldığını fark etmemiştim. Neyin var senin, Vlad?" Ona başımı sallıyorum, böyle sevimli oyuncakları yok ettiğim için üzülüyorum.

"Sisi." Elleri benimkileri kapatıyor ve ayıları parçalamaya devam etmemi engelliyor. "Onlar bir hediyeydi. Başka bir şey değil. Söz veriyorum," diyor ciddiyetle, ama ellerini kenara itiyorum.

"Sanki verdiğin sözlerin bir önemi varmış gibi," diye mırıldanıyorum, ona bakmadan.

"Ben ciddiym. Sadece onları sana vermek istedim." "Neden?" Hemen karşılık verdim.

"Böylece... yalnız kalmazsın," diye itiraf ediyor başını eğerek.

Kaşlarımı çatıyorum, onu anlayamıyorum. Bu seferki amacı ne?

"Yalnız kalmayayım diye mi?" Tekrarlıyorum, kahkahayı patlatmadan önce yaptığı açıklama karşısında kaşlarım havaya kalkıyor.

"Anladığım kadarıyla onları beğenmemişsin," diyor sessizce, yerde küçük ayıcıktan geriye kalanlara bakarak.

Cevap vermeye fırsat bulamadan, kırık oyuncak ayıyı da alıp gitti.

Biliyordum.

İçinde benim fark etmediğim bir şey olmalı, bu yüzden kanıtı saklamak için onu yanında götürüyor.

Ona başımı sallayarak, buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi olacağına karar verdim. Kim bilir başka ne numaraları vardır.

Şaşırtıcı bir şekilde, günün geri kalanında Vlad'ı görmedim. Ancak ertesi sabah onun varlığını tekrar fark ediyorum ve bu sefer çok abartılı bir jestle.

"Ciddi misin?" Ona gözlerimi deviriyorum, kirlenmesin diye elbisemin eteğini yukarı kaldırıyorum. Sonra onu atlatmak için elimden geleni yapıyorum ve kahvaltı için aşağıya iniyorum.

11

VLAD

"V "Anya, sana ihtiyacım olduğunda neredesin?" Başımı ellerimin arasına alarak iç geçirdim. O ne yapacağını bilirdi.

bu durumda ne yapabilirim?

Onu tekrar görmekten ne beklediğimi bilmiyorum. Kesinlikle bunun hakkında fazla düşünmemiştim. Benden başka biriyle evlenmesine asla izin veremeyeceğimi bildiğim için anlık bir kararla hareket etmiştim. Ve bu yüzden, oldukça güçlü bir şekilde

-*Kimse* onunla evlenemeyecek. Onunla kendim evlenerek.

Ama her şey ters tepmiş gibi görünüyor.

Vanya ne derdi?

"Tabii ki geri tepti, seni aptal! Onu tüm ailesini öldürmekle tehdit ettin." Kız kardeşimi taklit etmeye çalıştım.

Böyle söyleyince.

O kadar çaresizdim ki, o anda hiçbir şey sınır dışı görünmüyordu. Onu sonsuza dek kendime bağlamak için *her şeyi* yapardım. Hatta ailesini bile öldürebilirdim.

Onun için yapamayacağım *hiçbir şey yok* ve buna toplu katliam da dahil. Ve soykırım. Ve hatta nükleer savaş.

Nükleer savaştan daha kötü bir şey var mı?

Muhtemelen bir çocuğun şekerini çalmak. Ve bunu ben de yapardım!

Ama şimdi benden nefret ediyor.

Onu suçladığımdan değil, çünkü benden nefret etmek için her türlü hakkı var. Ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Samimi olduğumu ve oyun oynamadığımı görmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Ona değiştiğimi nasıl göstereceğimi bilmiyorum.

-En azından birazcık ve onun sevgisini ve güvenini geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"Her şeyi berbat ettim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, çünkü davranışım berbattan başka bir şey değildi.

Ama sadece birkaç kelimeyle kalbimi kırmayı başardığımda başka türlü nasıl tepki verebilirdim ki?

Vücuduma taptı ve benimle tatlı bir aşk yaşadı. Bana acıtmak zorunda olmadığını gösterdi. Ve acıttığında, iyi acıtıyor.

Yumruğumu kaldırıp kalbime vuruyorum. acımı hafifletebilir. Bu sözleri söylediğinden beri, bu sözler kafamda tekrarlanmaya devam ediyor ve artık benim olmadığı bilgisiyle bana işkence ediyor.

O..

Sadece başka birinin onu çıplak görmesini ya da ona dokunmasını hayal edemiyorum. Ama içinde başka bir adam? Ona zevk veren? Benim yerimi almasını?

"Siktir." Kendimi daha da sert yumrukluyorum.

Neden odada oksijen azlığı varmış gibi görünüyor? Yoksa ciğerlerim artık onu işleyemiyor mu? Çünkü *Sisi'yi* - *Sisi'mi*- başka bir erkekle aynı odada bile düşündükçe çıldırmak istiyorum. Ama onun başka biriyle seviştiğini düşünmek?

Acı o kadar dayanılmaz ki, dik duramıyorum bile. Yüzüstü yatağa yığılırken ayaklarım beni zar zor yatağa taşıyor.

"Hepsi benim hatam," diye fısıldıyorum, kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığını bilerek.

Onu ittim.

Onu kollarına ittim.

O haklı. Tek yaptığım onu incitmekken onu suçlayabilir miyim?
-Hem fiziksel hem de duygusal olarak?

Şimdi tek umudum bir gün beni affetmesi. Hayatımın geri kalanında her gün kefaret ödemem gerekse bile, o yanımda olduğu sürece bunu yapacağım.

O benim bu berbat dünyadaki tek umudum, sadece benim için parlayan tek yıldız. Ve ne olursa olsun, onun güvenini yeniden kazanacağım.

Ama nereden başlamalı?

Ayrıca bunu hızlı yapmalıyım çünkü eminim Marcello eninde sonunda onu kiliseden benim çaldığımı anlayacak ve peşime düşecek.

Burayı seçmemin nedeni New York'tan ona fikir vermeyecek kadar uzak olmasıydı ama aynı zamanda Sisi'nin uzun zamandır aşık olduğunu bildiğim bir yerdi.

Kuşkusuz, bu bilgiyi sadece ilk günden beri tüm internet varlığını izlediğim, onu daha iyi anlamak için internetteki hareketlerini sık sık gölgelediğim için biliyorum - sevdiği ve sevmediği şeyler.

Bu yerin, bazıları şehirden olmak üzere birçok fotoğrafını kaydettiğini gördüğümde, ona sürpriz yapmak niyetiyle hemen ev için teklifte bulundum.

Ne yazık ki, sürprizim pek işe yaramamış gibi görünüyor ve benden pek etkilenmedi.

En azından yaptığım tüm araştırmalar bu sefer ona düzgün bir şekilde kur yapmak için gerekli tüm bilgiye sahip olmamı sağladı. Bana kızgın olabilir ama ona ciddi olduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hoşuna gidebilecek şeylerin kapsamlı bir listesini yaptım ve internette bir kadına nasıl kur yapılacağına dair çok anlayışlı bazı makalelerin yardımıyla, ona kur yapmak için mükemmel bir plan tasarladım.

Elbette, en azından planladığım bazı sürprizler onun güvensizliğini azaltacaktır.

Ama ilki zaten çok kötü gittiği için bu bile beni biraz endişelendiriyor.

Dönüp kırık oyuncak ayının ıssız bakışlarına bakıyorum ve umudum göğsümde daha da çöküyor.

Ve doğum günü için aldığım devasa ayıcık hala bende.

Beklediğim gibi tepki vermedi. Düşündüm ki Oyuncak ayıları çok sevdiği için, onlardan oluşan bir lejyon onu daha da mutlu edecektir.

Bu onu daha da sinirlendirdi.

Niyetime güvenmeyeceğini anlamalıydım, çünkü ona güvenebileceği pek bir şey vermedim. Bu eve adım attığı andan itibaren onu tehdit ettim ve alay ettim, çünkü savunmaya geçmek kendimi bir sürü acıya açmaktan çok daha kolaydı.

Ama bu iyi bir strateji değil.

Hayır, internetteki makalelere göre ona barbar tarafımı değil, savunmasız tarafımı göstermeye çalışmalıymışım. Tabii ki bunların hepsi hediyeler, iltifatlar ve ilgiye ek olarak.

Bu internet gurularına inanacak olursam, kesinlikle işim çok zor. Ama o beni affedene kadar pes etmeyi düşünmediğimden, onu daha bağışlayıcı bir ruh haline sokmak için yapmam gereken şeylerin bir listesi var.

Oldukça kısa süren yuvarlanma seansımı bitirdikten sonra - kur yapmak için değerli zamanımı kaybetmeyi göze alamadığımdan - duş alıyorum ve kıyafetlerimi dikkatle seçiyorum.

Bir makalede görünüşüm için çaba göstermem gerektiği belirtilmişti, bu yüzden bütün geceyi internetten modaya uygun kıyafetler satın alarak geçirdim.

Online alışverişin çılgın dünyasına girdiğimden beri, ona kadınların sevdiği birçok şeyi -parfüm, mücevher, çanta ve ayakkabı- alıyordum. Ve çünkü bunların ne kadar pahalı olduğunu hiç fark etmemiştim.

Gece boyunca bankamla defalarca konuşmak zorunda kaldım.

Sanırım kıyafetlere binlerce dolar harcayınca böyle oluyor.

Ve ben hala bunların teslim edilmesini beklerken, ben bugün için başka bir sürprizimiz var.

Yeni duş almış ve modaya uygun yeni bir kıyafetle, çikolata için verdiğim özel siparişi almak üzere evin önüne gidiyorum.

Ne de olsa her makalede çikolatadan ve kadınların onu sevdiğinden bahsediliyordu. Ayrıca Sisi'nin tatlıları sevdiğinden de eminim, bu yüzden bana kesinlikle bonus puan kazandırmalı.

Formu imzalayarak, oldukça büyük bir çikolata çeşmesi de dahil olmak üzere çikolata ikramlarıyla dolu arabayı içeri çekiyorum.

Her şeyi hızlıca odasının önüne yerleştiriyorum -tanrıçama bir adak- ve sonra bekliyorum.

Endişeyle saatime bakıyor, yatak odasının kapısını açmasını ve oraya serdiğim çikolata denizini görmesini bekliyorum.

Tam o anda kapıyı açıyor, şaşkınlığımı fark edince gözleri açılıyor. Olumlu bir tepki görmeyi umarak yüz ifadesini dikkatle izliyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyor, bana gözlerini deviriyor ve çikolatayı atlamak için eteğini kaldırıyor.

Koridoru terk edip aşağı inerken şaşkınlıkla onu izliyorum.

Gözünü bile kırpmadı.

Vazgeçecek biri değilim, hemen onu takip ediyorum.

"Çikolata seviyorsun," diyorum onu mutfakta boş dolaplara bakarken bulduğumda.

Duraksıyor ve bana dönerek kaşlarını kaldırıyor. "Bu sefer ne yapmaya çalışıyorsun Vlad? Beni zehirlemeye mi? Bana bir tür iksir ver de senin cazibene mi kapılayım?" Bana başını sallıyor ve dikkatini tekrar mutfağa çeviriyor.

"İçine hiçbir şey koymadım. Bak," diyorum ona, büyük bir çikolata kutusunu ve kapalı olduğu gerçeğini göstererek. Açıp ağzıma birkaç parça atıyorum, içinde zehir ya da herhangi bir iksir olmadığını görmesini istiyorum.

Sanki bana inanmak istemiyormuş gibi kısık gözlerle beni izliyor. Ben de kendimi tutamayıp ona bakıyorum, güzelliği karşısında nutkum tutuluyor.

Kısa saçlarıyla bile tek kelimeyle büyüleyici ve o dolgun dudakları... Yüz hatlarında kaybolurken yutkunmakta zorlanıyorum, bal rengi gözleri beni esir alıyor.

Kahretsin, ama bana kendimi unutturuyor.

"Gerçekten çok güzel. Al biraz." Ona daha yakın olmak için birkaç adım atıyorum ve çikolata kutusunu yüzüne doğru itiyorum.

Başını sallamadan önce bir an için onlara bakıyor.

"Ben açım. Bana gerçek bir yemek vermeyi planlamıyorsan, şu anda çikolatalarla ilgilenmiyorum" diyor ve gözlerim açılıyor.

Tabii ya! Bunu neden düşünemedim?

"Mükemmel." Ona gülümsüyorum, kutuyu masaya bırakıyorum ve ellerinden tutarak onu bir sandalyeye götürüyorum. "Otur da sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım," diyorum, yemek yapmayı bilmeyen biri için biraz fazla hevesli bir şekilde.

Ama ne kadar zor olabilir ki?

"Zehir yok," diye mırıldanıyor yarım bir gülümsemeyle ve bunu gördüğümde göğsümde çiçek açan mutluluğa engel olamıyorum. Yarı yarıya da olsa.

"Tabii ki. Sana *en iyi* kahvaltıyı hazırlayacağım," diye ilan ediyorum.

Onu masada bırakarak mutfağı yiyecek bir şeyler bulmak için karıştırdım ve fazla bir şey almadığımı fark ettim.

Buzdolabında sadece birkaç yumurta var. Başka bir şey yok.
Kahretsin!

Geriye dönüp baktığımda beni umutla izlediğini görüyorum ve bunun başarısız *olamayacağım* bir şey olduğunu biliyorum.

Yumurtaları çıkarıp, daha önce okuyup okumadığımı hatırlamaya çalışıyorum.

nasıl onlar vardır Pişmiş, ve sonra takip et ve adımlar Hafızamdan.

Bir omlet tarifi belirliyorum, bir kase buluyorum ve yumurtaları kırıyorum, sonra çırpmaya başlıyorum.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," diyor Sisi arkamdan, hâlâ dikkatle beni izliyor.

Ben de bilmiyordum.

"Çocuk oyuncağı." İçimden bunu yanlış yaptığım düşüncesiyle ter döküyor olsam da ona gülümsüyorum.

Sadece yumurta! Ne kadar zor olabilir ki?

Karışım yeterince homojen görüldüğünde, bir tavayı ısıtıp içine döküyorum.

Tamamen işi doğru yapmaya odaklanmışken, Sisi'nin arkamda, sırtıma uzandığını ve elleriyle omuzlarımı kavradığını hissettiğimde şaşırıyorum.

"Egzersiz yapıyormuşsun," diye not ediyor, elleri aşağı iniyor ve dikkatimi görevimden uzaklaştırıyor.

"Evet." Ona gergin bir cevap veriyorum, onun varlığını soluyorum, taze kokusu burun deliklerimi istila ediyor ve beni hipnotize ediyor.

"Her yerde," diye fısıldıyor, parmakları sırtımdan kıcıma doğru ilerliyor...

Tam olarak ne yaptığını anladığımda gözlerim açılıyor.

Hızla arkamı dönüp onu tezgâha sıkıştırırken kaşık elimden düşüyor. Beklediğim gibi, telefonum elindeydi ve bana dünyanın en tatlı bakışını atıyordu.

"Çok sinsisin, cehennem kızı," diye takılıyorum, sanki onu telefonumu çalmaya çalışırken yakalamamışım gibi bana kirpiklerini kırptırmasının tadını çıkarıyorum. "Sırada ne var? Ağabeyini mi arayacaksın?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Çenesini yukarı kaldırıp cesurca gözlerimin içine bakarken geri adım atmıyor.

"Evet, aslında yapacağım," diyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Marcello'nun bir noktada bunu öğrenmesi kaçınılmazdı, bu yüzden onun için *o kadar* da endişelenmiyorum. Planlarımı biraz değiştirmeme neden olacağı kesin ama hiçbir şeyin ve hiç *kimsenin* beni bir daha Sisi'den uzaklaştıramayacağına çoktan karar verdim

-Ben de dahil.

"Devam et," diye meydan okuyorum ona. Marcello'nun yardım edemeyeceğini anladığında ne yapacağını merak ediyorum. Şimdi değil, hiçbir zaman.

Gözlerini bana diyor, niyetimden şüphe ediyor. Omuz silkiyorum, hatta telefonun kilidini açmak için parmağımı aşağı bastırıyorum. "Yap şunu," diye tekrar meydan okuyorum.

Bu iyi bir şey de olmalı, çünkü onun alındığını resmen dünyaya duyuracağım.

Yüzünde şüpheli bir ifade, hızlıca kişi listemi gözden geçiriyor ve kardeşini arıyor.

"Marcello?" diye soruyor adam cevap verdiğinde ve elini kendime doğru çekerek telefonun hoparlörde olduğundan emin oluyorum. Bana ölümcül bir bakış atıyor, ben de ona büyüleyici gülümsememle karşılık veriyorum.

"*Sisi, Tanrım! İyi misin? Neredesin?*" Marcello soru üstüne soru soruyor.

"Merak etme, ben iyiyim. Şimdilik," diye ekliyor ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor.

"*Neredesin? Gelip seni alacağım!*" diye devam ediyor ama ben devralmadan önce sadece New Orleans demesine izin veriyorum.

"Marcello, sevgili dostum, ya da artık sana kayınbirader demeliyim," diye ekliyorum, Sisi'nin gözlerinin bana hançer gibi saplanmasına aldırmadan.

"*Vlad,*" diyor Marcello sertçe. "*Ne yapıyorsun lan sen?*"

"Aileye sıcak bir karşılama yok mu? Üzücü..."

"*Vlad, Sisi neden seninle? Ne haltlar dönüyor?*"

"Notumun yeterince açık olduğunu sanıyordum," diye konuşuyorum, parmağımı Sisi'nin dudaklarına bastırarak onu susturuyorum, "Sadece eşyalarımı geri aldım. Önce kayıp eşya bürosunu aradım ama beni bir kiliseye yönlendirdiklerinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz." Ürpermiş gibi yapıyorum, "o tür yerlerden nasıl nefret ettiğimi bilirsiniz." Sisi bana gözlerini deviriyor ama ben devam ediyorum, Marcello'nun arka planda patladığını duyuyorum bile. "Ama şimdi onu buldum, asla bırakmayacağım," diye ekliyorum, "sadece dostça bir uyarı."

"*Vlad*," sesindeki gerginliği duyabiliyorum. "*Senin oyunun ne? Ve kız kardeşlerimle ne işin var? Sisi, iyi misin?*"

"Neden *herkes* oyun oynadığımı düşünüyor?" diye inliyorum ve konuşmaya çalıştığını gördüğümde parmaklarımı Sisi'nin dudaklarına bastırıyorum. Küçük kız ağzını açıp parmağımı emmeden önce bana meydan okuyan bir bakış atıyor.

"Siktir," diye mırıldandım istemsizce.

"*Vlad? Yemin ederim kılına bile zarar verirsen...*"

"Kayınbiraderim, sakın ol. Kız kardeşine zarar vermeyeceğim. Aslına bakarsan, şu anda benimkini emmekle meşgul..." Sisi'nin eli telefonu kaptığı ve beni ondan uzaklaştırdığı için sözümü bitiremiyorum.

"*Vlad!*" Marcello telefona bağırıyor.

"Ben iyiyim, Marcello." Sisi sonunda kontrolü ele aldı ve bana olduğun *yerde kal* der gibi bir bakış attı. "Bana zarar vermeyecek ama benimle evlenme konusunda oldukça kararlı."

"Zaten yaptım," diye ekliyorum sinsice.

Marcello bir süre "*Onu öldüreceğim,*" diye küfretmeye devam ediyor ve Sisi bile onun tiradından sıkılmaya başlıyor.

"*Seni almaya geleceğim, merak etme. Bunu onun yanına bırakmayacağım,*" diye devam ediyor Marcello ve oyuna bir son vermenin zamanının geldiğini anlıyorum.

Telefonu Sisi'nin elinden alıp konuşmayı ben devralıyorum ve Marcello'nun uyarımı dikkate aldığından emin oluyorum.

"Bu işe karışma Marcello. Nezaketen seni aramasına izin verdim ama hata yapma, onu benden asla alamazsın. Bu *herkes için geçerli*, onunla evlenmeyi düşünen o sıksa çocuk da dahil. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. *O benim*. Ve inan bana, yeri gelirse tüm geçmişimizi bir saniyede unuturum," diyorum ona, sesim ciddileşerek.

"*Sen delisin*," diye yanıtlıyor.

"Olabilir. Ama unutmayın, ben yeri geldiğinde bütün bir ülkeyi yerle bir edebilecek türden bir deliyim. O yüzden kendinize ve herkese bir iyilik yapın ve bu işe karışmayın."

"*Sen öldün, Vlad*." Tehditleri karşısında gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ama görünüşe göre anlamıyorum.

"Hayır, Marcello. Sisi'yi benden almaya çalışan herkes ölür. Sen de dahil." Dişlerimi sıkıyorum. Eğer zorlanırsam, o zaman herkese bana neden berserker dediklerini göstermiş olacağım.

Ve *hiç kimse* canını kurtararak kaçamayacak. "O güvende ve ben ona zarar vermeyeceğim. Sana söz veriyorum," diyorum bakışlarımı tekrar ona çevirerek. "Ama o *benim*," diye tekrarlıyorum telefonu kapatıp yere fırlatmadan önce.

"Ne..." Sisi'nin gözleri büyür. "Onu yok ettin..." diye mırıldanıyor kırık ekrana bakarken.

"Bu kardeşin için bir uyarıydı, ama aynı zamanda senin için de, cehennem kızı." Onu kendime çekerek gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "Kimse seni benden alamayacak."

"Sen sıkılana kadar," diye fısıldıyor.

"Hiç sıkılmayacağım." Parmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, başımı aşağı indirirken göz bebekleri büyüyor. "Şimdi yemek yiyelim," diyorum dudaklarına karşı.

Ne yazık ki, ikimiz de telefonda konuşurken yumurtaları unutmuştuk ve bu yüzden evdeki tek mevcut yiyeceği yakmayı başardım.

"Sipariş vereceğim, merak etme." Bir süre sonra dizüstü bilgisayarına koşarken onu yatıştırmaya çalışıyorum, aniden çok acıkırsa huysuzlanacağından korkuyorum ve bu kesinlikle bana ekstra puan kazandırmayacak.

Yemeklerin gelmesi biraz zaman alıyor ama hepsi masaya yayıldıktan ve ikimiz de yemeğe yumulduktan sonra sessizlik çöküyor.

Bakışları arada bir merakla bana dönüyor ve kendimi onun güzelliğinde kaybederken bile okuduğum bazı tavsiyeleri hatırlamaya çalışıyorum.

"Yemek yerken çok güzel oluyorsun," diye iltifat ediyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Bir tavuk kanadını ısırarak üzereyken eli havada durur.

"Her gün güzel olmadığından değil. Aslında *her* an güzelsin," diye devam ediyorum, bir şekilde gaf yaptığımdan korkarak.

Başını yana eğiyor, hâlâ beni izliyor. "Güzel, hoş değil," diye düzeltiyorum.

Kahretsin, kadınların ayrıntılara önem verdiğini unutmuşum.

"Öyle mi?" diye soruyor ikna olmamış bir şekilde, eli perçemine değiyor ve yüzündeki doğum izini ortaya çıkarıyor.

"Elbette. Yüzündeki o benekli şey bile büyüleyici," diye ekliyorum, çünkü onun sevmediğim hiçbir yanı yok.

Yavaşça iki kez göz kırpmıyor. Ağzı bir açılıp bir kapanıyor. Birkaç kez sonra aniden ayağa kalkıyor ve bir kova tavuk kanadını alıp başımdan aşağı döküyor.

"Sen bir ahmaksın," diye mırıldanarak mutfaktan dışarı çıktı.

Ve kaşlarımı çatarak, bu kadar yanlış ne söylediğimi anlayamadan kalakaldım.

Kahretsin, ama neden bu kadar büyük bir aptalım?

Söylediğim bir şey onu üzmüş olmalı ve şimdi sıfıra geri döndüm. Yoksa eksi mi?

I İç çek, ayakta yukarı ve izliyor
daha fazla küçük tavuk kanatları saçımdan
düşüyor.

Kadınlar neden bu kadar zor?

12

VLAD

Bunun tarafından tamamen görmezden gelinmek beni stratejilerimi değiştirmem gerektiğine inandırıyor. En azından biraz. Kıyafetler, ayakkabılar ve çantalar gelmişti ama o bunları kabul etmemişti bile. Bana bir kez daha gözlerini devirdi ve üzerinde.

Neyse ki bu sefer mutfağı doldurmuştum da yiyecek bir şeyler hazırlayabilecek malzemeleri vardı.

Bana olan tüm kızgınlığına rağmen, iki kişiye yetecek kadar yemek yaptı ve bana da bir tabak verdi. İtiraf etmeliyim ki tabağa biraz fazla bakmış olabilirim, neredeyse elimden alıyordu.

"Yemek yiyor musun?" diye sordu, sesi onu daha fazla üzmemem gerektiğini söylüyordu.

Ama yemek istemediğimden *değil*. Aksine, bu kadar çabuk bitmesini istemiyordum. Ne de olsa elleriyle yaptığı bir şeydi, benim için.

Benim *için* değil ama yine de benim için olduğunu hissettim ve biraz daha tutmak istedim.

"Elbette," diye cevap verdim hemen, çatalımı alıp yemeğe başladım.

Ah, ama çok iyi olmuştu.

Hayatım boyunca bu kadar güzel yemek yediğimi sanmıyorum ve ona göstereceğime emindim. Ama *bu* iltifat bile sağır kulaklara gitmişti. Sadece başını salladı ve işini bitirdikten sonra bulaşık yıkamamı söyleyerek odasına gitti.

Soğuk muamele bir hafta boyunca devam etti. Ciddi olduğumu göstermek için ona hediyeler getirmeye çalışıyorum, ama onları görmezden geliyor, gözlerimin içine bakıyor ve sanki dünyanın pisliğiymişim gibi bana kaşlarını çatıyor.

Bir bakıma öyleyim, çünkü ona yaptığının affedilemez olduğunu *biliyorum*. Bana bir şans daha vermesi için onu çok incittiğimi *biliyorum*.

Ama denemeyi bırakamam. Alternatifi yavaş ve boğucu bir ölümken olmaz. Çünkü onsuz *kesinlikle* erken bir mezara doğru gidiyorum.

Onun yakınımda olduğunu ve *kimsenin* ona ulaşamayacağını bilmek beni biraz rahatlatıyor. Ama ona davranışlarımdan ne kadar pişman olduğumu göstermek için yaptığım her girişimi küçümsemişken bunun bana nasıl bir faydası olabilir ki?

Zaman geçiyor ve artık aktif olarak bana karşı gelmiyor gibi görünse de, muhtemelen çıkış yolu olmadığını çoktan kabul etmiş olsa da, bana karşı davranışları çözülmüyor.

Bir hafta daha geçtiğinde ve ben hala *hiçbir şey* yapmadığımda stratejileri değiştirmenin zamanı geldiğini biliyorum.

Bu yüzden kendimi bir muammayla karşı karşıya buldum. Onu yatıştırmak için ne yapabilirim? Çabalarımın samimi olduğunu ve iltifatlarımın da kalbimden geldiğini görmesini sağlamak için?

Belki de ona kalbimi bir tepside vermeliyim.

Ama bu işe yaramaz. Bunu yapmayı ne kadar istesem de, onun tepkisini görmek için orada olmak isterim ve bunu ölü olarak yapamam.

Peki ya...

Duraklıyorum, aklımda bir fikir kök salıyor. Ve daha fazla hata yapmadığımdan emin olmak için, çünkü

Onu tekrar  zmek istemediğim için dizüstü bilgisayarımı açtım ve FBI'ın en çok arananlar listesinde gezinmeye ba ladım.

Sonra da şehirde birini bulmak için sihrimi konu turuyorum.

İstedimden biraz daha fazla zaman harcadım, çünkü şimdi bir hediye sabahını kaçıracağım. Ama belki de ekstra yaratıcılığı takdir edecektir.

Silahlanmış ve iyi tasarlanmış bir planla, gece için ayrılmdan önce tüm evi kilitledimden emin oluyorum.

Michael Garrett.

O civarda bulunan tek adam, be  eyalette en çok aranan s byancıydı. Maxim bana terapi sürecim için haftalık mahkum tedariki sağlarken, bunu Sisi için yaptım, bunun daha kişisel olması gerekiyor.

Ben de cep telefonundan bulduğum yerlerden birine, bir banliyö barına gittim ve onu eve götürmeden önce uy sturulmuş olduğundan emin olmak için tuzağı dikkatlice yerle tirdim.

Michael pek de parlak bir adama benzemiyor, her ne kadar bir süredir federallerden kaçıyor olsa da. Ama yine de devlet kurumlarının bocalamasına çok da  a ırmamalıyım. Ne de olsa onların beceriksizliğinden faydalanan benim.

Cesedi arabaya yüklendikten ve eve dönmek üzere yola çıktıktan sonra, Sisi için sürprizin mahvolmaması için ekstra dikkatli olmam gerekiyor.

Bodruma indiğimde, diğerlerinden ayrılmış bir bölüme ula tım. Sisi'nin orayı görüp benden korkmasını istememi tim, yine.

Kan odama ula tığımda Michael'ı masaya yatırdım ve hemen i e koyuldum.

İçin kolay kısmı onu kesip açmak ve kalbi çıkarmak. Aslında deriyi kesip göğüs boşluğunu açmam ve kalbi çıkarmam yarım saatten az sürüyor.

Dışarı. Ve bu benim ilk rodeom olmadığı için, ortalığı dağıtmadan yapmayı bile başarıyorum.

Kalbi çıkarır çıkarmaz kanı boşaltıyorum ve daha sonra daha fazla sıvı sızdırmaması için atardamarları dağlıyorum.

Sonra elime bir neşter alıp Sisi'ye özel bir ithaf yontarak işe koyuluyorum.

Hasat kısmına kıyasla, vuruşlarımı doğru yapmak çok daha zor, çünkü kasın çizgileri var ve genel olarak düzensiz.

Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için birkaç saat konsantre olmam gerekiyor. İşim bittiğinde şafak sökmek üzere oluyor, bu yüzden zaman kaybetmemem gerektiğini biliyorum.

Gümüş bir tabak aldım ve etrafa biraz gül yaprağı serpiştirdim, sonunda genel görünümünden memnun kaldım.

Eğer ona kendi kalbimi veremiyorsam, bir sonraki en iyi şeyi veririm.

Ama ya benimkini isterse?

Ya yerine geçecek biriyle yetinmezse? Yani, eminim kalp nakli yaptırabilirim... Evet, bu işe yarar. Tepkisini görmek için hayatta olurum ve yine de kalbimi alır.

Kazan-kazan.

Her şeyi hallettiğimden emin olmak için Maxim'i aradım ve kalp konsültasyonu için randevu almasını istedim.

Belki o zaman niyetimin ne kadar dürüst olduğunu görür.

Yine de, umarım bu yeterli olur çünkü nakil beni bir süreliğine işimden alıkoyacak ve çok fazla zaman kaybedecek bir şey yok.

Zaten bir günlük hediye kaçırmıştım, o yüzden kapısını açmadan hemen önce oradaydım, bekliyordum.

Onunla yüz yüze geldiğimde "Bu ne?" diye soruyor. "Sana küçük bir şey yaptım," diyorum, sesimi yükseltmeye çalışarak

Onu bir kez daha kıracağımdan korkmama rağmen kendime güveniyorum.

"Yine mi?" Kaşlarını kaldırıyor, tabağın kapağını kaldırmamı beklerken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Bunun için daha çok çalıştım. Öylece satın almadım." Ona kendine özgü gülümsememi veriyorum, kapağı kaldırırken parmaklarım kapağın üzerinde, yüz ifadesini dikkatle izliyorum.

Gözlerini kalbe dikeyor ve birkaç saniye sessiz kalıyor.

Sonra da gülüyor.

"Vlad," diye söze başladı, kahkahalar arasında zar zor konuşabiliyordu, "bu da ne?"

"Bir kalp," diye cevap veriyorum, kendimden biraz emin olmadan.

Kahretsin, ama hoşuna gideceğini düşünmüştüm.

"Bana bir kalp mi getirdin?" Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Onu getiremediğim ve bilirsin, *gerçekten* getiremediğim için kalbimin yerinde duruyor," diye açıklamaya çalışıyorum ama o sadece gülmeye devam ediyor.

"Vlad," ifadesini düzgün tutabilmek için kendini zorluyor, "kalbin üzerine kalp mi oydu?" Tekrar kahkahalara boğulur.

Neyin bu kadar komik olduğunu anlamaya çalışarak kalbi kendime doğru çevirdim. Onun adını bir ok ucu ve yanına bir üç ile kazımıştım çünkü insanlar internette aşkı bu şekilde ifade ediyor.

"Anlamıyorum," diyorum yavaşça, kaşlarımı çatarak.

"Bu," diye ok başını ve üçü işaret ediyor, "bir kalp. Bir kalbin üzerine oyulmuş," diye kıkırdıyor.

"Kızgın değil misin?" Emin olmak için sordum. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Onu etkilemeyi umarak tekrar gülümsedim.

"Oldukça sıra dışı," diye yanıtlıyor dudaklarını büzerek. "Ama hoşuma gitti," diye belirtiyor ve sonunda rahatlayarak iç çekiyorum.

"Güzel, güzel. Sana kendi kalbimi vermemi isteyeceğini düşünmüştüm, ama bu küçük bir olurdu.

Daha zor," diyorum ve kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor, "imkansız değil," diye düzeltiyorum, "sadece daha zor."

"Bana kalbini mi verecektin?" diye soruyor, şaşırmış gibi gözlerini kırptırarak.

"Tabii ki. Hâlâ yapabilirim ama hemen değil. Maxim'den bana bir nakil konsültasyonu ayarlamasını istedim, ondan sonra alabilirsin." Dudaklarım sırtarak yukarı kalktı.

"Neden?" sorusu beni şaşırttı.

"Neden? *Neden*? Oyun oynamadığımı görmen için." Derin bir nefes alıyorum, "Gerçekten deniyorum," diye itiraf ediyorum.

"Kalbi nereden buldun peki?" Konuyu değiştiriyor, söylediklerimi pek dikkate almıyor.

"Masum biri değildi, yemin ederim," diye kendimi savunmak için acele ediyorum, "bilinen bir pedofiliydi ve ona polisten önce ulaştım," diyorum ve cebimden yeni telefonumu hızla çıkarıp FBI listesindeki adını gösteriyorum.

"Anlıyorum," diye düşünceli bir şekilde yanıtlıyor. "Temiz mi?"

"Temiz mi?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum. Ama sonra ne demek istediğini anlıyorum. "Evet, çok temiz," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"O zaman gel, aşık çocuk. Açlıktan ölüyorum ve sen kahvaltıyı yakaladın. Sen pişirmelisin." Bana göz kırptırıyor, elimi tutuyor ve beni mutfığa götürüyor.

Kahretsin, bana dokunuyor! İşe yaradı!

Ben kalbi iyice kızartıyorum, Sisi de yanına bir sos hazırlıyor ve çok geçmeden ikimiz de masaya oturup yemeğin tadına bakıyoruz. Yanında da bir şişe kırmızı şarap açıyorum.

"Biliyor musun," diye başlıyor ağzı dolu bir şekilde, "bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bir sübyancının kalbinin tadı hiç de fena değil," diyor yüzünde muzip bir sırıtışla.

"Gerçekten." Uzun zamandır ilk kez bana gülümsemesini izlerken söyleyebildiğim tek şey bu. Ve tam o anda kalbimin göğsümde garip bir takla attığını hissediyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona içtenlikle, bana kızgın olmadığı tek andan yararlanarak.

Kaşlarını çatıyor ve dikkatini bana vermek için çatalını yere bırakıyor.

"Sana hiç söylemedim ama sana yaptıklarım için özür dilerim." Yutkunuyorum, o gecenin görüntüleri hâlâ aklımdan çıkmıyor. "Ve söylediklerim için. Hiçbirini kastetmediğimi bilmeni istiyorum, sadece benden uzakta olmanı istedim."

"Neden?" Başını yana eğmiş, ciddiyetle bana bakıyor.

"Seni zaten incittiğimden daha fazla incitmek istemedim. I..." Sözümü kesiyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sisi'nin de onaylayacağı gibi, kelimelerle aram hiç iyi olmadı.

"Neden şimdi? Bunu neden şimdi yapıyorsun, Vlad? Temiz bir ara vermiştik. *Üç ay* senden haber alamadım ve şimdi aniden burada, karşımdasın ve bana üzgün olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir daha hayatına girmeyecektim Sisi. Gerçekten bu kadar olduğunu sanmıştım." Yumruklarım masanın altında sıkılıyor ve kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum.

"O zaman ne değişti?" Kaşlarını çatıyor.

"Yaptım." Ağzı hafifçe aralanıyor. "Bunu yapamayacağımı fark ettim. Sensiz *var olamazdım*. Bu yüzden daha iyi olmaya çalıştım. *Şimdi* daha *iyiyim*."

"Anlamıyorum," diye cevap veriyor ve ben de bunu benim tekrar içine kapanmadan önce bir şans.

Sandalyemi geriye iterek gömleğimin düğmelerini açıyorum ve çıkarıp yere atıyorum. Yanına gelerek elini tutuyorum ve göğsümün üzerine, üçgenin keskin açısına yerleştiriyorum.

"Bu sadece bir üçgen değil, Sisi," diyorum ona, gerçek şeklinin izini sürmek için kendi ellerini kullanarak. "Bu bir A."

"A...?" Tenimdeki mürekkebi incelemek için yaklaştığında kaşları çatılıyor.

"Canavarları uzakta tutan A," diye devam ediyorum, elim saçlarında, hafifçe okşuyorum. "O gece yalan söyledim, Sisi. Kahretsin, her şey hakkında yalan söyledim. Ama bilmen *gereken* tek şey, benim için sıradan olmadığın. Sen türünün tek örneğisin." Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimdeki samimiyeti görebilmesi için çenesini yukarı itiyorum.

"*Benim* türümün tek örneği."

"Vlad," diye başlıyor ve gözlerinde parlayan yaşları görebiliyorum.

"Hayır, bir şey söylemek zorunda değilsin." Bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum, diğer elimle kirpiklerindeki nemi siliyorum. "Seni bekleyeceğim. Ne kadar uzun sürerse sürsün, seni bekleyeceğim. Ama gitmene izin vermeyeceğim. Bu sefer değil."

BENİM PLANIM YAVAŞ YAVAŞ ÇALIŞMAYA BAŞLAMAK. BİRKAÇ GÜN İÇİN
ŞİMDİ

Sisi ve ben hoş bir arkadaşlık geliştirdik ve artık kapıyı yüzüme kapatmıyor. Hatta artık varlığımı bile kabul ediyor ki bu umduğumdan da fazlası.

Ancak en iyi ilerleme bu olmadığından, oyunumu daha da geliştirmem gerekiyor. Birkaç makaleyi inceledikten sonra, hepsi aynı şeyi tavsiye ediyor gibi görüldüğü için tavsiyelerine kulak vermeye karar verdim - elde etmek için zor oyn.

Benimle konuşmasını sağladığım için bunun en iyi yaklaşım olduğundan tam olarak emin değilim, ama benimle daha fazla ilgilenmesini sağlamanın anahtarı buysa, öyle olsun.

Birçok siteye baktığımda, şu anda onu görmezden gelen kişinin ben olmam gerektiğini görüyorum. Hepsi, tabii ki, önce onun ulaşmasını sağlamak için.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, tavır değiştirmekte biraz isteksizim.

Ama işe yarayacağını söylüyorlarsa...

Sonraki iki gün boyunca tam da bunu yaptım. Onu gördüğümde zar zor birkaç kelime söylüyorum, çoğu zaman kendimi ona ulaşılmaz gösteriyorum.

Ani tavır değişikliğimden rahatsız olduğunu görebiliyorum ve bunu hemen durdurup ondan özür dilememek için kendimi zor tutuyorum. Ancak internetteki tavsiyelere baktıkça, tam tersini önerenlerin sayısı artıyor.

Üçüncü gün, tüm gün için çağrıldığımdan denememe bile gerek kalmadı. Maxim aniden beni aradı ve bazı kayıp mahkumlar konusunda polisle anlaşmak için yardım istedi. Maxim diplomaside pek iyi olmadığı için. Bu işi kendim halletmeyi tercih ederim.

Bütün gün süren görüşmelerden sonra, yatmaya hazır bir şekilde eve geldim. Odamın kapısını açtığımda, gömleğimin düğmelerini gevşetmeden önce blazer ceketimi ve kravatımı çıkarırken etrafıma dikkat bile etmiyorum.

"Kahretsin, beni korkuttun." Işık yandığında ayağa fırlıyorum ve Sisi'nin masamda oturduğunu, ellerini masaya koymuş bana şüpheyile baktığını görüyorum.

"Konuşmamız gerek," diyor ve ayağa kalkıp önüme oturuyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, biraz kafam karışıyor.

"Evet." Başını sallıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana ciddi olduğunu gösteren bir poz veriyor.

Kahretsin, sanırım sçtm.

Şimdi neyi yanlış yaptığımı görmem gerek.

Tekrar.

SISI

H Bir gün beni asla bırakmayacağına söz veren biri, ertesi gün beni tamamen görmezden gelebilir mi?

O kadar sinirliyim ki ellerimi havaya kaldırmaya hazırım. Vlad'ı oldukça iyi okuyabildiğim için kendimle gurur duyuyordum ve hatta kendimi onun özüne ve beni beklediğine dair verdiği güvencelere inanırken bulmuştum.

Ama şimdi? Sanki tam bir seksenlik yapmış gibi.

Birkaç gün önce bana kalbini bir tepside sunuyordu.

-Kelimenin tam anlamıyla. Kuşkusuz, bu çok tatlı bir jestti ve beni biraz olsun eritmişti. Ama şimdi varlığımı zar zor kabul ediyor.

Doğrusu, birçok gösterişli hediye ve sürprizinden sonra, bir sonraki adımda ne yapacağını biraz merak etmeye başlamıştım. Kapımı açtığımda *hiçbir* *şeyle* karşılaşmayınca çok şaşırdım.

Bu kadar mı?

Medeni bir konuşma yaptığımız için zaten affedildiğini mi düşünüyordu? Ya da artık çaba sarf etmek zorunda olmadığını mı? Eğer durum buysa, o zaman bir sürprizle karşılaşacak.

Ona karşı biraz yumuşamış olabilirim ama bu her şeyin affedildiği anlamına gelmez. Aslında, eğer isterse

söylediği tek bir kelimeye bile inanmamı istiyorsa, güvenilir olduğunu kanıtlamak için çaba gösterse iyi olur.

Ruhumda sadece onun için özel bir yer olduğunu kabul ediyorum ve sadece yakınlaşarak bile kalbimin çarpmasına neden olduğunu inkar edemem. Buna bir de tatlı jestleri eklenince beni etkilemeyi başardı.

Onu kesinlikle romantik bir tip olarak görmezdim ama bana öyle *olabileceğini* göstermek için elinden gelenin fazlasını yaptı.

Ama mesele beni dış görünüşüyle etkileyip etkileyemeyeceği değil. Bu dünyaya ait jestler -kalp hoş bir dokunuş olsa da- ama hareketlerine gerçekten güvenip güvenemeyeceğim.

Ve ne kadar çabuk pes ettiğini görünce, durumun böyle olup olmadığını bilmiyorum.

Davranışlarını ve Jekyll ve Hyde kişiliğini düşünmek için yeterince zamanım oldu ve aklıma sadece daha fazla soru geldi.

Neden şimdi?

Başka bir adamla evleneceğim düşüncesi gururunu mu incitti? Hiçbir şey hissedemediğini uzun zamandır bildiğimize göre, o zaman motivasyonu nedir?

İşte benim tüm sorunum bu. Eğer benim ona duyduğum sevginin zerresini bile hissedebilseydi, ona ikinci bir şans vermekte tereddüt etmezdim. Ama onun *her* türlü duygudan yoksun olduğunu bildiğim için kalbimi tekrar riske atamam. Kararsız zihni her an beni tekrar bırakmasını söyleyebilecekken olmaz.

Bipolar davranışlarından birkaç gündür bıkmış durumdayım. Ve kendimi odasına doğru yürürken buldum, ondan bir cevap talep etmeye hazırdım.

"Vlad," diye sesleniyorum ona, odasından aceleyle çıktığını gördüğümde. Gözlerini kırpıştırıp başını sallamadan önce bir an bana bakıyor.

"Sonra görüşürüz." Yanımdan uçarak geçerken tek söylediği bu.
Ne?

Ve böylece gitti, beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Az önce boşalttığı alana bakarken tam bir dakika boyunca nutkum tutuldu, kafa karıştırıcı davranışına bir açıklama getiremedim.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, geri dönüp odamda tek başıma daha da fazla zaman kaybetmeye hazırım. Yine de şans eseri kapısını kilitlemediğini fark ediyorum ve birkaç bakış attığımda merak beni şimdiden öldürüyor.

Daha önce görmüştüm ama oldukça çıplaktı. Şimdi, karşılaştığımda, eşyalarla dolu olduğunu görebiliyorum.

Odaya girerken iki kere bile düşünmüyorum, bakışlarım hızla içindekileri değerlendiriyor.

İşte yatağı ve geceleri orada uyuduğunu hayal etmeye başlamak için gereğinden fazla bakmaktan kaçınıyorum... kıyafet yok... çarşaf lar kayıyor...

Lanet olsun!

Bu düşünceyle kalbimin göğsümde nasıl çarptığını görmezden gelmek için kendimi zorluyorum.

Neden sadece o bana böyle hissettirebiliyor?

Son üç ayda Marcello'nun sürekli evde olmaması ve Raf'ın arkadaşlığı sayesinde daha özgürdüm. Birkaç kez dışarı çıktık ve sokaklarda ya da restoranlarda çok sayıda geleneksel olarak çekici erkek gördüm. Bir kez bile can sıkıntısından başka bir şey hissetmemiştim.

Vlad'ın beni bu şekilde çağırmasında pek de sıradan olmayan bir şeyler olduğuna ikna oldum - vücudumun onun varlığında *şarkı* söylemesi, tüm varlığımın yükselmesi, benzeri görülmemiş bir hafiflikle yıkanması hiç de doğal değil. Bana yaşattığı onca kalp acısına rağmen, bana kendimi böyle hissettirmemeli, sanki sadece o yanımdayken bir bütünmüşüm gibi.

Sanki onun için yaratılmışım, sadece onun için.

Düşüncelerimden sıyrılıp odasındaki diğer eşyaları inceliyorum. Bilgisayarlı bir masa, ağzına kadar eşyayla dolu birkaç siyah çanta ve bir de dolabı var.

Çok fazla seçenek var.

Elbette, onu tanıdığım için, kilidinin açık olduğundan şüphe etsem bile, ilk eğilimim gidip bilgisayarına bakmak oldu.

Sandalyeyi çekip kendimi masada rahat ettiriyorum ve parmağımı dokunmatik yüzeyde biraz hareket ettirerek ekranı yeniden hayata döndürüyorum.

Gözlerim açıldı.

Kilidi açtım.

Kahretsin, ama o kadar acelesi varmış ki bilgisayarını bile açık bırakmış. Nereye ve kime gitmesi gerektiğini merak ediyorum.

Yumruklarımı sıkarak derin bir nefes alıyorum ve kendimi önümdeki hazineye odaklıyorum. Belki gözetlemem *tamamen* doğru değil, ama teknik olarak onun tutsağı olduğum için, sanırım bu noktada ahlaki ikilemleri aşmış durumdayız.

Masaüstüne bakıyorum, etrafta gelişigüzel dağılmış çok sayıda uygulama görüyorum.

Tabii ki dağınık olacaktı.

Değil tanıma Herhangi bir şey, I sadece çek yukarı
onun Tarayıcı.

Hemen ekranda onlarca sekme belirir. "Ne?" Gözlerimi çeşitli başlıklara dikiyorum. *Kadın 101.*

Bir kadına kur yapmak için on fikir.

Kalbini al ve onu koru.

Sekme üstüne sekmeye tıklayıp duruyorum, hepsinde de aynı içerik var.

Az nasıl etkilersiniz?

Erkeklerin kadınlar için rehberi.

Okurken bile yüzümdeki ifadeyi koruyamıyorum. makaleler, bazı fikirler kesinlikle gülünç. gibi *oynamak*

elde etmesi zor.

Bekle...

"Kesinlikle hayır." Vlad'ın tam olarak ne yaptığını fark ettiğimde ağzımın kenarları yukarı kalkıyor. Birinin aşık olduğu kişiyi görmezden gelerek tepki vermesini ve peşinden koşmasını sağlamayı öneren pek çok makale var. Altını çizdiğim bölümler de dahil olmak üzere okudukça kıkırdamaya başlıyorum, ironi mükemmel.

"Kahretsin, Vlad." Monitöre bakarak başımı sallıyorum.

Onun gibi sınırlı sosyal becerilere ve var olmayan duygusal zekaya sahip birinin kendi başına *kur yapma* stratejileri geliştiremeyeceğini fark etmeliydim. Neden, beni nasıl etkileyeceğine dair rehberler okuyor.

"Bu neden bu kadar sevimli?" Yüzümdeki sırıtışı silemeden mırıldanıyorum.

Bu konuyu ciddi bir şekilde araştırıyor ve geçmişine baktığımda konuyla ilgili kitaplar bile aldığını görüyorum.

Sırf meraktan e-kitap kütüphanesini açıyorum, flört ve kadın psikolojisi üzerine kitaplarla dolu olduğunu görünce şaşırıyorum. Ancak daha da şaşırtıcı olan, ne kadar titiz olduğuydu. Her kitapla birlikte verilen notlar var ve yüzlerce hatta *binlerce* pasajın altı çizilmiş.

Zoru oynamak denilen şey de dahil.

Birdenbire her şey anlam kazandı. Her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da bu konuda *çok* çaba sarf ediyor. Etkilenmekten ve biraz da gururlanmaktan kendimi alamıyorum.

Ruh halim aydınlanıyor ve odasında başka neler sakladığını merak ederek bilgisayarını hızla kapatıyorum.

Önce odasının köşesinde duran büyük çantaları kontrol ediyorum. Birini açtığımda, üst üste konmuş çok sayıda kutu görüyorum.

Bazılarını gözden geçirirken, bana hiç vermediği hediyeler olduğunu fark ettim-ayakkabılar ve el çantaları.

Başka bir siyah çanta ve kıyafetlerden parfüme, aklınıza gelebilecek her şeye kadar daha fazla moda ürünü not ediyorum.

"Gerçekten bu şeylerin benim affımı satın alabileceğini mi düşünüyor?" Başımı sallayarak mırıldanıyorum. Satın aldığı şeylerin çoğunu gerçekten umursamasam da, harcadığı çaba karşısında biraz -sadece biraz- erimekten kendimi alamıyorum.

Tüm çantaları karıştırdıktan sonra, içinde ne olduğunu merak ederek gardırobunu açtım. Buraya son gelişimden daha fazla kıyafet vardı ama onun dışında...

Hâlâ gördüklerime inanamıyormuşum gibi gözlerimi kırptırıyorum. Birkaç adım atarak gardırobun arkasına ulaşıyorum ve insan boyunda bir oyuncak ayıyla yüz yüze geliyorum. Aslında, neredeyse benimle aynı boyda.

Olamaz.

Pembe kurdeleli mavi ayı, aylar önce bir alışveriş merkezini ilk ziyaretim sırasında gördüğüm ayıya ürkütücü bir şekilde benziyordu. Aklımda kalmıştı çünkü daha önce hiç bu kadar büyük bir oyuncak görmemiştim ve en sevdiğim renk *olan* maviydi. Pembe kurdelesini onu daha da sevimli hale getirmişti ve ona dokunmak için cesaretimi zor toplayarak bir süre hayranlıkla baktığımı hatırlıyorum.

Bana çocukluğumdan beri istediğim ama asla elde edemediğim her şeyi, en önemlisi de rahatlığı hatırlatmıştı.

Nedenini bilmiyorum. Belki mavinin tonu ya da kumaşın yumuşaklığıydı ama kısa bir an için onu her şeyden çok istemişim. Tabii ki satın almamıştım, çünkü yetişkin bir kadın neden bir ayıya ihtiyaç duysun ki?

Ama burada görmek...

Bakışlarım daha da aşağıya kayıyor ve geçen gün Vlad'ın önünde yırttığım oyuncak ayıyı hatırlıyorum. Mavinin farklı bir tonu olan bu ayı elimden sadece biraz daha büyük.

Kaşlarımı çatıyorum, birden bir şeyin farkına varıyorum. *Bütün* ayılar maviydi ya da en azından mavinin bir tonuydu.

Onu elime aldığımda, ayı cinayeti işlediğim için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim, ama neden olduğum yırtığı bulmaya çalışarak üzerini okşadığımda, yırtık olmadığını fark ediyorum.

Bunun yerine, ayının altından başlayıp boynuna kadar uzanan ve dikişleri bir arada tutan siyah, çirkin, sivri bir çizgi var.

O yapmadı.

Bunun neden gözlerimi yaşarttığını bilmiyorum ama dolabın arkasını biraz daha karıştırdığımda küçük bir dikiş seti buluyorum.

O yaptı.

Ve birden kafam her zamankinden daha çok karıştı.

Duyguları *olmayan* biri neden bu kadar basmakalıp bir şeyi önemsesin ki?

"Bu da ne..." Küçük ayıya ve onu tekrar bir araya getirmeye çalışan zavallı ama sevimli çabaya bakmaktan kendimi alamıyorum.

İnsanları soğukkanlılıkla öldüren biri neden aptal bir oyuncak ayıyı önemsesin ki?

Uyuşuk bir şekilde odaya geri dönüyorum, hala ayıya tutunuyorum, düşüncelerim büyük, karmakarışık bir karmaşa.

Şimdi, *her* zamankinden daha fazla, Vlad'ı doğru düzgün okuyamıyorum.

O kadar çok çelişkili bilgi var ki artık neye inanacağımı bilemiyorum. Sözde umursamayan biri için bu konuda çok fazla çaba sarf ediyor.

Hain kalbim bu düşünceye odaklanıyor ve kendimi umut etmekten alıkoyamıyorum.

Kalbim tekrar kırılmadan önce bu işin aslını öğrenmeliyim.

Kararımı *verdim*, beklemeye ve onunla yüzleşmeye karar verdim. Sonuçta, sadece kafamda senaryolar oluşturmadığımdan emin olmak için yapabileceğim tek şey bu.

Çünkü yanlış yere beslenen umudun en çok can yakan şey olduğunu çoktan öğrendim. Ve buna tekrar düşmek istemiyorum.

O eve gelene kadar beklemeye karar veriyorum, biraz daha gözetleme ve büyük yatağında yuvarlanma arasında gidip geliyorum, utanmadan çarşaflarının kokusunu içime çekiyorum.

Küçük bir şekerleme ve can sıkıntısından sonra gece oldu bile. Odanın kapısı açılıp Vlad içeri girdiğinde pes etmeye çok yakındım.

İlk başta beni fark etmedi bile, kıyafetlerini çıkarmaya niyetliydi.

Masasının üzerindeki lambayı açtığımda "Kahretsin, beni korkuttun" diyor, kaşlarını kaldırarak. Yavaşça kalkıp karşısına geçiyorum, bu sefer benden kaçmasına fırsat vermek istemiyorum.

"Konuşmamız gerek,"
diyorum. "Öyle mi?" diye
soruyor, kafası karışmış bir
halde.

"Evet," diye onaylıyorum kollarımı önümde kavuşturarak.
"Benden kaçmayı bırakmalısın." Doğrudan konuya giriyorum.

"Senden kaçmıyorum," diye hemen inkâr etmeye başlıyor ama buna izin vermeyeceğim. Bunun yerine parmağımı dudaklarına koyuyorum ve gözlerinin açılmasının tadını çıkarıyorum - özellikle de roller ilk kez tersine dönmüşken.

"Evet, öylesin. Ve internetten tavsiye almayı bırakmalısın. Ne söylediklerini bildiklerinden şüpheliyim," diye devam ediyorum.

"Wh..." Konuşmaya çalışıyor ama ben ona başımı sallıyorum, bitmedi.

"Artık oyun yok Vlad. Kartlarımızı bir kez ve herkes için masaya koyalım."

Elini kaldırıp bileğimi yakalıyor ve dudaklarına götürüyor, dili hassas bölgeyi yalamak için dışarı çıkıyor. Nabzım hızlanıyor ama baştan çıkarılmayı reddediyorum.

"Vlad." Çenemi yukarı kaldırıyorum, gözlerim beni ciddiye alması için ona meydan okuyor.

"Burnunu soktun." Tek söylediği bu, gözleri yoğunluğuyla beni esir alıyor. Onda kınama yok

Bakışlarında, burnumu sokmama kızdığına dair bir ipucu yok.

Ben de sadece başımı salladım. "Bu işi yanlış yapıyorsun," diyorum ona.

Elimi çektim ve yatağa oturdum. "*Elde edilmesi zoru oynamak* gibi numaralar denemene gerek yok." Ona gözlerimi deviriyorum ve o da sözlerimden utanarak bakma nezaketini gösteriyor.

"Sadece ciddi bir konuşma yapabiliriz. Can kulağıyla dinliyorum," diyorum, bu kadar sakın kalmayı başardığım için mutluyum.

Yavaşça başını sallayıp yanıma oturmadan önce birkaç saniye bana bakıyor.

SISI

H Çok yakın değil ama çok uzak da değil. Pozisyonu da son derece sert, bacaklarını ayırmış, ellerini dizlerinin üzerinde.

İkimiz de konuşmaya başlamadığımız için sessizlik çöküyor.
Ya şimdi ya da asla.

Büyük bir risk alıp almadığımı bilmiyorum ama kolumu onun yanına doğru uzatıyorum, avucum elinin üstüne geliyor.

Dokunuşa şaşırmış görünüyor, vücudu hafifçe sarsılıyor ve sonra yavaşça rahatlıyor. Yine de altında çok fazla gerginlik var ve kendini kontrol altında tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

"Ayıyı neden tamir ettin Vlad?" Beni en çok şaşırtan soruyu soruyorum. Ona doğru döndüğümde, sertçe yutkunduğunu, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi cevap vermek için zaman ayırdığını izliyorum.

"Bu bir hediye idi. Senin için," diyor sonunda, sesi alçak ve her zamanki özgüveninden yoksun.

"Ve?" Sorgulamaya devam ediyorum. Omuzları umursamaz bir omuz silkmeye kalkıyor, dudakları sanki o da cevabı bilmiyormuş gibi büzülüyor.

"Bunun için kendimi kötü hissettim," diye yanıtlıyor sonunda ve sözleri kalbimi sızlatıyor. "Senin almanı istedim," diye devam ediyor ve ilk kez onda çiğ bir kırılganlık fark ediyorum. "Oyuncak ayıları seviyorsun. Sevdiğini biliyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışları kafa karışıklığıyla bulanıklaşıyor.

"Tüm bunları neden yapıyorsunuz? Ne kazanmaya çalışıyorsun?"

Derin bir nefes alıyor, sesi neredeyse yenilmiş gibi çıkıyor.

"Sana yaptıklarımın affedilmeyi hak etmediğini biliyorum. Bunu biliyorum," diye duraklıyor, kaşları çatık bir şekilde birbirine kenetleniyor. "Ama bunu sensiz yapamam, Sisi. Yapabileceğimi sanmıştım. Bensiz daha iyi olacağını düşünmüştüm. Hatta muhtemelen bensiz daha iyi olursun. Ama o kadar bencil bir piçim ki gitmene izin veremem," diyor, sert sesi sırtından aşağı ürperti gönderiyor.

"Ne söylemeye çalışıyorsun Vlad? Seni anlamama yardım et, çünkü dürüst olmak gerekirse, şu ana kadarki tüm davranışların kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramadı," diyorum, elim hâlâ onunkinin üzerindeyken.

"Sisi..." diye inliyor, başını öne eğiyor.

"Sana karşı kayıtsız olmadığımı biliyorsun Vlad. Ama aynı zamanda sana güvenebilir miyim bilmiyorum. Beni bir kez kenara attın. Bunu tekrar yapmayacağını kim söyleyebilir?" En büyük endişemi dile getiriyorum. "Her şeye mantıklı bir açıdan yaklaşıyorsun. Ya bir dahaki sefere *mantıklı* bir şekilde benim yine bir sorumluluk olduğuma karar verirsen? Bunu her seferinde yapamam. Senin ruh halinin değişmesini bekleyemem."

"Sisi, seninle ilgili hiçbir şey mantıklı değil. Seninle ilgili yaptığım hiçbir şey mantıklı *değil*. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Lanet olsun, sana fiziksel olarak zarar vermenin de ötesinde çok büyük bir pislik olduğumu biliyorum. Ama lütfen, sana söylediklerimde ciddi olmadığımı kanıtlamam için bana bir şans daha ver. Sen benim için gerçekten en önemli kişisin." Avucunu yukarı çevirip benimkini kavırıyor ve sıkıyor.

"Sensiz kendimde değilim," diye itiraf ediyor, "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Hatta benim kulaklarıma bile gülünç geliyor. Sensiz otuz yılımı gayet iyi geçirdim, ama şimdi iyi *olmadığımı* anlıyorum." derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor.

"Bir günden daha kısa bir sürede fark ettim ki "Sensiz daha çok ben," diye öne eğilip aramızdaki mesafeyi kapatıyor, "Sisi'siz Vlad olmaz," diye fısıldıyor, nefesi yanağımda, "ama kendimden ve sana yapabileceklerimden çok korkuyordum."

Gözlerinde kayboldum. Sözleri hiç bu kadar yumuşak, hiç bu kadar duygu yüklü olmamıştı. hissedemediğini bilse bile, çok fazla duygu var.

Ve bocalıyorum.

"Siktir, Sisi." Alnını eğip omzuma yaslıyor.

Kendimi sabit tutuyorum, onun düzensiz nefesleri kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Çok dikkatliydim," diye fısıldıyor, "sana mükemmel bir ilk sefer yaşatmak istedim," diyerek beni bir kez daha şaşırtıyor.

Sadece dinliyorum, bunun onun için nadir bir an olduğunu biliyorum.

"Sana acı vermemek için çok dikkatliydim. Peki ben ne yaptım?" Acı bir kahkaha atıyor. "Bekaretini bir canavar gibi aldım. Ben..." diye devam ediyor, dudaklarından kısık bir ses çıkıyor. "Sana verdiğim zarar için kendimi asla affedebileceğimi sanmıyorum."

"Vlad..." Sözümlü kesiyorum.

"Bunu bilsem bile, kendime engel olamıyorum. Çok şey istediğimi biliyorum ama hayatımın geri kalanını telafi etmek için harcayacağıma söz verebilirim. Lütfen bana bir şans daha verin."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ona tutunurken, gözyaşlarımı silerken ve duygularımın muhakeme yeteneğimi gölgelemesini engellemeye çalışırken nutkum tutuldu. Çünkü gerçek şu ki onu hâlâ seviyorum.

Hiç durmadım.

Ve onun sözleri şu anda hırpalanmış kalbime merhem gibi geliyor.

Ama ne kadarına inanabilirim?

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, sesim yumuşak ve düzgün. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum Vlad," diye tekrarlıyorum, elimi kaldırıp gözümdeki bir damla yaşı siliyorum. "Sacre Coeur'de büyüdüğümü biliyorsun," diye başlıyorum, anılar canlandıkça hafifçe titriyorum.

Biraz geri çekiliyor, devam etmemi beklerken gözleri hâlâ bende.

"Hoş değildi," diye itiraf ediyorum, hoş *değildi* demek hafif kalır. "Dışlanmış biriydim, hayatta kalmak için elimden geleni yapıyordum. Dürüst olmak gerekirse, beni sevecek birini arayan bir çocuktum ama onun yerine sadece nefret buldum."

Ellerimi kucağında birleştiriyorum ve yıllar boyunca maruz kaldığım kötü muameleyi hatırladıkça onları birbirine kenetliyorum.

"Ama orada geçirdiğim zaman beni bugün olduğum kişi yaptı. Bana korkularımı ve hayallerimi verdi. Ve bu yüzden, buna nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Seni *nasıl* affedeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimden daha fazla yaş silerek.

Bir an bile düşünmeden ayağa kalkıyorum, titreyen ellerim elbisemin düğmelerinde. Bana bakarken gözleri kederli görünüyor, tüm vücudu kaskatı, sanki yanlış bir hareket yapmaya cesaret edemiyormuş gibi.

Cesaretimi kaybetmeden önce elbisemi yere bırakıyorum ve sadece iç çamaşırlarımla kalıyorum. Ona gerçeği göstermeli, *nedenini* anlamasını sağlamalıyım.

"Bu yara izi olduğunda beş yaşıdaydım." Çirkin bir çizgiyi gösteriyorum

dirseğimin üzerinde koşuyordu. "Bana lanetli diyen bazı çocuklardan kaçıyordum ve," yutkunuyorum, anılar hala acı veriyor, "ve şeytanın dölü."

"Biri bana çelme taktı ve düştüm. Dirseğim yarılmıştı ama yine de durmadılar. Yerde yatıyordum, kanlar içindeydim ve acı içinde ağlıyordum ve tek yapabildikleri bana gülmekti. Hak ettiğim şeyin bu olduğunu söyleyerek alay ettiler çünkü

Lanetli insanlar bunu hak eder, acıyı. Rahibeler de daha iyi değildi. Yaram için acil yardım almalıydım ama bunun yerine etrafta koşturduğum için cezalandırıldım." O cezayı hatırladıkça nefesim kesiliyor.

"İki gün boyunca karanlık bir odada kilitli kaldım. Dirseğimin çok acıdığı iki gün boyunca kimse bana yardım etmeyi ya da beni sormayı düşünmedi bile. Sonunda yara kendiliğinden kapandı ama hiç temizlenmediği için içinde birkaç çakıl taşıyla kapandı. Baş Rahibe sonunda bir doktora görünmem gerektiğine karar verene kadar birçok enfeksiyon nöbeti geçirdim. Ama o zaman bile ne yaptıklarını biliyor musun?" Vlad'ın dikkati tamamen benim üzerimdeyken soruyorum.

"Başrahibe, çakıl taşlarını çıkarmak için derimi kestiklerinde anesteziye ihtiyacım olmadığını, değerli kaynakları yaramaz bir çocuk için harcamamaları gerektiğini söyledi."

"Sisi..."

"Hayır, bunu söylemem gerek." Onu durduruyorum. "Yaşayıp yaşamadığının *kimsenin* umurunda olmadığını ilk kez o zaman anladım. Ve işler daha da kötüye gitti." Elimi sağ göğsüme götürüyorum, beni haçla işaretledikleri yere. "Bu," yara izinin ana hatlarını çiziyorum, "bir şeytan çıkarma ayini olmalıydı. Şeytanın benden çıktığından ve benden uzak durduğundan emin olmak istediler," diye açıklıyorum, geçmişe takılıp kalmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ona yara üstüne yara göstermeye devam ediyorum. Birçok kez kırılan dizlerim, kanayana kadar tahta sopalarla vurulduğum için sıyrıklarla dolu avuç içlerim, artık nefes alamayana kadar tekmelendiğim için karnımın her tarafındaki küçük girintiler.

Sonra da yenilerine uzanıyorum.

"Ve bunları nasıl aldığımı biliyorsun," diyorum ve irkiliyor, sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor.

"Ama hepsinin ortak noktası neydi biliyor musunuz? Her bir yara izi için, ne kadar küçük olursa olsun, içimdeki acı aynıydı. Bedenim her acı içinde inlediğinde

ruhum merhamet için ağladı. Kaç kez ölmeyi dilediğimi biliyor musun? Kaç kez bu acıyı bir kereliğine ve sonsuza dek durdurabilmeyi diledim?"

Bu noktada tüm vücudum titriyor, nefesim acı dolu kesik kesik geliyor. "Çünkü burada acı çekmek," diye yumruğumu göğsüme indiriyorum, "diğer her türlü acının yanında soluk kalıyor."

"Bu acıyı hissedemediğiniz için ne kadar kutsanmış olduğunuzu bilemezsiniz, çünkü gerçek cehennem budur."

Bana bakmaya devam ediyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi gözleri beni içine çekiyor.

"Ve yüzünden, kendime kimseye sevgi ya da ilgi için yalvarmayacağıma söz verdim. İstenmediğim konusunda haklıydın," diyorum ve çenesinin nasıl kenetlendiğini, yumruklarını o kadar sıkı kavradığını, parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark ediyorum.

"Ama beni kolayca bir kenara atabilecek birine *asla* geri dönmeyeceğime dair kendime yemin ettim. Bana dağıtılan el ile barışabilmemin tek yolu buydu."

Kollarımı vücuduma dolayarak tenimi ovuyorum, hava aniden serinliyor.

"İşte bu yüzden Vlad, seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Çünkü seni affetmek kendime ihanet etmek anlamına gelir. Ve bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum."

Gözlerini kırpıştırıyor, gözleri odaklanmamış. Yavaşça yataktan kalkıyor ve yüz yüze gelene kadar bana doğru geliyor.

Hâlâ göz teması kurarken beni tamamen şaşkına çeviren bir şey yapıyor.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Başı öne eğik, önümde dizlerinin üzerine çöküyor, elleri yanında kenetlenmiş, tüm vücudu serbest bırakılmamış bir gerginlikle titriyor.

Bu gururlu adam önümde diz çöktü.

Gözlerimi kocaman açarak, Vlad'la asla bağdaştıramayacağım bir şey yapmasını izliyorum; bana doğru eğiliyor.

Teslim.

Önümde diz çökmüş olması bile, ki bu çok alçakgönüllü bir deneyim, bana bu konuda ciddi *olduğunu* gösteriyor. "Sisi," diye başladı, sesi acımasız ama ıstırap doluydu, "Biliyorum I var Hayır Doğru." o nefes alır derinden, "ama Affetmen için *yalvarıyorum*," diye fısıldıyor, vücudu sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi sıkıca sarılmıştı.

"Vlad..." Gördüklerime inanamayarak başımı sallıyorum. "Ne... Neden...?"

"Her şeyi berbat ettim. Ama lütfen inan bana, sana söylediklerimde *asla* ciddi değildim. Seni benden uzaklaştıracak tek şeyin bu olduğunu biliyordum ve sana ne yaptığımı görünce, benden olabildiğince uzakta olmanı istedim."

"Vlad." Uzanıyorum, bakışlarını kendime çevirirken elimle yanağını avuçluyorum. "Ciddi olup olmaman gerçekten önemli mi?" Soruyu soruyorum, bir cevap beklemeden. "Sana orada geçirdiğim zamanın korkularımı ve hayallerimi şekillendirdiğini söyledim. En büyük hayalim her zaman beni her şeyden çok sevecek birini bulmak oldu. Ve bunun sen olamayacağını biliyorum," diyorum ona nazikçe, neden ona teslim olamayacağımı anlamasını umarak.

Olanlar için onu affetsem bile, bu onun en çok istediğim şeyi yapamayacağı gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında gözleri parlak görünüyor, ağzı söylediklerime tam olarak inanamıyormuş gibi ayrık.

"Bana veremeyeceğin bir şey istiyorum," diye fısıldıyorum, elim hafif bir okşayışla yüzünde geziniyor.

"Ya yapabilseydim?" diye soruyor, elimi kendi eliyle yakalayıp dudaklarına götürüyor.

Sorusu üzerine gözyaşlarımı kırptırıyorum, göğsümdeki acı artıyor.

"Yapamayacağını biliyorsun," diye yavaşça cevap veriyorum, kendi umudum bunu yüksek sesle kabul ettiğim anda ölüyor.

"Sisi," dizlerinin üzerinde bana doğru ilerliyor ve vücudunu doğrudan benimkiyle temas ettiriyor, "Sanırım seni seviyorum," diyor ve kalbim bu sesle yerinden fırlıyor.

Ama sonra beni yatıştırmaya çalıştığını fark ettim. Ve bu daha da çok acıtıyor.

"Lütfen bana yalan söyleme," diye sızlanıyorum.

"Yalan söylemiyorum." Ellerimi göğsüne koymadan önce avuçlarının içine alıyor. "Lütfen beni dinle," diyor kırık bir sesle ve ben *inanmayarak* başımı sallamaya devam etsem de dinlemeden edemiyorum.

"Sana kadar aşık olabileceğimi bile bilmiyordum, Sisi,"

"Ben her zaman bencil, kendi çıkarını düşünen bir piç oldum. *Sana kadar.* İnsan hayatını hiç umursamadım, kimi öldürdüğümü hiç umursamadım. *Sana kadar.* Daha önce hiç kimsenin mutluluğunu umursamadım, çoğunlukla *mutsuzluğa* neden olmak için yolumdan çıktım. *Ta ki sana kadar.* Ve kesinlikle daha önce hiç kimseyi memnun etmeyi umursamadım," sert bir nefes verdi, "*sana kadar.*"

Ellerimi nazikçe sıkıyor.

"Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum, çünkü karşılaştıracak hiçbir şeyim yok. Ama sen hayatımdaki en önemli kişisin Sisi. Hâlâ bir şekilde hayatta olmamın tek sebebi sensin. Daha iyi olmaya çalışmamın tek nedeni... Belki gelecekte bir noktada seni hak etmek için." Sözleri kulaklarımda çınlıyor, arkalarındaki samimiyet açık.

"Vlad," diye sesleniyorum, yaptığı açıklama karşısında şaşkına dönmüş bir halde.

"Bana olan aşkınla alay ettiğimi biliyorum, oysa gerçekte beni ısıttı nerede ben bilmiyordum ben üşüyordum. *Sen* beni ısıttın, Sisi." Ellerimi kalbinin üzerine bastırıyor. "Bu lanet organın beni zar zor hayatta tutmanın dışında başka bir şey yapmasını sağladın. Yaşamak *istemmesini* sağladın," diye devam ediyor, boynu gerginlikten gerilmiş.

"Lütfen Sisi, *lütfe*n, seni her şeyden çok sevebileceğimi göstermeme izin ver. Çünkü biliyorum ki *tüm* dünyayı karşıma alabilirim.

senin için."

Benim de dizlerimin bağı çözülüyor ve yanına çöküyorum, ağlamaklı gözlerim doğruyu söylediğini teyit etmek için yüz hatlarını inceliyor.

"Sen benim özel, cehennem kıızımsın. *Sadece* bir tane. Ve normal insanlar aşkı böyle mi hisseder bilmiyorum..." Parmağımı dudaklarına bastırarak onu durduruyorum.

"Öyle," diye fısıldıyorum, "çünkü sen benim de özelimsin," diyorum ve yüz ifadesinin gözlerimin önünde nasıl değiştiğini hayretle izliyorum. Acıdan harap olmuş yüzü birden neşeyle doluyor, ağzı şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Seni seviyorum Sisi," diye tekrarlıyor ve sadece bu sözler bile beni inanamayacağım kadar etkiliyor.

"Ben de seni seviyorum Vlad," diye karşılık veriyorum, ona yaklaşıp kollarımı ona doluyorum ve nihayet bütün olma hissini içime çekiyorum.

Çünkü o beni tarif edilemez bir şekilde tamamlıyor.

"Çok fazla." Bana tutunurken sesi duyularımı okşuyor.

Ve bunu hissediyorum.

Onun sevgisini hissediyorum ve geriye dönüp baktığımda bunu her hareketinde görebiliyorum.

Sadece bunun aşk olduğunu bilmiyordu.

"Lütfen beni affet," diye fısıldıyor saçlarıma doğru.

Gözyaşları bedenimi sararken ellerim gömleğini sıkıca kavırıyor.

"Daha iyisini yapacağım. Sana söz veriyorum, seni bir daha asla incitmeyeceğim," diye devam ediyor, yavaşça benimle birlikte sallanıyor, kolları belime sıkıca sarılmış, yüzü boynumun kıvrımında.

"Tamam," derken buluyorum kendimi. İsyan eden zihnime rağmen, tüm geçmişime rağmen, kendimi teslim olurken buluyorum.

"Seni affediyorum," diye fısıldıyorum, söylediğim anda kelimelerin doğru olduğunu biliyorum.

0 gece kendimi kaybetmiş olabilirim ama onun sevgi dolu sözleri beni kendime getirmek için bir fener görevi gördü.

Ve onun sevgisini her çelişkili eylemde ve yanlış söylenen her kelimedede hissettiğim için, onu bir daha asla bırakamayacağımı biliyorum.

"Sana kalbimi emanet ediyorum. Lütfen onu bir daha kırma," diyorum ona.

Bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyorum. Aslında, onu sevdiğim gerçeğinden başka hiçbir şeyden emin değilim. Ve belki de bir kez olsun aklımın değil kalbimin beni yönlendirmesine izin vermeliyim.

Böyle sessizce duruyoruz, birbirimize tutunuyoruz.

"Bebek için üzgünüm," diye konuşuyor sonunda ve göğsümde bir sızı hissediyorum. "Benden olmasa bile," diye devam ediyor ve ağır nefesini boynumda hissediyorum. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Burnumu çekerek hıçkırıyorum ve ona bakmak için arkama yaslanıyorum.

Tanrım, gerçekten ciddi!

"Senindi," diye itiraf ediyorum, birden yalanımdan utanıyorum. "Rafla hiçbir şey olmadı. Yalan söyledim. Seni bir şekilde incitmek istedim..." Sözümü kesiyorum.

Ama onun gözlerindeki bakış, gözyaşlarımı kırıştırmama neden oldu, yüzünde bir hafiflik belirdi, omuzları rahatlayarak sarktı.

"Sisi," diye inliyor, elleri yüzümü kavlıyor. "Beni incittin," diyor sessizce, "Seni başka biriyle hayal etmekten daha büyük bir işkence bildiğimi sanmıyorum. Başka birinden hamile olduğunu." Gözlerini kapatarak iç geçiriyor, sanki göğsünden bir ağırlık kalkmış gibi.

"Asla mı?" diye tekrar soruyor ve ben başımı sallıyorum. Yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor ve beni öpücüklere boğuyor. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin," diyor öpücükler arasında, "sen benimsin... sadece benim..."

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum, "şimdiye kadar öptüğüm, dokunduğum tek erkeksin ve kendimi vereceğim tek kişi de sen olacaksın. Sana söz veriyorum. Nasıl olur da

Tek gördüğüm senken başkasını düşünmek? Kalbim seninle bu kadar doluyken? Senden nefret ettiğim zamanlarda bile seni sevdim," diye itiraf ediyorum.

Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile kimsenin onun yerini dolduramayacağını farkındaydım.

"Sisi..."

"Sensiz ben de yokum." Yüzümü göğsüne yaslıyorum ve daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylemediğimi fark ediyorum. "Vlad olmadan Sisi olmaz." Aramızda mantıklı hiçbir şey yok, ona karşı hissettiklerimin uzaktan yakından açıklanabilir bir yanı yok. Sadece hissediyorum. Şu anda bile onu içimde hissediyorum, varlığı beni yatıştırıyor ve yaygara koparan ruhumu sakinleştiriyor.

"Ve Sisi olmadan Vlad olmaz," diye tamamlıyor cümlesini, alnını benimkinin üzerine koyarak. "Ben seninim. Hem de tamamen senin, Sisi. Bırak dokunmayı, senin dışında bir kadına *asla* bakmam bile. Sen benim için dünyadaki tek kadınsın," diye mırıldanıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Düşüncelerimin o yöne kaymasına asla izin vermezdim, çünkü onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmenin beni çıldırtacağını biliyordum. Ama onun onayını duymak ruh halimde harikalar yaratıyor.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve içime bir huzur yerleştiğini hissediyorum.

"Bebek için üzgünüm." Bana acılı bir ifade verdi. "İstersen sana on tane veririm. Hayır, yüz bebek. Seni mutlu edecek her şeyi, Sisi. *Her şey*," diyor o kadar kesin bir inançla ki elimde olmadan daha da çok ağlıyorum.

"Şimdilik *sen* yeterlisin," diye fısıldıyorum, sözlerinden etkilenmiş olsam da bir kalp acısı daha yaşamaya hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Başını sallıyor, bir parmağı yara izlerimi takip ederken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. Dudakları da hızla onu takip ederek tüm vücudumu öpüyor ve her bir yara izini kaplıyor.

Beni yere yatırıyor, onun için yayılıyor, gözleri beni incelerken yüzünde saf bir hayranlık ifadesi var.

"Sen mükemmelsin, Sisi. Ve her bir yara izini seviyorum," diye mırıldanıyor ve başını eğerek diliyle çapraz yara izini takip ediyor. "Seni olduğun kişi haline getirdiler," diye devam ediyor, tenime karşı konuşuyor ve beni ürpertiyor - ıslak dilinin ve sıcak nefesinin kombinasyonu duyularımı bulandırıyor. "Ve bu onları güzel yapıyor."

Elimi yanağına bastırıyorum, sıcaklığını içime çekiyorum, bunların gerçek olduğuna bir türlü inanamıyorum.

"Lütfen beni bir daha incitme," diye fısıldıyorum, aklımın bir köşesinde hâlâ korku kalıntıları var.

"Sana tekrar acı çektirmektense ölmeyi tercih ederim Sisi," diyerek beni kollarına alıyor ve yatağa götürüyor. "Tüm hayatımı yaptığım her şeyi telafi etmek için harcayacağım," diye fısıldıyor, nefesi yüzümde dalgalanıyor.

Dudakları benimkini en tatlı öpücükle alıyor ve arkasındaki çaresizliği, sahip olduğu her şeyi bu *tek* öpücüğe koyma şeklini tadabiliyorum.

"Benimle kal," diyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor vücut. "Bu gece benimle kal."

Bir an için hareketsiz kaldım, daha önce yaşadığım acı hala aklımda tazeydi.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Sadece sana sarılmak istiyorum. Lütfen, Sisi," diye yalvarıyor ve ben kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Korkuyorum..." Uygun kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyor, "ve seni suçlayamam. Özür dilerim," diye tekrar özür diliyor ve bırakın bu kadar çok özür dilemeyi, daha önce birinden özür dilediğini hiç sanmıyorum.

"Bunu aşacağız." Yüzünü hafifçe okşuyorum. "Yavaşça."

"İstediğin kadar yavaş gideceğim ve istediğin kadar nazik olacağım,

Sisi. Sadece yanımda olduğunu bilmem gerekiyor. Gerisi önemli değil."

Son birkaç ayda olan her şeyi ve Rafla neden evlenmeyi kabul ettiğimi anlatırken beni vücuduna yakın tutuyor, arkamdan kaşıkıyor. Adını her andığımda vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum, bu yüzden Raf'ın hiçbir zaman iyi bir arkadaştan başka bir şey olmadığını açıkça belirtmek istiyorum.

"Onunla gerçekten yatmış olsaydın ne yapardım bilmiyorum," diyor aniden, sesi kasvetli. "Onu öldürür müydün? Tüm ailesinin peşine düşüp yaşayan tüm akrabalarını mı öldürürdüm? Sana lobotomi yapardım..." diye devam ediyor ve yüzümde eğlenceli bir gülümseme beliriyor.

"Bana lobotomi mi yapacaktın?" Yüzümü ona dönebilmek için yer değiştiriyorum.

Ve kesinlikle şaka yapmıyor.

"Böylece onunla birlikte olduğunu unutacaksın. Böylece senin için tek kişi ben olurum. *Asla*," diye devam ediyor, hâlâ eskisi kadar ciddi.

"Ah, Vlad." Yüz ifadesi sabit kalırken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Ciddiyim," diye somurtuyor ve birdenbire psikotik eğilimlerine rağmen ne kadar sevimli olabildiğini hatırlıyorum. Ama onun bu yönünü seviyorum. Bu ikilik ve sadece benimleyken sevimli olduğunu *bilmem*.

Ben onun tek istisnasıyım, tıpkı onun benim olduğu gibi.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum, o da bana karşılık verdiğiğinde tüm varlığım mutlulukla doluyor.

Ve aylardır ilk kez huzur içinde uyuyorum.

VLAD

"M mm..." Onu kendime yaklaştırıyorum, yüzüm boynunun kıvrımlarında. "Sonsuza kadar böyle kalabilir miyiz?" diye soruyorum

Uykulu bir şekilde, gözlerimi açtığında gerçeğin yıkılacağından ve her şeyin bir rüya olacağından endişeleniyorum.

Yanımda olması ve ona dokunmama izin vermesi bile umduğumdan çok daha fazlası.

Bana Sacre Coeur'de geçirdiğı zamanı anlattığında sadece dinleyebildim, zihnimde göndermem gereken insanların bir listesini yaptım, hem de acı verici bir şekilde.

Sisi'nin, benim cesur ve güzel Sisi'min bu kadar acı çektiğini düşünmek beni öldürüyor. Ve o insanların hak ettiklerini almalarını sağlamaya niyetliyim; bıçağımın ucunda çok uzun bir ölüm.

Ne kadar şanslı bir piç olduğuma ve beni gerçekten affettiğine, hatta bana yine o aşk sözcüklerini söylediğine hâlâ inanamıyorum.

Kahretsin! Boku yedim.

Şimdi onun bu sözleri söylediğini duyduğuma göre, bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım.

Şimdi bile onun uykulu haline bakarken, dudaklarının seğirmesine, köşelerinin hafifçe kalkmasına bakarken, onu öpücöklere boğmak için delice bir istek duyuyorum.

Aşk böyle bir şey mi?

Çünkü sanırım hoşuma gidiyor. Hayır, onu geç, bayıldım. Ve onu. Her zaman onu.

Onu çok seviyorum.

Cehennemin dokuzuncu çemberindeki lanet Hades, ama başım belada. Ama bu sefer iyi türden.

Dün geceki sohbetimiz Sisi'yi o muhteşem kadın yapan şeyin ne olduğunu daha iyi anlamamı sağladı - azim. Her şeye rağmen hayatta kaldı.

Ve onu bulan bendim.

Şimdi onu hayatımın sonuna kadar yanımda tutacağım ve onu en mutlu şekilde yaşatmak için elimden geleni yapacağım.

Bu ihtimalden biraz fazla mutlu olarak, kollarımı ona sımsıkı sarıyorum ve onu asla bırakmak istemiyorum. Her zaman yanımda olmasını istiyorum.

Belki de onu kendime çekmeliyim.

Bu düşünce aklıma geldiği anda, bunun ne kadar harika bir fikir olduğunu fark ettiğimde gözlerim yavaşça açılıyor. Bu şekilde, onsuz bir an bile geçirmek zorunda kalmayacağım.

"Aklından neler geçiyor senin?" Sesi Beni gerçekliğe geri döndürüyor ve beni yakından izlerken yaramazlıkla parıldayan muhteşem gözlerini görmek için aşağı bakıyorum.

"Seni yanıma kelepçelemek istediğimi" söylüyorum ona ciddi bir şekilde. "Böylece seni bir daha asla özlemek zorunda kalmam."

"Fena fikir değil," diye fısıldıyor bana doğru eğilerek. Üzerinde sadece sütyen ve iç çamaşırı var, ama birden aklıma gelen tek şey bu oluyor, bir de sikim.

Kahretsin, kendimi kontrol altına almalıyım.

Fiziksel bir şeye hazır olmadığını biliyorum, muhtemelen çok uzun bir süre de olmayacak. Ve ona herhangi bir şekilde baskı yapacağımı düşünmesini istemiyorum.

Onun hızında gideceğiz, bu beni öldürse bile.

"En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum." Parmaklarının arkasını yanağıma götürüyor, yavaşça

onları aşıya. "Yoksa bu mutlu muydu?"

Elini tutup dudaklarıma götürüyorum.

"Ben de, cehennem kızı. Ben de. Ve bu yüzden, bu yataktan ayrılmak istemiyorum." Gülümsüyorum, onu kendime çekiyorum ve sarılıyorum.

Küçük cüssesi onu kollarıma tam olarak oturtuyor ve ellerimi hafif bir okşamayla kollarından aşıya indirirken çıkardığı küçük sesleri, mırıldanma şeklini dinliyorum.

"O zaman yapmayalım. Yatakta her zaman film izleyebiliriz," diye öneriyor ve ben de hemen kabul ediyorum.

Onu yakınımda tutmak için her şeyi yaparım. Onun yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, bunun bir rüya olmadığını ve aslında benim olduğunu o kadar çok anlayacağım.

Bütün günü yatakta geçiriyoruz, film izlemek ve yastık savaşı yapmak arasında gidip geliyoruz, hepsi de aletimin rahatlamak için can attığı oldukça uzlaşmacı pozisyonlarda bitiyor.

Şimdi olduğu gibi.

Gözlerinin içine bakıyorum, bacakları pelvisime uyacak şekilde açılmış, ellerim başının üzerinde bir yastık tutarken geziniyor. İkimiz de sert bir şekilde nefes alıyoruz ve bunun efordan mı yoksa titretici temastan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Ne kadar sert olduğumu biliyor mu?

Gözleri aşıya, pantolonumdaki çadıra kayıyor ve boynunda bir kızarıklık beliriyor. Güzelliği karşısında o kadar sersemlemiş durumdayım ki, yastığım ellerimden düşüyor, gözlerim yanaklarındaki güzel kırmızıya sabitleniyor ya da alt dudağını çekiştirip tamamen zararsız bir şekilde ısıyor, ama sadece bu bile kanımın sikime doğru akmasına neden oluyor.

Bana bir kaşını kaldırıyor ama hiç vakit kaybetmeden pozisyonlarımızı değiştiriyor, ta ki yastığı başıma gelecek şekilde üstüme çıkana kadar.

Bana sinsi bir gülümseme vererek, yastığı üzerime indiriyor, yastık kılıfından bazı tüyler uçuşuyor ve kıkırdamasına neden oluyor.

"Ben kazandım," diye fısıldıyor, ancak şimdi bunu kazanmış olmasına rağmen, pozisyonunun tam aletimin üstünde oturduğu anlamına geldiğini fark ediyor.

"Elimde değil, cehennem kızı. Üzerimde böyle bir etki bırakıyorsun." Ona sırtıyorum.

Dudağıyla oynamaya devam ediyor, dişleri bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilmiş gibi dudağını kemiriyor.

Üzerimden hafifçe kalkarken gözlerini benden ayırmıyor.

"Neden bu konuda bir şey yapmıyorsun?" diye soruyor ve ben

Gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü, göğsünün her nefes alışında nasıl inip kalktığını.

O da benim kadar tahrik oldu.

Ama henüz bir şey yapamayacağımızı biliyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun, cehennem kızı? Tamamen seninim," diyorum ona. Belki bu konuda kontrolünü yeniden kazanması ona yardımcı olur. Son olayın onu hem zihinsel hem de fiziksel olarak yaraladığını biliyorum ve muhtemelen yaşadığım sürece ona yaptıklarımın pişmanlık duyacağım.

Ve bu yüzden, benimle tekrar rahat edene kadar ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Benden istediği kadar yavaş gideceğim, içgüdülerim onu unutulana kadar becermemi istese bile.

Kendime hakim olmalıyım!

"Seni izlemek istiyorum," diyor nefes nefese, gözleri ereksiyonumun üzerinde geziniyor. "Dokunmak yok. Sadece izlemek."

Pantolonumu indirdiğimde bana iki kez söylemesine gerek kalmıyor, aletim serbest kalıyor ve karnıma çarpıyor.

"Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum," diye fısıldıyor, yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüşüyor.

Göğsümde bir sızı hissediyorum, onu fiziksel olarak incitme düşüncesi *beni* incitiyor.

"Bu sadece için senin zevk, Cehennem Kızım.
Asla acı," I

"Sen istemediğin sürece." Ona sırtarak bakıyorum.

Elimle sikimin tabanını kavradım, yumruğum sikimin üzerinde sıkılaştı.

Uzunluğumu aşağı yukarı hareket ettirmemi izlerken ağzı hafifçe açılıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor.

Yavaşça üstünü çıkarıyor, şehvetli göğüslerini tam olarak ortaya çıkarıyor, meme uçları sıkı ve havada geriliyor.

Görünce bir inilti çıkardım, ucundan cömertçe sakız sızıyordu. Başparmağımı başın üzerinde kaydırıyorum, nemi tüm şaftımı kaplamak için kullanıyorum.

"Kahretsin kızım, baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş halisin," diye törpülüyorum, ellerini kaldırıp meme uçlarıyla oynamasını izliyorum.

"Ben yokken kendine dokundun mu?" Soruyorum, görüntü zaten zihnimde oluşuyor ve beni daha da sertleştiriyor.

Kızarıyor, yavaşça başını sallıyor.

"Peki küçük klitorisini okşarken ne düşündün?" Soruyorum, aynı anda onun küçük nefes alışını, omurgasının kamburlaştığını ve göğüslerini havaya kaldırdığını duyduğumda tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Sen," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. Göğsünden yanaklarına doğru bir kızarıklık yayılıyor, dili küçük inilti arasında dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor.

"Ne yapıyordum ben?" Araştırmaya devam ediyorum, onun küçük miyavlamaları sikimde harikalar yaratıyor, piç kurusu sesler karşısında tüylerini diken diken ediyor, taşaklarım dölle dolduğu için neredeyse acı içinde kıvranıyor. Bana nasıl bir büyü yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, vücudum *sadece* ona tepki ~~veriyor~~, ama şikayet etmiyorum.

O bana sahip!

"Beni beceriyor," diye devam ediyor, "beni bir hayvan gibi beceriyor," sesi gittikçe tizleşiyor ve nefes nefese kalıyor. "Beni kovalıyor ve dört ayak üstünde götürüyor... bir canavar gibi," diyor boğuk bir iniltiyle ve ben doruğa ulaşmamı zar zor engelleyebiliyorum.

Görünüşe göre acıdan duyduğu tüm korkuya rağmen, kovalanmaktan ve bastırılmaktan gizli bir heyecan da duyuyor. Benim pis rahibem

beklediğimden daha yaramaz olabilir.

Gelecekte bu fantezilere kapılabılırız.

"Külotunu çıkar." Komutu hiç düşünmeden veriyorum. "Şu güzel amcığı göreyim," diyorum sert bir sesle.

Hiç tereddüt bile etmedi. Külotunu bacaklarından aşağı indiriyor, bacaklarını yavaşça açmadan önce tam önümde konumlanıyor ve aralarındaki harikayı görmeme izin veriyor.

Islak, kaygan ve ihtiyaçla parlıyor ve içine dalmaktan, dilimle tadına bakmaktan ve yüzümün her yerine boşalmasından daha iyi bir şey istemiyorum.

Ama şimdi değil.

"Parmaklarını o daracık amcığından aşağı kaydır," diye emrediyorum, bir yandan da sikimi çalıştırmaya devam ediyorum, elimi onun amcığı olarak hayal ediyorum, beni sıkıca kavlıyor ve içimdeki hayatı emiyor.

Ama seve seve ölürüm.

Söyleneni yapıyor, iki parmağı am dudaklarının arasına iniyor. Neredeyse anında uyarılmışlığıyla kaplanıyorlar ve bunu etrafa bulaştırmak için kullanıyor, beni lanet olası bir parmağı kışkandırıyor.

"Bu kimin amı, cehennem kızı?" Onun sözlerini isteyerek talep ediyorum.

"Senin, sadece senin" diye haykırıyor, gözleri kapalı, parmakları klitorisinin etrafında dönüyor.

Oturduğum yerden onun uyarılmışlığının kokusunu alabildiğim için kendi hareketlerim hız kazanıyor, koku sarhoş edici ve o kadar lezzetli ki, sularını kucaklamaya hazır bir şekilde üzerine atlamaktan bir saniye uzaktayım.

"Benim sana dokunduğumu mu hayal ediyorsun?" Yanaklarının kızarmasından, klitorisine her vuruşumda ağzının açılıp kapanmasından zevk alarak sormaya devam ediyorum.

"Evet," diye inliyor, "Tanrımın bana dokunduğunu hayal ediyorum," diyor, kelimeler beni şaşırtıyor ve taşaklarımın kasılmasına, orgazmımın yaklaşmasına neden oluyor.

"Sik beni, cehennem kızı," diye inliyorum. "Sen böyle şeyler söylerken nasıl dayanabilirim?"

Sikimi sıkıyorum, bu his karşısında gözlerim neredeyse başımın arkasına kayıyor.

"Benim pek de aziz olmayan küçük rahibem kirli oynamayı seviyor," diye mırıldanıyorum, kendi hareketlerinin hızlanmasını, ağzının açılmasını, nefesinin kesilmesini izliyorum.

"Benim için gel, Sisi, o amcığın Tanrısı için geldiğini görmeme izin ver," diye emrediyorum ve adımı inlemesi uzun sürmüyor, doruğa çıkarken bacakları titriyor, amından sular fışkırıyor ve parmaklarını ıslatıyor.

Siktir!

Gözleri fal taşı gibi açılmış, sırlı göz bebekleri şişmiş sikimi ve onu deli gibi pompalayışımı görüyor, onun görüntüsü sadece benim zevkimi körüklüyor.

"Üzerime gel," diyor, dört ayak üzerinde hareket ediyor ve yüzü sikimle göz hizasına gelene kadar yavaşça bana doğru geliyor. "Her yerime boşal," diye tekrarlıyor ve bu beni patlatmaya yetiyor, aletimden fışkıran döllere yüzünün her yerine yayılıyor.

Sunusunu bekleyen bir tanrıça gibi, dudakları ayırık, dili dışarıda, dölüm yüzüne güzelce yerleşmeden önce ağzına çarpıyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, onun tohumumla kaplı görüntüsü beni çözüyor.

İşaretlenmiş. O işaretlendi.

Gözlerini kırıştırıyor, yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirmeden önce gözleri bana odaklanıyor, parmakları dölleri alıp ağzına götürüyor.

"Seni seviyorum Sisi," diyorum ona, elimi ensesine koyup onu kendime doğru çekiyorum, ağzını kendi ağzımla harap ederken onu esir tutuyorum, dilinde kendimi tadıyorum.

Elimi bileğine dolayarak parmaklarını ağzıma götürüyorum, emerek temizliyorum ve sonunda

Aylardır özlediğim nektar.

Ve bu beni tekrar sertleştirmezse ne olayım!

"Doğum kontrol hapı almam gerekiyor," diye iç geçiriyor Sisi, ikimiz de duş aldıktan bir süre sonra bana daha da sokularak.

"Acelemiz yok. Sana söyledim, senin hızında gidiyoruz," diyorum ona, elimle saçlarını yumuşatarak ipeksi dokusunun tadını çıkarıyorum.

"Sadece hazırlıklı olmak için. Hamile kalmak ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"O kadar kötü müydü?" Ben sordum. İnternette düşükler hakkında bir şeyler okumuş ve elimden geldiğince anlamaya çalışmışım. Yine de bu sadece teorik tarafıydı, daha kişisel olan değil.

Başını sallıyor, küçük eli yumruk şeklinde sıkılıyor.

"Onu zaten hayal etmiştim," diyor, "sana benziyor olurdu, siyah saçlı ve siyah gözlü." Sesi titriyor ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum.

Bu duygular konusunda o kadar tecrübeli olmayabilirim ama Sisi'yi inciten her şey beni de incitir. Bu yüzden kollarımı ona doluyor, onu yakınımda tutuyor ve acısının bir kısmını dindirebilmeyi diliyorum.

"Anlat bakalım," diyorum, belki bu şekilde içini dökmesine yardımcı olabilirim.

Anlatıyor da. Bana hayal ettiği çocukla ilgili her şeyi ve onu nasıl sevdiğini anlatıyor. Uzun zamandır içinde tuttuğu her şeyi sonunda serbest bırakırken gözyaşları göğsümden aşağı usulca dökülüyor.

Duygusal olarak tükendiğinde, uykuya dalması uzun sürmez.

Ona tutunmaya devam ederken ben de gözlerimi kapatıyorum, diğer her şey gibi mutluluğun da geçici olduğunun farkında olmadan.

Kabus daha yeni başladı.

1c

VLAD

M Gözlerimi açtım, kalbim göğsümde gürültüyle atıyordu. Odanın tek penceresinin parmaklıklarından süzülen birkaç güneş ışını var.

Kız kardeşim yanıma sokulmuş, tüm vücudu titriyor, dudakları morarmış.

"V, uyan." Omuzlarını itiyorum, ama gözlerini açmaya çalışırken dudaklarından sadece birkaç küçük ses çıkıyor, vücudu ısıyı korumak için sıkıca sarılmış.

İnce gömleğimi çabucak çıkarıp onun üzerine seriyorum. Ama onu örtmeye çalışırken elim alına değiyor ve yarmaya başladığını fark ediyorum.

"V..." Endişeli bir şekilde mırıldandım.

Uzun zamandır buradayız. Artık ne kadar zaman geçtiğinden bile emin değilim. Bildiğim tek şey günlerin geceye ve sonra tekrar gündüze döndüğü. Bazen tıbbi konsültasyon için odadan çıkarılıyoruz, ama bunun dışında yalnız bırakılıyoruz.

Etkileşime girdiğimiz tek insanlar, pek konuşkan olmayan doktorlardı. Sadece ölçümleri kaydediyorlar ve sonra kafeslerimize geri götürülüyoruz.

Çünkü bu odaya kafesten başka bir şey diyemem. Hele ki parmaklıklar bize hayvanlardan daha kötü davranıldığı anlamına geliyorsa.

Ve bu yüzden şimdi ikimiz de delirmeye bir adım uzaktayız, izolasyon neredeyse dayanılmaz.

"V," onu uyandırmaya devam ediyorum.

"Ne..." diye mırıldanıyor, gözlerini açmaya çalışırken halsizleşiyor. "İşte," diyorum, biraz su getiriyorum ve onu içmeye zorluyorum.

"Dayanmalısın V," diyorum ona, saçlarını okşayarak. Bir süredir gittikçe zayıflıyordu, Yaptırmak zorunda olduğumuz testler de pek yardımcı olmuyor. Her kan alımı onu daha da zayıflatıyor.

"I..." Başını sallıyor, çenesinden aşağı birkaç su damlası düşüyor. "Daha ne kadar sürer bilmiyorum..." diye fısıldıyor.

"Yapmalısın, V. Benim için," elini tutuyorum, serçe parmaklarımızı birbirine bağlıyorum, "bu işte beraberiz. Her zaman," diyorum ona, umudunu yitirmemesi için çaresizce.

"Her zaman," diye fısıldıyor, dudakları yavaşça yukarı doğru çekiliyor.

Gerçek şu ki, bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi ben de bilmiyorum. Onun iyiliği için güçlü olmaya çalışıyorum ama ben bile umudumu kaybediyorum.

Vanya sonunda ateşini yener ve yanaklarına renk gelmeye başlar. Yine de ruh hali düzelmez.

Bir gün gardiyanlar tarafından alınıp daha önce görmediğimiz iki doktorun bizi beklediği yeni bir odaya götürüldük.

Testler rutin ve zaten kan almaya ya da üzerimize koydukları garip makinelere alıştık. Ancak bu sefer bize bazı anketler ve yorumlamamız için bazı çizimler de veriyorlar.

Bunun ne olduğundan tam olarak emin değilim, ancak görünüşe göre ikimiz de tüm testleri geçtik, çünkü doktorlar bize başka bir tesise taşınacağımızı bildirdi.

Her şey çok hızlı geliştiği için ikimizin de kafası karıştı.

Siyah bir minibüse bindirilerek bir sonraki yere götürülüyoruz, ancak yaşam koşullarımız iyileşmiyor. Hatta eskisinden de kötü.

Hücre kirli ve yemekler zar zor yenebiliyor. Tek fark, artık 24 saat gardiyanlarımız ve daha da fazla testimiz var.

Oraya gittiğimiz ilk hafta bir de hediye aldık.

Burada bize verilen ilk hediye.

Gardiyanlardan biri gelip yavru bir tavşan getiriyor ve bize onu uygun şekilde yetiştirdiğimizden emin olmamız gerektiğini söylüyor.

Hemen kuşkulandım ve kuşkularım azalmadı. Ancak tavşanın gelişi Vanya'nın kabuğunu kırmasını sağladı ve daha aktif olmaya başladı. Artık daha fazla gülümsüyor ve ruh hali önemli ölçüde iyileşti.

Ondaki değişiklikleri görmek benim de tavşana karşı buzlarımın çözülmesini sağlıyor.

"Ona Lulu adını verdim." Vanya, iki aylık tavşanı kucağında tutarak bana gülümsüyor. Kesinlikle her geçen gün büyüyor ve zaten yeterince yiyecek bulamazken bir de beslememiz gereken bir boğaz daha yüklediklerine inanamıyorum.

"Bu çok hoş, V." Gülümsemeye karşılık vermeye çalışıyorum.

"Karnını okşamamdan hoşlanıyor. Bak," diye kıkırdıyor ve Lulu'yu sırt üstü çevirip karnını okşuyor.

Lulu'nun bundan pek hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum ama bu Vanya'yı mutlu ediyor ve bu da yeterli. Yine de Lulu'nun kürkü temiz ve parlakken Vanya'nın kıyafetlerinin aylardır değiştirilmemiş olması beni biraz rahatsız ediyor.

Lulu'nun tertemiz paltosuyla tam bir tezat oluşturan yırtık prtk ve kirli elbisesiyle mutlu bir şekilde gülümsüyor.

"Onu almamıza izin verdiklerine inanamıyorum," diye fısıldıyor Lulu'yu göğsüne bastırıp usulca mırıldanarak.

"Bence fazla bağlanmamalıyız, V. Bu konuda içimde iyi bir his yok," diyorum ona binlerce kez.

"Çok uzun zaman oldu, kardeşim..." Başını iki yana sallıyor. "Eğer bir şey yapmak isteselerdi, çoktan yaparlardı. Aylar oldu ve Lulu'nun bizde kalmasına izin verdiler," diyor ve gerekçesine katılmak zorunda olsam da yine de kendimi pek rahat hissedemiyorum.

Hücrenin kapısı tıkırdar ve iki gardiyan odaya girer.

"Sıra sizde veletler," diye bağırarak içeri giriyorlar ve bizi kabaca yakalıyorlar. Vanya yanlışlıkla Lulu'yu düşürüyor, acı içinde inlerken gözleri hemen yaşlarla doluyor.

Ancak hücrenin dışına itilip karanlık bir koridora götürüldüğümüzde tepki verecek zamanımız olmuyor.

"Vlad," diye fısıldıyor kısık bir sesle, "korkuyorum." Bana bakıyor, gözleri korkudan kocaman olmuş.

Ben de öyleyim ama bunu gösteremem. Benim desteğime ihtiyacı varken olmaz.

"Her şey yoluna girecek. Tıpkı diğer konsültasyonlar gibi." İyimser olmaya çalışıyorum ama bu konuda bir şeyler çok uğursuz geliyor.

Bina bile daha önce bulunduğumuz binadan daha kötü görünüyor, bu yüzden büyük umutlarım yok.

Tıbbi ekipmanla dolu büyük bir odaya girmeden önce dar bir merdivenden sağa dönüyoruz.

Vanya ve ben yüksek yataklara doğru itilirken gardiyanlar tarafından ayrıldık. Ellerimiz ve ayaklarımız metal menteşelere bağlanmış halde yataklara kaldırıldığımızda tepki vermek için zar zor zamanımız oluyor.

Muhafızlar gittiğinde, bir adamın içeri girmesi uzun sürmez. Diğer doktorlar gibi beyaz bir cübbe giyiyor. Boyu babamınkine benziyor ama ona eşlik edecek kaslara sahip değil. Açık kahverengi saçları ve koyu mavi gözleriyle diğerleri kadar tehditkâr görünmüyor.

Doktorlar. Hatta bize doğru gelirken yüzünde küçük bir gülümseme var, yolda bir çift eldiven alıyor.

"Burada neyimiz varmış?" diye haykırıyor, bakışları Vanya'ya geçmeden önce hızla üzerimde geziniyor, gözleri ilgiyle parlıyor.

Yutkunuyorum, bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim.

"Peki kim bu küçük prenses?" Vanya'nın yanına gidiyor, saçından bir tutam alıp burnuna götürüyor ve içine çekiyor.

"Adın ne hayatım?" diye soruyor, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle.

"Vanya." Kız kardeşim gözlerini kırıştırıyor, en az benim kadar şaşkın.

"Vanya, ne kadar güzel bir isim. Güzel bir bayan için," diye yorumluyor, mutfak eşyalarıyla dolu masasının etrafında dolaşıyor, elleri havada dramatik bir şekilde hareket ediyor, sanki hangisini seçeceğini düşünüyormuş gibi.

Sonunda küçük bir iğne setine yerleşiyor ve gülümsemesi daha da genişleyerek bize geri dönüyor.

"Ben Miles," diyor gururla, "ve seçildiğiniz için çok şanslısınız. Kriterlerim çok katıdır ve söylemeliyim ki. Uzun zamandır testleri geçen tam bir ikiz setimiz olmamıştı." Etrafta dolaşıp Vanya'nın yatağının yanına oturuyor.

"Ve sen, sevgilim, çok uzun zamandır ilk kızsın," diye iç geçiriyor. "Ama ne kadar da güzelsin," diye devam ediyor eldivenli eli kızın yanağında gezinirken.

Sanırım Vanya'nın güzel olduğunu söyleyebilirsin. İkimiz arasında kesinlikle daha yakışıklı olan o. Çelimsiz yapısı, siyah saçları ve soluk tenine karşı siyah gözleriyle porselen bir bebeğe benziyor. Ama bunu ona söyleme şeklinden hoşlanmıyorum. Yırtıcı gibi geliyor.

"Seni kırarken çok eğleneceğim," diyor heyecanla ve ben ne demek istediğini tam olarak anlayamadan kaşlarımı çatıyorum.

Önce benim tarafıma yöneliyor, oldukça büyük bir iğne seçmeden önce bir süre kısık gözlerle beni inceliyor.

"Bakalım bu nasıl hissettirecek," diyor ve iğneyi hiçbir ön hazırlık yapmadan koluma batırıyor.

Acı içinde irkiliyorum, gülümsemesine bakarken gözlerim kocaman açılıyor.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar acıyor?" diye soruyor, eli iğneye baskı uyguluyor ve onu hareket ettiriyor.

"Beş," diye cevap veriyorum, derin bir nefes alarak ve gözlerimi acıdan yaşarmamaya zorlayarak.

Nedense bu gösteriden hoşlanmayacağını düşünüyorum.

"Harika," diye cevap veriyor, iğneyi çıkarıyor, kan Başka bir tane seçip aynı noktaya tekrar saplamadan önce derimden fışkırıyor. Ucu daha büyük olduğu için yarayı hemen genişletiyor.

Bir acı iniltisini
bastırıyorum. "Şimdi
mi?"

"Yedi," diyorum ve daha yüksek bir sayıya çıkmadığım için hemen kendime lanet ediyorum. Çünkü eğer bu yediyse...

Daha büyük bir iğne alırken gülümsemesi hiç bozulmuyor ve ben acı dolu bir on diye bağırana kadar işlemi tekrarlıyor.

Benimle işi bittiğinde, kolum kanlar içindeydi. Asıl yarayı bile göremiyorum çünkü aynı bölgede birden fazla delik var ve kan fışkırıyor.

Önceki konsültasyonların aksine, kolum için bir gazlı bez vermeye ya da kanın bir kısmını temizlemeye bile zahmet etmedi.

Hayır, dikkati Vanya'ya yöneliyor ve onun solgun yüzüne bakarken gülümsemesi genişliyor. Aynısını ona da yapacağını bildiğim için midem düğümleniyor, ama Vanya'nın gözlerini bana çevirmesini, etini darmadağın ederken çığlıklarının susturulmasını çaresizce izleyebiliyorum.

Miles, Vanya'nın azmi karşısında hayrete düşerek, "Tanrım," der. "Sen bir harikasın, değil mi?" diye haykırır.

Onuncu iğneden kurtulduktan sonra inanmaz. Vanya'nın bir kez bile haykırmamış olmasından etkilenmiş görünmektedir.

Ancak bilmediği şey, kız kardeşimin dış uyaranlarla başa çıkmak için kendi mekanizmasını çoktan geliştirmiş olduğudur. Sığınağını bende buluyor. Gözlerimiz buluştuğu anda, Miles'in işini bitirmesini bekleyerek kendini kapatacağını biliyordum.

Yaralarından kan akarken bile neredeyse hiç tepki vermiyor.

Miles yüzünde saf bir mutluluk ifadesiyle, "Sanırım bir kazananım var," diye ekliyor.

Hızla götürölüp hücrelerimize geri konduğumuz için bunun üzerinde duramıyorum. Vanya, Lulu'yu görür görmez kendine geliyor, onu kollarına alıyor ve beyaz önlüğünü kanıyla boyuyor.

"V," diye elini çekmeye çalışıyorum, gömleğimin ucunu kullanarak kanın bir kısmını ~~temizliyorum~~.

"Ben iyiyim." Omuz silkiyor ve bana gülümsüyor.

Ama çok geçmeden başka bir gardiyan hücremize geldi. Bu sefer özellikle Vanya için.

"Ama biz hep birlikteyiz," diye ekliyorum onu yanımdan uzaklaştırmaya çalışırlarken. "Onu alamazsınız."

"Emir emirdir, evlat. O sadece onu istiyor." Vanya'yı işaret ediyor. Fiziksel olarak onunla kız kardeşimin arasına girmeye çalıştığımda beni kolayca kenara itiyor, elinin tersi yanağıma değiyor ve beni uçuruyor.

"Sorun yok Vlad. İyi olacağım," diye ekliyor Vanya sempatik bir gülümsemeyle ve ben sadece onun benden uzaklaştırılmasını izleyebiliyorum.

Ertesi günü ve geceyi gözlerimi bir saniye bile kapatmadan geçirdim.

Nerede o?

Hepsi de kız kardeşimin ölümüyle sonuçlanan binlerce senaryo hayal ettiğim için vücudum rahatlayamıyor.

Ancak hücrenin kapısı açıldığında ve Vanya pembe bir elbise giyip uzun saçlarını iki atkuyruğu şeklinde örerek içeri girdiğinde bu korkunç bekleyiş sona erer.

"V?" Görünüşündeki değişikliğe şaşırarak ona doğru bir adım attım. Yarasının bile icabına ~~bekledi~~.

Yine de tüm temiz kıyafetlerine rağmen, onda perili bir görünüm var.

"V," diye yanına koşuyorum, ellerim omuzlarında. "Ne oldu? İyi misin?" Onu okşayarak sordum. Tepkisi hemen beni itmek oldu, dokunuşumdan irkildi.

Hücrenin bir köşesine geçip uzanıyor ve dizlerini göğsüne çekiyor.

"V," diye soruyorum, ilk kez gerçekten endişelenerek.

Bize her ne olduysa, bana asla sessiz davranmadı.

Asla.

Özel ziyaretler devam ediyor ve yavaş yavaş Lulu bile Vanya'nın ilgisini çekmeyi başaramıyor. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor ve onu rahatlatmaya çalıştığımda tüm dokunuşlarımı reddediyor.

"V, lütfen konuş benimle," diye yalvarıyorum ona, bir gün yine yeni bir elbise giymiş, ama yanaklarından yaşlar süzülerek geri döndüğünde. "Ne oldu?"

"Onun özel kızı olduğumu söyledi," diye inliyor, hıçkırıklar yavaşça vücudunu sararken ellerini yüzüne götürüyor.

"V..." Ona nasıl yardım edeceğimi bilemediğim için peşinden gidiyorum.

"Acıyor... ama acımıyormuş gibi davranmak zorundayım," diye fısıldıyor.

"Ne yapar? Ne acıtıyor?" Hemen Miles'in ona daha fazla zarar verdiğini, acı eşiğini her seferinde farklı bir uç noktaya taşımaya çalıştığını hayal ediyorum. Zihnimde onu kanlar içinde ve morarmış görüyorum ama etinde neredeyse hiç iz yok.

"Ellerimin ve dizlerimin üzerinde olmamdan hoşlanıyor," diye başlıyor, sesi kısık, "çıplak..." kendinden geçiyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Çıplak mı?

"Vücudumun içinde bir şey var ve acıtıyor. Her seferinde..." Derin bir nefes alıyor. "Ve bunu atlatmama yardım etmek için yanımda değilsin," son kelimeleri hıçkırarak söylüyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Ona yaklaşıyorum, kollarımı yavaşça vücuduna doluyorum ve ilk kez dokunmama izin veriyor.

Başta ona neler olduğunu anlamıyorum. Vücudunu her seferinde neyin dürttüğünü ve Miles'in kız kardeşime ne yaptığını tam olarak anlamam biraz zaman alıyor.

Ve sadece benim de başıma geldiğinde, Vanya'nın yokluğunda bir gardiyan gizlice hücremize girdiğinde yapıyorum.

Sıkıştırılmış ve her şeyden soyulmuş halde, sadece bunun uzun sürmemesini umabilirim. Neredeyse üç katı büyüklüğümde, dirseğini enseme bastırıp popomu okşarken beni yerimde tutarken hiç şansım yok.

Ne kadar hareket etmeye çalışırsam çalışayım ya da protesto etmek için bağırırsam bağırayım, kendini içime soktuğu için boşuna, beni parçalara ayırırken vücudum acı içinde çığlık atıyor. Bedenim onu ne kadar reddetmek istese de, saldırısının gücü bir çocuğun bedeniyle boy ölçüşemez. İğrenç sertliğinin içime gömüldüğünü hissediyorum, geri çekilmeden önce kendini daha derine kazarken acı dayanılmaz.

Bir noktada savaşımayı bırakıyorum, içime girip çıkarken kendimi sabit tutuyorum, terli vücudunun kokusu beni hasta etmekle tehdit ediyor.

Ama üstümde homurtularını duyarken bile tek düşünebildiğim kız kardeşim. Her seferinde bu şiddete katlanmak zorunda kalan, içine kapanan ve kardeşinin dokunuşunu bile reddeden küçük kız kardeşim - kendi kanından olan.

Miles onu her aradığında Vanya'nın neler yaşadığını ancak o zaman gerçekten anlıyorum ve buna katlanabileceğimi sanmıyorum. Birinin küçük kız kardeşimi bu şekilde incittiğini bilerek yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

Kız kardeşimi bir şekilde kurtarmam gerektiğini anladığım dönüm noktası. Çünkü önemli olan tek şey o. Her şeye dayanabilirim.

Tecavüz. Acı. İşkence.

Ona kıyabildiğim sürece her şeye katlanacağım.

Sağlam bir inançla donanmış olarak, onun dikkatini çekme yöntemi danışmanlıklarımız sırasında bana geliyor.

Derimi her kestiğinde acı seviyemi soruyor, gözlerimi kapatıyorum, bedenimin bana itaat etmesini istiyorum ve söyleyebileceğim en düşük rakamı söylüyorum. Deneylerinin boyutu büyüdükçe, artık iğnelerle yetinmeyip etimizi kesmek için bıçaklara ihtiyaç duyduğunda bile dişlerimi sıkmaya devam ediyorum.

Kolumun derisini soyup damarlarımı ve kaslarımı ortaya çıkardığını gördüğümde bile buna katlanıyorum.

Aslında, bu özel deney sonunda onun dikkatini çekmemi sağladı.

"Belki de yanılmışumdır," diye belirtiyor, açıkta kalan kolumu dürtüp dürttüğçe tepkilerimi inceliyor.

Kan ve bıçakların etrafında o kadar zaman geçirdikten sonra, kendi çıplak etimi görmeye bile duyarsızlaştım.

"Göreceğiz," diyerek Vanya'nın yanına geri döner.

Bu onun gösteri yapma zamanı. Etini kestiği anda ağlamasını ve feryat etmesini istemiştım, ona yalvarmıştım. İçinde tutmamasını ve bana sığınmamasını. İçini dökmesini.

Bana doğru sorgulayıcı bir bakış atıyor ve ben de başımı sallıyorum. Bıçak koluna değdiği anda acı içinde çığlık atmaya başlıyor. Miles'ın gözleri olanlara inanamıyormuş gibi dehşetle açılıyor.

O kesmeye devam ediyor, ama Vanya çığlık atmaya devam ediyor.

İşi bitene kadar.

Eldivenlerini çıkarıp yere fırlatıyor, tepinerek odadan çıkıyor ve asistanlarından birinin gelip bizi ~~tekrar~~ dikmesine izin veriyor.

Ve sonunda onun dikkatini çektiğimi biliyorum.

Ve böylece, Vanya'nın özel ziyaretleri sona erdi.
Şimdiye kadar Miles'in ne aradığını anladım.
-Deneylerinde en iyi performansı gösteren denek.

Ve eğer bu kız kardeşimin huzur içinde kalmasını sağlayacaksa, o zaman en iyisi ben olacağım.

Ne yapmam gerektiğinin önemi yok.

Ertesi gün ofisine çağrılan kişi ben olduğumda planımın işe yaradığını anladım.

İçeri girdiğimde, daha önce gördüğüm her şeyden daha güzel olduğunu fark ettim. Her şey çok parlak ve yeni ve her yerde bir sürü cihaz var.

Bir muhafız tarafından içeri itilir itilmez Miles sandalyesinden kalkıyor, küçük halimi görünce gülümsemesi genişliyor.

"Vlad'dı, değil mi?" diye soruyor ve tüm tavırlarında sahte bir hava var. Ama Vanya'nın daha fazla acı çekmesini engellemenin tek yolunun bu olduğunu bildiğimden başımı sallıyorum.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum ve bana yanındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Kirli kıyafetlerimin ya da daha da kirli vücudumun parlak deriyi nasıl kirlettiğini ya da Miles'in beni gördüğünde burun deliklerini nasıl şişirdiğini görmezden gelmeye çalışarak oturuyorum.

Ne de olsa benim bu acınası halim kimin suçu?

"Seni izliyordum Vlad." Miles bacak bacak üstüne atıyor, kollarını öne doğru uzatıyor ve çenesini ellerinin üzerine koyuyor. "Ve bence potansiyelini benden saklıyordun."

"Bilmiyorum efendim," diye yanıtlıyorum, sorusu karşısında şaşkın görünmeye çalışarak.

"İşte," diyor, yeni dikilmiş kolumu kabaca tutarak. İçten içe acıdan irkiliyorum ama duyabelli etmiyorum.

Sadece bir kez göz kırptıyorum, Miles'a bakıyorum ve ona tam olarak görmek istediği şeyi gösteriyorum - tepki yok.

"Kız kardeşinin ortalamanın üzerinde olduğunu sanıyordum. Ama sen oğlum," diye ıslık çalıyor, "sen benim küçük mucizem olabilirsin."

"Bu ne için efendim?" Kendimi tutamadan soruyorum.

Kıkırdamadan önce gözlerini bana diyor.

"Meraklı bir zihin. Bunu sevdim," diyor ve sandalyesinden kalkıp beni takip etmemi söylüyor.

Klavyedeki birkaç tuşa basınca ofisin arka tarafında başka bir kapı açılıyor. Odaya girdiğimizde, sıra sıra kitaplarla çevrili bilgisayarlar ve diğer makineleri görüyorum.

"İlginç, ama bana amacını soran ilk kişi sensin," diye belirtiyor ve sesinde alttan alta bir zevk olduğunu söyleyebilirim.

Tüm yüzeyi beyaz işaretlerle karalanmış devasa bir kara tahtanın önünde durur.

"Bu." Bir kâğıdı çekip aşağı indiriyor ve bana bir resim gösteriyor. "Bu beyin," diye açıklamaya başladı. "Ve bu," merkezdeki bir bölgeyi işaret ediyor, "amigdala. Basitçe söylemek gerekirse, insanlardaki bazı temel duyguları, özellikle de korkuyu düzenler."

Etrafta dolaşıyor, coşkuyla sohbet ediyor.

"Görüyorsunuz, dışarıda amigdalanın tam işlevine sahip olmayan insanlar, psikopatlar var ve bu nedenle normal insanların hissettiklerini hissedemiyorlar. Korkuyu ve pişmanlığı bilmezler. Ama bir sorun var. Psikopatlar öngörülemezdir. Çok öngörülemezler," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Durdu ve devam etmesini bekledim, bunun amacının ne olduğunu merak ediyordum.

"Ama bir de sizin gibi insanlar var. Aracılar" diyor, ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Amigdalanız öyle bir şekilde gelişmiş ki bir psikopat kadar ileri gitmemiş olsanız da tamamen normal de değilsiniz."

"Yani duygularım o kadar güçlü değil," diye yorum yapıyorum.

"Doğru ve... yanlış. Sizin türünüzü uzun süre inceledim." Sırıttıyor. "Göründüğümde daha yaşlıyım," diye şaka yapıyor. "Ve her örnek aynı olmasa da, bir model fark ettim. Hissetme eksikliği diye bir şey yoktur, ancak hissedebildiklerinizde bir farklılık vardır. Herkes

farklı." Omuz silkiyor. "Bazı insanlar sevgiyi bilmez, bazıları nefreti bilmez ve diğerleri de korkuyu bilmez."

Tamamen bana doğru dönüyor.

"Tabii ki sadece korkusu olmayanlarla ilgileniyorum. Görüyorsunuz, korku en kötü insan özelliklerinden biridir. Evrimsel bakış açısından kabul edilebilir. Ama paralı askerlik açısından değil." Endişeyle ayağını yere vuruyor. "Ama aklımdaki şey için, bu sahip olunması gereken bir özellik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Süper askerler." Yine sırtlıyor. "Korku ya da acı nedir bilmeyen mükemmel insan silahı." Kolumu başıyla işaret ediyor, "acı. İsterseniz bir ölüm makinesi."

"Peki ya pişmanlık? Bazı insanlarda varken bazılarında yok mu?" Soruyorum, teorisi içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Kız kardeşimi incittiği için adama karşı duyduğum tüm ilgisizliğe rağmen, zihninin çalışma şeklinin ilgimi çekmesine engel olamıyorum.

"Akıllıca," ağzı yukarı kalkıyor, "sadece onu senden siliyoruz. Her seferinde bir adım." Tam önümde oturana kadar yaklaşıyor. "Ve sen, benim küçük mucizem, benim kazanan ödülüm olabilirsin."

"Ben mi?"

"Seni şimdiye kadar gözlemlemediğimi mi sanıyorsun? Entelektüel özelliklerin mükemmel. Ama fiziksel ve duygusal yeteneklerin beni hiç tatmin etmedi," diyor neşeyle, "ta ki şimdiye kadar."

"Ve eğer fiziksel formun umduğumdan daha iyiye, geriye tek bir şey kalıyor." diye eklemekten önce düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlıyor.

Durdu ve ben de ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Duyguların," dedi mutlu bir şekilde ve bana ilk görevimi verdi.

"Bana senin hakkında ne kadar yanıldığımı göster Vlad, birlikte dünyayı fethedeceğiz" dedi ve ardından bir kez daha hücreme götürüldüm.

İlk gördüğüm şey Vanya'nın Lulu'yu okşadığı, yüz hatlarının uzun zamandır ilk kez aydınlandığı oluyor. Ve içimdeki ikilem büyüyor.

Mutluluğunu mu alırsın, acısını mı?

Ama o anda sadece tek bir doğru cevap olduğunu biliyorum.

Ona doğru yürürken kendimi kapatıyorum, parmaklarımı Lulu'nun paltosuna dolayıp kollarından çekiyorum. Kameraya en iyi görüntüyü vermek için odanın ortasına doğru birkaç adım atarak duygusuz gözlerimi kırmızı merceğe dikiyorum.

Bir elimle çırpınan Lulu'yu kameraya doğru kaldırırken, diğer elimle boynunu yokluyorum. Uygun bir tutuş bulduktan sonra, bir çatırtı duyana kadar acıyla büküyorum.

Lulu'nun hareketsiz bedeni yere düşüyor ve ben her şeyi unuturum.

Vanya'nın çığlıkları, kınamaları ve en çok da tenime vuran küçük yumrukları.

Her şeyi engelliyorum.

0 gün Miles'in küçük mucizesinin doğum günü.

Bir ölüm makinesi.

VLAD

I Sarsılarak uyanıyorum, rüyamdaki olayları zihnimde yeniden canlandırırken ter tenime yapışıyor.

Kahretsin, ama hayal ettiğimden daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Ve bir şekilde bunun daha uysal olanlardan biri olduğuna eminim.

Peru'dan döndüğümünden beri, rüyalarım geri dönüşler olarak hizmet ediyor, bazen hafıza bugünkü gibi keskin, bazen de soluk. Yine de yapbozun her parçası tek bir yöne doğru ilerliyor.

Miles'ın oyuncağıydım. Ve Vanya işe yaramaz bir deney olmanın bedelini ödemiş olmalı.

Kız kardeşime ne olduğunu anladığımda yumruklarım sıkılıyor, zihnim yüksek seslerle inliyor, göğsüm acıyla gümbürdüyor.

Kahretsin.

Buradan çıkmam gerek.

Sisi'nin uyuyan haline bakıyorum, şimdi bile vücudu benimkini arıyor, dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçıyor ve ne için savaştığımı tekrar hatırlıyorum. Onu asla terk etmeyeceğime söz verdim ve onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Bunun olmasını sağlamak için bir parçamı öldürmem gerekse bile.

Kaymaya başladığımı hissediyorum ve ellerim kan içinde kalıyor. Avuçlarımı önüme açıyorum, gözlerimin hasta zihnimden doğan başka bir hayali değil de gerçeği görebilmesi için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Gözlerimi kırıyorum ve boş ellerim kanlı hale geliyor, sonra tekrar normale dönüp kanlı oluyorlar.

Lanet olsun!

Görüşüm bulanıklaşıyor ve gördüklerimin sahte olduğunu bilsem de -bir serap- kendimden şüphe etmekten kendimi alamıyorum. Ellerim nemli ve parmaklarıma yapışan ter, her ölümden sonra sızan kan lekesini andırıyor.

Öldürmek.

Dönüşü olmayan bir yola girdiğimi fark ederek, Sisi'nin yokluğumu bir süre fark etmeyeceğini umarak hızla odadan çıkıyorum.

Bunu kabul etmek istemeyebilirim ama onun için hâlâ bir tehlikeyim ve bir daha asla ona zarar verecek bir şey yapmam.

Ona hayatı boyunca yetecek kadar acı çektirdim ve beni affetmiş olması gerçekten mucize. Bunların hiçbirini tehlikeye atmayacağım.

Peru'dan beklenenden daha erken ayrıldığım için *El Viejo*'nun reçete ettiği bazı şeylerden vazgeçmek zorunda kaldım. Bunun yerine, ataklarımı nasıl kontrol altına alabileceğime dair birkaç yönerge vermişti.

"Kaynağı anlarsanız cevabı da öğrenirsiniz," demişti şifreli bir şekilde.

Ancak kaynağı anlamak, bir kişi hatırlayamıyorum.

Miles'la geçirdiğim zamana dair gördüğüm rüyalar ve geri dönüşler bana orada neler olup bittiğine dair bazı fikirler verdi. Beni mükemmel bir ölüm makinesine dönüştürmeye çalışıyordu ve bu nedenle beni hem zihinsel hem de fiziksel olarak nasıl bir eğitime tabi tuttuğunu ancak hayal edebiliyorum.

Şüphesiz, yaralarım hikayenin bir tarafını gösteriyor ve şimdi hatırladıklarına bakılırsa, çoğunun

Beni acıya karşı duyarsızlaştırma çabalarından.

Gözlerimi kapatıp anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kendimi sümüklü bir insanın ağırlığı altında ezilmiş görmek kesinlikle ruh halimi iyileştirmeye yardımcı olmamıştı. Aksine, geriye dönüşler sadece kana susamışlığımı artırmaya yaradı, öldürme ihtiyacı duyularımı sardı.

Bodruma doğru ilerlerken bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum. Maxim'i arayıp odanın benim için hazır olduğundan emin olmasını istemeyi zar zor başarıyorum. Ama duvardan duvara sallanırken, hareketlerim koordinasyonsuz ve halsizken, görüşüm bana ihanet ederken, zihnim benden uzaklaşırken, işleri düzene sokmak için yeterince zamanı olacak.

El Viejo'nun öğretilerini uygulamak için biraz doğaçlama yapmam gerekti. Tetikleyicimin kaynağını anlamam ve ondan kaçmaya çalışmak yerine onunla yüzleşmem yönündeki tavsiyesi beni oldukça ikilemde bırakmıştı.

Nöbetlerimin çevreme ne yaptığını gördüğümünden beri onları kontrol etmeye çalıştım, elimden geldiğince kana bakmaktan kaçındım - mesleğimde bunun biraz zor olduğu kanıtlanmış olsa bile.

Yine de, tutsaklarımın kanlarını *değil* ama sırlarını dökmelerini sağlayan her türlü işkence tekniğini kullanarak yaratıcı hale gelmiştim. Zehirli örümceklerden, yılanlardan, kurşun karıncalara ve et yiyen kurtçuklara kadar, bir hedeften istediğimi almanın bir epizoda yenik düşmeden birçok yolunu bulmuştum.

Yine de tetikleyicimden uzak durmak o kadar da etkili olmamıştı ve bunu son birkaç yılda fark ettim. Eskiden kendimi kaybetmem için çok fazla kan gerekirken, bugünlerde sadece birkaç damlacık görmem yetiyor ve ben yok oluyorum.

Kendimi ne kadar bastırmaya çalıştıysam o kadar kontrolümü kaybettim. Ve bu o kadar kötü bir hal aldı ki etrafımda *kimse* güvende değil.

Kaynağı anlayın.

Hatırlamadığım bir kaynağı anlayamam. Bu yüzden şimdilik en güvenli hareket tarzı ataklarıma teslim olmak. Onları geldikleri gibi tamamen kucaklamak ve etrafımdaki her şeyi mahvetmeme izin vermek - tabii ki kontrollü bir ortamda.

Ben de kendi kesim odamı inşa etmeye karar verdim. Canavarım kan istiyorsa, kana sahip olacaktı.

Sonunda bodruma ulaştım ve bir şifre girerek odaya girdim.

Roma hamamı tarzında inşa edilen oda tamamen beyaz mermerden yapılmıştır. Odanın her iki yanında yer alan iki sütun, savaş ve kan dökme sahnelerinin yer aldığı boyalı tavanlı bir pasajı bir arada tutmaktadır. Ortada sadece Mississippi'den gelen tatlı suyla dolu dairesel bir havuz var. Tüm oda, havuzdaki tüm sıvıları toplamayı amaçlayan bir boşaltma sistemine sahiptir.

Ve tabii ki, bir pagan gibi, kurban olmadan ayinime başlayamam. Odaya girer girmez, hepsi de bana bağırıp çağıran ve küfürler savuran beş iri yarı adam tarafından yakalandım - muhtemelen Maxim onları kaçırp buraya kilitlediği için.

Yine de bir hedefi gördüğüm anda, artık hiçbir şey duymuyor ya da görmüyorum, sadece beni bekleyen bir kan nehri var, cesetleri nihai sunu.

Ve böylece hareket ediyorum.

Hareketlerim tamamen içgüdüsel, vuruyorum, eğiliyorum ve tekrar vuruyorum, kendi yumruklarımı indirirken her yumruktan akıcı bir şekilde kaçıyorum. İki adam çabucak yere serildi ve diğer üçü de an meselesi. Kalplerinin ritmiyle dans ederek, yumruklarımı tüm gücümle kullanıyorum ve bir tanesini adamın adam elmasına saplıyorum. Nefes borusunun kırıldığını duyuyorum, yumruğumun gücü kemiklerini arkaya doğru tekmeliyor ve hava akışını kesiyor. Boğuk bir nefesle o da yere yığıldı.

Hayati noktalara nişan aldığımda sonraki ikisi çocuk oyuncağı oluyor, yere yığılırken gözleri yuvalarından fırlıyor.

Nefes nefese, Maxim'in tavandaki gizli bir pencereden kafese fırlattığı bıçağı fark etmeme yetecek kadar sis hafifçe dağılıyor.

Elimi çabuk tutup cesetleri küçük drenaj borularıyla aynı hizaya gelene kadar sürüklüyorum, bıçağım boğazlarını kesiyor ve kanın yavaşça havuza doğru ilerlemeye başlayana kadar nasıl biriktiğini izliyorum.

Aynı şeyi her ceset için yapıyorum, kesik boğazlarını konumlandırıyorum, böylece tüm kan havuzda toplanıyor. Şimdi, beş drenaj noktasının tamamı, yaşam özlerini çukuruma sızdıran cesetler tarafından işgal edilmiş durumda.

Kısa sürede temiz su bulanıklaşır, kan suya renk katar. Ve yavaşça, çok yavaşça, paslı renk yerini kırmızıya bırakıyor.

Havuza daha fazla kan doluyor ve gözlerimi kapatıyorum, manzara tüm varlığımı okşuyor.

Sabırsızlıkla elbiselerimi dikiş yerlerinden yırtıp neredeyse ileri atılıyorum, kanlı su tenime çarpıyor ve zevkle iç çekmeme neden oluyor. Metalik koku burun deliklerime doluyor ve sadece daha derin nefes almaya çalışabiliyorum.

Kendimi suya batırarak, kanın derimin her santimini kaplamasına izin verdim, doku - seyreltilmiş olsa da - içimdeki canavarı besledi. Ve daha fazlasını istese de -her zaman ister

-Sonunda huzura kavuştu.

Suyun altında kalıyorum, kendimi kan denizinde, etrafımı saran ölümden, her yeri kaplayan kırmızıda kaybediyorum.

Ve bekliyorum.

Diğer zamanlardan farklı olarak, kana bulanmak beni sakinleştiriyor. Ve bilincimin yavaş yavaş geri gelmeye başladığını fark ediyorum.

Suyun yüzeyini kırıyorum, zor nefes alıyorum, gözlerim nihayet etrafımdaki manzaraya uyum sağlıyor, zihnime berraklık geri geliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum az önce kurban ettiğim adamların parçalanmış görünümüne bakarken.

Gerçekten öldüklerinden emin olmak için kesinlikle fazladan yol kat ettim.

El Viejo'nun tavsiyesi üzerine kafa yorarak ve bunu kendi durumuma uygulamaya çalışarak çok zaman geçirdim. Sonunda tek bir çözüm olduğunu fark ettim: Kana teslim olmak. Kelimenin tam anlamıyla.

Bunun için kaynak bulmak biraz zor oldu, ancak bazı mahkumları çalmanın bir yolunu çabucak buldum - kimsenin kaçırmayacağı insanlar - tabii ki kan testlerinin güncel olduğundan emin olduktan sonra.

Maxim, öldürmem ve kanlarında yıkanmam için sağlıklı mahkumlar bulmaktan sorumluydu.

"Kafamda daha iyi canlandı," diyorum yüksek sesle, kendi durumuma gözlerimi devirerek, bir şekilde buna başvurmak zorunda kaldığım için eğlenerek. Ne de olsa ben Elizabeth Bathory değilim. Kendi eğilimlerim sonsuz yaşama ulaşmaya yönelik değil. Eğer bunu elimde tutabilirsem mutlu olacağım.

Ve işe yarıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, krizlerim kısaldı ve birkaç saat kana bulandıktan sonra krizlerim yok olmuş gibi oluyor. Elbette bunun için birkaç kişiyi öldürmem gerekiyor. Ama Sisi'nin güvenliğini *herkese* tercih ederim.

Bu tek uygulama beni daha az değişken ve bir krizin başlangıcında bile kendimi kontrol etme olasılığımın daha yüksek olmasını sağladı. Genelde hemen kendimi kaybederken, şimdi en kötü saldırı sırasında bile bir parça vicdanım kalıyor.

Bu beni umutlandırıyor.

Şimdi, keşke ilk tetikleyicinin ne olduğunu hatırlayabilseydim. Şimdiye kadar yaşadığım tüm flashback'lerde çok fazla kan vardı ve çoğu zaman bu kan bana aitti. Ama şu ana kadar anılarım karşısında öfkeden başka bir şey hissetmedim.

Gördüğüm hiçbir şey beni özellikle duyarlı ya da öfkeli yapmamıştı. Tabii ki pusulam biraz çarpık, çünkü muhtemelen akla gelebilecek her türlü delice şeye katlanmak zorunda kaldım.

Tecavüzden zihinsel ve fiziksel işkenceye, vücudumun Miles'in sapkın zevki için açılmasına kadar, bunun üstesinden gelebilecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum.

Kapının gıcırtısını duyduğumda derin düşüncelere dalmıştım, vücudum hâlâ kan içindeydi.

Başım geriye savruluyor ve Sisi'nin içeriye adım atışını dehşetle izliyorum; etrafındaki katliamı gördükçe gözleri açılıyor. Bakışları sonunda bana takılıyor ve merakla bana bakıyor, başını yana eğip sanki bir merakmışım gibi beni inceliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum, sesim kaba.

Buraya nasıl girdi?

Bunu öğrenmemesi için her türlü önlemi almıştım. Sonunda bana bir şans daha vermesini sağladığıma göre, bunu görmesine ve hâlâ bir canavar olduğumu anlamasına ihtiyacım yok.

Oda kasıtlı olarak gizlenmiştir ve kapı şifre korumalıdır. Buraya nasıl gelmiş ve kapıyı da nasıl açmış olabilir?

Cevap vermiyor, sadece omuz silkerek odanın içinde dolaşıp hasarı değerlendiriyor. Biraz eğilerek mahkûmlardan birinin cesedini inceliyor, parmağı düz kesiğimin üzerinde geziniyor. Önümde durmadan önce aynı şeyi tüm cesetlere yapıyor.

"İlginç," diye not ediyor ve ben de onu anlamak için elimden geleni yapıyorum.

Kızgın mı? Beni hayal kırıklığına mı uğrattı? Beni terk mi edecek? Bunu yapamaz. Hayır, tabii ki bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Ama bu iyi bir *ilginçlik* mi yoksa kötü bir ilginçlik mi?

Onu aldattığımı mı düşünüyor?

Kahrolası Hades, ama bu bana eksi puan kazandıracak ve zaten zar zor birkaç puanım var. Onun güvenini kaybedemem. Ya da saygısını. Ya da herhangi bir şeyini.

Beni köşeye sıkıştırdığını fark ettiğimde kalbim göğsümde çılgınca atmaya başlıyor. Sudan çıkıp ona doğru ilerlemeye başladım ama o sadece bir kolunu bana doğru uzattı.

Ben, onun elini kaldırmış ve o bir bir parmağını ileri geri sallıyor.

Siktir... Boku yedim.

"Açıklayabilirim," diyorum hemen, ama parmaklarını susturma hareketiyle ağzına götürmeye devam ediyor.

Beynime tüm olası senaryoları ve bu karmaşadan kurtulmak için ne yapabileceğimi düşünmesini emrederken aklım hemen aşırı hızda çalışıyor. Şimdiden hazırladığım bir hediye listem ve işe yarıyor gibi göründükleri için daha fazla oyulmuş kalbim var.

Havuzdan çıkmaya hazırlanıyorum ama tam ona doğru bir adım atmışken beni durduruyor. Bir elini kaldırarak başını sallıyor ve orada kalmamı işaret ediyor.

VLAD

H Parmakları elbisesinin düğmelerini yavaşça açarken çoktan düğmelerin üzerindeydi. Gözleri benim üzerimde, sanki

Duygusal hareketlerine bakmam için beni cesaretlendiriyordu.

Bana söylemesine gerek yok çünkü köprücük kemiğinden görünen et beni çoktan büyülemişti... sonra göğüs dekoltesi... Çok geçmeden elbisenin tüm düğmeleri çözülde ve elbiseyi vücudundan kaydırarak yere düşürdü.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum gözlerim onun şeklini alırken.

Altına bir şey giymemiş.

Onu tepeden tırnağa inceliyorum. Altın sarısı zeytin rengi teni odanın ışığında parıldıyor ve onu cennetten inmiş bir tanrıça gibi gösteriyor - kan sunusuna karşılık veriyor. Göğüsleri yuvarlak ve sıkı, meme uçları şimdiden sert ve çakıllı.

Bakışlarım daha aşağıya, pürüzsüz karnına ve belirgin beline iniyor.

Yutkunuyorum.

Onu görmeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum. O kadar mükemmel ki hiçbir kelime onu tarif edemez. Kahretsin, ama bir sözlük bile muhtemelen suskun kalırdı - yoksa sözsüz mü?

Gördün mü, konu o olunca benim beynim bile arızalanıyor!

Kalçaları kıvrımlı ve biçimli, mükemmel kum saati figüründe hafifçe dışa doğru genişliyor. Daha aşağıya, bacaklarının arasında yer alan kesilmiş sarı saçlarının olduğu küçük bölgeye doğru ilerliyorum. Sadece bana ait olan ve *sadece* benim olacak olan o nefis yere.

"Sisi," diye tıslıyorum, vücudum zaten onun için hazırlanmış, gözlerim onun ihtişamının tadını çıkarırken sikim dikkat çekmeye çalışıyor.

Bu kadına tapmak için yaratılmıştım.

Buna hiç şüphe yok. Dizlerim hafifçe titrerken değil, zaten önünde diz çöküp ona hak ettiği saygıyı göstermek istiyorum.

Tüm evrende beni dizlerimin üstüne çöktürebilecek tek şey o. Ama ben seve seve düşerim. Onun tadına bakmak için, bundan daha fazlasını yapardım. Kendimi onun ayaklarına bıraktırdım. Hareket ediyor, ayakları mermer zeminde neredeyse kayıyor, uzun, tonlu bacakları esniyor ve şeklini vurguluyor

Daha da fazla.

Lanet olsun!

Ayak parmaklarını kanlı suya daldırıyor, sıcaklığı onayladığında dudakları seğiriyor. Sonra yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde aşağı inmeye başlıyor, kanlı su teniyle buluşuyor ve onu lekeliyor.

Saçları kana bulanıncaya, açık sarı saçları pembemsi bir kırmızıya dönüşünceye kadar kendini suya bırakmasını hipnotize olmuş bir halde izliyorum.

Hava almak için sudan çıkıp yanıma gelirken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Yüzü benimkinden farklı olarak kıpkırmızı olmuş durumda ve onu tutup yanıma getirme isteği duyuyorum.

Sadece onu yiyip bitir.

Ama önce bana ne kadar kızgın olduğunu görmeliyim.

"Sisi," diye başlıyorum ama parmağını dudaklarıma koyuyor, yanıma gelip boğazıma sokuluyor, burnu boynumun yüzeyinde yumuşak bir okşamayla aşağı yukarı hareket ediyor. Nasıl tepki vereceğimi bilemeden duruyorum.

"Yaramazlık yaptın," diye fısıldıyor kulağıma, tenimi ısıtırken dişleri lobumu yakalıyor.

"Lanet olsun Sisi," diye inliyorum, "etrafta böyle şeyler söyleyemezsin. Özellikle de böyle görünerek," diyorum ona, sesim gergin bir *şekilde*.

"Ne gibi?" diye soruyor, geriye yaslanıp o güzel kirpiklerini bana fırlatıyor, gözleri gizli bir anlam ve muziplikle parıldıyor.

Minx.

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. İki adımda onu havuzun duvarına yasladım, bacaklarını açarak etrafıma sardı, amı sikime sürtünüyordu.

"Çok iyi biliyorsun, benim küçük baştan çıkarıcım," diyorum ona, başını kaldırıp gözlerimin içine bakmasını sağlarken parmaklarım yanaklarına batıyor. "Sen günahın özüsün." Nefesim dudaklarında, elimi boynunda, köprücük kemiklerinde gezdirdikten sonra parmaklarımın ucuyla meme uçlarına dokunuyorum.

Gözleri bana dönerken hızlı bir nefes alıyor.

"Buraya nasıl girdin, Sisi?" Aramızda sadece nefes mesafesi kalana kadar eğildim. Başka tarafa bakmıyor, meydan okurcasına bakışlarımı tutuyor.

"Kapıdan." Omuz silkiyor, dudaklarında hafif bir gülümseme var.

"Sisi." Bir kaşımı kaldırıyorum. "O kapı şifreyle korunuyor," diyorum.

"Peki bu kimin suçu?" diye başlıyor, daha da yaklaşıyor, dili dışarı fırlıyor ve kulağıma fısıldamak için yanağımdan geçerken dudaklarımı okşuyor, "parolanın doğum günüm olması kimin suçu?"

Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum ve kendi dudaklarım seğiriyor.

"Hmm, benim hatam," diye mırıldanıyorum, başparmağımı çenesinin altına koyarak onu tekrar yüzüme getiriyorum. "Ama kapıyı nasıl *buldun*?"

Bunu sadece Maxim ve ben biliyoruz."

Tırnaklarını göğsümde gezdirerek, "Arkadaşın Maxim doğru teşvikle çok konuşkan olabiliyor," diye devam ediyor.

Onun dokunuşu aklımı kaçırmama neden oluyor, özellikle de kafamı oyunda tutmam gerekirken. Güvenlik ihlali güvenlik ihlalidir, davetsiz misafir kim olursa olsun. Maxim zar zor İngilizce konuşabildiği için bu bilgiyi nereden aldığını daha da merak ediyorum.

"Ne yaptın Sisi?" Yüzümde ciddi bir ifadeyle soruyorum. Yine de içim neredeyse gururla dolup taşıyor.

O türünün tek örneği.

"Sadece anatomi ders kitabındaki bazı prosedürleri detaylandırımdım." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Beni baştan çıkardın," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde, parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirerek. Ve bana ne kadar fingirdek olduğunu göstermek için parmak uçlarında yükselip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "*On mne mnoga skazal. Vse tvai secreti,*" diye arsızca fısıldıyor, sözleri karşısında gözlerim açılıyor.

"Sisi!" İnliyorum, gözlerimi kapatıyorum, kulaklarım onun dudaklarındaki Rusça sesin tadını çıkarıyor.

"Öğrendim. Biraz," hafifçe kızarıyor.

"Benim için mi?" İnanılmaz bir şaşkınlıkla sordum. Benim için böyle bir çaba sarf edeceğini hiç düşünmezdim.

Başını sallıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra seni sevdiğimi senin dilinde de söyleyebilmek istedim," diye devam ediyor ve dudaklarım bir gülümsemeyle genişliyor.

Sisi'yi tanımak, diğer şeylerin yanı sıra, döngünün dışında tutulmak istemediği anlamına gelir, doğasında var olan merakı bastırılamaz.

"Ve?" Ona soruyorum, kelimeleri duymak için can atıyorum.

Bana kirpiklerini fırlatıyor, dudaklarını müstehcen bir şekilde yalayarak şöyle diyor. "Sana anlatabilirim. Sen bana tüm bunların ne hakkında olduğunu anlattıktan sonra." Kan odasını işaret ediyor. Bana dudaklarını bükerek bir cevap bekliyor.

"Bu... karmaşık," diye cevap veriyorum, ona ne kadarını söylemem gerektiğini bilmeden. Çünkü her şeyi öğrenirse... Buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

"Öyle değil." Başını sallıyor, alt dudaklarını ısırırken dişleri ortaya çıkıyor. "Bu işte beraberiz," diyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Bana güveneceğine söz vermiştin. Artık sır yok."

"Cehennem kızı," diye inliyorum, haklı olduğunu bilerek. "Sana güveniyorum." Derin bir nefes alıyorum, gözlerim onunkileri arıyor. "Ama hakkımda bazı şeyler öğrendiğinde beni aynı şekilde görmeyebilirsin."

Elini dudaklarına götürürken elimi sıkıyor ve parmak eklemlerime küçük bir öpücük konduruyor.

"Vlad," diyor, sesi ciddi. "Senin en kötü halini gördüm ve hâlâ buradayım."

"Bu ondan daha kötü olabilir..." Sözümü kesiyorum ve bana meraklı bir kaş kaldırırken dudakları ince bir çizgiye oturuyor.

Hay sikeyim! Ya şimdi ya da asla.

Sisi'nin bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Ne zaman aklına bir şey gelse, her *zaman* sonuna kadar gider. Bu onun sevdiğim yönlerinden biri ama bu durumda aramızın açılmasından korkuyorum. Çünkü geçmişim şekerle kaplanamaz. Sadece beni farklı görmeyeceğini ummam gerekiyor.

"Sana kız kardeşim Vanya'dan ve kaçırıldığımızda neler olduğunu hatırlamadığımdan bahsetmiştim." Derin bir nefes alarak başlıyorum. Sisi dikkatle dinliyor ve kendimi uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi ona anlatmaya zorluyorum.

"Bulduğumuzda ölmüştü." Bir elimle saçının bir tutamını kenara çekiyorum. "Sana söylemediğim şey, yıllar sonrasına kadar öldüğünü fark etmediğim."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Orada bana bir şey oldu," diye dudaklarımı büzüyorum, "ve onun ölümünü hiç kaydetmedim. Benim için o hâlâ hayattaydı. Senin gibi ben de ona dokunabiliyordum," elimi yanağında gezdiriyorum, "onunla konuşabiliyor, onunla her şeyi yapabiliyordum."

"Kız kardeşinin hayaletini gördüğünü mü söylüyorsun?" diye soruyor, inanamayarak.

"Hayalet değil. Daha çok zihnimin bir ürünü gibi. Ona olan bağımlılığımın doğan bir hayal." Tüm katmanları soyarak ve kendimi onun önünde çıplak göstermek üzere olduğumu bilerek iç çekiyorum.

"Çocukken çok yalnızdım. Kimse benimle bir şey yapmak istemiyordu. Vanya konuşabildiğim, iletişim kurabildiğim tek kişiydi. Yanımda olan tek kişiydi. Ta ki onun gerçek olmadığını anlayana kadar."

"Ne zaman yaptın?"

"On beş yaşıyordum," diye başladım, ona kıyafet olayını ve babamın bana Vanya'nın uzun zamandır ölü olduğunu nasıl söylediğini anlattım. "Vanya'yı bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi o kadar acı verici bir şekilde çıldırtmıştı ki kendimi kaybetmişim."

Ben de ona en başından itibaren her şeyi anlattım. Valentino beni bulduğundan beri herkesin benden nasıl kaçtığını ve ölüme olan hastalıklı hayranlığımın insanların benden korkmasına ya da beni bir *ucube* olarak görmesine neden olduğunu. Vanya, ya da Vanya olduğunu düşündüğüm kişi, yanımdaki *tek* kişiydi ve aklımı başımda tutan *tek* şeydi.

"Ve sonra sen geldin." Ona gülümsüyorum. "Bir zamanlar kilisedeki o ilk anda bir şeyler oldu." "Vlad," Sisi yumuşak

bir sesle adımı söylüyor ve ben acıyı görüyorum bakışlarında. *Benim için.* Gözlerinin kenarında biriken yaşlar, ben konuşurken elimi sıkıyor.

"Vanya ilk kez ortadan kayboldu," diye devam ediyorum ve kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Yani..." Sisi sözünü kesiyor ve geri çekilirken farkına varıyor. "Beni bu yüzden mi aradın?" diye soruyor aniden, sesi kırık. Başını hafifçe salladığında tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyorum.

Lanet olsun! Bu işi berbat ediyorum.

"Başlangıçta. Evet. Onu *neden* uzaklaştırıyor gibi görüldüğünü anlamak istedim." Hızlı konuşuyorum, o bir sonuca varmadan önce her şeyi anlatmaya çalışıyorum. "Ama bir an senin varlığıyla her şey yok oldu. Sana söz verebilirim Sisi, seninleyken Vanya'nın varlığı ya da yokluğu aklımdaki son şeydi."

Hızlı hızlı göz kırpmıyor, her şeyi anlamaya çalışıyor. Bir an için bunu yanlış anlayacağından, sırf bu yüzden onunla birlikte olduğumu düşüneneğinden korkuyorum.

"Devam et," diyor tereddütle.

"O artık gitti. Temelli olarak," diye onu temin ediyorum ve Peru'ya yaptığım seyahati, kendimi kontrol altına almak için yaptığım son girişimi anlatıyorum. Ona son birkaç aydır neler yaptığımı ve *El Viejo*'nun vesayeti altında nasıl derin bir parçamın kilidini açmayı başardığımı anlatırken gözleri açılıyor. Ayrıca küçük kan ritüelimizin krizlerimin üstesinden gelmeme oldukça yardımcı olduğunu da paylaşıyorum.

Konuşmayıp sadece sessizce beni izlediğinde, kendimi onu yatıştırmak zorunda hissediyorum.

"Lütfen bu yüzden seninle birlikte olduğumu düşünme. Başlangıçta seni bu yüzden mi aradım? Evet," diye itiraf ediyorum, kendi sözlerime içten içe irkiliyorum, "ama bu yüzden burada kalmadım. Bu yüzden burada değilim. Seni seviyorum cehennem kızı ve senden önce iyileşmeyi hiç düşünmedim. Sadece ataklar arasında yaşarken iyiydim."

Sisi düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Onunla görüşmeyi neden bıraktın?" diye soruyor sonunda. Sırada ne var diye korkarak gözlerimi kapatıyorum.

"Çünkü Miles'la geçirdiğim süre boyunca neler olduğunu hatırlamaya başladım," diye başladım ve ona her şeyi anlattım.

Şimdiye kadar Vanya'yla başımıza gelen her şeyi ve Miles'in gözüne girebilmek için neler yaptığımı hatırladım.

Ayrıntılar dehşet verici ve beni dinlerken yüzü dehşet içinde buruşuyor. Ona gardiyanların ziyaretlerini ve hatta Miles'in kendi ahlaksız eğilimlerini anlatırken hiçbir şeyi yumuşatmıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Sisi, eli yanağımı okşamak için kalkıyor. "Bana söylemekten korktuğun şey bu muydu? Tanrım, Vlad. Neden korkuyorsun? Neden böyle bir şey için seni yargılayacağımı düşündün ki? Senin ve kız kardeşinin yaşadıkları için yüreğim kan ağlıyor. Ve bunların hiçbirisi senin hatan değildi." Alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Hiçbiri," diye tekrarlıyor.

"Hâlâ tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama Miles'in bana yaptığı bir şeyin bana tamamen zarar verdiğini hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Mükemmel askeri inşa etmeye çalışıyordu. Ve bir bakıma başarılı da oldu..."

"Yapmadı," diye sözümü kesti. "Senin duygularının olmadığına güvendi Vlad. Belki ölüm söz konusu olduğunda korkusuz ve öldürmek söz konusu olduğunda acımasızsın. Ama senin sevgi kapasiteni hesaba katmadı." Benden gözlerine bakmamı istiyor, o kadar berrak ve sıcaklıkla ışıldayan gözlerine.

"Sisi... lütfen beni olmadığım bir şeye dönüştürme," diyorum ona, kendi -oldukça talihsiz- sınırlamalarımı bilerek.

"Hayır, sen beni dinle Vlad. Bana anlattığın her şeyi duydum. Ve ne gördüğümü biliyor musun?" diye soruyor, sesi ciddi ve ben neredeyse dalgın bir şekilde başımı sallıyorum. "Kız kardeşi için *her şeyi* yapabilecek sevgi dolu bir ağabey görüyorum. Tüm hayatını kız kardeşlerini bulmaya ve intikamını almaya adanmış sadık bir adam görüyorum. Kendisi için en değerli olan tek kişinin anısına sığınan yalnız bir adam." Dudaklarını büzüyor. "Ve sevdiği kişiyle birlikte olabilmek için kendisiyle bile savaşılabilecek vahşi bir adam."

Duraklıyor ve onun kalp atışlarını da benimkileri de duyabiliyorum. Oda, her geçen saniye hızı artıyormuş gibi görünen o küçük gümbürtü sesleri dışında tamamen sessiz.

"Sınırsız sevgi kapasitesine sahip bir adam görüyorum. Belki diğer duygulardan yoksun olabilirsin Vlad. Ama bence bunu başka yollarla telafi ediyorsun." Eli kalbimin üzerine yerleşiyor. "Senin sevme yeteneğin insanların hakkında soneler, efsaneler ve masallar yazdığı türden. Her şeyi kapsayan türden." Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Ve sevgini vermeyi seçtiğin kişi ben olduğum için kendimi son derece kutsanmış hissediyorum."

"Sikeyim Sisi'yi. I..." Parmağını dudaklarıma koyarak beni susturuyor.

"*Seni* görüyorum Vlad, iyisiyle kötüsüyle. Gerçek seni görüyorum. Katili, hayvanı, aşığı." Eli göğsüme düşüyor ve kalbimin üzerinde küçük daireler çiziyor. "Ve ben senin her bir yönünü seviyorum. Benim için *sen* sadece sensin." Derin bir nefes alıyor. "Şu andan itibaren, senin hakkında daha az düşüneceğim korkusuyla beni bir daha dışlama, çünkü bu *asla olmaz*"

"Kahretsin Sisi, seni hak etmek için ne yaptım ben?" Kollarımı omuzlarına dolayarak onu kucağıma çekiyorum. "Sen türünün tek örneğisin, cehennem kızı. *Benim türümün* tek örneğisin," diye konuşuyorum saçlarına karşı.

Sonsuza kadar öyle kalacaktınız gibi geliyor, birbirimize sarılmışız, kan vücudumuza yapışmış, kalplerimiz birlikte atıyor.

Sisi'min anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmayacağını anlamalıydım. Yine de ona her şeyi anlatmaktan korkuyordum, her zaman hatasını anlayıp beni terk etmeye karar vereceğini düşünüyordum. Yine de bir şekilde, sadece birkaç kelimeyle tüm bu korkuyu gidermeyi başardı.

Ona güvenmem gerek.

Benim cesur Sisi'm binlerce adamın gücüne sahiptir. Elbette hiçbir şeyden çekinmez.

Vücudunu sıkıca kavriyorum, tüm varlığım ona duyduğum sevgiyle dolup taşıyor.

"Birini öldürdüm," diye aniden konuşuyor Sisi.

VLAD

H Derin bir nefes alırken sesi titriyor. "İsteyerek yapmadım ama pişman da olmadım," diye devam ediyor ve bana yıllarca onu korkutan yaşlı bir kızıdan ve onun bedeninden nasıl kurtulduğundan bahsediyor. "Lekeli bir geçmişî olan tek kişi sen değilsin Vlad," diyor ve arkasına yaslanarak Bana bak.

"Benim gözümde yanlış yapamazsın Sisi," diyorum ona içtenlikle. "Bir milyon insanı öldürsen de benim Sisi'm olmaya devam edersin." Kendini savunduğı ve ona zarar vermek isteyenlere karşı durduğı için onunla daha da gurur duyuyorum. Çünkü benim Sisi'mle uğraşmaya cüret eden herkes acıdan başka bir şeyi hak etmez.

Ve bunun yapıldığını görmeyi hedefliyorum. Çok yakında.

Elimi kaldırıp alnındaki saç tellerini siliyorum. "Sen benim için mükemmelsin."

"Gördün mü? Ben de senin hakkında böyle hissediyorum. Kusurların olmasaydı benim Vlad'ım olamazdın. Ve bu yüzden benim için mükemmelsin."

Kendini yukarı kaldırıyor ve kollarını boynuma dolayarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Ağzının benimkine karşı yumuşak hissinden, dudaklarının hafifçe ayrılmasından, dilinin benimkiyle buluşmasından zevk alıyorum.

birbirlerinin etrafında dans ederler.

Onu kendime doğru yaklaştırıyorum, öpüşmeyi derinleştirirken ellerim sırtının alt kısmında. Göğüsleri göğsüme sürtünüyor, karnı sertleşmiş sikiimi yastıklıyor, şimdiden yanmak üzere olduğumu hissediyorum.

Nasıl oluyor da ona bir bakıyorum ve acı verici bir şekilde sertleşiyorum, onun bir dokunuşuyla kendimi dökmeye hazır hale geliyorum?

Karşı cinse hiç ilgi duymamış biri olarak, vücudumun onunkine verdiğı tepki beni şaşırtıyor. Kadınlık timsali, eşsiz bir çekiciliğē sahip, sadece benim için yaratılmış. Ve yaşadığım sürece ona tapmayı planlıyorum.

"Artık sır yok," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Artık sır yok," diye kabul ediyorum.

Ellerini boynuma dolamış, onu kollarımın arasına alıp havuzdan çıkıyorum. Suyla karışmış kırmızı kan damlacıkları tenimize yapışarak aşağı iniyor ve yere damlıyor.

Sisi kapüşonlu gözlerle beni izliyor, bana yaklaşırken rahat bir iç çekiyor.

Onu duş kabinlerine götürüp suyu açıyorum ve her şeyin üzerimizden akıp gitmesine izin veriyorum.

Duşun güçlü fiskiyesinin altında, bulanık su vücutlarımızdan aşağı düşerek kırmızıyı yıkıyor. Onu ayağā kaldırıyorum ve bir sünger alıp sabunla köpürterek vücudunun her noktasını temizliyorum.

Süngerini boynunda ve göğüslerinde gezdirirken konuşmuyor, sadece beni dikkatle izliyor, elim meme uçlarına her değdiğinde küçük bir nefes verirken ağızı yarı açık kalıyor.

Vücudunu temizlerken yavaşça hareket ediyorum, kanı yıkayarak tertemiz tenini ortaya çıkarıyorum.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek elimi karnının üzerinde gezdiriyorum ve bacaklarının arasındaki kıllara doğru indiriyorum. O bölgeye hafifçe dokunduğumda nefesi kesiliyor.

"Vlad," diye fısıldıyor, bana bakarak. Gözleri buğulu - gözyaşlarından mı yoksa duştan gelen sudan mı, bilmiyorum.

Öne doğru eğilip karnına bir öpücük kondururken ağzımın kenarı orantısız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yanağımı tenine koyuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sadece y a n ı m d a k i hissinin tadını çıkarıyorum.

Ellerini saçlarımdan geçiriyor, şampuanı kafa derime masaj yaparak yediriyor. Dokunuşu sert ama nazık, saçlarımı iyice temizliyor. İçimden bir zevk çığlığı kaçıyor, yanağımı okşamadan önce parmaklarını yüzümde gezdirirken tenim karıncalanıyor.

"Her şeyin üstesinden geleceğiz," diyor. "Birlikte. Biz bir takımız, unuttun mu?" Bana gülümsüyor ve ben de karşılık olarak kendi dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum. Elini tutup açık avucunu öpüyorum.

"Evet. Biz bir takımız, cehennem kızı," diye kabul ediyorum, ayağa kalkıyorum. Güçlü su fıskiyesinin altında bir süre durup suyun tenimizi yıkamasına izin verdikten sonra onu dışarı çıkarıp battaniyelere sararak kuruladım.

Onu odama götürürken bir şey söylemesini beklemiyorum, ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeye niyetliyim.

Kalbimin tanrıçası.

Nereye gittiğimizi ya da onu yatağıma yatırırken ne yaptığımı sorgulamıyor, onu tüm ihtişamıyla izlemek için uzaklaşıyor, Yatağa yayılmış, baştan çıkarıcılığın kişileşmiş hali, soğuk bir kış gecesinde sıcaklığın timsali.

Çünkü donmuş kalbimin buzlarının çözülmesini, buzların yavaş yavaş erimesini ve kalp atışlarımın hızlanmasını sağlayan tek şey o. Ve tıpkı bunun gibi, *sadece* onun için atıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, neredeyse utangaç bir şekilde. Bir çekmeceyi açtım, bir şişe vücut yağı çıkardım.

Bir kadının ihtiyaç duyabileceği *her şey* için alışveriş yaptığımdan, onun her arzusunu karşılamak için tamamen stokluyum.

"Seni şımartıyorum." Kendimi yatağa bırakırken ona sırtıtıyorum, elim yavaşça kalçasını okşuyor. "Seninle ilgilenmek istiyorum," diye devam ediyorum, elim kıcının kıvrımına ulaşana kadar yükseliyor.

Yumuşakça mırıldanıyor, yüzüstü dönüyor ve kıcını havaya kaldırıyor. Onu ilk gördüğüm andan farklı olarak, kendimi kıvrımlı hatlarının büyüüne kapılmış buluyorum.

Parmaklarımla yanaklarının çevresini çiziyor, tüylerimin diken diken oluşunun tadını çıkarıyorum.

Hafif bir ürperti omurgasından aşağı iniyor, gözlerini kapatırken dudaklarından küçük bir miyavlama kaçıyor, ona istediğimi yapmama izin verirken tüm vücudu gevşiyor ve rahatlıyor.

Bir davetin boşa gitmesine izin verecek biri değilim, hemen avuçlarıma biraz yağ sıkıyorum, onları tenine koyuyorum ve nemi her tarafa yayıyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor ben daha yükseğe çıkıp yağı sırtına masaj yaparak yedirirken.

Ellerim sırtında nazikçe hareket ederken, omuzlarına ve boynuna masaj yaparken, aletim kıcının yanakları arasında dinleniyor.

Farkında değil, ama kıcını bana doğru hafifçe itiyor, sikimi kıcının vadisine daha da itiyor, bu hareket o kadar masum ama o kadar çıldırtıcı ki kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, bakımlarıma devam ediyorum ve aletimin merhamet için yalvarıyor gibi görünmesini görmezden gelmeye çalışıyorum, piç kurusu onun deliğini aramak için seğiriyor.

Bu onunla ilgili!

Bunu kafamın içinde tekrarlayıp dengeyi bulmaya çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, Sisi'yi yatağымda çıplak gördüğüm an tüm bahisler kapanıyor.

"Bundan sonra senden her gün masaj istemeliyim," diyor, "bu konuda oldukça iyisin."

"Kaderi baştan çıkarmış olursun, cehennem kızı," diye mırıldanıyorum, onun *her gün* çıplak ve altımda olması düşüncesi

hiçbir şey yapamamak tam bir işkence. Ama sevgilim masaj isterse, o zaman onu sadece şımartabilirim.

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri acıyla sertleşmiş sikime dalıyor. Ağzı küçük bir "O" ile açılıyor, gözleri hafifçe genişliyor. Hemen dudakları seğiriyor ve yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor.

Vücudunu benimkinden ayırarak geri çekildi.

Ona sorgulayarak bakıyorum. Cildini kaplayan yağ ışıktan parlıyor, onu bir peri gibi ruhani gösteriyor, cildinin parlaklığı sadece çekiciliğini artırıyor ve kanımın daha hızlı çarpmasına neden oluyor, hepsi daha aşağıda toplanıyor ve uyarılmamı inanılmaz derecede acı verici hale getiriyor.

Dört ayak üzerinde bana doğru ilerliyor, bacaklarının şehvetli süzülüşü nefesimi kesiyor. Özellikle de dudaklarını yaladığında, kirpiklerinin altından bana baktığında ve beni azaba davet ettiğinde.

Siktiğimin Hades'i!

Daha önce yok olduğumu düşündüysem, şimdi tamamen yok olmuş durumdayım. Dişlerini alt dudağının yüzeyinde gezdirirken, hafifçe ısırırken dolgun pembe ağzının görüntüsü fiziksel olarak ağrımama neden oluyor.

Kıpırdamadan durmak ve pişman olabileceğim bir şey yapmamak, örneğin onu yatağa bağlamak ve onun tatlı küçük bedeninde rahatlamak için Herkül gücü gerekiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, dili başını yalamak için dışarı çıkarken eli sikimin üzerinde. "Sisi," diye inliyorum, ağzının ıslaklığı beni hareketsiz tutamayacak kadar baştan çıkarıcı.

Yumruğum saçlarına sarılmış, daha fazla içime almak için ağzını açtığında onu ileri doğru itiyorum. Dili alt tarafımı okşuyor ve beni ağzının derinliklerine çekerek kavramasını sıkılaştırdığında nefesim hızlanıyor.

Başına bir öpücük kondurmadan önce tüm uzunluğu yalıyor.

Vücudumda yukarı doğru hareket ederek kollarını boynuma doluyor, kalbimin göğsümde durmasına neden olan sözleri söylerken gözleri gözlerimde.

"Lütfen benimle seviş," diye fısıldıyor.

İsteği karşısında gözlerim açılıyor ve yüzünde gerçekten istediği şeyin bu olduğuna dair bir ipucu arıyorum. Dudağını ısırmaya devam ederken küçük bir endişe izi var, bakışları korku ve arzunun bir karışımı.

"Yapmak zorunda değilsin, Sisi. Kesinlikle beni memnun etmek için değil," diyorum ona, taşaklarım protesto için kalksa da.

"İstiyorum." Yanağımı okşuyor. "*Seni* istiyorum. Sana olabildiğince yakın hissetmek istiyorum," diye devam ediyor, elleri sırtımda geziniyor.

"Sisi..." Homurdanıyorum. Bana iki kere söylemesine gerek yok. O n u sırt üstü yatırıyorum, bacakları vücudumun iki yanında açık, tatlı amı beni çağırıyor.

Ağzımı tenine yaklaştıırken ellerim belinde dolaşıyor, bir meme ucunu ağzıma almadan önce göğsünün alt tarafını sıyırıyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi memeleriyle ziyafet çekiyorum. Onu bu kadar uzun süre kollarımda tutmak ama ona sarılmaktan başka bir şey yapmaya cesaret edememek acı vericiydi.

Sonunda bana yeşil ışık yaktığına göre, ona bir tanrıça gibi tapınmayı hedefliyorum.

Beni vücudundan yukarı itmeye çalışırken bacakları huzursuz, elleri sikime uzanıyor. Ona bir kez baktığımda yüz hatlarındaki hayal kırıklığını, sanki bir sonraki saniye içine girmezsem ölecekmiş gibi sert nefes alışını görebiliyorum.

"Henüz değil, benim küçük günahkârım," diyorum ona, dilim göğsünün kabarıklığındaki yara izini takip ettikten sonra meme ucunun etrafında bıraktığım küçük ize gidip onu hafifçe öpüyor. "Beni almaya hazır olmalısın," diyorum aşağı inerken, dudaklarımı açıp derisini emmeden önce dilimi karnının üzerinde kaydırıyorum, kan yüzeye çıkıyor ve onu benim olarak işaretliyor.

Tüm gövdesini öpmek ve her yerde küçük aşk ısırıkları bırakmak için zaman ayırmaya devam ediyorum, onu izlerimle kaplı gördüğümde göğsümde gurur şişiyor.

"Lütfen," diye inliyor ben aşağıya uzanırken, ağzım amının üstünde geziniyor. Kokusunu içime çekiyorum, misk kokusu duyularımı gıdıklıyor ve beni sarhoş ediyor.

"Bu benim, Sisi." Höyüğüne karşı konuşuyorum, ağzımı küçük dudaklarına sürtüyorum ve parlayan uyarılmasına karşı yumuşak hava üflüyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor nefes nefese bir ses tonuyla. Gözleri kapalı, omurgası kemerli, bacaklarını daha da açarak beni kendisiyle ziyafet çekmeye davet ediyor.

Avuçlarım kalçalarını kavrayana kadar ellerimi belinden aşağıya doğru izliyorum, onu ağzıma yaklaştırmak başparmaklarım kalça kemiklerinin hemen üzerindeki yumuşak teni itiyor.

"Söyle," diye mırıldanıyorum, ağzım tadına bakmak için sulanıyor. "Senin," diye inliyor, beni daha da yaklaştırmaya çalışıyor. "Ben her şeyim Senin." Beni çözecek güce sahip kelimeleri bana veriyor.

Burnumu amına kadar sokuyorum, dudaklarını aralıyorum ve uzun uzun yalayarak sularını emiyorum. Çoktan damlamaya başlamıştı, amından sarhoş olmam için nektar fışkırıyordu.

"Ben senin amına tapmak için yaratıldım, cehennem kızı," diyorum onu içime çekerken. Tatlılık ve günah ölümcül bir kombinasyonla birbirine karışmış. Bir ölümlü için ambrosia gibi, onun özü beni yenilmez kılacak güce sahip. Çünkü o yanımdayken kendimi gerçekten yok edilemez hissediyorum.

Dikkatimi klitorisine verip ağzımın içine çekerek zevk çılgınlıkları atmasını sağladığımda elleri saçlarımda geziniyor, bacakları titriyor, beni yerinde sabit tutmaya çalışırken kalçaları başımın etrafında kenetleniyor.

Nefesleri düzensiz ve onu kızdırmaya devam ederken bir saniye bile dinlenmesine izin vermiyorum, hayatım boyunca yediğim en iyi yemekmiş gibi amını yiyorum. Şimdiye kadar birbirimizin vücutlarını yeterince keşfettik, birbirimizin nelerden hoşlandığını tam olarak biliyoruz ve bu bilgiyi onu her seferinde çıldırtmak için kullanmayı seviyorum.

Onunla işim bittiğinde, o kadar ıslak ve rahatlamış olacak ki, tüm korkusunu unutacak, amcığı beni yutmak için mükemmel bir şekilde hazır olacak.

Dilimi kullanarak girişinin etrafında döndürüyorum, dış duvarı gıdıklayacak kadar içeri itiyorum, boşalması için sadece birkaç vuruş gerektiğini biliyorum.

"Vlad!" diye bağıyor, sesi giderek yükseliyor, elleri kafa derime zarar veriyor.

Yine de durmuyorum.

Doruktan inerken vücudunun nasıl titrediğini hissediyorum ve zevkini daha uzun süre sürdürmesini istiyorum.

İki parmağımı girişine sokup sıkılığını test ediyorum. Hala bir eldiven kadar sıkı ve bir an için onun için tekrar acı verici olabileceğinden korkuyorum. Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, hala acı hissediyorsa, işimi doğru yapmadığımı fark ediyorum.

Ağzım klitorisinde, parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettirmeye başlıyorum, duvarlarının parmaklarıma kenetlendiğini hissediyorum, inlemeleri havada titreşiyor. Üçüncü bir parmak ekleyerek onu daha da germeye çalışıyorum.

"Vlad..." diye fısıldıyor belirsiz bir ses tonuyla, gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

"Şşşt." Klitorisinin üzerine hava üflüyorum, üç parmağımı içine ve dışına pompalamaya devam ediyorum. Başlangıçta endişeli olsa da, kaslarını gevşetmeye başlıyor, girişi ekstra çevreye izin vermek için geriliyor.

Hızı artırıyorum, aynı zamanda klitorisini ısırıyorum.

"Siktir! Vlad... Yapamam..." Konuşmaya çalışıyor, ama bütün

Kontrolsüzce titremeye başladığında vücudu çöküyor, orgazmı her hücresinde ve varlığının her köşesinde y a n k ı l a n ı y o r . Ağzı bir karış açık, gözleri başının arkasına yuvarlanmış bir halde, zevki azalmaya başlamadan önce sadece onu sürebiliyor.

Onun bu şekilde çözüldüğünü görmek bile binlerce orgazmdan daha iyi, dudakları ayrılmış, yanakları kızarmış.

Vücudunda yukarı doğru ilerliyorum, hala boynuna öpücükler bırakıyorum, vücuduna daha görünür izler yerleştirmek için tenini emiyorum, *herkesin* kime ait olduğunu görmesini istiyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarını uzun uzun öpmeden önce.

elimini kullanarak sikimi onun girişine hizaladım.

Gerginleştğini, tüm vücudunun altımda sertleştiğini hissetmeden önce başını sıcak sıcağının içine sokabiliyorum.

"Sisi," ona bakmak için başımı kaldırıyorum ve gözlerinin kenarındaki akmamış yaşları görüyorum. Kendini tutmaya çalışırken hafifçe titriyor. "Durabiliriz," diyorum ona, elimle yanağını okşarken.

"Hayır." Başını sallıyor. "Ben bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum." Omuzlarımı kavırıyor, beni içine çekmeye çalışırken bacakları kıkımın etrafında sıkılıyor.

Yüz hatları gergin, acının gelmesini beklerken gözleri hemen kapanıyor. Her nasılsa, sadece bu bile durmam için yeterli.

Avuçlarımı kıkına koyarak, sırtım yatağa değene kadar bizi döndürüyorum, Sisi üstümde zıplıyor.

Pozisyon değişikliğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kokusu tam sikimin dibine oturuyor, ıslaklığı taşaklarımın üzerine damlıyor ve beni hayal kırıklığı içinde inletiyor.

Çok yakın ama çok uzak.

Bakışları sikime yerleşiyor, bir elini uzunluğumun üzerinde gezdirirken gözlerinde endişe var, dudakları büzüşüyor çünkü şüphesiz benim büyüklüğümü ve bunun vücudu için ne anlama geleceğini düşünüyor.

"Sisi, bana bak." Çenesini yukarı itiyorum. "Bu tamamen senin." Vücudumu gösteriyorum. "Kontrol sende, cehennem kızı. O yüzden beni kullan," diyorum, dizginleri ona vererek bunun daha az ürkütücü görünmesini umuyorum.

Yavaşça sikimin üzerinde sallanmaya başladığında, gözleri hala hafif bir korkuyla onu değerlendirirken hareketsiz kalmak için içimdeki her şeyi alıyorum.

Ama korkusunu yenmek için buna ihtiyacı olduğunu bilerek kendi hızını belirlemesine izin verdim.

Kendini öne doğru iterken dizlerini şiltenin üzerine koyuyor. Sikimi eline alarak kendini üzerime kaldırıyor ve başını girişine yerleştiriyor.

"Yetki sende," diye onu bir kez daha temin ediyorum.

Bana başını sallayarak kendini hafifçe eğiyor ve kıvrımlarının sikimi nasıl içine aldığını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Islak, sıcak duvarlarının hissi göğsüme bir kurşun gibi çarpıyor ve kendimi kontrol etmek için içimdeki her şeyi alıyorum. Özellikle de hala çok temkinli olduğu için, şimdi bile gözlerini kapatıyor, beni vücuduna kabul ederken alt dudağı titriyor.

Bir santim içeri girdiğim anda duruyor, dudaklarından bir nefes kaçıyor. Kollarını göğsüme dayayıp kendini sabit tutuyor.

"Acıyor mu?" Endişeyle hemen sordum.

Beni sorunsuzca içine alabilecek kadar kaygan ve sıırıslıklam olmasını sağlamak için onu mümkün olduğunca çok kez boşaltmak için elimden geleni yaptım. Ama bedenimi biliyorum ve hâlâ bakire olmasaydı bile beni içine almakta zorlanırdı.

Elimi yüzüne götürüp parmak uçlarımla yanağını okşuyorum.

Dudağını ısıırıyor, yavaşça başını sallarken gözleri bende.

"Beni gerdiğini hissediyorum," diyor, kendini bir santim daha alçaltarak. Ağzını açtığında, gözleri kapanırken dudaklarından bir inilti dökülüyor - bu kez korkudan değil, zevkten. "Çok iyi hissettiriyor," diye iniliyor ve sonunda rahatlıyorum, arkama yaslanıyorum ve kendi hızında gitmesine izin veriyorum.

"Çok kalınsın ve..." Sözlerini yarıda kesiyor, dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarıyor ve ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Çok seksi görünüyor, sanki ıslak bir rüya gerçek olmuş gibi, vücudundaki ter parıltısı beni daha da tahrik ediyor, çünkü yardım edemiyorum ama onu tamamen dölümle kaplı hayal ediyorum.

Elleri karnımın üzerinde duruyor, kolları tatlı göğüslerini vurgulayan ters bir üçgen oluşturuyor, şımarık ve dolgun ve beni şeytandan daha çok baştan çıkarıyor.

Yavaşça, kendini bir santim daha aşağı itiyor, sikim cennete kabul edilmenin sevinciyle ağlıyor. Başımı arkaya atıyorum, onun sıcaklığıyla çevrelenmiş olma hissi başka hiçbir şeye benzemiyor. Yaşadıklarımın çoğunu hatırlamadığım için, ilk kez böyle bir şey yaşıyorum, sikimin onun içinde yuvalanması gibi.

Duvarları üzerime kapanıyor, beni öyle sıkıyor ki, çok hızlı boşalmamak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor.

"Cennet gibi hissediyorsun, Sisi. Siktir..." Tutarsızca mırıldanıyorum, bana ne yaptığını sözel olarak ifade edemiyorum.

Onu ilk gördüğüm andan beri onun baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali olduğunu, bana daha önce hiç kimsenin hissettirmedeği şeyleri hissettirmeyi başardığını biliyordum. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum -duyularım, kalbim, her şeyim için. Çünkü o güzel k i r p i k l e r i n d e n biri bana doğru savrulursa lanetlenirdim.

Sonsuza kadar onun kölesi olmak için lanetlendi.

İçinde olmanın verdiği coşkuya teslim oluşumu izlerken ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor ve kendini sikimden aşağıya doğru itmeden önce derin bir nefes aldığında yeni bir güven kazanıyor gibi görünüyor.

İkimiz de bu hissin verdiği zevkle iç çekiyoruz ve yaşadığım sürece onun üstümdeki görüntüsünü, sikimin onun içinde bu kadar derin olmasını asla unutacağımı sanmıyorum.

"Tanrım, Vlad," diyor nefes nefese bir ses tonuyla. "Hiçbir fikrim yoktu." Kendini hafifçe sallarken o da benim kadar sersemlemiş görünüyor, duvarları yıldızları görmeme neden olan kışkırtıcı bir okşamayla sikimi okşuyor.

Ben de öyle.

"Bunu hissedebiliyor musun, cehennem kızı?" Elimi karnımın üzerinde gezdirip birleştığımız yeri hissederken soruyorum, "Biz biriz."

"Öyle mi?" diye soruyor muzipçe, parmakları göğsümde rastgele şekiller çizerken. "O zaman bu seni cehennem çocuğu mu yapıyor?" Tekrar aşağı inmeden önce kendini hafifçe kaldırırken bana hınzır bir gülümseme veriyor.

Ağzım cevap vermek için açılıyor ama ses çıkmıyor, zevk o kadar yoğun ki sonsuza dek kırılmaktan korkuyorum.

"Senin diğer yarın olduğum sürece benden ne istersen yaparım," diye cevap veriyorum, sesim kalın ve boğuk. Yanımdan hiç ayrılmayacağından emin olmak için her şeyi yaparım.

"Hmm..." Ellerin göğüs kaslarımın üzerine koyana kadar göğsümde gezdiriyor ve kendini yukarı itmek için beni kullanıyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde tekrar aşağı kaymadan önce yarıya kadar dışarı çıkıyorum.

"Ya gidip yemin etmeye ve *gerçekten* rahibe olmaya karar verirsem?" diye sormaya devam ediyor ve ben ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Onsuz bir gün bile geçiremeyeceğimi bilerek bana işkence etmek istiyor.

Doruk noktamı engellemek giderek zorlaşıyor, küçük minx küçük hareketleriyle bana eziyet etmekten zevk alıyor.

"O zaman seni takip edip bir rahip olacağım ve her fırsatta seni kirletmeye çalışacağım," diye cevap veriyorum boğuk bir iniltiyle.

"Çok kötüsün." Yutkunuyor, bakışlarını bana çevirirken gözbebekleri irislerini gölgede bırakıyor, bakışlarından arzu damlıyor ve benimkini daha da alevlendiriyor.

"Ben seninim. Nasıl ve kim olmamı istersen. Seninim," diye itiraf ediyorum, ellerim kalçalarında, onu hareket etmeye zorluyorum - sonunda beni bu ıstıraptan kurtarıyor.

"Güzel." Bana sırtıyor, sikim amından kurtulana kadar kendini yukarı kaldırıyor ve onun sıcaklığı olmadan kendimi yoksun hissettiğim için acı çekiyorum. "Ama tek istediğim *sensin*."

Beni geri götürürken küçük eli boyumda dolaşıyor. Bu sefer kendini kolayca üzerime bırakıyor, amcığı o kadar ıslak ki suları shaftımdan aşağı akıyor.

İşte cennet böyle bir şey.

SISI

I Kalçalarımı onun etrafında sıkıyor, en küçük bir harekette içime zevk fışkırıyordu.

Tanrım, ama böyle olacağını tahmin etmemiştim! Geçen seferki gibi olacağını düşünerek zihnimde tüm o korkuyu biriktirmiştim. Sadece acı vardı. Ama şimdi... sadece zevk.

Aleti gibi korkunç büyüklükteki bir şeyin içimde bu kadar rahat kayacağını asla düşünemezdim. Hele ki ben ona baktıkça daha da büyüyor gibi görünürken. Başlangıçta bir gerilme hissi vardı, ama onu vücuduma daha fazla aldıkça bu bile azaldı.

Aletin rahmimin derinliklerine çarptığını hissettiğimde yüksek sesle iç çekiyorum. Onunla o kadar doluyum ki bir daha *onsuz* olmak istediğimi sanmıyorum.

"Fark etmemiştim," diye fısıldıyorum kendimi onun üzerine atarken, Ellerimin altında şişkin kaslarını hissediyorum. "Bu o kadar iyi hissettiriyor ki bayılabilirim," diye nefes alıyorum, sikiinin duvarlarıma karşı küçük sallanışı sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor.

Kendimi boşalırken hissettiğimde gözlerim kapanıyor. tek başına *küçük* bir itiş.

"Ben de öyle hissediyorum Sisi," diye mırıldanıyor, bana yaklaşmak için dirseklerinin üzerinde yükseliyor, "bana hissettiğim şeyleri hissettiriyorsun

Daha önce hiç hayal etmemiştim," diye itiraf ediyor ve sözleri tüm varlığını sıcaklıkla dolduruyor.

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çektim. Meme uçlarım göğsünün pürüzsüz yüzeyine sürtünüyor ve ona bu kadar yakın olmanın verdiği hisle ürperiyorum.

Biz biriz.

Elleri kalçalarımnda, beni uzunluğunun üzerinde yukarı ve aşağı kaldırıyor, horozunun her vuruşu saf zevkten ölmek istememe neden oluyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin," diyorum inilti arasında, "kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Teni tene çarpıyor, kolları belimi sıkıca sarıyor ve sikini içimde daha da derine itiyor, itişlerinin gücü zevkimi ikiye katlıyor.

"Biliyorum Sisi, biliyorum," diyor yanağıma karşı ve tenine yapışan teri hissedebiliyorum, "çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum."

Bir eliyle çenemi tutarak başımı çeviriyor, çığlıklarımı yutarken ağzını ağzıma dayıyor. Dilini ağzımın içine sokuyor, tüm bedenimi hayal edilemez bir mutlulukla ağlatan bir yoğunlukla beni öpüyor.

"Evet," diye inliyorum onu daha da derinde hissettiğimde.

İşte o zaman onun sunduğu *her şeyi* istediğimi fark ettim. Sadece bu nazik sikişi değil. Vahşiliğini iliklerime kadar hissetmek istiyorum, sanki beni kıracakmış gibi içime girmesini istiyorum.

Beni bir canavar gibi almasını düşünmek bile amımın tepki olarak sıkılaşmasına neden oluyor, şaftından aşağı daha fazla meyve suyu akıyor.

Evet. *Onu* istiyorum. *Gerçek* onu.

Arkama yaslanarak, üstte olması için pozisyon değiştirmesi için onu teşvik ediyorum. Sırtım yatağa çarpıyor, bacaklarım onun pelvisine uyum sağlamak için açılıyor.

İçime girmeye devam ederken elleri belimde; rahat etmem için yavaş, ölçülü hamleler yapıyor.

Ama ben bunu istemiyorum.

Artık bedenim acı olmadığını anladığına göre, beni istediği gibi almasına izin vermem için hiçbir engel kalmadı.

Biraz ikna edilmesi gerekeceğini bildiğimden, ellerini ellerime alıp boynuma ulaşana kadar vücudumda gezdiriyorum.

Onları boğazıma dolayarak bacaklarımı sıkıyorum ve onu olduğum yere hapsediyorum.

Bana bakarken elleri gevşek, gözlerinde arzuyla karışık bir şaşkınlık var. Ama başka bir şey de görüyorum.

Umut.

Bunu o da benim kadar istiyor. Ve bakışlarımdaki onayı gördüğünde, rahatlama yüz hatlarını kaplıyor, elleri boynumda sıkılaşıyor, itişleri şiddetli bir hal alıyor.

Ağzım dudaklarımdan hiç çıkmayan bir sesle açılıyor, amım onun çıldırtıcı itişlerinin her birini karşılamak için açılıyor. Geri çekilmeden önce horozunun derinlere ulaşma şeklini hissediyorum, shaftının tabanı beni daha da istila ederken amımı tokatlıyor. Uzun ve kalın, içimdeki her hassas noktayı uyarmayı başarıyor.

Boynumun yanlarına daha fazla baskı uyguluyor. Canımı acıtacak kadar değil ama vücuduma girmeye devam ederken başımı döndürmeye yetiyor, duyularıma o kadar yoğun bir zevkle saldırıyor ki bayılmaktan korkuyorum.

Beni zaten birçok kez boşalttı ve başka bir orgazmın yaklaştığını hissettiğimde, daha fazla dayanabileceğimden şüpheliyim.

"Lanet olsun, Sisi," diye homurdanıyor, parmakları etime batıyor, kalçaları içime girip çıkıyor, "harikasın," diye inliyor, varlığında yankılanan derin bir ses. "**Benim muhteşemim.**"

I asmak üzerinde için Onu, benim eller üzerinde onun kollar olarakI Vermek zorunda olduğu her şeyi al.

Bir anda beni ters çevirdi, karnımın üstüne yatırdı ve tekrar dalmadan önce bacaklarımı açtı.

Dirseklerimin üzerinde dururken, eskisinden çok daha derinde olduğunu fark ettiğimde nefes nefese kalıyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Kalçalarımı kendine doğru çekiyor, beni sikine sokmaya devam ederken parmakları kış yanaklarıma gömölüyor.

Sevdiğim adamla nihayet bir olma hissine odaklanırken sadece kışımı ona doğru itebiliyorum, itişini karşılayabiliyorum.

Seveceğim tek adam.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor, sesi boğuk. Eli bir yanağına yankılanan bir tokat gibi iniyor, hafif acı sadece zevki artırıyor.

"Daha fazla," diyorum, bana verecek daha çok şeyi olduğunu bilerek. Vahşi. Sınırsız. Canavarca.

Onun hepsini istiyorum.

"Benim pis küçük rahibem daha fazlasını istiyor," diye kıkırdıyor, kışıma bir tokat daha iniyor. İnliyorum, onaylayarak duvarlarımı onun etrafında sıkıyorum.

Sonra yumruğu aniden saçlarımda, beni kendine doğru çekerken parmakları kafa derimi kazıyor, sırtım onun önüne geliyor. Ona bakmam için başımı çevirirken saçlarımı parmaklarına doladı.

Bakışlarında daha önce olmayan bir vahşet var. Ve eğer bu beni daha da ateşlendirmiyorsa, saçlarımı çektikçe amım onun etrafında kasılıyor.

Tepkimi fark ettiğinde ağzı yukarı kalkıyor, ağzını kulağıma doğru indirirken yüz hatlarını kibirli bir sırıtma kaplıyor.

"Seni mahvetmemi istiyorsun, değil mi cehennem kızı?" Derin sesi sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor, sıcak

Nefesim kulağımın üzerinde dolaşıyor, tüm bedenim onununkine *herhangi bir* şekilde karşılık vermeye hazır.

"Evet," diye cevap veriyorum, inlememek için kendimi zor tutuyorum. Cevabı öğren.

"Güzel. Çünkü sana sahibim," diyor ve sözleri beni bu kadar ateşlendirmemeli. Tanrım, gerçekten yapmamalı. Ama şu anda tek istediğim onun tarafından *sahiplenilmek*, bedenime ne isterse yaparken onun merhametine kalmak. "Vücudundaki her deliğe sahibim," diye devam ediyor, beni öne doğru eğiyor ve daha da sert bir şekilde içime giriyor, kıcımdaki eli başparmağı arka girişimi okşayana kadar yavaşça aşağı iniyor.

Kıçıma tükürdüğünü hissediyorum, başparmağı tükürüğü deliğime iterken etrafında döndürüyor, kaslar önce direniyor sonra yavaşça yol veriyor.

Nefesim kesiliyor, bu his tamamen yeni ama nahoş değil.

İçime sokmaya devam ediyor, başparmağı aynı hareketleri taklit ediyor ve vücudum çifte uyarımı kaldıramıyor.

"Kukun benim," diye homurdanıyor, siki neredeyse tamamen dışarı kayıyor, başı içeri girip G noktama çarpmadan önce sığ bir itişte girişime sataşılıyor. "Kıçın benim." Başparmağı içeride daha derine kayıyor ve kaslarım hemen onun etrafında sıkılıyor.

"Her santimin benim," diye ilan ediyor, içimde mümkün olduğunu hiç düşünmediğim hisler uyandırarak.

"Evet," diye inliyorum, vücuduma ne isterse yapmasına izin veriyorum. "Ve sen de benimsin," diye devam ediyorum, bu onaya ihtiyacım var.

"Senin mi?" diye sorar, neredeyse gücenmiş gibi. "Sensiz ben diye bir şey yok, cehennem kızı. Sen benim *her* parçama sahipsin," diye homurdanıyor.

"Aklım," diyor, "kalbim," diyor, "lanet olası ruhum," diyor, "bu yarak," diyor, sonuna kadar çekerken uzunluğunu klitorisime tokatlıyor.

"Bu asla bir başkasının içinde olmadı, *asla* bir başkasının içinde olmayacak," *diye* homurdanıyor, "tıpkı senin amının sadece benim olduğu ve *sadece* benim olacağı gibi."

Sözleri karşısında kalbim küt küt atıyor ve aramızdaki bu eşsiz bağın tadını çıkarıyorum.

Bir anda arkama geçti. Arkama dönüp baktığımda onu dizlerinin üzerinde, ağzı amımda görüyorum. Parmağı hala kıcımda, yavaşça içime girip çıkmaya devam ediyor, dili ıslaklığında geziniyor, girişime doğru itmeden önce, beni doyumsuzca içerken açıklığının etrafında döndürüyor.

"Hiç kimse," diye dudaklarıma doğru konuşuyor, klitorisimin üzerine hava üflerken nefesi sıcak, beni titretiyor. "Kimse senin nektarının ne kadar tatlı olduğunu bilmeyecek." Beni yalamaya devam ediyor, klitorisimden kıcıma doğru uzun bir kaydırma yapıyor, aniden başparmağını diliyle değiştirdiğinde duyduğum his beni şok ediyor, sıkı kas halkası gevşiyor ve dikkatli bakanlıkları altında yanıt veriyor.

Tanrım, ama bana yaptığı şeylerin yarısını hayal bile edemezdin. Çok kirli ve yasak görünüyor ve ben her anını seviyorum.

"Ya da küçük, dar kıcının sikim için nasıl yalvardığını." Dilini içeri itiyor ve gözlerim açılıyor, aklımı başımdan alan bir zevk içimden fişkırıyor. "Ve onu alacaksın, sadece şimdi değil," diye ilan ediyor ve içimde beklenti oluşuyor.

Evet! Sahip olduğu her şeyi istiyorum.

Ben daha cevap veremedim tekrar içime giriyor, beni öyle derinden okşuyor ki ağlamak istiyorum.

"Seni seviyorum," diye haykırıyorum, hem kalbim hem de bedenim bir orgazmın içimi yırtmasıyla aynı hizaya geliyor.

"Ben de seni seviyorum, cehennem kızı. Sana tapıyorum. Sana tapıyorum. Seninle kıyaslanabilecek kimse yok," diye homurdanıyor, itme hareketleri hızlanıyor. "Senin eline su dökebilecek kimse yok. Benim lanet tanrıçam," diye mırıldanıyor neredeyse tutarsızca.

Kukum farkındalıkla karıncalanıyor, gırtlaktan gelen sesleri, sikinin hala şiddetle içime çarpması ile birleştğinde beni şiddetle boşaltmaya yetiyor - tekrar - duvarlarım onun uzunluğunun her yerinde spazm yapıyor.

"Evet, işte bu, cehennem kızı. Benim için gel," diye emrediyor kulağıma.

Elini saçlarıma sardı, beni kendine doğru çekerken sıkıca kavradı, sırtım tamamen önüne oturdu, yaramı yalarken ağzı boynumda. Diğer eli yavaşça vücudumun ön tarafını, göğüslerimden karnıma doğru okşuyor ve sonunda klitorisime yerleşiyor.

Benden çıkardığı birçok orgazmdan dolayı zaten hassas olan bu bölgeye dokunmak neredeyse acı veriyor.

"Yapamam..." Bir daha gelemeyeceğimi söyleyip duruyorum.

"Evet, yapabilirsin," diyor, parmakları klitorisimi uyarmaya devam ederken sesi ciddi.

Bedenim ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama o beni sıkıca yerinde tutuyor, ilk baştaki acı vaadine rağmen dokunuşu beni yeniden ateşliyor.

"Vlad," diye inliyorum, uçurumun kenarında. Çok yakın, ama çok uzak.

Ağzını boynuma indiriyor, hassas derimi emiyor, siki bana saldırmaya devam ederken klitorisimdeki hareketleri hızlanıyor.

Ve aniden, birleşik eylem doruk noktamı çığlık atmamı sağladı, bunun gücü o kadar güçlüydü ki, kelimenin tam anlamıyla gözlerimin önünde beyaz görüyorum.

Yüzüstü yatağın üzerine düşerken tüm vücudum gevşiyor.

"İşte benim iyi kızım." Vlad'ın kıcımı şefkatle okşarken tatmin olmuş sesini duyuyorum.

Zar zor hareket edebiliyorum ama yine de kendi zevkinin peşinden koşarken yaptığı hamlelerin şiddetini hissedebiliyorum.

Aleti içimde daha da şişiyor ve doğrudan rahmime doğru fırlayan tohumunun sıcaklığını hissediyorum. Kendini içime boşaltırken kıcımı sıkıca tutuyor.

dölünün bir damlasının bile boşa gitmemesini
sağlayacağım.

Üstüme yığılıp beni göğsünde topluyor, siki hâlâ içimde,
kolları omuzlarıma dolanıyor.

"Canını yaktım mı?" diye soruyor, burnunu boynumun
kıvrımına sokarak.

"Hayır. Mükemmeldi," diyorum ona, onu kendime yakın
tutarak ve kucağına sokularak. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Sisi. Her şeyden çok" diyor ve
göğsüm büyük bir mutlulukla genişliyor.

O benim. Ben de onun.

Sonunda.

SISI

H Ağzı yanağımdan aşağı ıslak öpücükler bırakıyor, ben yatakta kayarken kirli sakalı beni gıdıklıyor. Gözlerim açık, göz bebeklerim uyumlu için ve ışık olarak I al onu-in-freshly

Duş almış ve delicesine çekici.

"Tıraş olmamışsın," diye fısıldıyorum, avucum hafifçe uzamış bedenini kavırıyor.

"Medeni olmayan tarafımı kucakladığımda beni sevdiğini biliyorum." Bana sırtıyor ve benim dudaklarım da bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

O haklı. Centilmenliğini kapıda bırakması hoşuma gidiyor. Özellikle de terbiyesini kaybetmek hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

"Saat kaç?" Kendimi toparlamaya çalışırken halsizce soruyorum. "Bir sürprizi için zamanı," o oldukça şiddetle diyor, beni kollarının arasına alıp yataktan kaldırıyor. "Ne?" Ben aniden uyandım, kaşlarımı çatarak şaşkınlık içinde.

"Ne sürprizi? Nereye gidiyoruz?"

İtiraf etmek gerekirse, dün geceki faaliyetlerimizden dolayı biraz ağrım var.

"Göreceksin." Beni odadan çıkarıp bodruma götürürken ağzı bir karış yukarı kalkıyor. "Muhtemelen bodrumun tamamının özel yapım olduğunu fark etmişsinizdir," diye söze başladı ve şifresini girerken bir başka çelik kapıyı açtı. "Ve ben yaptım.

Senin için de bir şey var," diyor ve bu konuda fazlasıyla heyecanlı olduğunu söyleyebilirim.

Kapı açıldıktan sonra beni oldukça steril görünen, ortasında sadece bir sandalye ve bazı aletlerin bulunduğu bir odaya götürüyor.

"Bana işkence mi yapacaksın?" Eğlenerek sordum. Tüm ortam bir işkence odasına benziyor ve Vlad'ın işkenceye olan ilgisini bildiğim için buna hiç şaşırmadım.

"Senin için ayırdığım tek bir işkence türü var, cehennem kızı," kulağıma sıcak hava üflerken sesi alçak ve baştan çıkarıcı, "ve bu senin yalvardığın türden," diye devam ediyor ve ona dönmeden bile kibirli sırıtışını hissedebiliyorum.

Başımı sallıyorum, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Kes şunu ve bana burada ne yaptığımızı söyle," diyorum, *sürprizini* biraz fazla merak ettim.

İki adımda odanın ortasına geliyor ve beni dikkatlice sandalyeye oturtuyor. Alnıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra aletlerin bulunduğu bir masayı bana doğru sürüklüyor ve eliyle çeşitli cihazları işaret ediyor.

"Sana dövme yapacağım," diye gururla ilan ediyor ve bir dövme tabancası ile diğer aletleri ortaya çıkarmak için kiti açıyor.

"Bir dövme," diye kaşlarımı çatıyorum, biraz şaşıyorum.

"Evet!" diye haykırıyor ve heyecanı ikiye katlanmış gibi görünüyor. "Bir süre önce benden bir tane istemiştin," diye devam ediyor, göğsümdeki yara izlerini ortaya çıkarmak için geceliğimin düğmelerini yavaşça açıyor.

Onun birçok dövmesinin yaralarını gizlemek için olduğunu öğrendikten sonra, ben de bir tane yaptırmak için aşırı hevesli olmuştum. Ama Vlad o zamanlar pek sıcak bakmamış, benimde hiçbir şey istemediğini söylemişti.

Fikrini ne değiştirdi merak ediyorum.

"Neden şimdi?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Dövme yaptırmaktan çok mutluyum, ama aynı zamanda fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğunu da bilmek istiyorum.

Başlangıçta dövme yaptırmama konusunda oldukça kararlıydı.

"Çünkü bunu istiyorsun," diye söze başladı, kelimelerini dikkatle seçerek, "ve çünkü o yerle ilgili kötü anıların olmasını istemiyorum - bir daha asla."

Yüzümde aptalca bir sırıtış belirmeden önce bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Yanaklarını ellerimle kavrayıp öpmek için ona yaklaşıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Gözleri sevinçle parlıyor ve ekipmanı hazırlamaya başlarken lotoyu kazanmış gibi görünüyor.

Onu eğlenerek izliyorum, onu mutlu etmek için ne kadar az şey gerektiğini görünce bir kez daha şaşıyorum. Ve onun kaygısız gülümsemesine bakarken, onun mutluluğunun her zaman *beni* mutlu etmeye bağlı olduğunu fark ediyorum.

Ne zaman beni memnun edecek bir şey yapsa Kendinden de memnun ve bunun farkına varmak beni daha da ısıtıyor.

Kendimi tutamayıp uzanıyorum ve avucumu yanağına yerleştiriyorum. O görünüyor irkildim, ama hemen hediyeler Ben Avucumun ortasına bir öpücük yerleştirirken muhteşem bir gülümseme. "Bana karşı çok iyisin, Vlad." Ona söylüyorum, geri savaşıyorum Gözyaşları.

Onunla ve bana davranış biçimiyle ilgili sonsuz derecede özel bir şey var, sevgisi sınırsız.

"Hayır, sen bana karşı iyisin Sisi," diye yanıtlıyor elimi yüzüne yaklaştırarak. "Beni en çok sen mutlu ediyorsun," diyor basitçe.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve karnımın alt kısmında bir karıncalanma hissediyorum.

Kelebekler. Midemde kelebekler uçuşuyor.

Onun varlığı başımı döndürüyor, o yanımdayken bedenim artık bana ait değil.

"Bunu düşünmene bayıldım," diye ekliyorum dövme tabancasını denediğini gördüğümde, "ama dövme yapmayı biliyor musun?"

Jesti hoş olabilir ama sanatsal becerisini merak ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, bir kez bile bu konuda bir tutkusu olduğundan ya da daha iyisi bir yeteneğinden bahsetmemiştir.

Duruyor, gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Dudaklarını bükerek bir an sessiz kalıyor ve ben neredeyse yüksek sesle inliyorum.

"Nasıl dövme yapılacağını bilmiyorum," diye cevap veriyor, yüzünde mahcup bir gülümsemeyle.

"Vlad!" Gözlerim irileşiyor ve ona şakacı bir şekilde vuruyorum. "Sadece tenime bir şeyler karalamayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu çok mu kötü olurdu?" Omuz silkiyor ve benim ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalıyor. Skandala mı uğrayacağımı yoksa ondan etkileneceğimi mi bilemiyorum. Elbette, önemli olan düşünce, ama gerçekten bunu yapmasına izin vermeyi düşünüyor muyum?

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sakin ol," diyerek elimi tutuyor ve kendi eliyle sıkıca kavlıyor. "Yıllar boyunca kendi dövmelerimle ilgili yeterince deneyimim oldu. Sence bunları kim doldurdu ya da bazı tasarımları kim devam ettirdi?" Gömleğini aşağı yukarı yırtarak birkaç tasarımı işaret ediyor.

"Bakın, bunu ben yaptım" diye gururla ilan ediyor.

Şekilleri seçebilmek için gözlerimi kısıyorum ve takdirle başımı sallıyorum.

"Çizim konusunda yetenekli olduğunu fark etmemiştim," diye yorum yapıyorum göğsündeki karmaşık şekilleri izlerken. "Bekle," diyorum, parmağım göğsündeki üçgenin üstünde. "Bunu sen mi ekledin?" Soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Arada sırada tasarımları değiştirmeyi severim. Ama ilk defa orijinal takımın anlamını değiştirdim."

"Bayıldım," diyorum ona içtenlikle.

"Şimdi ne istediğinizi görelim." Potansiyel tasarımları ve konseptleri gözden geçirmeye başladığımızda coşkusu bulaşıcı.

"Şuradaki çarmıhta bir tane istiyorum," göğsümün üstündeki çirkin yarayı gösteriyorum, "ve bir tane de burada," elimi boynuma, aylar önce bana verdiği yaraya götürüyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, derin derin yutkunurken gözleri o noktaya odaklanıyor.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diliyor, gözleri kapalı, yüzünde saf bir ıstırap ifadesi. "Bunu telafi edebileceğimi hiç sanmıyorum... ya da herhangi bir şeyi." İç çekiyor, benden başka her yere bakarken yüz hatları kederli.

"Vlad," diye başını kaldırıyorum, "hayatımıza devam etmeliyiz. Artık buradayız ve bu olay sayesinde birlikte daha güçlüyüz. Lütfen bununla kendine işkence etmeyi bırak. Sana söyledim." Gözlerimdeki samimiyeti görmesini isteyerek derin bir nefes alıyorum. "Seni affediyorum."

"Teşekkür ederim," diyor ciddiyetle ve ben de ona bir gülümseme hediye ediyorum. "İşte," diye boynumu işaret ediyorum, "V istiyorum."

Gözleri hemen açıldı. Şaşkınlıkla, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

"Yani..." diye devam ediyor, şaşkınlıkla ve yaşadığım sürece yüzündeki ifadeyi unutacağımı sanmıyorum. Yüzündeki kuşku bana, kendisini gözyaşlarına layık görmediği zamanı hatırlatıyor.

"Burada bir hançer istiyorum," parmağını tutuyorum, ucu tenime değiyor ve ona aklımdakini gösteriyorum, "ve bıçağın ucundan başlayan bir çizgi daha, burada." Parmağını V şeklinde hareket ettiriyorum.

Konuşmuyor, hâlâ saygıyla bana bakıyor, bakışları boynumun dibindeki küçük yara izine sabitlenmiş.

"Ve bıçaktan kırmızı bir kan damlası düşmesini istiyorum," diye devam ediyorum, parmağının köprücük kemiğime kadar inmesine izin vererek. "Çünkü ilişkimiz kanla dövüldü, kanla sınandı ve kanla güçlendi," diye hatırlatıyorum ona.

Yollarımız kan yüzünden kesişmiş ve ilişkimiz kan yüzünden yok olmuştu. Ama kanla birbirimizi yeniden bulmuştuk ve her şeyi paylaşmıştık.

kendimizden küçük bir parça - her günah ve her suç.

"Sisi..." diye söze başladı, sanki hâlâ inanamıyormuş gibi başını bana doğru salladı.

"Seni yanımda istiyorum. Her zaman."

"Dileğin benim için emirdir, Sisi," diye cevap veriyor, sesi duygu yüklü.

Bir tüp anestezi kremi açarak cildime nazikçe uyguluyor, dikkati tamamen kremi eşit şekilde yaymaya odaklanmış durumda.

Temizledikten sonra kalemle hızlı bir taslak hazırlıyor ve tasarımı kontrol etmem için bana bir ayna veriyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum çizimin tamamını görmek için boynumu eğdiğimde. Yara izi artık altında görünmüyor.

Hatta hançere bazı karmaşık detaylar ekleyerek eski bir kalıntı gibi görünmesini sağlamıştır. Kabzası bıçaktan daha kalındır, yuvarlak bir köşeye sonlanır ve mücevherle kaplanmış.

"Yakut," diyor mücevheri incelediğimi görünce. "Kan gibi kırmızı. Kan gibi değerli. Ve senin gibi güzel." Ve aynı şekilde işine geri döndü, tekrar boynuma odaklandı. As Eğero yapmadı sadece erimiş benim kalp ile a tek Cümle.

"Acırsa söyle," diye fısıldıyor dövme tabancasını derime yaklaştırıp yaptığı taslağın izini sürerken.

Hiç acıtmıyor. Bir gıdıklanma hissi gibi, sadece tenimin üzerinde kaydığını hissediyorum, nefesi tam kulak mememe geldiğinde sıcak, tepki olarak kalçalarımı sıkımda neden oluyor.

Nasıl oluyor da *her* sıradan eylemi bu kadar ateşli hale getiriyor? Boynuma konsantre olması gerektiğini bilsem bile kendime engel olamıyorum.

Onun yerine gözlerim mürekkepli kaslarının genişliğine, kollarının esnemesine, belirgin göğüs kaslarına ve...

Bakışlarım çakıllı karnına doğru inerken yutkunuyorum, ona dokunma dürtüsü neredeyse dayanılmaz.

"Bitti," diyor ve ben neredeyse sandalyemde sarsılıyorum. Ondan *başka* hiçbir şeye dikkatimi vermiyordum. Dövme büyük olmamasına rağmen bu kadar çabuk bitirmesine şaşırdım.

Son ürünü incelemem için aynayı tekrar bana vermeden önce bölgeyi temizliyor. Hançer merkezde yer alsa da V net bir şekilde tanımlanmış ve gözü hemen ona çekiyor.

Kan ve yakut için koyu kırmızıyı seçmişti ve damlaların yakuttan bıçağa ve köprücük kemiğime doğru düştüğünü gördüğümde etkilenmeden edemedim.

"Bu inanılmaz," diye nefes alıyorum ve döndüğümde onun yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. "Ne oldu?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Cehennem kızı... baş harflerimi teninde görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diyor eli dövmenin üzerinde gezinirken.

Aklıma çılgınca bir fikir geliyor ve iyice düşünmeden ağzımdan geçiriyorum.

"Sana da bir tane vereyim. Eşleşen dövmeler. A alabilirsin." Vücudunda mürekkeple kaplı olmayan birkaç bölgeden biri olan boynunu gösteriyorum.

"Üzerime mi çizeceksin?" diye soruyor, sanki buna inanamıyormuş gibi. Başımı sallıyorum ve yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Yap şunu!" Dönüyor ve bana boynunun yan tarafını veriyor - benim tasarımıyı yaptığı aynı bölge - hızlıca dövme yapmanın temellerini anlatıyor.

Bir dakika bile geçmeden dövme tabancasını elime aldım, parmaklarımın titremesini engellemek için elimden geleni yaparken ucu onun tenine değiyordu.

Bunu bu kadar kolay kabul ettiğine inanamıyorum, özellikle de giysilerinden belli olmasın diye boynunu mürekkepten arındırdığını bildiğim için. Çizdiğim baş harfle, görünecek ve kime ait olduğunu herkese gösterecek.

Bu da içimi ürpertiyor.

Harfî doğru yazmaya odaklanıyorum, standart bir A yerine el yazısı bir A yapıyorum. Harfin ortasından geçerken, kendi tasarımıma öykünmek için yere düşen bir damla kan ekliyorum. Onun beceri seviyesine yakın olmasa da, harf temiz ve basit. Son bir vuruş ekledikten sonra arkama yaslanıp çalışmamı inceliyorum.

"Bence güzel," diyorum ona gururla.

Aynayı alıp inceliyor ve yüzünde saygılı bir gülümseme belirliyor.

"Teşekkür ederim," diyor gözlerini ondan alamayarak. "Artık sen de hep yanımda olabilirsin."

Bir sonraki dövmeye geçmemiz biraz zaman alıyor, çünkü Vlad yeni mürekkep parçasına oldukça aşık görünüyor, aynayı kapıp birkaç dakikada bir ona bakıyor.

"Orada ne istediğini düşündün mü?" diye soruyor sonunda aynayı bir kenara bıraktığında.

"Evet," dedim.

Bana en kötü kâbuslarımı hatırlatan o iğrenç haçın yerine ne koymak istediğimi düşünmek için *uzun* zamanım oldu.

Başlangıçta, sadece gitmesini diledim. Ancak zamanla, bunun hala ateşin içinden geçtiğimi ve hayatta kaldığımı kanıtlayan bir iz olduğunu fark ettim.

Bir kalem ve bir kağıt alarak, haçın nasıl farklı bir tasarıma dönüştürülmesini istediğimi ona göstermeye başladım.

Derimin derinliklerine gömülü olan yara izi oldukça sertti ve hiçbir zaman düzgün bir şekilde iyileşmediği için kenarları koyu pembe renkteydi. Aylar boyunca bana verdiği acıyı düşünmek bile Sacre Coeur'e ve orada katlanmak zorunda kaldığım her şeye duyduğum öfkeyi tazeliyor.

"Bu harika, cehennem kızı," diye konuşuyor Vlad sonunda ben bitirdiğimde. "Ve savunduğun her şeyi temsil ediyor."

Başımı sallıyorum, anladığına memnun oluyorum.

Tüm detayları gözden geçirdikten sonra, görüntüyü derime çizerek başlıyor. Kısa süre sonra dövme tabancasını eline alıyor ve kalıcı mürekkebi derime kazımaya başlıyor.

Bu daha karmaşıktır ve her şeyi doğru yapmak iki kat daha uzun sürer.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, silahını indirip aynayı bana uzatırken sesi umutlu.

Onu alarak çalışmalarını incelemeye başladım, hassasiyet seviyesi karşısında hemen hayranlık duydum.

"Bu işte gerçekten iyisin." Onu övüyorum ve yemin ederim yanaklarında en ufak bir kızarıklık fark ediyorum.

Kendi kendime gülümseyerek aynaya bakmaya devam ediyorum. Kazığa bağlanıp yakılan bir kadını mükemmel bir şekilde resmetmiş, haçın gövdesi kadını tutsak eden tahta görevi görüyor, elleri ve ayakları bağlı, ağzı tıkalı. Kadın yavaş yavaş ölüme yenik düşerken küçük alevler kazığı sarıyor. Yine de, cezalandırılmasının kendi suçu olmadığını bilerek, idamını cesaretle karşılarken gözlerini kırpmadan bakıyor. Sadece içinde yaşadığı dünya bu farklılıkları kabul etmiyor.

Şeytanın işaretini taşıyor ve hayatı boyunca bunun için dışlandı, herkes onun hatası olmayan bir şey için onu mahkum etmeye çalıştı.

Ama sonunda, hayatının sona ereceğini bilse bile, ilkeleri ve fikirleri uğruna ölmeyi tercih etti, çenesi dik, inançları sarsılmazdı. Başkalarının inançlarına uyum sağlamak için değişmeyi bir kez bile düşünmedi - asla kolay yolu seçmedi.

Ve bir anda kendimi çizimin içinde buldum. Hayatım boyunca belli bir şekilde olmaya şartlandırılmışım, diğer insanların kalıplarına uymadığım anı kınadım.

Ama dövmeye bakarken -cildimde evini yapan kalıcı çizim-yaptığım tüm seçimlerden mutlu olmaktan kendimi alamıyorum.

Evet, farklı olduğum için acı çektim. Ama ben uyum sağlamadım. Kendime sadık kaldım ve ödüllendirildim.

tüm çile için.

Aynayı yere bırakıp bakışlarımı ona, yani ödülüne yöneltiyorum.

Çünkü gerçek benliğime tutunmasaydım bu noktaya asla ulaşamazdım. O rahibelerin beni itaate zorlamasına izin vermeseydim. Kötü kızların özümü yok etmesine izin vermeseydim. Ve bu yüzden buradayım.

Onunla birlikte.

İkimizin de kendine has özellikleri var, ikisi de birbirine uyuyor ve birbirini tamamlıyor. Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorum, varlıklarımız birbiriyle titreşiyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar gelmeye başlamıştı bile.

Yıllardır hissettiğim şeyi tam olarak göstermeyi başardı.

"Sen mükemmelsin, cehennem kızı." Bana yaklaşıyor, başparmağını çenemin altına koyarak gözlerinin içine bakmamı istiyor. "Sen tanıdığım en cesur, en harika kadınsın. Ve bu yüzden, beni affettiğin için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum," diyor, ağzı yanağıma iniyor, dili bir damla gözyaşımı yalamak için dışarı kayıyor.

"Prensiplerine ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduğunu biliyorum. Ve beni affetmenin sana neye mal olduğunu da biliyorum." Devam ediyor, diğer yanağına geçiyor ve hareketi tekrarlayarak tüm gözyaşlarımı yutuyor. "Bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum, bana sevgiyle, kederle ve daha fazla sevgiyle bakarken yüz hatlarındaki tahribatı fark ediyorum.

Adoration.

Buna hayranlık demek daha uygun olabilir. Bensiz asla dayanamayacağını *bildiğim* gibi. *Benim* onsuz asla dayanamayacağımı bildiğim gibi.

Ve aniden geçmişimle barışıyorum. Her şeyin beni yıkmak için *değil*, güçlendirmek için olduğunu fark ettiğimde tüm kızgınlık kalbime yerleşiyor.

Beni onun için yeterince güçlü yap.

"Vlad, gerçekten de romantik biri gibi konuşuyorsun." Onu şakacı bir şekilde dürtüyorum, biraz da duygularıma yenik düşerek.

"Elbette." Gülümsüyor, yüzündeki gerginlik gitmiş. "Romantizmi yeni dinim olarak benimsiyorum, sen de onun tanrıçası olacaksın."

Geveze dili beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"Öyle mi?" Parmağımı göğsünde gezdirerek soruyorum, dokunuşumu karşılayan sert kas duvarına bir kez daha hayret ediyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor, sesi dolgun ve boğuk. "Sana tapacağım," diye başlıyor ve nabzım hızlanıyor, "Üzerinde yürüdüğün zemini öpeceğim." Nefesim boğazımda düğümleniyor, sözleri beni etkilemeye başlıyor, oda aniden çok sıcak oluyor. "Hizmetçin olacağım, şamar oğlanın, ne olmamı istersen," diye devam ediyor ve gözlerim kapanıyor, derin sesi duyularımı okşuyor ve beni titretiyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, onu çok yakın ama bir o kadar da uzak hissederek, "argümanların oldukça ikna edici," demeyi başarıyorum, "sanırım yanımda olmana izin verebilirim," diye arsızca ekliyorum ve o da sırtıyor. "Ama ben senin *benim* Tanrım olduğunu sanıyordum." Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hâlâ öyleyim." Bana göz kırpmıyor, çarpık gülümsemesinden baştan çıkarıcı bir kibir damlıyor, gamzesi belirgin ve öpülmek için yalvarıyor. "Ama tanrıçası olmayan bir tanrı nedir ki? Birlikte hükmediyoruz, cehennem kızı." Eli yüzüme geliyor, beni duvara yaslarken başparmağı dudaklarıma değiyor.

"Unutma, Sisi olmadan Vlad olmaz." Niyetli bakışları üzerimde, gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü kaçırmıyorum, tüm vücudu beni baştan çıkarmaya hazır.

Bir kolunu belime doladı, beni zahmetsizce kollarının arasına aldı, bacaklarım beline dolandı.

"Ve Vlad olmadan Sisi olmaz," diye cümleyi tamamliyorum, ağzı ayak parmaklarımı yakan yakıcı bir öpücükle benimkini kapıyor.

heyecanla kıvrılıyordu.

Ona tutunarak, bana bir bütünün ne kadar yarısı olduğumuzu göstermesine izin verdim - her zaman tamamlanmak için diğerine ihtiyacımız var.

SISI

"T "diye emrediyor, arkamda d u r u r k e n sesi
sertleşiyor, gözleri keskin bir şekilde vücudumun şeklini
Yu değerlendiriyor.

mr
uk.

"İşte böyle," diyerek yaklaşıyor. Önü önüme denk geliyor,
elini yumruğumun üzerine sararak onu cüceleştiriyor.

Dev ellerinin benimkileri yuttuğunu ilk kez fark
etmiyorum.

Parmaklarımı dikkatle daha sıkı bir yumruk haline
getiriyor, benim duruşumu da düzenlerken ayakları
benimkilere çarpıyor.

Ayaklarımı birbirinden ayırırken hafifçe sallanıyorum,
pozisyonum şimdi onunkine benziyor.

"Biri bir şeye kalkıştığında," diye fısıldıyor, sesi derin ve
ciddi, "önce tekmeleyeceksin, soruları sonra soracaksın. Ya da
daha iyisi," dudaklarında bir gülümseme hissediyorum, "önce
öldür, sorular sor... asla," kıkırdıyor ve kendi dudaklarım
seğiriyor.

"Hadi ama, daha iyi olduğumu biliyorsun," diye hafifçe
yakınıyorum, kirpiklerimi ona fırlatmak için başımı yarım
çeviriyorum. Bu hareket onu şaşırtıyor, bunu yapacağını
biliyordum, gözleri zavallı flört girişimlerimi zonluyor.

Yine de, onu tamamen büyülemeye yetiyor, zorla
yutkunurken adem elması yukarı aşağı sallanıyor, göz
bebekleri büyüyor.

Gardının düştüğü milisaniyeden yararlanarak gömleğine tutunuyorum, ellerimi ve bacaklarımı bana öğrettiği şekilde konumlandırarak kendimden çok daha fazla ağırlığı dengeliyorum. Kavrayışım sağlam, tüm gücümü onu hareket ettirmeye harcıyorum.

Kaya gibi ağır ve sarsılmaz. Tekniğim kusursuz olsa da ona üstünlük sağlayamayacağımı görebiliyorum. Zayıf noktasını kullanarak bile - kirpiklerimi ona savurarak.

Vücudunun gevşemesine izin vermeden önce ağzının köşesinin yukarı kalktığını fark ettiğimde anlık bir tepki veriyor. Ne yaptığımın farkına bile varmadan onu tekmeleyerek yere düşürüyorum, vücudu zahmetsizce -şüpheli bir şekilde zahmetsizce- düşüyor.

Hatta Vlad, sırtı sert zemine çarptığında acıdan şikâyet edecek kadar küstahlaşıyor.

Sadece beni memnun etmek için yaptığını bildiğimden ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tekrar." Kollarımı önümde kavuşturarak onu dövüş pozisyonuna geçmeye çağırıyorum.

Neredeyse en başından beri bana nasıl dövüşüleceğini öğretmek için ısrar ediyor, kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilirse çok daha rahat hissedeceğini söylüyordu.

New York'ta bazı temel eğitimler almıştık ama buraya geldiğimizden beri eğitim programında daha katı davranıyor, bana atış, bıçakla dövüş ve yumrukla dövüş dersleri veriyordu.

Tüm bodrumun özel yapım olduğunu söylerken şaka yapmıyor olması beni çok şaşırttı. Hedeflerimi vurmada ustalaşmamı sağlayacak her şeyle donatılmış bir atış poligonu var, ama aynı zamanda biri bıçaklar için özel olarak tasarlanmış, diğeri de spor salonuna benzeyen birkaç eğitim odası da var.

Bodrumun büyüklüğü beni şaşkına çevirmişti ama Vlad bodrumu sadece evin altında değil, bahçelerin altında da genişlettiğini anlattı. Aslında New York'taki kendi yeraltı sığınağını taklit ediyor.

Bazen bu beni duraksatıyor ve bildiği tek şeyin bu olup olmadığını merak etmeme neden oluyor - yeraltında ve insanlardan uzakta yaşamak.

Kesinlikle, çimento tabakasının altında daha rahat görünüyor.

"Bana kırılğanmışım gibi davranmayı bırak," diyorum ona. Beni ne kadar eğitmek isterse istesin, kendini tutmaktan alıkoyamıyor.

"Kırılğan değilsin," diyor ayağa kalkarken. "Sen kırılğan değilsin, Sisi." Beni kendine çekerken eliyle yanağımı okşuyor. "Ama ben bir vahşiyim ve gücümü biliyorum. Bu yüzden sana karşı dikkatli olmamam mümkün değil."

Ona gözlerimi deviriyorum, denemediği için biraz sinirleniyorum. daha zor, ama nereden geldiğini anlıyorum.

"Peki," diye homurdanıyorum, bir adım geri çekilip tekrar dövüş pozisyonu alıyorum.

Bana bazı savuşturma hareketlerini ve yakalanmaktan nasıl kurtulacağımı öğrettiği birkaç raunt daha yaptıktan sonra ağırlık kaldırma yoluyla gücümü artırmaya odaklanıyoruz.

Bir seti bitirdiğimde "Harika gidiyorsun," diye övüyor, kollarım zaten ağrıyor.

"Kötü bir öğretmen değilsin." Omuz silkiyorum, uzattığı havluyu alıp yüzümdeki ve vücudumdaki teri siliyorum.

Vlad her şeyi düşünmüştü ve bana çoğu yoga pantolonu ve spor sütyeninden oluşan bir spor kıyafeti seti almıştı ki geriye dönüp baktığımda bunun pek de iyi bir karar olmadığını görüyordum.

Egzersiz yaparken gözlerini göğüslerimden zar zor ayırdığında değil. Ya da çömeldiğimde kıcıma baktığını biliyorum.

Onu biraz kızdırmak için yolumdan bile çıkmış olabilirim, baktığını bildiğim halde bakmıyormuş gibi yaparak kıcımla esnetebilir ya da göğüslerimi zıplatabilirim.

Tepki anında gelir ve hemen yakalanır. O değil sadece bir ile ihanet eden kıyafetleri, ve onun

eşofmanları ne kadar etkilendiğini gizlemek için çok az şey yapıyor.

Saatler süren eğitimin ardından nihayet günü bitiriyor, akşam yemeği için şehre gitmeden önce hızlıca duş alıyoruz.

Garson bize yemeklerimizi getirirken "Yarın bıçak yapıyoruz" diye konuşuyor.

"Evet," diye haykırıyorum, yumruğumu havaya kaldırarak.

Her günü hesaba katarak benim için sıkı bir program yapmıştı. Her nasılsa, odak noktamın gücümü arttırmak ve göğüs göğüse dövüşmeyi öğrenmek olması gerektiğine karar vermişti. Bu yüzden sadece bir günü bıçaklara, bir günü de atışa ayırmıştı.

"Bir silah her zaman elinden alınabilir," derdi ne zaman bu konuda suratımı assam. Bıçaklara karşı bir yakınlık geliştirdiğimi biliyor - muhtemelen onun yüzünden. Yine de inancında bir değişiklik olmadı.

Vlad'ın dudakları benim heyecanım karşısında gülümsüyor ve ben de onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum, yeni duş almış ve şık bir takım elbise giymiş. Tamamen siyah giyinmiş olması çarpıcı yüz hatlarını daha da vurguluyor.

Saçları daha uzun, ona iltifat ettiğimden beri kesmeyi reddediyor. Ve bu hoşuma gidiyor. Onu daha genç ve kaygısız gösteriyor. Özellikle de saçlarının ucundaki kıvrılma şekli, ona karışık bir görünüm veriyor.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diyor aniden, konunun değişmesiyle beni şaşırtarak. Gözleri bana sabitlenmiş ve sanki bakışlarıyla beni yutuyor.

Onun incelemesi karşısında yanaklarım kızarıyor.

Beni akşam yemeğine çıkarmayı planladığını söylediğinde, görünüşüm için biraz çaba göstermeye çalışmışım.

Makyaj ve giyinme konusunda çok fazla pratiğim olmadığından, bazı fikirler için hızlıca internette arama yaptım. Biraz göz kalemi ve rimel sürmenin yanı sıra solgun saçlarımla kontrast oluşturması için kırmızımsı bir ruj sürmeyi başarmışım.

Ben de dantelli, kirli beyaz bir elbise seçmiştim, çok uzun değildi ama çok kısa da değildi çünkü Vlad çok fazla ten görünüyorsa evden çıkmama izin vermemekte çok kararlıydı.

"Şair olmalıydın, katil değil" diye karşılık veriyorum, limonata bardağımı yaklaştırıp dudaklarımı pipetin etrafına yerleştirerek.

"İkisi birden olamaz mıyım?" Tek kaşını kaldırıyor. "Yine de insanları sözlerimle öldürebildiğimi hayal edin," diyor düşünceli bir şekilde ve birini şahsen öldürmekle vekaleten öldürmenin yararları hakkında derinlemesine konuşuyor.

"Death Note diye bir manga var" diye söze başlıyor ve bunun bir Japon çizgi romanı olduğunu açıklıyor, "kahramanı bir defter ediniyor ve deftere birinin adını yazdığı anda o kişi hemen ölüyor."

"Sen de bunlardan bir tane ister misin?" Biraz eğlenerek soruyorum. Yine de, Death Note'taki olayları heyecanla anlatırken, kendimi hikayeye ve hikayenin kıvrımlarına yatırım yaparken buluyorum. Kesinlikle, Vlad gibi ineklerin ineği olabilecek biri için cazibesini görebiliyorum.

"Bilmiyorum. Hedeflerime bağlı olarak değişir," diye ekliyor biraz düşündükten sonra. "Eğer amacım dünya hakimiyeti ise, o zaman bir ölüm notu kesinlikle çıplak ellerimden daha faydalı olacaktır. Özellikle de geride bırakılan kanıtlar söz konusu olduğunda, çünkü adli tıp bilimi gelişiyor ve teknoloji en küçük miktardaki iz kanıtlara karşı her zamankinden daha hassas."

"Ama sen bunu istemiyorsun," diyorum kendimden emin bir şekilde, çünkü onu tanıyorum. Asla dünya egemenliğini tercih etmez çünkü bu onun için çok sıkıcı olur. Belki bir gün bundan zevk alırdı ama ondan sonra her zamanki cinayet ve kargaşa rutinine dönmek isterdi.

"Dudakları geniş bir gülümsemeye aralanıyor, beyaz dişleri loş restoranda parlıyor ve onu olduğu gibi yırtıcı bir hayvan gibi gösteriyor.

"Dünya hakimiyeti zayıflar içindir," diye ekliyor. "Ben işleri kendi yöntemimle halletmeyi tercih ederim." Kollarını masanın üzerine koyarak parmak eklemlerini kırıyor.

Gözlerim kollarındaki şişkin damarlara, iri ellerinin bir adamın hayatını hiç denemeden söndürebilmesine takılıyor.

"Döngünün içinde olmayı seviyor olabilirim ama nadiren etkileşimde bulunurum." "Çünkü *senin* için güç sayılarda değil," diye not ediyorum, "ama bilgide."

"Aynen öyle." Sırıttıyor. "Beni iyi tanıyorsun, cehennem kızı," diyor ve ben omuz silkiyorum.

"Seni inceliyordum. Ne de olsa." Öne doğru eğilip göğüslerimi dışarı çıkarıyorum, gözleri hemen göğüs dekolteme kayıyor. "Bildiğin şeytan bilmediğin şeytandan iyidir."

"Senin için ben bu muyum, cehennem kızı? Bildiğin şeytan mı?" Yaklaşıyor ve masanın karşı taraflarında olmamıza rağmen o kadar yakınız ki neredeyse yüzlerimiz birbirine değecek.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, biraz düşünmesine izin veriyorum.

"Sen bilmek istediğim *tek* şey şeytan."

"İyi," diye nefes alıyor, gözleri bana öyle bir odaklanıyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Aksi takdirde fikrini değiştirmek zorunda kalabilirdim," diye geveliyor ve bir an için aklında ne olduğunu hayal edebiliyorum. Kendimi masanın üzerine serilmiş, onun da fikrimi değiştirmek için var *gücüyle* çalıştığını gördüğümde bakışları beni esir alıyor.

"Yemeğinizi beğendiniz mi?" Garsonun sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor, her şeyin izini nasıl kaybettiğime dair gözlerim açılıyor.

Vlad eğlenerek beni izliyor, kırmızı şarap kadehini çeviriyor.

"Bu harika. Teşekkür ederim," diyor garsona, sesinden saf bir çekicilik damlıyor.

Garson gitmeden önce bir şeyler mırıldanırken dikkatimi bile vermiyorum. Hâlâ *ona* odaklanmış durumdayım,

ve kalbimin delicesine hızlı atması.

"Biliyor musun," diye başlıyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme, "hükmetmek istediğim başka bir şey daha *var*," diyor imalı bir şekilde ve ben bacak bacak üstüne atıyorum, kalçalarımın arasında nem birikmeye başlamış bile.

"Öyle mi?" Neredeyse nefes nefese soruyorum.

Yemeğimize neredeyse hiç dokunmadığımızı fark ettim. Sohbeta dalmış, orada olduğunu unutmuştuk. Ve özellikle şimdi, bana *beni* yiyecekmiş gibi baktığında, hiç iştahım kalmıyor.

En azından yemek için değil.

"Ama bunun için deftere ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi?" Ayakkabımın tekini silkeleyerek bacağımı masanın altından ona doğru kaldırıyorum, ayağım yavaşça kasıklarına doğru ilerlemeden önce kalçasına değiyor, benim onun için olduğum gibi onun da benim için sert ve hazır olduğunu hissediyorum.

Ayak parmaklarımı boyuna sürdüğümde bir iniltiyi bastırıyor.

"Sadece bunlara ihtiyacım var," diyerek ellerini kaldırıp bana gösteriyor ve masanın altından gizlice geçirip ayağımı yakalayarak hafifçe okşuyor.

Ayağımı alıp tam sikinin üstüne yerleştirmeden önce yavaşça masaj yaparken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Vlad," diye yarı inliyorum, içimde sabırsızlık büyüyor.

Ayağımı ondan çekerek, ayağa kalkmadan önce hızla ayakkabımı giydim.

"Ben tuvalete gidiyorum," diyorum, biraz fazla ani bir şekilde. Ama masadan iki adım uzaklaştığımda ona bakmak için dönüyorum, gözleri kıçımda.

Dudaklarımda cüretkâr bir gülümseme beliriyor, bir parmağımla ona işaret veriyorum. Sonra da tuvalete gidiyorum.

İçeri dalıp kapıyı *k a p a t ı p* kilitlediğinde zar zor içeri giriyorum.

Bir adım attı ve beni lavaboya yasladı, pantolonunun fermuarını hızla indirirken sırtım onun önüne dönüktü. Elbiseyi kabaca kırımın üzerinden kaldırarak beni lavabonun üzerine eğdi. Bir eli saçlarımda, diğeri kalçamda, bana hızla giriyor, neredeyse oracıkta boşalmama neden olan acımasız bir itiş.

"Kendine engel olamıyorsun," diye homurdanıyor, hareketleri hızlanıyor, siki şimşek hızıyla içime girip çıkıyor. "*Her* lanet saniyede beni baştan çıkarmalısın." Kendini vahşice vücuduma bastırarak devam ediyor. Eli saçlarımdan boğazıma doğru ilerliyor, beni kendisine yaklaştıırken hafifçe sıkıyor.

"Kendine bir bak," diyerek aynaya bakmamı istiyor, bizi birbirimize dolanmış, yanaklarımız kızarmış, sıcak nefeslerimiz camı buğulandırmış halde görüyorum. Ağzımdan bir inilti çıkıyor ama başparmağını içeri sokarak sesi engelliyor.

"Bak beni nasıl delirtiyorsun..." diye konuşuyor, nefesi yanağımda. "O kadar kontrolden çıkmışsın ki," diye devam ediyor, her kelimesi vahşi hamlelerini vurguluyor, "tamamen delirmişsin."

İstilasından başka hiçbir şeyin farkında değilim, boşalırken onun adını haykırmamak için kendimi zor tutuyorum ama başaramıyorum, duvarlarım onun etrafını sarıyor ve beni dölleriyle doldururken adımı haykırmasına neden oluyor.

"Benim lanet olası baştan çıkarıcım," diye yanağıma doğru konuşuyor, zahmetli de olsa kısa süren bu hareketten dolayı ter tenimize yapışıyor.

Ancak masamıza döndüğümüzde nihayet yemeğimize dalıyoruz, iştahımız geri gelmiş gibi görünüyor.

SISI

T Bıçak elimden kolayca kayıyor, hedefin ortasına ulaşmadan önce havada dönüyor.

"Fena değil." Bana başını salladı.

Bıçakları fırlatışımı izlerken sırtını duvara yaslıyor, kurnaz gözleri her şeyi analiz ediyor - duruşumdan nefesime ve bıçağı nasıl tuttuğuma kadar, her şey için göstergeleri var.

Vlad bazen zorba bir dev olabilir ama harika bir öğretmendir. Bunun kanıtı da kısa sürede gösterdiğim çılgınca ilerleme.

Önceden bıçağı keskin tarafı öne gelecek şekilde hedefe saplamakta bile zorlanırken, şimdi zahmetsizce fırlatabiliyor ve az çok hedefi vurabiliyorum.

Önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum. Kesinlikle, bu konuda ondan daha yetkin biri olduğunu sanmıyorum.

Adımlarını bana doğru atıyor, yanındaki çantayı kapıp ayaklarımın dibine fırlatıyor.

"Hızlı ilerliyorsun, cehennem kızı. Bıçakları değiştirmenin zamanı geldi," diye şaka yapıyor ve çantayı açarak farklı şekil ve boyutlarda daha fazla bıçak ortaya çıkarıyor.

"Basit bıçakları nasıl fırlatacağını öğrendin, ama biraz hançer denemeye ne dersin?" Kendini yere bırakıyor,

Çantayı karıştırıyorum.

Merakla ben de oturuyorum, bıçakları çıkarıp yerde düzenlerken dikkatle izliyorum, her birini işaret edip bana hakkında bir şeyler anlatıyor.

"Benim tercih ettiğim bıçakların ne olduğunu biliyorsun." Savaşta her zaman kullandığı kavisli bıçakları, shashkaları işaret ediyor. "Bunlar sadece yakın dövüş içindir, bıçağın kavisi hareketi kontrol etmeyi ve birinin boğazını kesmeyi kolaylaştırır," diye açıklıyor ve bir shashkas alıp bana nasıl kullanılacağını gösteriyor.

"Her zaman boğazı hedef al ve savaş hemen bitsin," diyor gözlerini benimkilere dikerek. Yaramaz bir parıltı ve ben daha gözümü kırpmadan bıçağı boğazıma dayıyor.

Gerçekten de, içbükey kısmı boynuma tam oturuyor gibi görünüyor ve hafifçe hareket ettirerek, gerektiğinde deriyi delmenin ne kadar kolay olduğunu bana gösteriyor.

"Gördün mü, çocuk oyuncağı." Sırıttırıyor ve bir sonrakine geçmeden önce shashka'yı fırlatıp atıyor.

Bana dünyanın dört bir yanından bıçakları tanıtıyor ve her biri hakkında kısa bilgiler veriyor.

"Japon bıçaklarını da severim." Kalın, üçgen bir bıçağı ve yuvarlatılmış çukur bir köşeyle biten daha küçük bir kabzası olan bir bıçak aldı. "Bu bir kunai ve bunu kullanmayı daha kolay bulabilirsin." Bıçağı elime tutuşturarak şekline ve ağırlığına alışmamı sağlıyor.

"Bu daha rahat," diye kabul ediyorum.

Normal bıçaklar kadar uzun değil, yuvarlak ucu tutmayı kolaylaştırıyor.

"Bunu izle." Sırtarak beş kunai toplar. Birini elinde tutarken, diğerlerini parmaklarına doluyor.

Ayağa kalkıp, hedefe zar zor odaklanırken, onları teker teker öyle bir hız ve kolaylıkla fırlatıyor ki, kaçırmamak için kendimi göz kırpmamaya *zorlamam* gerekiyor.

Bakışlarım hedefe yöneldiğinde "Vay canına," diye fısıldıyorum. Beşi de aynı yerde toplanmış, uçları birbirinden milimetrelerce uzakta, sanki üstünlük için savaşıyorlar.

Ayağa kalkmama yardım ederken "Pratik yapmak en iyisidir" diyor.

Bıçakları geri toplayarak duruşumu düzeltiyor ve parmaklarımı kunayların kabzasına dikkatlice sarıyor.

Hâlâ arkamda, kulağıma cesaretlendirici sözler fısıldıyor.

"Şimdi!"

Onun emriyle gücümü koluma verdim ve kunai'yi hedefe yönelttim.

"Doğuştan yeteneklisin," diye övdü sonucu incelerken. Hedeften biraz sapmış olsa da yine de hedefi vurmuştu.

"Bunu seviyorum," diyorum ona içtenlikle.

Güçlü bir kılıç kullanmanın verdiği belli bir heyecan var ve bunun neden onun en sevdiği aktivite olduğunu anlayabiliyorum.

Ona doğru geri çekilirken, vücudunun hatlarının benimkine uyduğunu hissediyorum. Aniden dönerek bıçağımın ucunu boynuna dayıyorum.

"Kana susamış mı?" diye soruyor, şu anda Adem elmasının hemen altına saplanmış olan keskin kenara gözünü bile kırpmadan.

"Sadece susadım," diye imalı bir şekilde karşılık veriyorum, bıçağı şakacı bir şekilde etinde gezdiriyorum. "Bazen insan olup olmadığını bile merak ediyorum," diye mırıldanıyorum, tehlike ondan uzaklaşıyor, yırtıcı bir hayvanın gözleri her hareketimi izliyor. "Eğer sen de bizim gibi kanarsan..." Bıçağı boynundan aşağıya ve köprücük kemiğinin etrafına indirerek devam ediyorum.

Kaslarına tamamen oturan siyah bir gömlek giyiyor, geniş yakası tenine ulaşmamı sağlıyor.

"Benim insan olmadığımı mı düşünüyorsun, cehennem kızı?" diye soruyor, elini bıçağın üzerinde sıkarken.

"Sen... bir şeysin," diye cevap veriyorum.

Hem kendini dünyaya sunuş biçiminde hem de onu yakından tanıma biçimimde efsanevi bir nitelik var. İçinde derinlere işlemiş bir vahşilik var.

Kemiklerinde, bakışlarındaki vahşilikle bana bakıyor. Bana ilkel, ilkel bir şekilde istendiğimi hissettiriyor. Sanki yer, zaman ya da herhangi bir şey yokmuş gibi.

Sadece o.

Bu bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlatıyor. Gözeneklerinden yayılan saf tehlike beni nasıl da tahrik etmişti, ölüm vaadi hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Bu açıklanamaz.

Hayvani manyetizma, ilkel çekim, ölümcül baştan çıkarma.

Kaçmam gereken her şeyi temsil ediyor, yönelmem değil.

Elim onunkinde gevşiyor ama o bırakmıyor. Gözleri hâlâ benimkilerde, bıçağı gömleğinin yakasının hemen üstünden derisine saplarken yüzünde hınzırca bir gülümseme beliriyor.

Bıçağın eti kesişini, yüzeyden fışkıran ve ucu kaplayan kırmızı damlaları şaşkınlıkla izliyorum.

Gözlerimi kocaman açıp sorgulayarak ona bakıyorum.

"Söyle bana," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ve çekici, "kanıyor muyum?"

Cevap vermeme izin vermiyor, bıçağı daha da derine itiyor, daha fazla kan yüzeye ulaşıyor.

"Kanım akıyor," diye devam ediyor, boğazından kısık bir sesle, "ama sadece senin için."

Diğer elimi kaldırarak parmağımı küçük yaranın üzerinde gezdiriyorum, kanın bir kısmını alıp dudaklarıma götürüyorum.

"Sadece benim için mi?" Tekrarlıyorum, ağzıma metalik bir tat doluyor.

"Cehennem kızı," diye inliyor parmaklarımı yalayıp temizlememi izlerken, "adil oynamıyorsun."

"Adil mi?" Eğlenerek soruyorum. "Bu nasıl adil o zaman?" Kılıcı diğer elime geçirirken dudaklarımda muzip bir gülümseme beliriyor. Silahı havada tutuşumu izlerken kaşlarını çatarak beni serbest bırakıyor.

Ona bilmiş bir gülümseme vererek bıçağı kendi göğsüme dayadım ve ucunu hafifçe ittim. Deri yol vermeden önce küçük bir çimdik hissediyorum, kırmızı sıvı yavaşça dışarı fışkırıyor.

Bakışları tenime odaklanıyor ve bir an için canavarı dürtmüş olabileceğimden endişeleniyorum. Beni duvara yaslarken vahşi görünüyor, bir eliyle iki kolumu tutup başımın üzerine kaldırıyor.

"Hiç adil değil," diye homurdanıyor ağzını tenime indirmeden önce. Dudakları küçük yırtığın etrafına dolanırken emişini hissediyorum ve kanı kucaklayıp hepsini içine alıyor.

Sıcak ağzıyla birleşen kesiğin hafif acısı nefes almamı giderek zorlaştırıyor, vücudumdaki tüyler diken diken oluyor ve benimle birlikte olması için ona yalvarmak istiyorum.

Ama üzerime çıkar çıkmaz gitti.

Başı öne eğik, bana bakmadan bir adım geri atıyor. Dudaklarının etrafında kan kalıntıları var ve huzursuzca volta atmaya başladığında onu çok ileri itmiş olabileceğimi anlıyorum.

"Yapmam gereken..." diye dalıyor, sanki o da ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Git," diye ısrar ediyorum. "Seni sonra bulurum."

Başını bana çeviriyor, bir an beni süzdükten sonra hızla başını sallıyor. Yüzü solgun, yüz hatları gergin ve gerilim dolu.

Fazla oyalanmadan ayrılır ve doğruca kan odasına gider.

Kapının arkasından kapandığını duyduğumda, onun asıl tetikleyicisinin kan olduğunu bildiğim halde onu yemlediğim için kendimi biraz suçlu hissettim. Yine de, ona kendi kanım karşılığında benimkini teklif etmekten başka bir şey istemediğim bir an olmuştu.

Belki delice ama onun tetiği beni en çok tahrik eden şey olabilir.

Bu saçma düşünce silsilesi karşısında başımı sallayarak çalışmaya devam ediyorum.

Kendimi daha da zorluyorum ve iki saat sonra hala hedeflere bıçak fırlatıyorum. Nefesim kesiliyor, bir an duruyorum, yere oturuyorum ve bir şişe su alıyorum.

Biraz yorgun bir şekilde, kendimi toparlayamadan tam bir dakika boyunca duvara bakıyorum.

Bir anda havada bir patlama sesi patlıyor ve ellerim otomatik olarak kulaklarımı korumak için onlara gidiyor.

Ne?

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde etrafıma bakınırken odanın diğer tarafındaki duvarda, ekranı parlak kırmızı olan tableti buluyorum. Ayağa kalkıp aceleyle yanına gidiyorum ve evin ana çerçevesine erişmek için şifreyi giriyorum.

Ekran canlanıyor ve beni bir uyarı mesajı karşılıyor, tüm alan kırmızı. Birkaç şeye tıklıyorum ve her biri evin farklı bir bölümünü gösteren birden fazla pencere beliriyor.

Canlı yayın.

Ama her birine baktığımda, alarmı neyin tetiklediğini anlıyorum.

En az beş silahlı adamın bahçede dolaştığını ve çevreyi incelediğini görünce gözlerim açılıyor. Diğer ikisi zaten evin içinde, zemin katta ve daha fazlası merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Kahretsin!

Hepsi ağır silahlı ve tam teçhizatlı. Bazıları asker gibi görünüyor ama emin olamıyorum. Şu anda tek bildiğim Vlad'a ulaşmam gerektiği.

Sakinliğimi kaybetmeyi reddederek toplayabildiğim kadar bıçak toplamaya ve onları vücuduma sarmaya başlıyorum. Bu konuda akıllı davranmalıyım. Yapabileceğim en iyi şey Vlad'ı almak ve birlikte panik odasına gitmek.

Onu çıplak ve silahsız bulacağımı zaten biliyorum, bu yüzden bu ateşli silahlara karşı yardımcı *olmayacaktır*.

Henüz bodrumda olmadıklarından emin olmak için yayını tekrar kontrol ediyorum, kendimi çelikleştiriyorum ve kapıyı açıp koridora doğru ilerliyorum.

Lanet olsun, Vlad!

Neden bu devasa bodrumu inşa etmek zorundaydı? Tüm arazi büyüklüğünde, muhtemelen bir futbol sahasından bile daha büyük, bu da davetsiz misafirler henüz burada olmasa bile, kan odasına ulaşmam için geçen sürede her an aşağıya inebilecekleri anlamına geliyor.

Elimdeki bıçakları sıkıca tutarak koridorda aceleyle ilerliyorum, herhangi bir gürültüyü dinlerken duyularım keskin.

Silah seslerini duyduğumda yolu yarılamıştım. İçgüdüsel olarak, gözlerimi kapatarak eğildim.

Siktir!

Silah sesleri yukarıdan geliyor ve anlaşıldığı kadarıyla aşağıya ateş ediyorlar.

Tuzak kapısı!

Başımı çevirip oturma odasından bodruma açılan kapağa bakarken gözlerim açılıyor. Evin orijinal yapısının bir parçası olan bu kapı tamamen ahşaptan yapılmış.

Ve kurşun geçirmez *değil*.

"Boku yedim," diye fısıldıyorum kendi kendime, çılgınca etrafa bakarak.

Koşarak kan odasına gidebilirim ama şüphesiz daha önce aşağıya inerler ve açık alanda doğrudan hedef olurum. Ben bir şey yapamadan ateş ederler.

Hayır, bu bir seçenek değil.

Arkamı dönüp etraftaki çeşitli odaları katalogluyorum. Panik odası bile çok uzak ama Vlad yanımda olmadığı sürece bu söz konusu bile olamaz. Onun canlı bir hedef olacağını bilerek kendimi asla kurtaramazdım. *Her konuda* ne kadar yetkin olursa olsun, o ölümsüz *değil*.

Atış poligonu biraz daha yakındaydı ve ahşabın mandalının sesini duyduğumda, en iyi atış şansına sahip olduğumu anladım.

Oraya varmak, hatta belki kendimi daha da silahlandırmak.

Olabildiğince hızlı koşuyorum, tam tuzak kapısı parçalara ayrılırken kapıya ulaşıyorum. Kapıyı kapatarak umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyorum. Sadece silah ve cephane bulmam gerekiyor.

Kabul ediyorum, bir silahla kendimi rahat hissetmek için istediğim kadar atış dersi almamıştım ama sanırım bugün bir istisna. Silah dolabını açıp Vlad'ın derslerini hatırlamaya çalışıyorum. En fazla mermiyi alabilecek bir şeye ihtiyacım var, çünkü yeniden doldurma konusunda yavaş olduğumu biliyorum ve bu boşa harcamayacağım bir zaman.

Çeşitli tabancaları sıralarken, sonunda bir tüfek buluyorum. Kıkırdağını kontrol ederken, tamamen dolu olduğunu gördüğüm için mutluyum, böylece onu aramak için de zaman harcamak zorunda kalmayacağım.

Elimden gelenin en iyisini yaparak duvardaki tablete yöneldim, şifreyi girdim ve koridordaki yayına eriştim.

Üç kişi aşağıda, bodrumu arıyor, geri kalanlar ise hâlâ yukarıda.

Tamam, üç o kadar da fazla değil. Üç tane yapılabilir.

Ama benim için değil.

Kahretsin, ama ben ne yapıyorum? Ben bir savaşçı değilim. Yirmi yılımı lanet olası bir manastırda geçirdiğim gerçeğini hesaba katarsak, bir savaşçıdan çok uzağım. Ama çatışma ve ölüm benim rahibe ya da asker olmamı umursamayacak, bu yüzden büyük kız külotumu giyip buna cesaret etsem iyi olur.

Şimdilik sadece Vlad'a ulaşmam gerekiyor.

Nefesimi bırakıp kendi kendime başımı sallıyorum. Ama ekrana tekrar baktığımda, adamların çoktan katın diğer tarafına doğru ilerlediklerini fark ediyorum.

Kan odasına.

Vlad'ı nasıl bulacaklarını ve savaşabilecek durumda olup olmadığını bilmiyorum. Ruh hali o kadar değişken ki bunu riske atamam.

Dudaklarımı bükerek kapıyı açmadan önce küçük bir dua ediyorum.

Tüfek kolumun altında, duruşum bana öğrettiği gibi hazır, kalçalarımın üzerine çıkıp nişan alıyorum.

Üç adam dizilmiş, biri önde, ikisi arkada. Varlığımı henüz fark etmemiş olmalarının avantajına sahibim, bu yüzden öndekine odaklanıyorum, çünkü onun lider olabileceğini düşünüyorum. Hepsi üniforma giydiğinden ve muhtemelen altında kurşun geçirmez ekipman olduğundan, *tek* tahminim baştaki.

İyi bir nişan aldıktan sonra, tüfeği başının arkasına, boynu ile şapkası arasındaki çıplak deriye doğrultup tetiği çekiyorum.

Mermi hedefine doğru uçup kafatasının boyun omurlarıyla birleştiği yere saplanırken geriye doğru savruluyorum.

Bir anlığına yere düşüyor, diğer iki adam hemen üzerime geliyor ve bazı emirler yağıdırıyorlar.

Gözlerimi hızla kırıştırırken kaybedecek zamanım olmadığını fark ettim. Onlar da bana ateş ederken olmaz. Kurşunlar kapının önünden uçup gitmeden önce kendimi odanın içine atacak zamanı zar zor buluyorum.

Bu işi nasıl halledeceğime hızlıca karar vermem gerektiği için zaman çok önemli. Adamlar kesinlikle odaya gelecekler ve tıpkı koridor gibi burası da açık bir alan.

Paniğimi kontrol altında tutmaya çalışırken, saklanabileceğim tek yerin... kapının arkası olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum, kendimi kapının arkasına yerleştiriyorum ve içeri dalmalarını bekliyorum. Birini alt edebilirim, o zaman sadece bir kişiyle başa çıkabilirim, değil mi?

Umarım öyledir.

Birkaç saniye sonra adamlar neredeyse kapıyı parçalayacaklardı.

"Kuznetsov'a ulaşmamız gerekiyor." Biri not alırken diğeri homurdanıyor ve parmaklarıyla bir şeyler işaret ediyor.

Varlığımı duyurmadan önce odaya girmelerini bekliyorum. Tüfeği sıkıca tutarak nişan alıyorum ve içlerinden birini yanağından yakalamayı başarıyorum.

Dizlerinin üzerine çökerken kan fışkırıyor, silahı yere düşüyor, acı çığlıkları bir kadınınkinden daha kötü. Diğerinin bana nişan aldığını gördüğümde bunu düşünecek zamanım bile olmadı.

Ne yaptığımın farkına varmadan kapıyı kendime doğru çekip kalkan olarak kullanıyorum.

Kurşunlar çelik kapıya isabet etti ve Vlad'ın tüm seviyeyi özel olarak yaptırmış olmasına minnettarım. Şu anda kesinlikle ölümle yaşam arasındaki farkı yarattı.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken risk aldım ve tüfeği bıraktım.

Bu noktada her şey zamanlamayla ilgili ve hedefi doğru belirlemek için zaman ayırmak bana değerli saniyelere mal olabilir. Parmaklarımı bıçağın kabzasına dolayarak mermiler susana kadar bekleyip odanın içine bakıyorum ve bıçağı hemen ona fırlatıyorum.

Kaçırdım.

Mermisi bitince kendi silahını bırakıp ölen arkadaşınınkini alıyor.

Kahretsin!

Zaten otomatik pilotta, kendimi bir kez daha gösteriyorum, onunla göz teması kurarken görüşüm açık. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var, sanki bu işi çoktan kazanmış gibi, ortağı *benim* sebep olduğum bir kan banyosunun içinde oturuyor olsa da.

Omzumu geri çekip fırlatmaya hazırlanmadan önce dudaklarımın bir gülümsemeye aralanmasına izin veriyorum. Bıçağıma bakarken sırtıyor, muhtemelen yine ıskalamamı bekliyor.

Ama ona bir sürprizim var.

Ne de olsa iyi bildiğim bir şey varsa o da hayatta kalmaktır.

Bu yüzden gülümsememi koruyorum, parmaklarım kunai'nin kabzasını sıkıca kavırıyor ve fırlatıyorum.

Bıçağımın ucu tam gözlerinin arasına indiğinde dudakları sürekli gülümsüyor. Bir gümbürtüyle yere yığılıyor ama ben kazandığım için sevinemiyorum bile.

Vlad'a bir an önce gitmem gerekirken olmaz.

Odadan koşarak çıktım ve doğruca kan odasına yöneldim. Ama kapıyı açmama iki adım kala koridorda dört kişi daha beliriyor, hepsi de ambarın olduğu yönden geliyor.

Gerçekten yakalandığımı fark ettiğimde gözlerim dehşetle açılıyor.

Yavaşça ilerlerken silahlarını bana doğrulttular.

Teslim olabilirim ama bu söz konusu bile olamaz. Beni ele geçirirlerse bana neler yapabileceklerini biliyorken olmaz. Kendimi bu tür bir cehenneme açmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Pantolonumun arkasından bir bıçak daha çıkarıyorum, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"Sadece bir kız," diyor içlerinden biri bana yaklaşırken.

"Kuznetsov nerede? Bize burada olacağını söylemişti," diyor bir başkası ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Onlara kim söyledi?

"Fark etmez, ne yapacağını biliyorsun. Tanık yok," diye sesleniyor üçüncüsü ve zamanımın dolduğunu anlıyorum.

Vlad.

Ama tam beni öldürmelerine izin vermek ya da bu onuru kendim yaşamak üzereyken, kan odasının kapısı açıldı.

Tamamen kanla kaplı çıplak bir Vlad dışarı çıkıyor ve gözleri hemen benimkilerle kilitleniyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, zarar görmediğimi anlayınca başıyla küçük bir selam veriyor.

Odadan tamamen çıktığında silahsız *olmadığını* fark ediyorum. Bir elinde bir tüfek, diğer elinde bir ceset, cesedi yerde sürüklerken, hala bir olayın sancılarını çekiyor gibi görünmüyor.

Eğer bir şey varsa, tamamen aklı başında görünüyor.

Adamlar onu gördüklerinde bir an duraksıyor, kanlı elbisesi içindeki görüntüsü tecrübeli askerleri bile terletiyor gibi görünüyor.

Onun burada olduğunu ve aklı başında olduğunu bildiğim için kalbim nihayet sakinleşiyor. Bu da hiç şansları olmadığı anlamına geliyor. Böylece rahatlamış bir nefes alıyorum.

"Eğil," sesi yumuşak ve komutu sorgulamıyorum bile, kendimi onun arkasına atıyorum ve kan odasının girişinde eğiliyorum.

Vlad tek başına üç adama ateş açarken her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, kurşunlar üzerlerine yağıyor ve zırhsız vücutlarının her santimini delip geçiyor. O kadar hızlıdır ki silahlarını ona doğrultmaya bile fırsat bulamazlar.

Biri Vlad'a ateş etmek için zayıf bir girişimde bulunduğunda, cesedi tek eliyle kaldırarak canlı kalkan olarak kullanır.

Herkes yere düştükten sonra cesedi bırakıp bana doğru koşuyor.

"Benim cesur, cesur kızım." Beni kollarının arasına alıyor, benimle birlikte sallanıyor. "Daha önce yanımda olamadığım için üzgünüm," diyor, beni öyle sıkı tutuyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Sorun yok," diyorum, vücudum adrenalin kalıntıları yüzünden hafifçe titriyor olsa da. "Biz iyiyiz. İkimiz de iyiyiz." Ona bakmak için arkama yaslanıyorum.

Başını hafifçe sallıyor, yanaklarımı avuçluyor ve yüzümün her yerine öpücükler bırakıyor. "Buradan çıkmamız gerekiyor," diyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Yukarıda daha fazla insan var," dedim ve kamerada gördüklerimi anlattım, birisinin onlara yerini söylemiş olması gerektiği de dahil.

"Kahretsin," diye küfrediyor nefesinin altında.

Ölü adamların yanından geçerken silahlarını aldı, ikisini bana verdi ve ikisini kendine sakladı.

"Yanımda kal, cehennem kızı. Eğer biri ateş ederse, arkama geç, tamam mı?"

Yüz hatları sert, sesi ciddi, bana yönelik mermileri almasına izin vermemi az çok emrediyor.

Tartışmak, ona asla böyle bir şey yapmayacağımı söylemek istiyorum, ama ona bir kez baktığımda buna yanaşmayacağını anlıyorum. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor ve zemin kata inerken elimi tutuyor. "Arabaya gitmemiz gerekiyor, sonra da doğruca havaalanına gideceğiz," diye açıklıyor, evin artık tehlikede olduğunu ve güvenliğim konusunda hiçbir risk almayacağını söylüyor.

Neyse ki bir tableti de olan servis asansöründeyiz, böylece Vlad evdeki hareketliliği izleyebiliyor.

"Sen üçünü çıkardın, ben dördünü..." diye konuşuyor, daha çok kendi kendine, üst kattaki birkaç kişiyi daha sayarken hesap yapıyor. "Bütün bir birimi göndermişler."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirliyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Her kim söyledi onlar hakkında Ben verdi onlar iyi talimatlar."

O sırtıyor, bir uğursuz dudaklarını çekerek kan ve ölüm vaat ediyor.

Onun yanında kendimi güvende hissetsem bile, o insanların ona saldırmaya karar verdikleri güne hayıflanıyorum. Çünkü dışarıda ondan daha tehlikeli biri olduğunu sanmıyorum. Eğer katil trofik zincir diye bir şey varsa, o en tepede.

Ve beni bir omuz silkme ve öpücükle asansörde bırakıp, tüm kanlı çıplak ihtişamıyla oturma odasının ortasına doğru yürürken, silahlarını havaya kaldırıp birkaç el ateş ederken ne demek istediğimi kanıtıyor.

Kalan adamların hepsi aceleyle aşağı inerken gümbür gümbür adımlar evin içinde yankılanıyor. Asansörde kilitli kaldığım için, onları açık alanda yemlerken sadece video yayınından izleyebiliyorum.

Toplam beş adam onu pusuya düşürür, hepsi de onu çıplak ve kanlar içinde bulunca şaşkına dönmüş gibidir.

"Ne cüretle," diyor gülümseyerek ve ben hiçbir şeyi kaçırmak istemediğim için kameranın sesini açıyorum, "evime gelip kadınıma tehdit etmeye mi cüret ediyorsun?" Sesi odanın içinde gürlüyor ama gülümsemesi hâlâ yerinde duruyor.

Adamlar yerlerini aldılar ama Vlad silahlarını yere atarken bunu umursamıyor gibi görünüyordu.

Gözlerim açılıyor ve gördüklerime inanamıyorum. Özellikle de onları ölü adamlardan almakta ısrar ettiği için.

Ama diğerleri silahlarını ona doğrulttuğunda, beni tamamen şok eden bir şey yapıyor. Eğilip kendini iki adamın arasına attı.

Her şey o kadar hızlı gerçekleşiyor ki, sanki birisi görüntülere özel efektler uygulamış gibi.

İki adamın hemen arkasında zahmetsizce ayağa kalkıyor. Vlad koruyucu başlıklarını tutup onları bir araya getirerek kafalarına vurduğunda tepki verecek zamanları bile olmuyor.

Onun elinde debeleniyorlar ama onunla boy ölçüşemiyorlar. Ordu eğitimi almış olsalar bile, profesyonel oldukları belli olduğundan, bir yetişkin tarafından azarlanan çocuklar gibi görünüyorlar.

Diğer üç adam ateş etmeye hazırdır ama Vlad iki adamın bedenini kalkan olarak kullandığı için isteksiz görünmektedirler.

"Artık o kadar cesur değilsiniz, değil mi?" diye sorar, adamların kafalarını bir kez daha birbirine vurur, ama bu sefer keplerini çıkarır ve kafalarına tekrar vurmadan önce onları yere atar. Kemiklerin çatırdama sesi çok net duyuluyor ve kalan adamlar bile gördüklerine inanmakta zorlanıyor.

Kesinlikle, benim için bile neredeyse *imkansız* görünüyor ve ben *imkansız* kelimesini Vlad ile ilişkilendirmeye alışkınım. Onun gücü inanılmaz olmalı eğer onların kafataslarını kırıyorsa

çıplak elleriyle. Ve zahmetsiz görünüyor, yüzünde görünür bir gerginlik yok.

Deri kırılana ve beyin kafatasından dışarı sızana kadar harekete devam eder. Bu noktada, adamlar artık mücadele bile etmiyor, vücutları gevşemiş, silahları artık Vlad'ın emrinde.

Bu onun için bir oyun. Bir gösteri.

"Bu da ne..."

"O insan değil... Olamaz," diye küfrediyor bir adam.

Ve diğerleri tutarsız cümleler mırıldanmaya devam ederken, Vlad'ın bu gösterinin gerçek amacını anlıyorum; onların korkmasını istiyor.

Panik yüzlerinden okunuyor, ayakları bilinçsizce birkaç adım geri atıyor.

Vlad'ın gülümsemesi hiç değişmiyor ama bakışları ölümcül.

Yine *de* onlar için üzülemiyorum çünkü evimize bizi öldürme niyetiyle geldiler. Bunu kendi elleriyle yaptılar.

Parmakları silaha yapışmış Vlad ateş ediyor.

İki adam yere düşer, boyunlarından akan kan zemini kaplar. Sadece biri hâlâ hayattadır ve Vlad cesetlerin ayaklarının dibine düşmesine izin verip ona doğru ilerlerken bunu bilerek yapmaktadır.

Adam kışının üstüne düşerken karşı koymaya bile çalışmıyor, yüzünde saf bir dehşet ifadesiyle geriye doğru sürünmeye çalışıyor.

"Seni kim gönderdi?" Vlad adamın tam önünde durarak sorar. Elindeki silahı dikkatsizce birkaç kez salladıktan sonra doğrudan adamın kafasına doğrultuyor.

"Seni kim gönderdi?" diye tekrar soruyor, silahın namlusu adamın yüzünde yavaşça geziniyor. "Sana söylediler mi bilmiyorum ama ben hızlı ölümlerden hoşlanmam. Şuradaki arkadaşlarınız," diye düşmüş adamları işaret ediyor, "kolay oldu. Ama sen..." Cık cık diye bir ses çıkarır. "Ya bana söylersin ya da cevabı senden alırım." Omuz silkiyor, kendini

Sanki ona saldırmaya çalışıp çalışmaması umurunda değilmış gibi, korkmuş adamın önünde kışını salladı.

Vlad her şeyden çok sıkılmış görünüyor.

"Ben..." diye kekeliyor adam, "lütfen bana zarar verme," diye küçük bir kız gibi ağlıyor ve Vlad'ın gülümsemesi genişliyor.

"Anlat," diye onu teşvik eder.

"P... P... Petro Meester," dedi sonunda ve ben bu ismi daha önce duyduğumdan neredeyse emin bir şekilde gözlerimi kısıtım.

"Öyle mi?" Vlad kısa bir ıslık çalıyor, şaşkınlık ya da hayal kırıklığıyla, bilemiyorum. "Peki nerede olduğumu sana kim söyledi?" diye devam ediyor ve kulaklarım dikiliyor.

Dikkatle izliyorum, Vlad'ı satan kişiyi merak ediyorum çünkü çok az insanın bu konumdan haberdar olduğunu biliyorum.

"Ben..." diye kekelemeye devam ediyor adam, gözleri çılgınca bir çıkış yolu arıyor.

Vlad her zamankinden daha sabırsız bir şekilde ensesinden tutup yüzüne yaklaştırıyor. Aralarında geçen her şeyi dinlemek için sesin seviyesini en yükseğe çıkarıyorum.

"Bana bunu söylersen seni çabucak öldürürüm. Sana söz veriyorum. Yoksa..." Dudaklarını büzerek ona tam olarak ne yapacağını söylüyor; bedeni acı içinde kıvranırken onu hayatta tutmayı amaçlayan korkunç bir deney. Tasvirler o kadar canlıdır ki adam altına işer.

"Bilmiyorum... kel bir adam," diyor, tüm vücudu korkudan titriyor.

Vlad sarsakça başını sallıyor, ben daha gözümü kırpamadan silahın namlusu adamın şakağına dayanıyor, beynine giren ve onu anında öldüren kurşunun sesi neredeyse sağır edici.

Vlad ayağa kalkıp düşünceli adımlarla bulunduğum yere doğru ilerlerken ve asansörün kapılarını açarken yüzünde ciddi bir ifade var.

"Gitmemiz gerekiyor," diyor bana, "ama önce son bir şey yapmam gerekiyor."

Elimi tutuyor, beni arkasına itmeden önce evin önüne götürüyor.

"Dışarı çık, seni lanet olası korkak," diye avazı çıktığı kadar bağıyor. "Maxiiiiiiim!" Kükremesi, herhangi birinin onun önünde kendini göstermeden önce iki kez düşünmesini sağlardı.

Ama Maxim sonunda yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle evden çıkar.

Vlad'ın yüzüne bakmaya çalışıyorum ve ne hissettiğini merak ediyorum. Maxim'in yıllardır onunla birlikte olduğunu biliyorum. Vlad'a bu şekilde ihanet etmesi korkunç olmalı. Özellikle de Maxim uzun zamandır onun dış dünyayla tek bağlantısı olduğu için.

Vlad bir adım öne çıkar, dudaklarından sadece tek bir kelime dökülür.

"Neden?"

Maxim utancından yere bakar, dizlerinin üzerine çökerken bacakları titrer.

"Moya semya, vo Vladivostoke," diye başlıyor, Rusya'daki ailesinden ve Meester'in ona hayatları karşılığında nasıl bir anlaşma teklif ettiğinden bahsederken sesi düzensizleşiyor.

"Maxim," diyor Vlad adını ve altında yatan ıstırabı fark edebiliyorum.

O korunmasız değil. Ve bu kalbimi kırıyor.

"Yardım isteyebilirdin. Ya nekagda ne tebe skazal net. Ti znaesh shto ya vseгда hotel pomogat." Başını sallıyor, belli ki hayal kırıklığına uğramış.

Başını öne eğen Maxim, Vlad'a bakmaya bile cesaret edemiyor. Bunun yerine ceketinden bir şaşka çıkarıp iki eliyle ona uzatır.

"Pazhalusta," diye fısıldıyor.

Vlad'ın ifadesi bir saniyeliğine düşer, ardından buz gibi yüz ifadesi tüm gücüyle geri döner. Bıçağı kaptığı gibi tereddüt bile etmeden havada sallıyor ve keskin kenarı Maxim'in boğazını kulaktan kulağa kesiyor.

Yere düşüyor, vücudundan kan fışkırıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, hiçliğe bakıyor.

"Zemlya tebe puhom," diye fısıldıyor Vlad, eğilip açık avucunu Maxim'in yüzüne koyuyor ve gözlerini kapatıyor.

Bana doğru geliyor, yardım edemem ama onun acısını kendi acım gibi hissediyorum. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onunla yarı yolda buluşuyorum, kollarım gövdesine dolanıyor ve onu kocaman bir kucaklamanın içine çekiyorum.

Tepki vermeye başlamadan önce bir an donup kalıyor ve kucaklamaya karşılık veriyor.

"Güvendesin, Sisi. Önemli olan tek şey bu," diye konuşuyor, saçlarını okşuyor, ağzı şakağında, tenime tatlı bir öpücük bırakıyor.

"Güvendeyiz," diye düzeltiyorum onu, "Sensiz bir dünya hayal etmek istemiyorum," diyorum, sözlerim ona bir şey olabileceğini düşünmekten duyduğum acıyla doluydu.

"Ben de," diye cevap veriyor, sesi boş. "Ben de."

Bazı eşyaları almak için evi hızlıca taradıktan sonra ikimiz de arabaya binip havaalanına doğru yola çıktık.

New York'a dönüyoruz.

Orada bizi nelerin beklediğini hayal bile etmek istemiyorum. Vlad'ın düşmanlarından kendi onaylamayan aileme kadar kimsenin bizi kollarını açarak karşılayacağını sanmıyorum.

En azından birlikteyiz. Ve birlikte her şeye göğüs gereceğiz.

VLAD

U Saçımı kurulamak için bir havlu söyleyerek uçağın ana oturma alanına geri dönüyorum. Eve yapılan hazırlıksız saldırıyla birlikte, jeti New York'ta tuttuğum için şükrediyorum.

Orleans. Evde fazla oyalanmamıştık, arabayı havaalanına götürmeden önce sadece birkaç ihtiyaç eşyası almıştık. Üzerimdeki kanı yıkayacak zamanım bile olmamıştı ve kan içinde araba kullanmam kesinlikle riskliydi.

Yine de, Sisi'nin güvenliğini daha fazla riske atmaktansa cılız bir polis tarafından kenara çekilmek daha iyiydi. Beni göndermeleri için bir birim göndermişlerdi, bu yüzden ilkiyle bağlantılarını kaybettiklerini anladıklarında bir başkasının takip edeceğinden şüphe yok.

Bacak bacak üstüne atmış, pencerenin kenarında oturmuş, boşluğa bakıyor. İlk defa durup onu hayranlıkla izliyorum. Yorgun olmasına rağmen çok çekici, eşsiz bir güzelliği var. Hâlâ spor kıyafetlerini giymiş, teninde birkaç kan lekesi var.

Sarı saçlarının uçları hafifçe lekelenmişti. Uçağın banyosu ikimizin sığamayacağı kadar küçük olduğu için önce duşu kullanmasını önerdim ama o benim daha çok ihtiyacım olduğu konusunda ısrar etti. Tabii ki, o emrediyor ve ben itaat ediyorum.

Pencereden dışarı bakıyor, ifadesi sakin. Az önce yaşadıklarını düşününce fazla sakin ve bu beni ona daha da hayran bırakıyor.

Evin içinde ateş edildiğini fark ettiğimde, Sisi'm o piçlerle tek başına uğraşıyordu. Onlara tek başına karşı koymasına izin verdiğim için kendimi zor affediyorum. Ama kendi başarısızlığım için kendime kızarken bile ona hayranlık duymadan edemiyorum. Onlarla cesurca yüzleşmiş ve hatta birkaçını tek başına öldürmüştü.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

O gerçekten türünün tek örneği.

Kendini umduğumdan daha iyi idare etmiş olsa da, bunun bir daha olmasına *asla* izin vermeyeceğim. Onu kendime kelepçelemem gerekse bile, bir daha asla tehlikede olmamasını sağlayacağım.

Ona bir şey olursa bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Kesinlikle, ona bir şey olursa *dünyanın* benimle başa çıkabileceğini sanmıyorum. Çünkü kesin olan bir şey var. O varsa ben de varım. Tek şartım bu.

Kapı aralığında beni fark ediyor ve utangaç bir gülümsemeyle beni yanına çağırıyor.

"İşte buradasın, yakışıklı." Yanına oturduğumda eli yüzüme dokunmak için uzanıyor.

Hiç düşünmeden onu koltuğundan çekip kucağıma aldım ve sıkıca tuttum. Silahlarını ona doğrultan o insanların görüntüsünün yakın zamanda aklımdan çıkacağını sanmıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona, yüzümü boynunun kıvrımına sokarak. Onun burada ve benim olması, huzurlu hissetmem için bilmem gereken tek şey.

"Ben de seni seviyorum," diyor, yumuşak sesi içimdeki canavarı yatıştırıyor.

Sisi'ye *bir şey* olursa neler yapabileceğimi düşünmek beni de korkutuyor. Ona katılmadan önce yapabileceğim yıkımın bir sınırı olduğunu sanmıyorum.

"Seni bir daha asla tehlikeye atmayacağıma söz veriyorum," diyorum ona, zihnim şimdiden beni öldürmek isteyen insanlardan başlayarak her türlü potansiyel tehlikeyi yok etmeye çalışıyor. Çünkü bana zarar vermek istiyorlarsa, kesinlikle Sisi'ye de zarar vermeye çalışacaklardır. Ve *buna* izin veremem.

"Bunun sözünü veremezsin Vlad. *Sen* bile her şeyi bilen ya da her şeye gücü yeten biri değilsin," diye nazıkçe azarlıyor ve arkasına yaslanıp bana bakıyor.

"Senin güvende olduğundan emin olmak anlamına geliyorsa, en yakın lanet şey olacağım, Sisi."

"Ah, Vlad," diye iç geçiriyor, gözleri berrak ve sikişken, çok güzel. "Bazen bazı şeylerin basitçe gerçekleştiğini ne kadar iddia etmek istesem de yapamam. Ne hissettiğini biliyorum çünkü ben de hissediyorum." Elimi tutuyor ve göğsünün üzerine, kalbinin tam üstüne koyuyor.

"Sen etkisiz durumdayken ya da onlarla mücadele edemezken o adamların sana ulaşabileceği düşüncesi beni neredeyse öldürüyordu. Seni güvende tutmak için *her şeyi* yapardım."

"O zaman sen anlıyorsun. Bu var canavarca öfke. İçimde, senin tehlikede olduğunu düşündüğüm anda ortaya çıkmaya hazır. Ve bu benim çıldırmış öfkem değil. Hayır, bu çok daha güçlü, çok daha şiddetli bir şey ve korkarım ki *kimse* sağ çıkamayacak."

"Sana güveniyorum," diyor hemen ve kelimeler sıcacık Kalbim. Kısa bir süre önce onun güvenini asla geri kazanamayacağımı düşünüyordum. "Ve seninle güvende olduğumu biliyorum." Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi.

"Sen benim koruyucumsun," gülümsemesi genişliyor, "koruyucu şeytanımsın," diye arsızca ekliyor ve kendimi gülümsemeye karşılık verirken buluyorum. "Sen etrafımda olduğun sürece hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bana zarar veremeyeceğini biliyorum."

Onun bu sözleri gerçekten söylediğini fark etmek beni alçaltıyor. Onu korumam için bana gerçekten güveniyor ve o anda onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ediyorum.

"Ama belki şimdi bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlatabilirsin." Bana sorgulayan gözlerle bakıyor ve ben de derin bir nefes alıyorum.

"Tam olarak emin değilim. Kulüpteki Meester'ı hatırlıyor musun?" Ona kısa karşılaşmayı ve Seth'e karşı kaybeden dövüşçünün sahibi olduğunu hatırlatarak soruyorum. "Neden peşimden adam gönderdiğini bilmiyorum.

Bildiğim kadarıyla onu sadece yıllar önce kızıyla evlenmeyi reddettiğimde kırmıştım. Ama şimdiye kadar hayatıma kastetmek için bolca vakti olurdu," diye ekliyorum dalgınca.

İşler pek mantıklı değil ve düşündükçe *herkesten* daha çok şüphelenmeye başladım.

"Bu çok tuhaf," diyor ve ben de katılıyorum.

"Şu anda Doğu Yakası'nda istenmeyen adam olduğumu biliyorum, özellikle de bölgedeki Rus sendikalarının çoğunun liderlerini öldürdüğümünden beri. Açıkçası, saldırının arkasında onlardan *herhangi* birinin olmasını beklerdim, ama Meester?" Mantıklı bir bağlantı bulamadığım için başımı sallıyorum. "Belki onlarla birlikte hareket ediyorsa?"

"Sence onun da Miles'la bir bağlantısı olabilir mi?" Sisi şaşkınlık içinde dudaklarını ısırarak sorar.

Ona Miles'la ilgili durumu ya da en azından son zamanlarda topladığım yeni bilgileri, depodaki saldırının Miles'la bir ilgisi olması gerektiği de dahil olmak üzere özetlemiştim.

Finansman için Giovanni Lastra'ya gittiğini fark ettikten sonra, ulaştığı tek kişinin o olamayacağı fikrine kapıldım.

Saldırıdan sonra, Vanya beni fazla kayıtsız olmakla suçladığında, diğer sendikaların mali durumlarını biraz araştırmıştım. Sonuçlar oldukça tahmin edilebilirdi ve çoğu *yıllardır* hayalet bir şirkete yatırım yapıyordu.

Bunu Miles'la ilişkilendirebilmemin tek yolu, bazı eski işlemlerle Lastra'nın işlemlerini karşılaştırmaktı, çünkü Miles'a bazı ödemeler yapmıştı.

Bu haliyle, Miles'ın girişiminin sadece çılgın bir bilim adamının absürd çalışması olmadığı açık. Bu bir iş. Ve Doğu Yakası'nın en tehlikeli adamlarından bazılarını bu işin içine çekmeyi başardı.

Onlara ne vaat ettiği ya da anlaşma şartlarının ne olduğu konusunda hâlâ emin değilim. Acaba mükemmel askeri yaratmayı başardığında onlara işten pay mı vaat etti, yoksa onlar sadece kendi organizasyonları için bu askerleri elde etmekle mi ilgileniyorlardı?

Yine de, bu kadar çok insanın sadece teorilere ve varsayımlara dayanarak körü körüne yatırım yapması biraz gülünç görünüyor. Hatırladığım ve bildiğim kadarıyla Miles hiçbir zaman mükemmel bir asker yaratmayı başaramamıştı.

Kaçırdığım bir şey olmalı.

"Muhtemelen," diye itiraf ediyorum. "Seth Boston'da çalışıyor ve iktidardaki Bratvas'lardan birinden bilgi topluyor. Bana anlattığına göre, bu insanların Miles'ın işine aktardıkları sadece para değil, aynı zamanda insanlar."

Sisi kaşlarını çatıyor. "Yani potansiyel denekleri mi araştırıyorlardı?"

"Bu konuda biraz emin değilim. Seth kayıp insanların bir listesini çıkarmayı başardı ama şu ana kadar hiçbirinde mutasyon yoktu. Kayıtlarında olmama ihtimali de var. Ama bu kadar nadir görüldüğü için," dudaklarımı büzüyorum, *"hepsinde* olduğundan şüpheliyim."

"O zaman Miles neden onlara ihtiyaç duysun? Daha fazla test mi? Belki de farklı bir şey deniyordur?"

"İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor," diye ekliyorum acımasızca.

New Orleans'tayken Miles ve peşimdeki insanlar hakkında çok fazla düşünmemeye çalışmıştım. İstedim ki

Sisi ile baş başa geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum. Birlikte, küçük baloncuğumuzda, her şey mükemmelden başka bir şey değildi. Ama görünüşe göre bunu sonsuza kadar ihmal edemeyeceğim.

"Yine de kesin olan bir şey var. Miles onu aradığımı biliyor ve bir süredir beni ortadan kaldırmaya çalışıyor," diyorum yüzümde kasvetli bir ifadeyle. Yaptığım tüm gözetlemeler sonunda onun dikkatini çekmişti. "Ama şimdi Meester? Eğer o da Miles'la çalışıyorsa, o zaman mantıklı olabilir."

"Planın ne?" diye soruyor, "Çünkü senin her zaman bir planın vardır." Bana bir kaşını kaldırıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Haklısın. Nero ile iletişim halindeydim ve bana Miles ile geçirdiği zaman ve hatırlayabildiği her şey hakkında bilgi gönderiyordu. Buna dayanarak Miles'ın karargâhının olabileceği birkaç yer belirledim. Elbette bugün hâlâ orada olduğundan şüpheliyim ama başlangıç için bir yer."

Sisi, "Bu kadar büyük bir ağın parçasıysa, bu kadar takip edilemez olacağından şüpheliyim," diyor.

"Ama yine *de yıllardır* benden kaçıyor," diye dalgınca cevap veriyorum, sonra gözlerim açılıyor. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Ne?" Sisi kaşlarını çatarak benden uzaklaşıyor.

"Hızlı bir özet yapalım." Ayağa kalktım, uçağın koridorunda volta atıyorum. "Humanitas Projesi'ni kardeşin Valentino'dan öğrendim, tam da Vanya'nın öldüğünü anladığım sıralarda. Yani yaklaşık on beş yıl önce," diye başlıyorum, bir keşfin eşiğindeyken her zaman yaptığım gibi içimde küçük bir heyecan baloncuğu oluştuğunu hissederek.

"Sonra Misha'nın darbe girişimi yaklaşık on yıl önce, Miles Katya'yı aldığı anda oldu," diye devam ediyorum ve olayları hatırladıkça gözlerim açılıyor.

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" Küfrediyorum, birden her şey kafamda canlanıyor.

"Ne var? Ne oldu?" Sisi ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Her şeyi yanlış anlamışım, cehennem kızı..." Başımı sallıyorum. "Bianca ve ben pusuya düşürüldüğümüzde toplamda belki altı kişi vardı. Eğer Miles bu işin planlamasında yer aldıysa, o zaman altı kişinin beni asla durduramayacağını bilmesi gerekirdi. Bianca'nın da benimle birlikte olduğu gerçeğini bir kenara bırakalım."

"Seni öldürmek için gönderilmediklerini mi düşünüyorsun?" Gözlerini kısıyor ama o da anladıkça yüz hatlarının yavaşça aydınlandığını görüyorum. "Seni oyalamak için gönderildiler," diyor sonunda ve ben de başımı sallıyorum.

"Miles ölmemi istemedi. Sadece Katya'ya ulaşabilmek için beni uzak tutmak istedi. Tıpkı geri döndüğümde Misha'nın hiç şansı kalmayacağını *bildiği* gibi."

"Kardeşini oynadı. Ama neden? Tüm bu çabalar seni öldürmemek ve sadece kardeşini almak için miydi?"

"Miles'ın aklı normal insanlar gibi çalışmıyor," diyorum dişlerimi sıkarak. Bilmeliydim çünkü yirmi yıldan uzun bir süredir onun düşünce tarzını taklit ediyorum. "Evdeki deneylerine devam edebilmek için Katya'ya ihtiyacı vardı. Ama benim için," diye sırtarak başımı sallıyorum, "başka planları vardı."

"Anlamıyorum." Sisi kaşlarını çatar.

"Bir düşünün. Valentino beni terk edilmiş bir yerde buldu, Vanya yanımda ölmüştü. Etrafta Nero'dan başka *kimse yoktu*. Eğer onun *mucizesi* olsaydım Miles neden gitmeme izin versin ki?"

Sisi iki kez göz kırpmıyor ve ben tekerleklerin yavaşça dönüşünü izliyorum.

kafasında. Benim küçük rahibem bir manastırda büyümüş olabilir ama doğuştan gelen zekasını ve bilgece muhakemesini inkar etmek mümkün değil. En başından beri zihninin çalışma şekline, keskin gözlem duyularına neredeyse eşsiz bir hayranlık duydum.

Tanıdığım çok az insan beni onun kadar şaşırtmayı başardı ve bu birine verebileceğim en büyük övgülerden biri. Elbette onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu.

"Bunu bilerek yaptı. Senin bulunmanı *istedi*. Ama neden..." Kaşları çatılıyor, düşünürken başı yana eğiliyor. "Tanrım, o istedi..." Bunu fark edince gözleri açılıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Aynen öyle. Tabiri caizse beni doğal ortamımda incelemek istedi. Bu da demek oluyor ki testlerini geçmiş olmalıyım ve dünyaya salınmaya hazırdım. Nero da öyle ve Nero'ya yeni biyonik parçalarını bir aracı vasıtasıyla Miles verdiyse hiç şaşırman. Bizi gözlemliyordu."

"Aman Tanrım! Demek bu yüzden senden hep bir adım öndeydi," diye fısıldıyor, şimdi tüm resmi görüyor. "Bunca zamandır seni izliyordu, değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum." Başımı salladım.

"O zaman neden şimdi ölmeni istesin ki?"

Sırıtiyorum, birden her şey biraz daha farklı görünüyor.

"Ya tam olarak ölmemi istemiyorsa? Ya bu sadece başka bir testse?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Sisi kollarını ovuşturarak. "Bu mantıklı olurdu."

"Ama aynı zamanda, Miles saldırıların arkasında kişisel olarak olmayabilir," diye ekleyerek başka bir bakış açısı sunuyorum. "Bu özünde bir iş ve benim tam güçle peşine düşmem pek çok insanı etkileyecektir."

"Bu da doğru," diye iç geçiriyor Sisi. "İşimiz başımızdan aşkın, değil mi?" Zayıf bir gülümseme denemesi yapıyor.

"Bir yolunu bulacağız, cehennem kızı. Keşke Miles'la birlikteyken olan her *şeyi* hatırlayabilseydim... En azından araştırmasının tüm kapsamını anlayabilirdim."

"Kendini zorlama." Eli benimkine uzanıyor, rahatlatmak için sıkıyor. "Anılar gelecek. Onlara hazır olduğunda," diyor ve ben homurdanıyorum.

"Bir süredir kafamı kurcalayan başka bir şey daha var," diyorum ona. "Misha'yla ilişkisi olan üçüncü bir kişi vardı. Bu sadece ikinci dereceden bir kanıt ama bağlantılarına bakılırsa başka bir sendika üyesi olmalı. New York'ta çıkarları olan biri."

"Haklısın," diye kabul ediyor, "çünkü hem Misha hem de Miles'a, ikisini de tanıyan biri olmasa başka kim doğrudan erişebilir?"

Misha'nın New Jersey'deki tüm bağlantılarını çoktan araştırmıştım -çoğu şimdiye kadar ölmüştü- ve elim boş dönmüştüm. Yine de, bir kişi daha var.

"Misha'nın temas halinde olduğu tüm insanlara tekrar bakmam gerekiyor," diyorum.

Söylemediğim şey ise bu kişinin Meester olabileceğinden giderek daha fazla emin olduğum. Babamı ve ailemizi tanıyordu, Misha'yı da tanıdığına eminim. Ayrıca, yıllar önce

New York'ta bir yer edinmek için beni kızıyla evlendirmeye çalışması onu şüphelendiriyor. Ama Miles ile öyle ya da böyle temas kurduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadım. İşimi bitirmek için koca bir ekip göndermiş olması onu adaylar arasına sokuyor ama elimde kanıt olmadan konuşmak istemiyorum.

önsezimi destekliyor.

Sisi heyecanla, "Polisiye dizilerdeki gibi bir bağlantı panosu yapmalıyız," diye öneriyor. "Böylece herkesi takip edebiliriz."

"Biliyor musun, cehennem kızı? Bu hiç de fena bir fikir değil," diyerek onu övüyorum ve eve gittiğimizde bunu yapma görevini ona veriyorum.

Ev...

Daha önce hiç evim olmamış olması ne garip. Ama cesur bir eski rahibe ve tüm hayatım alt üst oldu.

"Kahretsin, Sisi. Kardeşin," diye inliyorum aklımdan aniden geçen düşünceyle.

Şaşırtıcı bir şekilde, New Orleans'a beni aramaya gelmemiştir. Marcello'yu tanıyor olsaydım, aziz kız kardeşini şeytanın pençesinden kurtarmak için koca bir ordu göndereceğini düşünürdüm - tabii ki kutsal suyla silahlanmış olarak.

Ama artık Büyük Elma'ya döneceğimize göre, Marcello'nun varlığımızdan haberdar olmaması mümkün değil.

"Merak etmeyin. Ben hallederim." Sisi elini kaldırıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Eve gideceğiz ve durumu *sakince* açıklayacağız. Anlayacaktır, değil mi?"

Marcello'nun bunu anlamasının mümkün olmadığını söyleyerek onu korkutmak istemiyorum. Ama yine de kendimi ona hak verirken buluyorum.

"Kesinlikle, çok kötü olmamalı." Başımı salladım, yüz hatlarım gerilmişti.

Ama bir konuda haklı. Marcello ile aramızdaki sorunu ne kadar çabuk çözersem, *tüm* dikkatimi Miles ve yandaşlarına verecek zamanım olacak. Yine de kan döküleceğinden eminim.

"Bir de Guerra var," diye yanağının içini ısırtıyor Sisi, endişeli görünüyordu. "Onların da pek memnun olduğunu sanmıyorum. Yüzlerini kurtarmak için bir tür intikam isteyeceklerdir."

"Guerra'yla ben ilgilenirim, merak etme." Elimi umursamazca sallıyorum. Şu anda endişelerimin en küçüğü onlar.

"Nasıl?"

"Elimde istedikleri bir şey var diyelim." Ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi. "Ve eğer onun yerine DeVille'e hizmetimi sunarsam kesinlikle çok kızarlar."

"Çok sinsisin." Sisi şakacı bir şekilde koluma vuruyor.

"Bu ve Politika . bizim dünya." I Omuz silk. "Ve onlarla başa çıkma konusunda gittikçe daha iyi oluyorsunuz."

"Uyum sağlarım," diye yanıtlıyor, yüzünde perili bir ifadeyle. "Her zaman uyum sağlarım."

Bir kolumu ona dolayarak, onu kendime doğru çekiyorum, önu benimkiyle aynı hizada. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek

Farklı bedenlerimize rağmen çok iyi uyum sağladık, onun yeri benim kollarımda tam eviydi.

"Artık uyum sağlamak zorunda değilsin, cehennem kızı. Şu andan itibaren dünya *sana* uyum sağlayacak." Saçından bir tutam alıp güzel yüzünü daha iyi görebilmek için hafifçe kulağının arkasına iterek ona söylüyorum.

Gözlerini bana dikti, sözlerimin doğruluğunu anlamaya çalışırken bakışları şaşkındı.

"Sana bir söz verdim, Sisi. Tüm dünyayı ayaklarının altına sereceğim. Bir daha *kimse* sana tepeden bakmayacak."

Çenesini yukarı kaldırıyorum, öne doğru eğilip bir öpücük konduruyorum.

Dudaklar.

"Şu andan itibaren herkes *senin önünde* eğilecek," diye devam ediyorum, küçük bir gözyaşının yüzüne doğru inişini izlerken.

Başparmağımı tenine bastırıp sildim.

"Sen benim tanrıçamsın," diye mırıldanıyorum usulca, "karım, ortağım," yanağına bir öpücük daha konduruyorum, taze gözyaşlarının tadına bakarak, "her şeyimsin. Ve bu da birlikte yöneteceğimiz anlamına geliyor."

"Bazen çok tatlı oluyorsun." Çenemi okşamak için elini kaldırıyor, dudakları muhteşem bir gülümsemeyle genişliyor.

"Sadece senin için, cehennem kızı. Sen benim tek istisnamsın."

"Ve sen de benimsin," diye cevap veriyor, kollarını boynumun arkasında birleştiriyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudaklarımız kalp durduran bir öpücükle buluşuyor.

Gerçek şu *ki*, yaptığım her şey onun için ve *her zaman* onun için olmak. Geçmişimle yüzleşmek de dahil.

Çünkü başımızda bu kadar çok gevşek ip varken asla huzur içinde yaşayamayacağımızı biliyorum.

VLAD

Timgeler beklenmedik bir şekilde geliyor. Kendimi yabancı bir manzaranın derinliklerine inerken gördüğümde kaşlarım seğiriyor, tüm manzara yabancı ve Karıştıracı.

Yine de kesin olan bir şey var.

Bu benim.

"Görevi tamamlamak için yirmi dakikanız var," diye bir ses hoparlörden duyuluyor.

Etrafıma bakıyorum, çevremi belirliyorum.

Oda bir stadyum büyüklüğünde, etrafını kasvetli gri duvarlar çevreliyor. Önümde, engel gibi görünen birkaç duvar var, hepsi farklı boyutlarda, arkalarında ne olduğunu gizliyorlar. Tavana yakın bir yerde tüm katılımcıların isimlerinin yazılı olduğu büyük bir pano var, her birinin yanında bir sıfır var, yani bugünkü maçın skoru.

Sağımda ve solumda, hepsi benim yaşlarımda olan başka çocuklar görüyorum. Gergin bir pozisyoncular, işaret beklerken gözleri odaklanmış durumda.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyormuşte.

Aslında, tüm bu durum bir şekilde bana tuhaf geliyor. Kendim gibi hissediyorum ama yine de zihnim nedense boş geliyor.

Her Şeye rağmen kazanmak için elik gibi bir kararlılık var. nemli olan tek Şeyin nasıl zafer olduğunu açıkça görüyorum.

Bunun dışında hiçbir Şey hissedemiyorum.

Korku yok, endişe yok, hiçbir Şey yok. Silahlarımın yerlerinde olduğundan emin olmak için üzerimi arıyorum ve aynı zamanda gerçekten insan olup olmadığımı kontrol etme fırsatı buluyorum.

Zihnimde daha önce hiç karşılaşmadığım bir boşluk var. En kötü anlarımda bile hiç bu kadar boş olmamıştım. Sanki tüm bedenim bilincin yokluğunu barındıran bir vaka.

Yine de, etrafımdaki her Şeyi filtreleyip kataloglarken bakışlarımda bir keskinlik var. Kaç kişiye karşı yarıştığımı not ediyorum ve aynı anda on plan yapıyorum - düşmanımın yapabileceği her potansiyel hamle için bir tane.

Hoparlörlerden gelen ses "Yerlerinize" diyor ve ben de dizlerimi bükerek belirlenen zamanda harekete geçmeye hazır oluyorum.

Ellerim belime sabitlenmiş bıçakların kabzalarına sarılmış durumda ve bu konuda kimsenin beni yenmesine izin vermeyeceğimi biliyorum.

Aslında, ellerimden akacak kan nehrini hayal ederken ağzım açık kalıyor - şu ana kadar hissettiğim tek olumlu duygu bu.

İşaret verilir ve herkes koşmaya başlar.

Engeller ya da duvarların ardında yatanlar hakkında pek bir Şey bilmiyorum ama beni hiçbir Şeyin durduramayacağını biliyorum.

İlk duvarı geçiyorum ve gözümün ucuyla zemine gizlenmiş küçük bir otomatik silah görüyorum. Hızlı ve sessiz bir şekilde açılıp bize doğru ateş etmeye başlıyor.

Bir ocuk kolundan yakalanırken, bir diğeri yüzünden vuruluyor, kafatası gözlerimin önünde patlıyor, kan, kemik ve beyin parçaları yere saçılıyor, bazıları benim üzerime de düşüyor.

Eğilip kaçarken sırtıyorum, silahın seğirmesini yakından izliyor ve açıları hesaplıyorum.

Bunu fark ettiğim ilk andan itibaren, ateş etmek için doldurmadan önce gövdenin her iki yöne doğru bir derece hafifçe eğilme şeklini gözlemlemeye başladım.

En ufak bir harekete bile odaklandığımda, merminin düşeceği yeri hesaplayabiliyorum.

Herkes gelen mermilerden gelişigüzel kaçmaya çalışırken, ben bir saniye önce tam olarak nereye isabet ~~etkileri~~ biliyorum.

Neyse ki bedenim iyi eğitilmiş ve zihinsel komutumla hareketin icrası arasında hiçbir gecikme yok. Kurşunların arasından akıcı bir şekilde geçerek, çıkış noktasına doğru koşuyorum, havaya zıplıyorum ve silahın namlusunun hemen arkasına iniyorum.

Bana doğru dönmeden önce en fazla birkaç saniyem olduğunu biliyorum, bu yüzden tüm gücümü koluma yönlendiriyorum, metal gövdeyi kavriyorum ve onu yerden kaldırıp geriye doğru fırlatıyorum. Kısıtlı süreyi takip ettiğim için oyalanmıyorum.

İsimlerimizi gösteren pano aniden değişiyor ve ölenlerin yanı sıra bir sonraki seviyeye geçenleri de gösteriyor. Ben kaldırıp baktığımda ismimin yanında beyaz bir yüzlük görüyorum.

İlk tur.

Bir şekilde, kazanan olarak taçlandırılmak için bin puana ulaşmam gerektiğini biliyorum. Kazanılacak on raunt, ne kadar geliştiğimi gösterecek on raunt.

Etrafımda koşuşturan başka insanlar da var, hepsi aynı yoğun konsantrasyona sahip, gözlerini ödül den ayırmıyorlar.

Birbirimizle dövüşmeye başlamak için henüz çok erken, sınavlar yeni başlıyor. Yine de benimle birlikte sona ulaşacak olanın çoktan öldüğünü biliyorum ve gözlerim odanın içinde geziniyor, rakibimi düşünmek için her bir kişiyi inceliyor.

Bunun çocuk oyuncağı olacağını anladığımda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. İşin zor kısmı tüm engelleri aşmak.

Oyalanacak zamanım olmadığı için aceleyle ilerliyorum, testin bir sonraki aşaması başlıyor. Denemeleri sınırlayan bir başka duvarın yanından geçerken, bu kapalı alandaki tüm alanı kaplayan engereklerle dolu bir çukur buluyorum. Bir sonraki seviyeye geçmek için bu çukuru geçmem gerekiyor.

Hızlı.

Çukurun bir ucundan diğer ucuna bağlanmış, engereklerin tam üzerinden geçen küçük bir ip var. İpin kalınlığı belki avuç içim kadar. Her seferinde bir ayak sığacak kadar.

Zaman içinde kapsamlı bir denge eğitimi aldığımı düşünürsek, karşıya geçmek çocuk oyuncağı olacaktı. Tek sorun engereklerin çoktan kışkırtılmış olması ve bana doğru tıslarken şiddet kokuyor olmaları.

Ayağım ipe değdiği anda üzerime atlayacaklarını biliyorum. Bahse girerim Miles kenardan izliyordur, onun için hazırladığımız grotesk gösterinin tadını çıkarıyordur.

Ve eğer bir şov istiyorsa, bir tane yapacaktır.

Hâlâ birkaç kızın ipin üzerinde nasıl acele ettiklerini, diğer tarafa geçmek için hızlarına nasıl güvendiklerini izliyorum. Hareketleri yavaş olmasa da, kesinlikle kızgın engereklerle boy ölçüşemezler.

Yılanlar her yönden saldırıyor, bacaklarına saldırıyor ve onları korkutarak çukura düşmelerini sağlıyor.

Çıglıkları odanın içinde yankılanıyor ve bakışlarımı indiriyorum, onlarca engerek yılanının vücutlarına sarılışını, zehirlerinin derilerine enjekte edilmesini izlerken dudaklarım yukarı doğru çekiliyor.

Başka bir çocuğun da atış yapmasına izin verdim ve engerekler onu gafil avladığı için o da yere düştüğünde hiç ~~şamandı~~.

Arkamda endişeyle beni izleyen, muhtemelen bunu en iyi nasıl atlatacaklarını hesaplamaya çalışan daha çok kişi var.

İleriye doğru bir adım atıyorum ve çukura doğru hızlı bir bakış atarak zamanımın geldiğine karar veriyorum.

Tüm vücut ağırlığımı ayak parmak uçlarıma vererek nefesimi düzenlemeye ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya odaklanıyorum.

Katatonik bir duruma ya da benim deyimimle sessizliğe yakın olduğumu anladığımda hareket ediyorum.

Bir ayağım iptе, gözlerim kurnazca alt kattaki durumu değerlendiriyor, kulaklarım ani bir saldırının çıkardığı her sesi duymak için dikilmiş.

Hızlı hareket ediyorum ve üç adım bile atmadan ilk engerek saldırısı geliyor. Zıplayarak, kendini çukura geri indirmeden önce ipin yanından kayışını izliyorum.

Ayaklarım tekrar ipin üzerine iniyor, öne doğru eğilirken dengemi kontrol ediyorum, ayağımın kavisi küçük yüzeye temas ediyor. Ellerimin üzerinde dururken zaman kaybetmiyorum, gelen iki engerekten daha kaçarken havada bir takla atıyorum.

Olabildiğince fazla mesafe kat etmek için bedenimi öne doğru itiyorum, nefesim yavaş ve sakin.

Bu çok önemli.

Paniğin beni ele geçirmesine asla izin veremem. Buna izin verdiğim an, oyun biter.

Ve böylece zıplamalar, yüksek taklalar ve ip üzerinde elle yürümenin bir kombinasyonunu yapmaya devam ediyorum, yılanlardan kaçınmak için etrafımda dönüyorum, bazen onları tekmelemek için ayaklarımı kullanıyorum.

Tam diğer uca yaklaşmışken, yaklaşan bir tıslama duyuyorum ve arkamdan geldiğini fark ediyorum.

Sesin yakınlığından eğilmek için zamanım olmadığını anlıyorum. Bu yüzden arkamı dönüyorum, elim engerek yılanının kafasını havada yakalarken kolumu uzatıyorum, parmaklarım çenesini sıkarak ısırmasını engelliyor.

Yine de ondan kurtulmadan önce, keskin dişlerini giysilerimden bir parçaya geçiriyorum ve zehir bezlerinden sızmaya başlayana kadar ileri doğru bastırıyorum. Sıkıca toplayarak derme çatma bir keseye koyuyorum.

Engereği kendimden uzaklaştırarak diğer tarafın sert yüzeyine atlıyorum.

Bir nefes daha harcamadan, hızla bir sonraki duruşmaya geçiyorum.

Yüzen bir hedefi olan küçük bir oda, küçük bir bıçak seti alıyorum. Talimatlar oldukça basit. Hedef dokunmaya duyarlı ve ortasını her vurduğumda on puan kazanıyorum. On atış ve ~~hpsi~~ bu.

Tesadüfe bakın ki, bu benim en sevdiğim testlerden biri, çünkü kendi adıma söylemem gerekirse, nişancılığım oldukça mükemmel.

Bıçakları elime alarak gözlerimin hedefi bir süre takip etmesine izin veriyorum ve hareketlerini öğrenmeye çalışıyorum. Hareketleri bir bilgisayarın kontrol ettiğine ikna olduğumdan, bir sonraki pozisyonu tahmin etmemi sağlayacak gizli bir desen olması gerektiğini biliyorum.

Elbette, birkaç saniye sonra hafif bir dalgalanma fark ediyorum, hedef bir kez aşağı inmeden önce iki kez yukarı çıkıyor. Sonra bir kez yukarı çıkmadan önce iki kez aşağı iniyor. Ritim tekrarlanıyor ama hedef düz bir çizgi yerine dairesel hareketlerle hareket ediyor. Yine de desen net.

Gözlerimi kapatıyorum, pozisyonları sayarken duyma yetime güveniyorum.

Amaç.

Bıçak tam ortasına saplanıyor ve ekranda ismimin yanına eklenen puanları ifade eden yüksek bir ses çıkıyor.

Yüzümde kendini beğenmiş bir ifade, bıçakları sağa sola fırlatarak her pozisyonu tahmin etmeye devam ediyorum.

Kısa sürede, mümkün olan en yüksek puanı topladım ve denemeyi bitirdim.

Sırada silah ve patlayıcı kombinasyonunu içeren birkaç benzer oyun var. Bunlardan ilki, farklı hedeflere ateş etmek için bir silahı sıfırdan bir araya getirirken hem nişancılığımızı hem de reflekslerimizi test ediyor. İkincisi biraz daha zor, çünkü bizden karmaşık bir C4 patlayıcısının kablolarını çözmemizi istiyor.

C4 miktarı çok fazla değil ama kablolarla uğraşan tek kişiyi patlatmaya yetiyor. Ve bu bir ölüm kalım meselesi.

Neyse ki, tüm derslere dikkat ediyordum ve her bir bilgiyi ezberledim.

Öyle bir noktaya geldi ki, hafızamın bana mı ait olduğunu yoksa Miles'ın çılgın deneylerinden birinde bana mı dayatıldığını bilemiyorum.

Tek bildiğim, bir şeyi sonsuza dek hatırlamak için sadece bir kez görmem gerektiği, gördükten uzun süre sonra onu atomik seviyelerde inceleyebildiğim.

Ve böylece patlayıcı testini de geçtim.

Yarı yolda.

Miles'ın hıznır zihni hakkında en kötüsünü bekleyecek kadar bilgim var. Ne de olsa bu, zayıfı güçlüden ayırmak için bir test. İlerleyecek olanlarla olmayanları.

Öldü.

Kız kardeşimi düşündüğümde zihnimin gerisinde küçük bir titreşim hissediyorum, uzun zamandır ilk kez bir şeyler hissediyorum. En azından Miles'ın özel kobayı olarak onu kurtarmayı başarmıştım. Miles'ın şu boyun eğdirdiği deneyler yüzünden durumu giderek kötüleşiyor ve vücudu yavaş yavaş iflas ediyordu.

Ben biliyorum. Miles biliyor. Herkes biliyor. Yine de, onu hayatta tutabilirsem, tutacağım.

Onun güvenliğini sağlamak için her şeyi yaparım.

Gerçi bugünlerde onu çok az görüyorum. Miles beni her gün ya eğitimde ya da testte tutuyor. En fazla uyumadan önce onunla birkaç kelime konuşabiliyorum. Yeni fiziksel geliştirmelerimle bile Miles'ın programının bazı yönlerine ayak uydurmakta zorlanıyorum.

Psikolojik testler en zor olanlarıydı, çünkü yavaş yavaş, farkına bile varmadan beni içten dışa değiştirdiklerini söyleyebilirdim.

En başından beri tek ekranlı karanlık bir odada oturmaya zorlandım ve her şeye karşı duyarsızlaşana kadar durmadan vahşet üstüne vahşet izledim.

Et mi? Kan mı? Kemik mi?

Artık beni şaşırtabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle kendim yapsam bile, videolar bana nasıl kesileceğini ve sondalanacağını öğrettikleri için garip bir şekilde eğitici, tüm insan anatomisi aniden parmaklarımın ucunda.

Ve Miles bir kez izledikten sonra her şeyi ezberleyebildiğimi gördüğünde çok sevinmişti. Böylece bazı deneyleri benim yapmama izin vermeye başladı.

Son aklı başında parçanızı bile kapattığınızda, tepki vermenizi sağlayacak neredeyse hiçbir şey yoktur. Aslında, insan vücudunun sırlarını araştırmaya başladıkça ilgim daha da artıyor, sonunda Miles'in heyecanını paylaşmaya başlıyordum.

Kendimi onunla aynı kategoriye koymazdım ama aynı zamanda çok uzak olmadığımı biliyorum.

Artık kafamı oyunda zor tutuyorum. Birkaç sıradan test daha ve mükemmel bir puanla liderim. Ben... sıkıldım.

Bunu şimdi bitirmeliyiz, çünkü kimin kazanacağını hepimiz biliyoruz. Ama Miles işin kolayına kaçacak biri değil. Bu süreçte diğer potansiyel askerleri feda etmek zorunda kalsa bile, bunu sonuna kadar götürecektir ve yalnızca en güçlülerin bir sonraki seviyeye geçmesine izin verilmesini sağlayacaktır.

Hareketleri yaparken, dokuzuncu görevde olduğumu fark ediyorum ve ne olduğunu gördüğümde ruh halim aniden düzeliyor.

İşkence.

Hoparlörlerden gelen ses görevi açıklıyor. Bu noktaya kadar gelen her yarışmacı, hepsi Mossad'ın bir parçası olan mahkûmlardan bilgi almak zorunda.

Kapsamlı eğitimleriyle tanınırlar, kırılma olasılıkları en düşük olanlardır. Özellikle de birkaç cılız

Çocuklar.

Hedefim önümde bir sandalyede, elleri ve ayakları bağlı, başına bir torba geçirilmiş durumda.

Kiminle karşı karşıya olduğumu anlamaya çalışarak birkaç kez etrafında dönüyorum.

Miles'tan öğrendiğim başka bir bilgi daha, ama beden dili çok zengin bir bilgi kaynağı olabilir. Doğrusunu söylemek gerekirse, benim tek zayıflığım yüzdeki duyguları tanımak. Bu yüzden asla yüze odaklanmam.

Bunun yerine, bacaklarının nasıl hafifçe seğirdiğine ya da etrafında yürüdüğümü duyduğunda kollarındaki kasların nasıl istemsizce hareket ettiğine bakıyorum.

Benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyor ve eşit düzeyde birini bulma ihtimali ~~im~~ yepyeni bir heyecan yaratıyor.

Henüz bir çocuk olabilirim ama bilgim çoğu insanı aşar. Eğitimim de küçümsenecek gibi değil ve büyüdükçe daha da gelişeceğimi biliyorum.

Seansıma başlamak için çantayı başından çıkarıyorum, beni görmesine izin veriyorum, omuzlarının nasıl gevşediğini yakından izliyorum, şüphesiz bir çocuğun ona zarar veremeyeceğini düşündüğü için tüm vücudu rahatlıyor.

Evet, beni küçümseyin. Bu senin ölümün olur.

Kabul etmek istemesem de Miles bana en iyi eğitimi verdi. Dünyanın dört bir yanındaki kaynaklardan yararlanarak, zihnim bu karanlık işkence işinde başarılı olmak için ihtiyaç duyulacak her türlü bilgiyle dolup taşıyor.

Bu durum anatomik deneyimimle birleşince beni mükemmel işkence için mükemmel bir aday haline getiriyor.

Geri sayıma baktığımda tüm testin bitmesine on dakika daha olduğunu görüyorum. Ama başka bir seviye daha olduğunu düşünürsek, bu beyfendiyle çok fazla zaman geçirerek riske atmak istemiyorum.

Elimdeki nota bakıyorum, birkaç kitabın yerini bulmam gerektiğini söylüyor.

kıyı şeridinde bir yerlerde saklı nükleer silahlar.

Bıçak ve işkence aletlerinden oluşan çok temel bir set var. Çok süslü bir şey değil, sadece işi yapmaya yetecek kadar.

Ne de olsa bizden kendi başımıza doğaçlama yapmamızı istiyor. Yaratıcılığımızı kullanın ve ona verdiği derslerin boşa gitmediğini gösterin.

Parmaklarımı aletlerin üzerinde gezdirirken yüzümde sinsî bir gülümseme belirliyor, beni yakından izlediğini biliyorum.

Benim gibi o da kiminle uğraştığını anlamaya çalışıyor.

Ama benim aksime, yeteneklerimi şimdiden hafife alıyor. En küçük bıçağı elime alıp keskinliğini bacağımda test ediyorum. Sonuçtan memnunum, bıçağın ucu yüzeye temas ettiği anda kan damlıyor

dudaklarıma götürüp yalayarak temizliyorum.

Adam sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

Güzel. Tedirgin olmaya başladı.

Bıçağı dikkatli bir şekilde gömleğine götürüyorum, malzeme hemen açılıyor ve çıplak göğsü görünüyor.

"Özellikle sevdiğin bir organ var mı?" Kaşlarımı kaldırıp ona soruyorum.

Ağızındaki tıkaça karşı hırıltılar çıkarıyor, bana doğru ilerlemeye çalışırken bir yandan da çırpınıyor.

"Tsk, tsk. İşte bu çok kaba," diye ekliyorum, bıçağı tam kalçasına saplıyorum, bu hareketi hesaplamıştım, böylece yanlışlıkla uyluk atardamarına saplamayacaktım. Yine de çok uzağa saplanmadı ve atardamara doğrudan kan akışı sağladı.

Bıçak vücudunun o kadar derinlerine gömülmüş ki, ucunun hemen altındaki kemiği hissedebiliyorum, yaranın içinde itip hareket ettirerek küçük bir yuva oluşturduğumda cızırtılı bir ses çıkıyor. Ses neredeyse kara tahtaya çakılmış çiviler gibi, bıçağın keskinliği tüm kas ve bağ dokusunu kesmeyi sağlıyor.

İstese de acı içinde çığlık bile atamıyor. Ve bu beni son derece üzüyor, çünkü bu benim kulaklarıma müzik gibi gelirdi. Ne de olsa tek bildiğim bu.

Küçük kesemi açıp bıçağı çıkarıyorum, kanın küçük bir gayzer gibi fışkırmasını, giysilerini lekelemesini ve yere düşmesini izliyorum.

Bıçağı keseye daldırıp ucunu yapışkan bir maddeyle kaplarken dikkatle beni izliyor.

Kaşlarını çatıyor, gözlerini bana dikeyyor.

"Zehir," ona geniş bir gülümseme veriyorum, "engerek zehri," diye düzeltiyorum. Tüm zehri toplamayı bitirdiğimde, bıçağı tekrar yaranın içine yerleştiriyorum ve yüzünün insanlık dışı bir acıyla buruşmasını, derisinin kızarmasını, tüm bunlara dayanmaya çalışırken gözlerinin yuvalarından fırlamasını izliyorum.

Ah, ama bu sadece başlangıç.

Kelimenin tam anlamıyla zehrin içinde pişmesine izin vererek dikkatimi tekrar göğsüne veriyorum ve köprücük kemiğinden göbeğine doğru hızlıca bir kesik açıyorum.

Hâlâ eser miktarda zehir barındıran zehirli madde açık etine değdiği anda acı içinde irkilir. Derinlik kazanmaya devam eden bir yanma hissi gibi olmalı. Ve ben daha derin kestikçe, onun tepkileri de kötüleşiyor.

"Bakalım," diye mırıldanıyorum takdirle, karnını dikkatlice açarken, her iki tarafta da deri kanatları var. "Sanırım hâlâ tek böbrekle yaşayabilirsin," diye ekliyorum, elim yan tarafındaki rahat çiftin üzerinde gezinirken. "Yine de merak ediyorum, anestezi olmadan alınması ne kadar acı verir?" Düşünceli bir şekilde soruyorum.

Hâlâ acıdan bayılmadı ki bu bile başlı başına bir başarı ve eğitiminin bir göstergesi. Yine de, böbreklerini duyduğu anda ve özellikle de kendi açık karnına bakabildiği anda, yüzü teslimiyet içinde düşüyor.

Yakaladım onu.

Gag ofi, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Gözlerimi saate diktiğimde bitime beş dakika daha olduğunu fark ediyorum. Verdiği cevaplardan tatmin olmuş bir şekilde bıçağı boğazının altından geçiriyorum, onu kesiyorum ve son raunda geçmeden önce hızlı bir şekilde ölmesini sağlıyorum.

Son duvarı geçerken şaşırtıcı bir manzarayla karşılaşıyorum.

Miles, iki yanında iki masa bulunan bir kanepede rahatça oturmuştur.

İlk gelen ben olsam da, bunu başaran birkaç kişi daha var.

Hemen masalara yönlendirildik, çiftler halinde ayrıldık.

Bir masada benden birkaç yaş büyük bir erkekle birlikteyim, diğer masada ise bir kız benim yaşlarımda başka bir erkekle birlikte.

Önümüzde yayılmış bir Go masa oyunu var. Son denemenin ne olduğunu anladığımda dudaklarım seğiriyor.

Strateji.

Miles bir Go meraklısı ve ofisinde kendi tahtası var. Hatta bir keresinde bana nasıl oynanacağını öğretmişti, bu yüzden temel bilgilere sahibim.

Satrançta olduğu gibi, oyuncuların biri beyaz, diğeri siyah tarafa atanır. Ancak satrançtan farklı olarak, oyun taşları küçük, yuvarlak taşlardır. Oyunun amacı tahta üzerinde yer kazanmaktır.

Savaşan bir harita gibi, taşlar fethedilen bölgelerdeki bayraklar gibidir, kazanan tahtada en çok taşı olan kişi olur.

Bu titiz bir oyun ve kesinlikle herkesi duraklatabilecek bir oyun.

Yine de, Miles'in kişisel ilgisi bir yana, bunu seçmiş olması şaşırtıcı değil. Oyun, bölgeyi maksimize etmek için taşların stratejik olarak yerleştirilmesine dayanıyor. Onun gözünde, tahtadaki başarımız dış dünyadaki başarımızı yansıtmalıdır.

Sadece zor bir yönü var. Üç dakika.

Üç dakika içinde bir Go oyununu bitirip kazananı ilan etmemiz pek mümkün değil. Bu oyunlar günler olmasa bile saatler sürebilir, bu yüzden üç dakika gerçekten saçma.

Yine de Miles'a baktığımda, sinsi gülümsemesi geniş ve neredeyse vahşi, onun da bunu bildiğini fark ediyorum.

Şüpheci tarafımı kapatıyorum ve bunun yerine elimdeki oyuna odaklanıyorum, tek amacım zafer. Neredeyse imkânsızsa ne olmuş yani? Kendimi bildim bileli imkansızsa meydan okuyorum. Bu çok zor olmamalı.

Taşlarımızı tahtaya yerleştirmeye başladığımızda saniyeler uzuyor. Ben siyahım, rakibim ise beyaz. Oyun başladığı anda, zihnim onun yapabileceği her hamleyi tahmin etmeye odaklanıyor.

Onun hamlelerini önceden hesaplamayı başardığım sürece, oyunu kazanmam için gereken deneme sayısını da hesaplayabilmeliyim.

Ellerimiz son derece hızlı bir şekilde hareket ederken, taşlar bir kareye yerleşiyor ve bölgeler şekillenmeye başlıyor. Rakibim kötü değil. Ama harika da değil, bu da benim lehime.

Bir dakika otuz beş saniye.

Şimdiye kadar tahtanın yarısı doldu, benim taşlarım onunkileri gölgede bıraktı. Ama Go'nun zor bir yönü var. Kaybettiğini açıklamadığı sürece oyun sonsuza dek sürebilir.

Ve böylece saniyeler geçtikçe, zaman ilerledikçe, zafer için kararlılığım güçleniyor. Eforlarımı iki katına çıkarıyorum, bir parçayı yere bırakırken zihnimde olası tüm sonuçları hayal ediyorum.

Onu öyle bir köşeye sıkıştırmalıyım ki oyunu kaybetmekten başka seçeneği kalmasın.

Üç hamle daha ve onu istediğim yere getirdim. Ona bir kez baktığımda dudakları titriyor, zihinsel efor yüzünden tüm yüzü ter içinde kalıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum, ortada bir şey yokken bir hamle yapmasını bekliyorum.

Omuzları çöküyor ve sonunda kaybeden taraf olmayı kabulleniyor.

Odada yankılanan bir bip sesi duyulur ve herkes aniden ayağa kalkar.

"Vay, vay," diyor Miles, bacak bacak üstüne atıp koltuktan kalkarken. Bana doğru gelirken yavaş davranıyor, eli sırtımda.

"Görünüşe göre bir kazananımız var," diyor ve yüzümde kendini beğenmiş bir ifade beliriyor. Kaybedenlere ne olabileceğini düşünmek için bile durmuyorum, Miles'ın bana yaptığı övgünün tadını çıkarıyorum ve bunun sınırlı olduğunu biliyorum.

Küçük bir kutlama olarak Miles beni ofisine götürüyor, bana değerli burbonundan bir bardak ikram ediyor ve büyük planlarını anlatıyor.

"Neredeyse geldik Vlad," diye iç geçiriyor mutlu bir şekilde. "Senin kadar etkileyici birini daha önce gördüğümü sanmıyorum oğlum. Beklentilerimi kesinlikle aştın."

Sadece başımı sallıyorum, tüm iltifatları kabul ediyorum ve daha iyisini yapmaya yemin ediyorum. Çünkü başlangıçta isteksiz olsam da, şimdi bunun sadece benimle ilgili olmadığını farkındayım.

Bu, bilimde ve insanların görülme biçiminde devrim yaratmakla ilgili. Bu basitçe evrimdir ve bu bulgular kamuoyuna açıklandığında zirvede olmayı hedefliyorum.

Elbette, başlangıçta Miles'ın fikirlerinin tuhaf ve biraz mantıksız olduğunu düşünmüştüm. Ancak kısa süre sonra bir şeylerin peşinde olduğu anlaşıldı.

Tekrarlanan denemelerden sonra cildimin acıması durdu, acı beynimde yankılanan yavaş bir yankıydı ama onu kapatabiliyordum. Zihnim de yeni bir odak noktası edindi ve netlik eski duygularımın arasından süzölmeye başladı.

O haklıydı. Duygulardan, özellikle de korkudan kurtulmak hiçbir şeye benzemeyen bir özgürlüktü. Eti kestiğimde, organları parçalara ayırdığımda ve dokularla oynadığımda hissettiğim adrenalinle birleşince neredeyse tanrısal bir şeydi.

Duygularım ve kibrim arasında ters orantılı bir ilişki olduğunu fark edecek kadar akıllıyım. Duygularım sessizleştikçe, kibrim büyüdü, kibrim sınır tanımadı.

Ama bu kibir aynı zamanda beni en iyisi yaptı, çünkü sürekli olarak en iyisi olmak için çabalamamı sağladı.

Miles ayağa kalkıp bana tepesinde metal bir daire olan ve içine yüz rakamı kazınmış bir poker çubuğu göstererek, "Ve şimdi de ödülünüz," diye ekliyor.

Şöminesine giderek metali ateşe uzatır, ısınmasını ve malzemenin koyu kırmızıya dönüşmesini izler.

"Yüzüncü cinayetini resmen tamamladın, benim küçük mucizem. Bunu kutlamanın zamanı geldi," diyerek kızgın demiri aldı ve ona derimi göstermemi işaret etti.

Yakamı yırtıp gömleğimi tutarken ve onu göğsümün tam ortasına yerleştirmesi için yönlendirirken irkilmiyorum bile.

Memnun bir gülümsemeyle gülümsüyor, yanık et kokusu havaya yayıldıkça mutluluğu daha da artıyor.

Her zamanki gibi hafif bir acı yankısı var, ama bu önemli güne odaklanarak onu bir kenara itiyorum.

Uyku odasına döndüğümde saat geç olmuştu.

Vanya her zamanki gibi sırt üstü yatıyor, midesindeki yaralar son deneyden sonra hâlâ ona sorun çıkarıyor.

Zayıf.

Zihnim bu kelimelere odaklanırken elimde değil. 0

zayıf. Değmez.

"V." Bana bakmak için dirseklerinin üzerinde yükseldiğinde ona başımı sallıyorum.

"Uzun zamandır yoktun kardeşim," diyor o tatlı sesiyle ve bir an için göğsümde yabancı -neredeyse unutulmuş- bir sızı hissediyorum.

"Ben kazandım." Omuz silktim, gururla markamı gösterdim.

Beklediğim gibi tepki vermiyor. Dizlerini göğsünde toplayıp yanağını dizlerinin üzerine koyarken ve derin bir iç çekerken bana zar zor bakıyor.

Ben de oturuyorum, yatağın kendi tarafıma uzanıyorum.

"Korkuyorum kardeşim," diye fısıldıyor, sesi zar zor duyuluyor.

Korkuyorum. Korku. Zayıflık.

"Neden?" Mekanik bir şekilde soruyorum.

"Değiş." Derin bir nefes alıyor ve gözlerini bana çeviriyor. "Değişim korkutucudur," diye belirtiyor.

"Değil," diye cevap veriyorum niyetimden biraz daha agresif bir şekilde. "Durağan olmak korkutucudur. Değişim iyidir," diye belirtiyorum.

"Olmayana kadar..." diye devam ediyor, "Çünkü bu iyi bir değişim olmak zorunda değil. Kötü bir değişim de olabilir."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Vanya?" Tersliyorum.

"Sen, kardeşim. Değişiyorsun. Ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum," diye mırıldanıyor, benden uzağa bakarken sesi kısılıyor.

Başka bir şey söylemeden bana arkasını dönüyor ve konuşmayı derhal sonlandırıyor.

Hala kirli olan hücremizin tavanına bakıyor, Vanya'nın uyurken aldığı nefesleri dinlerken küf lekelerini sayıyorum.

Değiştir.

Belki de haklıdır. Kendime ne yaptığımı sorduğum bazı berraklık anları var. Ama sonra bir kez daha Miles'in bilim, cinayet ve hastalıklı meraklarla dolu büyüleyici dünyasına dalıyorum.

Ve kendimi bıraktım.

ZC

VLAD

"V Delikanlı?" diye bir ses bana sesleniyor.

Kaslarımı açtığımda kaslarım gerginlikle gerildi. Anılar zihnimde çınlarken vücudumdaki her lif şiddetle doluyor. Miles beni küçük parmağına dolamıştı.

Vanya'yı ve kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Kibirli bir kan tadı ve ben yenik düştüm, sözde üstün zekamı tatmin etmek için çarpık bilginin peşinde koşmak karşılığında her şeyi geride bıraktım.

İçimde göğsümde yankılanan bir hiçlik var, anıların izi çok güçlü, uyanıkken bile üzerimdeki etkileri çok güçlü.

Gürültünün kaynağına bakmak için dönüyorum, kendi zihnim çılgık atan parçalar ve ağlayan çanlarla dolu terk edilmiş bir yer, gerçekliği tanıma yeteneğim sönük.

Saçları o kadar hafif ki, beni kör etmeyi hedefleyen bir güneş ışını gibi görünüyor, gözlerimi koruma dürtüsü giderek güçleniyor. Birkaç tutam saç alnından aşağıya hafifçe düşerek kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor.

Ona bakarken göğsümde bir sızı daha hissediyorum, bu acı verici güzellikteki manzara beni boğuyor, hava içeride sıkışıp kaldığı için ciğerlerim sıkışıyor.

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri alışılmadık derecede aydınlık ve muhtemelen hayatımda gördüğüm en çekici manzara. Öne doğru eğilerek elini yanağıma koyuyor, ismimi tekrarlarlarken sesi hala kulaklarımda çınlıyor.

O küçük dokunuş içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Temiz sabun ve ona özgü bir şeyin karışımı olan kokusunu içime çekerken burun deliklerim açılıyor. Yeni bir bahar günündeki çiçekler gibi, duyularımı saran bir tatlılık var, gözlerimi kapatıp sadece içime çekerken tüm vücudum titriyor.

"Vlad," diye tekrar sesleniyor ve gözlerim hızla açılıp vücudunun üzerinde aşağı doğru inerken daralıyor.

Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar bir üst giymiş, göğüsleri dolgun, meme uçları çakıllı. Daha aşağıya indiğimde, biçimli kalçaları vurgulayan dar pantolondan dışarı bakan küçük bir karın genişliği fark ediyorum.

Pantolonum acı verici bir şekilde daralıyor, rahatsız edici bir şekilde yutkunurken ağzım çöl gibi kuruyor.

İhtiyacım var.

İçimde giderek artan bir ihtiyaç var ve ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım olduğunu biliyorum. Onda acı verici derecede tanıdık bir şey var ve hiçlik denizinde, varlığıma çarpan o küçük dalga.

Bildiğim tek şey ona sahip olmam, onu benden asla kaçamayacak kadar geri dönülmez bir şekilde benim yapmam *gerektiği*.

Ve düşünmeden içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim, zihnim ayak uydurmakta zorlansa da bedenim ne istediğini zaten biliyordu.

Kolum dışarı fırlıyor, sırtının küçük kısmına yerleşiyor ve onu üstüme sürüklüyor. O da kendiliğinden geliyor, bacaklarını benimkilerin iki yanına koyarak üzerime çıkıyor.

Gözlerim donuk, onu sadece hayranlıkla izleyebiliyorum, burnum boynunun kıvrımına gömülü, aşağı yukarı izlerken, kendimi onun kokusuyla damgalamak istiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu kendime daha da yakınlaştırdığımda mücadele etmiyor, onu doyurmaya çalışırken varlığıyla duyularım boğuluyor.

Yüzümü boynunda gezdiriyorum, içime çekiyorum. Dudaklarına ulaştığımda, dilimin yanağına doğru yalayarak dikişi takip etmesine izin veriyorum.

Göğsüm dayanılmaz bir gerginlikle genişliyor, sikim o kadar sert ki pantolonumda bir delik açabilir. O da hiç yardımcı olmuyor, hafifçe kıpırdanıyor ve leğen kemiğini tam şaftımın üstüne hizalıyor.

Bir elim ensesinde, parmaklarım etinde, onu kendime yaklaştırıyorum, içimde kopan fırtınayı, serbest bırakılmayı bekleyen vahşiliği görmesi için bakışlarımı kaldırıyorum - tek hedef o.

Gözbebekleri arzuyla büyümüş, sert nefes alırken pembe ağzı ayrılmış, kıç ı ereksiyonumun üzerinde hafifçe hareket ediyor, kirpikleri hipnotize edici bir şekilde baştan çıkarıcı bir hareketle aşağı yukarı dalgalanıyor.

Göz teması kurarak ağzımı göğsüne indiriyorum, bir meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum, dilimin gömleğinin içinden tomurcuğu ıslatmasına izin veriyorum.

Göğüslerini yüzüme doğru daha da itiyor, adeta onlara ilgi göstermem için bana yalvarıyor. Ona daha yakın olma ihtiyacıyla acı dolu, gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor. Hayır, ona daha yakın olmayı *talep ediyorum*

Yumuşak iniltileri kulaklarımı okşuyor, küçük hareketleri sadece beni daha da dengesizleştirmeye hizmet ediyor.

Dilimi kullanarak göğüslerinin vadisinden boynuna ve son olarak da yüzüne doğru ıslak bir iz bırakıyorum. Bana dudaklarını bükerek sunduğu her şeyin tadına bakmama izin verirken merhametime sığmıyor.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp kemiriyorum, bir yandan da yüzündeki her duygu oyununu izliyorum, *ona ait* olan her şeye uyum sağlıyorum.

Bana ne olduğunu tam olarak anlamıyorum ama kendimi içimden fırlamakla tehdit eden bu deliliğe teslim ediyorum.

Onu daha yakın tutarak dilini ağzıma alıyorum, ağzının derinliklerini keşfediyorum ve vücudumun nasıl tepki verdiğini merak ediyorum. Sikim pantolonumun içinde daha da şişiyor ve ucunun sızdığını, taşaklarımın ağırlaştığını ve neredeyse acı verdiğini hissediyorum.

Dudakları benimkilere yaklaşıyor, onu bütünüyle yutmama izin verirken öpüşmeyi derinleştiriyor, öpüşmenin aciliyeti beni sabırsızlık ve beklentiyle terletiyor. Dili benimkiyle oynuyor, ben kovalarken ve o geri çekilirken liderliği ele geçirmeme izin veriyor, her vuruş sikime bir şimşek gönderiyor ve fermuarıma karşı seğirmesine neden oluyor.

Parmakları kollarımın üstünde, tırnakları derimi kazıyor.

Ellerimi kığına ulaşana kadar sırtından aşağı doğru takip ediyorum, cömert küreleri avuçluyorum ve onları yoğururken ağırlıklarının tadını çıkarıyorum, amını kasıklarına yaklaştırıyorum ve bana daha sert sürtünmesine izin veriyorum.

Ama bu bile yeterli değil, çünkü bir şeyin beni ele geçirdiğini hissediyorum, onu almamı *isteyen* çılgın bir hayvani içgüdü.

Onu o kadar sert ve derin sik ki, yaşamı ve ölümü, beni ve onu ya da başka herhangi bir şeyi unutsun.

Ellerim pantolonunun kumaşında, kabaca kenarından tutuyorum, dikişleri ayırıyorum ve kumaşı yırtıyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim onun içinde olmam gerektiği.

Nefes nefese kalıyor ama uzaklaşmıyor, pantolonunu -ya da pantolonundan geriye kalanları- çıkarmama yardım ediyor. Misk gibi uyarılma kokusu duyularımı istila ediyor ve aklımı kaçırmama neden oluyor. Elim bacaklarının arasına gidip onu sırlıklam buluyor, onunla oynarken girişinden daha fazla nem damlıyor.

"Mmm," seksi sesleri, pantolonumun fermuarını aşığı yukarı yırtıp çıkarmaya çalışırken aciliyetimi artırmaktan başka bir şey yapmıyor.

Sikim dışarı fırlıyor, çok sert ve amının beni beklediğini bildiğim için daha da sertleşiyor. Ucundan ön sperm sızıyor, parmağımı başının üzerinde gezdiriyorum, sularımızı birleştirip dudaklarına götürüyorum.

Gözleri açılıyor ama o dolgun dudaklarını parmağımın etrafına sarıyor, emiyor ve dilini parmağımın etrafında döndürüyor.

Yüksek sesle inliyorum, bu görüntü beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

Tüm vücudum gerilmiş durumda ve bir saniye daha kaybedemeyeceğimi biliyorum.

Parmaklarım kışının yanaklarına giriyor, onu ereksiyonumun üzerine kaldırıyorum ve tek bir hamlede içine sokuyorum.

Vücudunun içine doğru ittiğimde alçak bir inilti kaçıyor, içimdeki hayatı nasıl sıktığını hissediyorum, sıkı küçük vücudu beni o kadar derine götürüyor ki taşaklarım kışıyla buluşuyor, et etle buluşurken yüksek bir ses havada yankılanıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, zihnimde hem netlik hem de kafa karışıklığı kendi evlerini yapıyor.

Ele geçirilmiş bir erkek gibi kalçalarını sıkıca kavriyorum, öyle bir şiddetle amına giriyorum ki sikimin başı rahminin arkasına çarpıyor.

Başını geriye atıp destek için kollarımı daha da sıkı kavrarken boğuk bir inilti çıkarıyor.

"Sisi," adını söylerken kendi sesimi duyuyorum, itişlerim hızlanıyor.

İçten içe nazik davranmadığımı biliyorum, ona manevra yaptırırken üzerimden çok fazla saldırganlık akıyor.

Ama bu bile yeterli değil.

Daha derine ihtiyacım var. Daha hızlı. Daha sert.

"Evet," diye haykırıyor ayağı kalktığımda, onu da yanıma alarak, vücudu hala uzunluğumda yukarı ve aşığı kayıyor. O kadar ıslak ki, suları sikimin her yerinde ve taşaklarımın üzerinde birikiyor.

Hâlâ belinden tutarak onu bir masanın üzerine oturtuyorum, üstünü neredeyse parçalara ayırırken sırtı soğuk yüzeye çarpıyor.

Göğüslerinin her hamlede aşağı yukarı zıplamasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum ve ellerim göğüslerinin üzerinde, meme uçlarıyla oynarken kendime engel olamıyorum.

"Lanet olsun, Sisi," diye homurdanıyorum, gözleri yarı kapalı, rahminin derinliklerine her vuruşumda nefesi kesiliyor. "Hayatımda daha sert olduğumu sanmıyorum," diyorum ona, kendi nefesim kesilerek.

Ellerimin bıraktığı izler zaten vücudunda görünüyor, kabaca kullanıldığını gösteren derin, kırmızı parmak izleri ve bu sadece onu daha fazla damgalamak istememe neden oluyor.

"Vlad," diye başlıyor, zar zor konuşabiliyor, itişlerim hızlanıyor, masa saldırı altında titriyor. Havada olduğumuz gerçeğiyle birleştğinde, bu his tamamen akıllara durgunluk veriyor. "Bu çok fazla," diye nefes alıyor, "çok iyi... çok..."

Çıglıkları yoğunlaştıkça kontrolden çıkıyor, elleri masanın kenarını kavırıyor ve kendini yere bırakmaya çalışıyor, her şiddetli itiş onu masadan atmakla tehdit ediyor.

Bir elimi karnında gezdirip amına doğru indiriyorum.

Onun güzel dudaklarının benim için açıldığını ve beni bütün olarak yuttuğunu görmek beni uçuruma sürükledi.

"Bunu hisset, cehennem kızı." Elini tuttum ve sikimin dibine getirdim. "Seni nasıl becerdiğimi hisset."

Küçük parmaklarını kalınlığımın üzerine sarıyor, elini uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirirken amının yarattığı kaygan karışıklığı hissediyor, ucu girişinde dairesel hareketlerle hareket ederken beni mastürbasyon yapıyor, onu geriyor ve hassas bölgeyi uyarıyor.

"Aminin beni nasıl derinlere çektiğini hisset." Elini tekrar tutuyorum, bu sefer karnının alt kısmına bastırıyorum, aynı zamanda tamamen içine giriyorum, onun

Taşaklarım kışına çarparken bacaklarımı belime doluyor.

Karnında aletimin hatlarını hissetmesine izin verdim, içine her soktuğumda başı hafifçe dürtüyordu.

"O kadar büyüksün ki..." diye inliyor, karnına ve sikimin onun iç organlarına nasıl oturduğuna bakıyor. "Tanrım, seni ruhumda hissediyorum," diye iç geçiriyor, başı masaya çarpıyor ve yana savruluyor. Ona bir tsk sesi çıkarıyorum, hatasını fark etmesi için uyarıyorum.

"Tanrı hakkında ne dedim ben?" Ona şakacı bir şekilde sordum.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, yavaşça alay ediyorum, sırtı masaya doğru eğiliyor, tüm vücudu gevşiyor. Duvarları etrafımda kasılıyor, beni sıkıca kavıyor, aniden serbest kalması merhamet için çığlık atmasına neden oluyor.

"Henüz değil, cehennem kızı. Henüz değil," diye kıkırdıyorum, tüm vücudunu bir kızarıklığın sardığını, zor nefes alırken yüzünün kızardığını, dudaklarından tutarsız sesler döküldüğünü görüyorum.

"Şimdi, senin Tanrın kim?" Küçük klitorisini okşamaya devam ediyorum, kasılmaya devam etmesinin tadını çıkarıyorum, durmam için bana yalvarıyor.

"Sen. Sadece sen," diye pantolonunu indirdi, "sen benim Tanrımsın. Benim her şeyimsin." Bir başka orgazm onu ele geçirirken nefesi kesiliyor.

O kadar duyarlı ki, kollarımda canlanıyor. Ve benim hayatta tek bir amacım var, onun zevkini görmek. Ve bu *asla* durmayacağım anlamına geliyor. O kadar çok orgazm olana kadar değil, zorlukla hareket edebiliyor. Tek amacım bu. İşimi doğru yaptığımı bilmem gerektiğinin kanıtı.

"Ve sen de benimsin." Gözlerimin içine bakarken elini çevirip benimkine doluyor, bakışlarında çok fazla duygu kabarıyor. "Sen tamamen benimsin," diye tekrarlıyor.

"Evet, cehennem kızı," elini hızlıca sıkıyorum, "hepsi senin. Bedenen ve ruhen," diyorum ona, dudaklarını çekiştiren tembel gülümsemeyi izlerken, tüm yüzü aydınlanıyor ve benim donmuş kalbimi eritiyor.

Beni toza çevirecek gücü var. Ve bir gülüşüyle beni yılmaz yapabilecek güce sahip.

Sadece o yanımdayken dünyayı fethedebileceğimi hissediyorum.

Her zaman kendini beğenmiş bir piç olmam komik ama Gerçek güvenin ne demek olduğunu ancak o zaman anladım.

Onun bana olan sevgisi bana umut verdi. Benim ona olan sevgim de bana atlatmam için gereken güveni verdi.

Ben o kadar ona odaklanmışım ki o ben duyuyorum benim telefonum çalışıyor. İtişin ortasında, arayanın kimliğini kontrol etmek için kısa bir süre duruyorum ve Nero olduğunu fark ediyorum.

Kaşlarımı çatarak, daha önce benimle hiç doğrudan iletişime geçmediğine göre bu kadar önemli olan şeyin ne olabileceğini merak ediyorum.

Çıplak bir şekilde masanın üzerine yayılmış olan kızıma şöyle bir bakınca onu hayal kırıklığına uğratamayacağımı anladım.

Aramayı kabul ederken dudaklarım geriliyor, hoparlörü açıp telefonu masanın üzerine koyduktan sonra kendimi tekrar onun bedenine bırakıyorum.

zar zor

VLAD

delikanlı, " diye konuşuyor Nero, sesi küçük uçakta yüksek çıkıyor.

Ne yaptığımı görünce Sisi'nin gözleri büyüdü ve kendini benden ayırmaya çalışıyor. Bir elimi kalçasına koyup amını sikimin dibine doğru yaklaştıırken kıpırdamasına izin vermiyorum ve sessiz ~~kalan~~ bildiğim için diğer elimi ağzının üzerine koymadan önce taşaklarının derinliklerine girmemi sağlıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, kızımı becermeye devam ederken bile etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. Odadaki tek ses tenin tene çarpması ve kızın amının ürettiği kaygan ıslaklığın sesleri arttırması.

Sisi utanmış görünüyor, ama aynı zamanda tahrik olmuş, vücudu hevesle benimkini arıyor ve itişlerimi her yavaşlattığımda kendini bana doğru itiyor.

"*Kardeşimle kaldığımız yetimhaneye ilgili biraz tuhaf bir şey hatırladım,*" diyor ve benim küçük cadalozum parmağını ısırp koparacak kadar küstahlaşıyor.

Onun bu cüretkârlığı karşısında yüzümde bir gülümseme oluşuyor. Elim halâ ağzında tutarak, kalçasını kavrayıp onu daha yakına çekerken çıkardığı sesleri boğuyorum. Tamamen içinden kayarak, ben alt tarafını benim horoz onun üzerinde klitoris,

izliyor ve yol onu gözler görünüyor için çarpıntı
Kapalı, Avucumun altında ağzı açık kaldı.

"Humanitas Projesi'ne oradan alındığımıza göre, bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek için biraz araştırma yapayım dedim."

"Devam et," diyorum ona, sesim biraz gergin.

"Müdire değişmişti elbette ama onu arşivlerini bana göstermeye ikna edebildim," diye devam ediyor.

"Ve?"

"Pek bir şey yoktu ama kardeşimle benim bir resmimizi buldum. Şimdi sana gönderdim. Yetimhanenin her yıl bir kiliseyle birlikte düzenlediği Noel kutlamalarından birinden" diyor ve kaşlarını çatıyorum.

"Kilise mi?"

"Çoğunlukla unutmuştum ama çocukları kontrol etmek için her zaman gelen bir kadın vardı. Uzun süre onun Kızıl Haç'tan olduğunu düşündüm çünkü bize fiziksel muayeneler de yapardı" diye açıklıyor ve bunun nereye gittiğini görmek için meraklanıyorum.

Aynı anda, Sisi'nin avucumun altında gülümsediğini hissediyorum, eli sikime uzanıyor, parmakları başın hemen altındaki hassas noktaya sürtünüyor.

Ona uyarıcı bir bakış atarak tıslıyorum, ama o buna uymuyor.

Beni tekrar vücudunun içine itiyor, aynı anda duvarlarını sıkıyor ve beni şimdiye kadar bulunduğum en sıkı yerde esir tutuyor.

O anda boşalmamak için elimden geleni yaparken vücudum bolca terlemeye başlıyor, orgazm neredeyse üzerimden yuvarlanıyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum ve bu sefer sesim kesinlikle farklı çıkıyor.

"Ama şimdi onun kiliseden olduğunu anlıyorum. Son fiziksel muayenemizden hemen sonra yetimhaneden alınıp Miles'ın tesisine götürüldük."

"Sence o kadının bununla bir ilgisi olabilir mi?" Soruyorum, zihnim onun sözlerine uyum sağlıyor ama bedenim Sisi'ninkinin kölesi.

"Bu bir ipucu olabilir. Resmi bulduğumdan beri onu bulmaya çalışıyorum ama senin daha şanslı olacağını düşünmüştüm," diyor ve ben homurdanıyorum.

"Ne yapabileceğime bakarım," diye cevap veriyorum, hemen teşekkür ediyorum ve ona haber vereceğimi söyledim.

Telefon görüşmesini çabucak sonlandırıp dikkatimi küçük fıstığıma veriyorum. Elimi ağzından çektim, şimdi bana sırtarak leğen kemiğini gıcırdatıyor ve yavaşça sikimin üzerinde kendini beceriyor.

"Çok kötüsün," diye fısıldıyor.

Zaten çok yakınlık ve serbest bırakılmamı bu kadar uzun süre erteledikten sonra gelmek istediğim tek bir yer var.

Ondan ayrılırken, bir adım geri çekiliyorum.

"Dizlerinin üstüne çök, cehennem kızı," diye emrediyorum ve o da bana kirpiklerini fırlatmaya cesaret ediyor.

"Öyle mi?" diye soruyor yumuşak bir miyavlamayla, vücudunu bana doğru dalgalandırarak.

"Şimdi, velet," diye homurdandım, sesim kalındı, taşaklarım rahatlamak için ağrıyordu.

Günahın vücut bulmuş hali, vücudunu bana kendi kişisel şovumu sunuyormuş gibi hareket ettiriyor. Masadan zıplayarak dizlerinin üzerine çöküyor, diliyle dudaklarını ıslatırken sikim seğiriyor.

"Emir almayı bilmiyorsun, değil mi?" Çenesini kavrayıp ona bakıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor, yanağı sikimin alt tarafını sıyrana kadar bana doğru eğiliyor. Yavaşça hareket ediyor, dili beni içine almak için genişçe açılmadan önce başını yalamak için gizlice dışarı çıkıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum o ucunu emerken, dili yarıkla oynuyor.

Güzel ağzı üzerimdeyken bir saniye ve ben zaten çıldırıyorum. Elim saçlarına sıkıca sarılmıştı.

kendimi ağzının derinliklerine doğru zorluyorum, aletim boğazının arkasına çarpana kadar itiyorum.

Ağzını da tıpkı amını siktiğim gibi sikerken tıkanıyor, çenesinden aşağı tükürükler akıyor, gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyor.

Bir hayvan gibi.

Gözleri üzerimde, elleri kıcımda, kendini sabit tutuyor ve beni olabildiğince derinden karşılamak için boğazını gevşetiyor. Yine de dudakları sikimin sadece yarısında.

Taşaklarımın kasıldığını, boşalmamın yaklaştığını hissediyorum. Başını biraz geriye çekiyorum, sadece ucu ağzında kalıyor, ağzının etrafında ve sikimden aşağı daha fazla tükürük birikiyor.

Ve daha seksi bir şey gördüysem lanet olsun.

"Yutma," diyorum ona, iri, yaşlarla dolu gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor. Başını sallıyor, yüzü son derece masum ve melek gibi, ama ben yüzeyin altında ne yattığını biliyorum.

Günah. Benim grām.

Dudakları başının etrafına sarılmış, sikimi yumrukluyorum, bekleyen ağzına döl fişkırana kadar kendimi okşuyorum.

İtaatkâr bir kız gibi -bu sefer- yutmuyor.

"Bana tohumumu nasıl aldığını göster, cehennem kızı," diye yanağını okşayarak onu yönlendiriyorum. "Spermlemlerimi dilinin üzerinde göreyim."

Aletim dudaklarından düşüyor ve bana dilini göstermek için ağzını açtığında, bir kısmı yüzünün kenarlarından aşağı damlarken tüm yüzeyi kaplayan spermi hayranlıkla izliyorum.

O kadar sikilmiş ve işaretlenmiş görünüyor ki kalbimin göğsümde kabarmasına engel olamıyorum.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm, çünkü hazır olmasaydım ona diz çöktürmemin imkanı yoktu.

Aynı şekilde, bir kolumu beline dolayarak onu göğsüme yaklaştırıyorum.

Ağızına ulaştığımda elim boynuna doğru ilerliyor, başparmağım dudaklarının etrafındaki serseri döllerini topluyor ve ait olduğu yere geri itiyor.

"Mükemmel. Çok mükemmel," diye fısıldıyorum, onun bu halini zihnimde canlandırıyorum.

Bana arsız bir gülümseme verirken gözlerinin kenarları kırışıyor. Ağızını kapatıp yanaklarını içine çekerek ağızındaki spermi çalkalıyor, tükürüğüyle karıştırıyor ve dudaklarını tekrar ayırarak bana dilinin yüzeyindeki kabarcıkları ve onunla nasıl oynadığını gösteriyor.

"Lanet olsun kızım," diye törpülüyorum, yeniden sertleştiğimi hissediyorum.

Bana göz kırpmıyor, ağızını tekrar kapatıyor ve yüksek sesle yutkunuyor.

"Lezzetli," diye fısıldamak için eğiliyor.

Sadece içgüdüsel olarak onu boğazından yakalıyorum, ağızını öpüyorum, dudaklarında kendimi tadıyorum ve her zaman bir olmamızı seviyorum.

"Beni uçakta becerdiğine inanamıyorum," diye kıkırdıyor, sallantılı ayakları üzerinde kalkıyor ve evde hazırladığı küçük çantasına bakmaya gidiyor.

"Öldürme çılgınlıklarının iştahımı açtığını biliyorsun," diye şaka yapıyorum ve o da bana başını sallıyor.

Çantasını karıştırarak uzun bir güneş elbisesi çıkarır, kolayca başının üzerinden geçirir ve kemerini beline bağlar.

Kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum ve pantolonumun fermuarını çekiyorum. Bakışlarım hala ona kayıyor ve elimde olmadan güzelliğine hayran kalıyorum, elbisenin sarısı sadece çarpıcı tenini vurgulamaya hizmet ediyor, şekli belini ve kum saati figürünü gösteriyor.

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunu bir daha yapmayacağız. Bu sahip olduğum tek giysi parçası

ve sen de bunu parçalamıyorsun." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını bana doğru sallıyor.

"Sisi," diye inliyorum, haklı olduğunu bilsem de. Kendime hakim olmam gerekiyor.

"Yapacak başka işin yok mu senin?" diye soruyor, yanıma gelip telefonumu eline alarak. Telefonun kilidini açarken "Nero'nun gönderdiği fotoğraf" diye açıklıyor.

"Kahretsin, unutmşum," diye mırıldanıyorum, onun varlığının çok sarhoş edici olduğunu fark ediyorum. *Onun* dışında her şeyi unutmama neden oluyor.

Aramak için galeriyi açarken ona katılıyorum. Resim. Uyurken, yemek yerken, yürürken, düşünürken çekilmiş *bir* sürü fotoğrafı arasında gezinirken kaşlarını çatıyor. Yaptığı *her şeyin* bir fotoğrafı var bende.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum, Ona utangaç bir gülümseme vererek, onu takip ederken yakalandığı için utanmadan.

"Kendi iyiliğin için fazla güzel olmana engel olamıyorum," diyorum ona.

"Nasıl oldu da bunları çektiğini hiç görmedim?" Bahçede, şehirde, küvette ya da yatakta çekilmiş en az yüz fotoğrafı arasında gezinmeye devam ediyor. Onu *her* haliyle yakaladığımdan emin oldum.

Onu yanımda görmek için içimde hastalıklı bir ihtiyaç var. Her saniye. O banyoyu kullanırken bile hareketsiz durmakta zorlanıyorum. Ve bunu o da biliyor, çünkü ona yalnız duş almayı yasakladım.

Ama kaçınılmaz olarak her zaman yapamayacağımız anlar vardır. Bu yüzden ona olan susuzluğumu ancak onun resimlerine bakarak giderebilirim.

Kahretsin, ama ben gittim.

"Onları aldığımı görseydin ben ben olmazdım." Ona göz kırpiyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve kendisine adanmış bir tapınağım olmasından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor

telefonumda. Aksine, daha fazla resim arasında gezinirken ilginin altında eziliyor gibi görünüyor.

"Bekle..." Bazı eski resimlere ulaştığında kaşlarını çatıyor. Hangilerine baktığını fark ettiğimde inliyorum.

"Beni izliyordun," diye fısıldıyor.

"Peru'ya gidene kadar Seth bana senin fotoğraflarını gönderdi, çünkü orada bir bağlantı yoktu," diye açıklıyorum ve yemin ederim gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Neden?" Bu soruyu o kadar yumuşak bir şekilde soruyor ki, ona yaşattıklarım için kalbim bir kez daha kırılıyor.

"Uzak duramadım," diye itiraf ediyorum. "Ama yaklaşıp da. Sana yürüme mesafesinde olduğum anda tüm tedbiri elden bırakıp seni almaya geleceğimi biliyordum." Onun benden uzakta olduğunu bilerek çektiğim eziyeti hatırladıkça iç çekiyorum.

Hayatımın en kötü zamanlarıydı ve Miles'la geçirdiğim zaman hakkında şimdi ne bildiğimi bildiğimden, bu çok şey söylüyor.

"Vlad..." Başını sallıyor, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve o muhteşem gözlerinde ne kadar çok duygu bulduğuma şaşıyorum. "Artık buradayım," diye fısıldıyor usulca, parmak uçlarında yükselip yanağıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Seninleyim."

"Öylesin." Gözlerimi kapatıyorum, onun yakınlığının tadını çıkarıyorum. "İşte bu yüzden gitmene asla izin vermeyeceğim. Bende bir sorun var Sisi," diye itiraf ediyorum. "Çünkü seninle birlikte olamıyorum. Burada bir hastalık var." Elini tutuyorum ve kalbime indirmeden önce başımı gösteriyorum, "Ve burada. Sensiz bir dakikayı düşünmek bile beni delirtiyor. O kadar aşırı ki bazen zar zor uyuyabiliyorum, yanımda olduğundan emin olmam gerekiyor." Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi açtığımda onun beni yakından izlediğini görüyorum.

"Sen hastaysan ben de hastayım Vlad." Melodik sesi, içimdeki sesi yatıştırabilecek tek şey ve o konuşurken, eli yanağıma okşuyor, gözleri dolu dolu

Kendimi tamamen ona verirken elimde değil. "Çünkü ben de sensiz olamam."

"Kahretsin, Sisi," diye mırıldanıyorum, ona sarılarak, "Koleksiyonuma kızmadığına sevindim," diyorum, ağır konuşmaya biraz ciddiyet katmaya çalışarak.

"Kızdın mı? Sadece bilmediğim için kızgınım, çünkü şimdi sana sahip olmak istiyorum." Göğsüme karşı gülümsüyor.

Başının üstünden öpüyorum, telefonu alıyorum ve bakmadığı *gelenler* klasörünü açıyorum.

"İşte," diyorum fotoğrafı kaldırırken, biraz kaşlarımı çatarak.

Resmin grimsi bir tonu var, bu da yetimhanenin arka planını daha da perili ve kimsesiz gösteriyor. Arkada eski bir malikane, girişte birkaç sütun var. Verandada, iki erkek çocuğu olan bir kadın kameraya poz veriyor.

Onlar neşeyle gülümserken kadın sert bir şekilde çocukların arasında oturuyor ve renkli kâğıtlara sarılmış küçük bir hediyeı sıkıca tutuyor.

"Bu..." Sisi fotoğrafı daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak bakıyor. "Bu Başrahibe. Bundan eminim. Ama nasıl?" Başını sallıyor. "Cübbesini giymemiş," diye not ediyor ve ben de başımı sallıyorum.

Bu dünyada o kadar çok boktan şey gördüm ki artık hiçbir şey beni korkutmuyor. Başrahibe'nin bir tür izci olabileceği gerçeği kesinlikle beklediğim bir şey değildi, ama şaşırmadım. Her şeyden çok, bunu *şimdi* öğrendiğim için kızgınım.

"O Başrahibe," diye katılıyorum acımasızca. "Bu da işleri karmaşıklaştırıyor."

Çünkü eğer Baş Rahibe'nin bu işle bir ilgisi varsa, o zaman bu pislik burnumun dibinde devam ediyor demektir.

"Ama eğer o da işin içindeyse." Sisi başını kaldırıp bana bakıyor, kaşları çatılmış, ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor.

"Eğer o işin içindeyse, Sacre Coeur da işin içindedir. Ve eğer Sacre Coeur işin i ç i n d e y s e , " dudaklarım ince bir çizgi halinde geriliyor,

"o zaman beş aile de işin içine girer."

"Miles'ın babama yaklaştığını biliyoruz, ama diğerleri? Hiç şüphelendin mi?"

"Baktım. Ve herkesin hesabına baktım. Ruslar en başından beri suçluydular ve bu işe karıştıklarının teyidini çoktan aldım. Ama İtalyanlar?" Başımı sallıyorum, koltuklarımıza geçip dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum.

"Bulabildiğim tüm hesaplara baktım ve hiçbirisi Miles ile ilişkilendirebileceğim herhangi bir off-shore'a ödeme göndermemişti. Diğer tüm işlemlerini kesinlikle takip ettim. Ama Miles?" Başımı sallıyorum.

"O zaman bu ne anlama geliyor?" Sisi endişeyle dudağını ısırır.

"Bu, düşündüğümüzden çok daha büyük olduğu anlamına geliyor. Ve *sadece* o deneylerden çok daha büyük." Dudaklarımı büzüyorum, önümde sonsuz olasılıklar uzanıyor. "Kardeşinle konuşmamız gerek," diye ekliyorum acımasızca.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Sisi.

"Sacre Coeur beş yetimhaneye daha sponsor oluyor." Bir belge çıkarıyorum ve Sisi eğilip içindekileri okurken burnunu kıvrıyor.

"Demek çocukları Miles'ın programına dahil ediyorlarmış," dedikten sonra aniden durgunlaştı ve gözleri büyüdü. "Vlad." Eli gömleğimi tutmak için uzandı.

"Ne var? Ne oldu?"

"Şimdi bir şey hatırladım. Ve sanırım haklısın. Bu iş tahmin ettiğimizden çok daha büyük," diyor dudakları hafifçe titreyerek.

"Ne oldu?"

"Çok belirsiz bir anı ama en fazla üç, belki de dört yaşındaydım. Ama bazı testler için hastaneye götürüldüğümü hatırlıyorum. Sadece ben değildim. Sınıfımdaki tüm çocuklar da kaçırıldı." Şöyle anlatıyor

Birinin Sisi'*me* elini bile sürdüğünü düşündükçe kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum , öfkeleniyorum bu bir şey bu büyüklük benden kaçabilirdi.

"Ama dahası da var. Ne olduğunu hiç anlamadım ama Sacre Coeur'de çocuklar sürekli kayboluyordu. Neden kimsenin onları umursamadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Kaybolduktan sonra kimse bir daha onların adını bile anmadı. Sanki hiç var olmamışlar gibiydi" diyor ve bana şahsen tanıdığı bazı çocuklardan bahsediyor.

Hiç düşünmeden onu göğsüme çektim, tehlikeye ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde kollarım onu sımsıkı sardı.

Siktir!

Sacre Coeur bundan kurtulamayacak. Özellikle de Sisi'*me* zarar verenlerin cezalandırıldığını göreceğime yemin ettiğim için.

"Bir yolunu bulacağız, cehennem kızı," diye konuşuyorum saçlarına karşı.

Saatime bir göz attığımda havaalanına yaklaştığımızı fark ediyorum ve Sisi'ye iniş için hazırlanmasını söylüyorum.

Ama tam eşyalarımı yerleştirmek üzereyken uçak aniden alçalıyor ve batı kanadından küçük bir patlama sesi geliyor.

Ne?

Sisi'nin elini tutup her zaman yanımda olduğundan emin olurken dengemi yeniden sağlamak için zar zor zamanım oluyor.

Uçak sallanmaya devam ediyor, motordan yüksek sesler geliyor. Dahili telefonu kullanarak pilotla irtibata geçiyorum.

Pilot, "Sanırım sol motora bir şey çarptı, efendim," diye mırıldanır.

Elim hâlâ Sisi'ye sarılı, camdan sol motora doğru bakarken onu peşimden sürüklüyorum.

"Vlad... bu..." Motordan çıkan alevlere bakarken Sisi'nin gözleri büyür.

"Sanırım vurulduk," diyorum acımasızca, küfrederek. "Benden kurtulmak için *bu kadar* acele edeceklerini tahmin etmemiştim," diye ekliyorum sertçe.

"Aşağı iniyoruz, değil mi?" diye soruyor ve ben de ona dönüyorum, çıldırmamasından, bağırırmamasından ya da daha kötüsü üzerime bayılmamasından etkileniyorum.

Hayır, o sadece bozuk motordan çıkan ateşi izliyor, yüzü sakın.

"Öyleyiz," diye cevap veriyorum.

Bir dakika daha kaybetmeden paraşütlerin bulunduğu bölmeyi açıyor, yelege ve her şeyi üzerime geçirmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorum.

"Gel buraya, cehennem kızı," diye çağırıyorum onu, sıkıca önüme bağlayarak. "Aşağıya iniyoruz ama bugün ölmeyeceğiz," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Paraşüt sırtımda sabitlendiğinde ve Sisi güvenli bir şekilde bana bağlandığında, güvenlik kapısını kenara itiyorum, yüksek irtifadan hava vınlayarak içeri giriyor.

Uçak dengesini yeniden kazanmaya çalışırken yalpalıyor, ancak yine de irtifadaki düşüş görülebiliyor ve ikinci motor olmadan çok uzun süre dayanamayacağını biliyorum.

"Hazır mısın?" Ona soruyorum ve o sadece başını sallıyor, gözleri güvenle dolu.

Başka hiçbir ön hazırlık olmadan, sadece atlayacağız.

SISI

"I uçağımızı düşürmeye çalıştıklarına inanamıyorum."
Başımı sallıyorum, koşum takımını çıkarıyorum.

Aşağı yolculuk gerçekten de heyecan vericiydi ve Hayatım ya da herhangi bir şey için endişelendiğim bir an bile olmamıştı. Vlad'ın bizi oradan çıkaracağını ve ne yapacağını çok iyi bildiğini biliyordum. Ona güvenim tamdı.

Ve hayal kırıklığına uğratmamıştı. Hayır, aslında her şeyi eğlenceli hale getirmişti. Atladığımız andan itibaren, dikkatimi kendisinde tutarak, aptalca şakalar yaparak ve içinde bulunduğumuz durumu unutmam için beni güldürmek için elinden geleni yaparak dikkatimi yere olan mesafeden uzaklaştırmaya çalıştı.

Eğer bu tatlı değilse, ne tatlı bilmiyorum.

Ama bu sadece Vlad. Benim tatlı katilim.

Teçhizatı yere atarak ona bakıyorum, cevap vermemesine şaşırıyorum.

Uzaktan uçağın düşüşünü izlerken yüzünde uğursuz bir ifade var.

"Vlad?"

"Cesaret ettiler," diye başlıyor, vücudumdaki tüyleri diken diken eden derin bir gümbürtü, "hayatını tehlikeye atmaya cüret ettiler. Yine," diye öfkeleniyor, başka hiçbir şeye benzemeyen bir tehlike havası

ondan yayılıyor. "Onları bitireceğim," diyor ve yüz hatları normale dönmeden önce iki kez göz kırpmıyor.

"Evet, yapacaksın," diyorum elini tutarak, "ama önce hayatımıza bir saldırı daha olmadan eve gitmeliyiz," diye ekliyorum şakacı bir şekilde, ama gülümsemiyor.

"Doğruca kardeşine gidiyoruz. Daha kötü bir şey olmadan önce bu karmaşayı düzeltmemiz gerekiyor" diyor.

"Bizi öldürecek," diye mırıldanıyorum ama Vlad buna aldırıyor gibi görünüyor.

"Marcello ile ben ilgilenirim. Muhtemelen birkaç yumruk atacak ve sonra konuşabileceğiz. Ama eskisinden daha da dışlanmış biri olduğum için, bu işi çözmek için onun yardımına ihtiyacım olacak," diye iç geçiriyor ve gözlerini deviriyor.

"Gerçekten mi?" Ona bakmak için başımı eğiyorum. "Ruslarla bu kanlı savaşı başlatmanı sana kim söyledi? Adamlarının kellelerini postayla göndererek onları kışkırttığınızı hatırlatmama gerek var mı?"

"Onları ben mi kışkırttım?" Nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken sesi gücenmiş gibi çıkıyor. "Ben sadece onlarla biraz oynadım, bu işe karıştıklarına dair şüphelerimi doğrulamak istedim. Sonunda doğru çıktı, yani yanlış sayılmam." Omuz silkiyor.

"Ama yine de sen başlattın."

"Öyle mi yaptım? Belki de bu kadar meraklı olmamdan hoşlanmadıkları için zaten bana saldıracaklardı." Tekrar omuz silkiyor ve tüm Doğu Yakası Bratvalarının liderlerinin onu öldürmek için bir araya geldiği depo olayından bahsediyor.

Ne yazık ki, onlara öldürülemez olduğunu kanıtlamıştı. En azından bir insan tarafından.

"Vlad," diye dudaklarımı büzüyorum, eğlence taşmakla tehdit ediyor. "Sadece en başta onları öldürmek istediğini itiraf et," diyorum ve yüz hatlarını küçük bir kızarıklığın kapladığını izliyorum.

"Belki." Gözlerini kaçırıyor ve ben de kendimi tutamayıp parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük konduruyorum.

Bazen çok sevimli oluyor.

El ele, ana yola ulaşmadan önce hiç bitmeyen bir tarlada birkaç mil yürüyoruz.

Zaten yorgun olduğum için nefesimi toplayana kadar mola vermesini rica ediyorum, güneş gökyüzünde yükselmeye başlamıştı, bu da arabaların bölgede dolaşmaya başlaması gerektiği anlamına geliyordu.

"Sence Meester neden sürekli bizi öldürmeye çalışıyor?" Ben soruyorum.

Uzaklara bakıyor, herhangi bir hareket için ufku tarıyor ve bir an için beni duyduğunu sanmıyorum.

"Bir önsezim var," diyor sonunda, yanımdaki çimlerin üzerine oturarak.

Kaşlarını kaldırıp devam etmesini bekliyorum. "Kendi çıkarlarını koruyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kafamdaki tüm olasılıkları gözden geçirdim, cehennem kızı. Petro'yla yıllardır, hatta on yıldır temasım olmadı. Birdenbire beni öldürmeleri için adam göndermesi mi? Maxim'e bana ihanet etmesi için şantaj yapacak kadar ileri gitmesi?"

Dudaklarını büzüyor, ot samanının üst kısmını yırtıyor ve ağzına yerleştiriyor. "Sadece tek bir açıklama var. Elimde başka bir kanıt olmadığı için aceleci davranmış olabilirim. Ama..." Başını sallıyor.

"Kahretsin, temelsiz varsayımlarda bulunmaktan nefret ediyorum," diye küfrediyor.

"Onun Misha ve Miles'la ilişkisi olan üçüncü adam olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Soruyorum ve o da başını sallıyor, yüz ifadesi asık.

"Beni yeryüzünden silmek konusunda bu kadar kararlı olmasının başka bir nedeni olamaz. Önce New Orleans'taki ev, şimdi de uçak mı? Ve içimden bir ses depo olayının arkasında da onun olduğunu söylüyor. Acil bir durum. Bu acil.

Bir şeyden korkuyor ve benden bir an önce kurtulmaya çalışıyor."

"Yani sadece ticari çıkarlarını koruduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Büyük ihtimalle. Ama bu aynı zamanda korunacak bir şey olduğu anlamına da geliyor. Sacre Coeur'un Miles'la nasıl bir ilişkisi olduğunu öğrenmeliyiz ve ondan sonra belki büyük resme dair bir ipucu elde edebiliriz."

"Bu son derece karmaşık görünüyor," diyorum. Çok fazla bağlantı var ve her bir konunun diğerine nasıl bağlandığını düşünmeye çalışmak aklımı karıştırıyor.

"Eğer öyle olmasaydı, bu kadar uzun süre gizli kalmazdı. Bu konuda içimde kötü bir his var, cehennem kızı."

"Sadece şimdiye kadar hiç rastlamamış olmanıza şaşırdım."

"Ben de öyle. Ama Katya ve Vanya'nın katilini bulma arayışım dışında, insan kaçakçılığı olayının içinde hiç olmadım. *Hiçbir* zaman bu işin içinde olmamam gerekiyordu ve görünüşe göre çok fazla şey öğrenmediğimden emin olmak için beni dikkatle izliyorlardı."

Omuz silkiyor ve tüm bu bilgileri sindirmeye çalıştığını fark ediyorum, küçük bir kısmı şüphesiz burnunun dibindekini göremediği için hayal kırıklığına uğramış durumda.

"Sana daha önce de söyledim, aşkım. *Sen* bile her şeyi bilen değilsin. Bunun için kendini hırpalamayı bırak." Elimi onun elinin üzerine koydum, onu biraz olsun rahatlatmaya çalıştım.

"Bu kadar çok işareti nasıl kaçırmış olabileceğimi anlamıyorum. Geriye dönüp baktığımda, her şey mantıklı gelmeye başlıyor..."

"Ama mesele de bu zaten. Miles seni tanıyor. Aklının nasıl çalıştığını biliyor. Ve tüm hesaplara göre, kendi zihni de benzer bir şekilde çalışıyor. Her şeyi seni onlardan *uzaklaştırmak* için planladığını düşünmek çok da abartılı olmaz. Doğru değil."

"Haklısın," diye homurdanıyor. "Neredeyse on yılımı yanlış yerlere bakarak geçirdiğime şaşmamalı. Bay Petrovic'i bulmam ve ondan bilgi almam bile bir mucizeydi."

"Bence Miles'ın planındaki aksaklık Bay Petrovic'ti. Restorandaki serserileri hatırlayın," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, henüz onu öğrenmemi istediğini sanmıyorum. Ama mesele de bu, Sisi. Onunla geçirdiğim o yılları hatırladıkça, kız kardeşimi gerçekten canlı bulmak isteyip istemediğimi daha çok merak ediyorum," diyor, sesi kırılganlıkla damlıyor.

"Vlad," diye fısıldıyorum adını, elini kendi elimle okşuyorum. "Bir yolunu bulacağız. Kız kardeşini bulacağız ve sen de Vanya'nın intikamını alabileceksin," diyorum başımı omzuna yaslayarak. "Her şeyi birlikte yapacağız. Her seferinde bir adım."

"Sisi," diye derin bir nefes alıyor, beni daha da yaklaştırırken başı benimkine değiyor, "Benimle olduğun için çok mutluyum. Tüm bu cehennemde bana neşe veren tek şey sensin. Gerçek neşe." Elimi kaldırıp parmaklarımızı birleştiriyor. "Düşüncelerim bulanıklaştığında bile, fırtınayı korkutup kaçırmak için yanımdasın," diye devam ediyor ve kalbim göğsümde bir takla atıyor.

"Biliyor musun, hâlâ suç hayatını bırakıp şair olabilirsin," derken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, "anında çok satanlar listesine girersin," diyorum ona, havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Elbette," diye anında cevap verir. "Sen benim ilham perim olacaksın ve ben de senin tüm güzelliğini kelimelerime aktaracağım." Bana doğru dönüyor ve sonunda dudaklarının eğlenerek kıvrıldığını görüyorum. "Ama o zaman da daha fazla öldürmem gerekirdi," diye devam ediyor, yüzünde hınzır bir ifadeyle, "çünkü seni dünyayla asla paylaşamam."

Yüzümdeki saçları fırçalıyor, parmak eklemleri tenimi okşuyor, başparmağı dudaklarımı sıyrana kadar yavaşça aşağı iniyor.

"Sana bakan her erkeği öldürmek istemem zaten yeterli." Durumumuzun ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettiğimde bile sözleri beni ateşliyor - eve dönme imkânımız olmadan ıssız bir yerde mahsur kaldık. "Ama tüm dünyanın sana aşık olması da mı?" Başını sallıyor.

"Tüm dünya bana aşık mı? Aceleci davranmıyor musun?"

"Hayır," diye cevap veriyor hemen, "çünkü *kimsenin* sana bakıp da aşık *olmaması* mümkün *değil*." Sesi tüylerimi diken diken ediyor, sözleri bana Vlad'ın beni diğerleri gibi görmediğini hatırlatıyor. Onun gözünde o kadar değerliyim ki, başkalarının beni daha az değerli görmesine imkân yok.

Bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum, elini ağzıma götürürken yakalıyorum, dudaklarım parmak eklemlerinin etrafında geziniyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, "bana bu kadar sevildiğimi hissettirdiğin için."

Bana olan saygısı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, sevgisinin aynı anda hem bu kadar saf hem de bu kadar kötü olabilmesi.

Bana bir kraliçeden daha iyi davranıyor. Ben, herkesin hor gördüğü kız, lanetli, istenmeyen kız. Yine de o karanlık gözleriyle bana baktığında, sonunda önemli olduğumu hissediyorum. Şimdiye kadar katlandığım her şey bir talihsizlik değil, bir sınavdı. Şu anda sahip olduğum *serveti* kazanmak zorundaydım ve açıkçası başka türlüünü de istemezdim.

Çünkü geçmişim sadece beni olduğum kişi haline getirmekle kalmadı, aynı zamanda bu sıra dışı adamın sevgisine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlamama da yardımcı oldu.

"Sana hak ettiğin gibi davrandığım için bana asla teşekkür etmemelisin Sisi. Sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun. Bazen başka birini bulabileceğinden endişe ediyorum. Daha iyi birini."

Sesi alçak, bunu itiraf ederken alnı hafifçe kıvrılmış. Sesinin ardındaki kırılganlık beni hayrete düşürüyor

Ve anlıyorum ki, layık olmadığımı düşünen tek kişi b e n değilim.

O da öyle.

"Vlad," diye sesleniyorum usulca, karanlık gözleri gözlerimde, kendimi o derinliklerde kaybediyorum. "Senden daha iyisi yok. Asla başka biri olmayacak. Nokta."

Neredeyse gözünü kırpmadan bana dikkatle bakarken üst dudağında hafif bir seğirme var.

"Benim için sen ruhumun diğer yarısısın," diyorum ve yüz hatları gevşiyor, yüzünde bir hafiflik belirliyor. "Yaşamak için ihtiyacım olan tek şey sensin, tıpkı benim senin olduğumu bildiğim gibi." Elini kalbimin üzerine koyup onun için nasıl attığını duymasını sağlıyorum. "Asla daha az olduğunu düşünme Vlad. Çünkü benim için sen *her şeysin*."

"Sisi," diye acılı bir ses çıkarıyor, "sevgilim Sisi," diyor beni kollarına çekerken, öyle sıkı sarılıyor ki eriyip gideceğiz. "Seni hak etmek için ne yaptığımı düşünmekten kendimi alamıyorum. Sen sadece..." diye devam ediyor, parmakları yavaş bir okşayışla sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor.

"Mükemmellik," diyor sonunda ve kollarına daha da sokuluyorum, sıcaklığının tenime, sevgisinin kalbime, hayranlığının ruhuma sızmasına izin veriyorum.

Ve güneş gökyüzüne yükselip ufuk çizgisini kırmızımsı bir renkle boyarken, biz de öylece kalıyoruz - birbirimize sarılmış ve gerçekten birmişiz gibi davranıyoruz. Ayrı bedenler ya da ayrı varlıklar değilmişiz gibi. Hayır, yanağım onunkine yaslanırken, bedenim onunkiyle şekillenirken, biz tek bir varlığız.

"Ya lyublyu tebya," diye mırıldanıyorum saçlarına usulca, seni seviyorum diyorum onun dilinde, öğrenmek istememin tek nedeni bu.

Şok olmuş bir şekilde durur.

"Isho," diyor, tekrar söylemem için beni zorluyor, "isho."

"Ya ochen lyublyu tebya," diye tekrarlıyorum ve ağzını benimkine çarpıyor, dudaklarımı aralıyor ve

ağzımdan çıkan kelimeler.

"Ya tozhe," diye homurdanıyor. "Ah, milaya, ya tak tebya lyublyu... v etu zhizn mne nuzhna tolka ti odna." Bana bu hayatta ihtiyacı olan tek şeyin ben olduğumu söylerken sesi kırılıyor, kalbinin derinliklerinden geldiğini bildiğim sevgi sözünün sesi hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum ama sonunda bizi şehre götürecek bir araba bulana kadar yürümeye devam etmemiz gerektiğine karar veriyoruz.

Yüzümdeki yorgunluğu gören Vlad, yürümeye çalışmama bile izin vermiyor, beni omzuna alıp sırtında gezdiriyor.

Omuzlarına sıkıca tutunuyorum ve onun sıcaklığını içime ç e k i y o r u m .

Yürümeye devam ediyor ve bir süre sonra sırtına ek bir yük olduğum için kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum. Aksini gösteren kanıtlar ne olursa olsun, o hala bir insan.

"Beni şimdi yere bırakmalısın. İyice dinlendim," diyorum ama inatla ilerlemeye devam ederek reddediyor.

"Ciddiyim, Vlad. Beni yere bırakabilirsin." Omzuna dokunuyorum ama bu sefer cevap bile vermiyor, yoluna devam ediyor.

Tesadüfen bir arabanın yaklaştığını görüyorum ve dikkatlerini çekmek umuduyla ellerimi havada sallamaya başlıyorum.

Kırkklı yaşlarının ortalarında bir çift yanımıza uğruyor, arabayı onlarla paylaşmamızı teklif etmeden önce bize bir göz atıyor. Neyse ki onlar da şehir dışına gidiyorlar, böylece bizi Marcello'nun evine yakın bir yerde bırakabilirler.

Arabaya bindiğimizde hem Vlad hem de ben biraz rahatlamaya başladık. Yine de gevşemenin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum ve zihninin bir kez daha iş başında olduğunu, büyük olasılıkla teoriler üzerinde çalıştığını ve gelecek senaryolarını zihinsel olarak test ettiğini görebiliyorum.

Derin bir iç çekerek, Marcello ile yüzleşmenin çok kötü olmayacağını umuyorum. Ve daha ne olduğunu anlamadan gözlerim kapanıyor, derin bir uyku beni ele geçiriyor.

SISI

I Çok geçmeden Vlad'ın beni yavaşça sarsarak uyandırdığını hissediyorum. Beni kollarının arasına alıp, çifte bizi götürdükleri için teşekkür edip iyi yolculuklar dilerken gözlerimi halsizce açıyorum.

Harika bir yolculuktu.

"Beni yatırabilirsin," diyorum ona, uykudan boğuklaşmış sesimle. Bunu yapmakta biraz isteksiz görünüyor ama sonunda beni ayaklarımın üzerine indiriyor.

Biraz geriniyorum, tüm bu efordan dolayı uzuvlarım ağrıyor ve nerede olduğumuzu anlamaya çalışmak için etrafımıza bakıyorum.

"Marcello'nun evine ne kadar kaldı?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirirken gözleri bana odaklanıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Marcello'nun evi demiştin. Önceden oraya ev derdin," diye cevap veriyor, kendisiyle biraz fazla gurur duyarak.

"Öyle mi?" Yürümeye devam ederken cahil numarası yapıyorum. Yine de haklı *olduğunu* fark ettiğimde yüzümdeki sırtışı silemiyorum. Buraya evim demeyi bırakalı epey zaman oldu. Ve bunun nedeni evimin bir yerden bir insana dönüşmüş olması.

"Gülümsediğini biliyorum," diye sesleniyor arkamdan, eğlendiği belli. "Ve yanlış yöne gidiyorsun," diye işaret ediyor, ben çoktan onun epey önüne geçtikten sonra.

Aniden döndüm, gözlerim ona dikilmişti.

"Sadece senin evin olduğumu kabul et." Yanıma gelip kolumu tutarak dirseğinin kıvrımına yerleştirirken gözleri muziplikle parıldıyor.

"Belki." Dudaklarım seğiriyor ama ona vermek istediğim tek şey bu. Egosu zaten çok şişmiş durumda.

"Biliyordum," diye ıslık çalarak beni daha yakına çekti ve evin çok uzakta olmadığını söyledi.

"Toplantı için endişeleniyor musun?" diye soruyor sonunda, sesi ciddi.

Başımı ona doğru eğip soruyu kısaca değerlendiriyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Çünkü gerçekten bilmiyorum. Marcello, Vlad'la herhangi bir şey yapmamı şiddetle yasakladı, bu yüzden en azından hoş bir buluşma olmayacağını biliyorum.

Yine de onu hayal kırıklığına uğratmaktan biraz endişeliyim. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabiliriz ama ona ve ailemize gösterdiği gerçek ilgiye saygı duymayı öğrendim. Çoğu zaman açık bir kitap olmayabilir, ama bana karşı her zaman adil oldu ve zorunda olmadığı halde bana onunla yaşama fırsatı verdi. Ne de olsa Sacre Coeur'den ayrıldığımda teknik olarak bir yetişkindim ve kesinlikle onun sorumluluğunda *değildim*.

Bu yüzden kendimi köşeye sıkışmış buluyorum çünkü Marcello'nun saygısını kaybetmek istemiyorum ama Vlad'dan da *kesinlikle* vazgeçmeyeceğim.

"En iyisini umabiliriz, değil mi?" Gülümsemeye zorlayarak soruyorum.

"Marcello bir dev değil," diye şaka yapıyor Vlad, "tüm o devimsi eğilimlerine rağmen. Ama oldukça inatçı olabiliyor," diyor Vlad ama gözlerimin endişeyle hafifçe açıldığını görünce düzeltiyor, "ama ben icabına bakarım Sisi. Bu konuda endişelenme.

Aslında, hiçbir şey için endişelenmeyin. Ben her şeyi hallederim." Bana bakıyor, ifadesi o kadar içten ki elimde olmadan ona doğru hafifçe eğiliyor ve tüm güvenimi ona veriyorum.

"Tamam," diye cevap veriyorum usulca.

Çift bizi evin yakınına bırakarak bize gerçekten bir iyilik yaptı, bu yüzden ana kapılara ulaşmak için sadece birkaç mil yürümemiz gerekiyor.

Bizi gören muhafızlar hemen kapıları açarak bizi içeri buyur ettiler.

Sanırım Vlad'ın istenmeyen kişi olduğunu anlamamışlar.

Ana girişten uzun bir ara yol var.

Evin kapıları, taş yolun her iki yanında çiçek tarhları.

Vlad'ın gerildiğini hissettiğimde ara sokağın yarısına gelmiştik. Beni arkasından iterken neler olduğunu soracak zamanım bile olmuyor, gürültülü bir silah sesi havaya karışıyor.

Gözlerimi kocaman açıp baktığımda kardeşimi ve Lina'yı kapı aralığında görüyorum. Marcello'nun yüzünde ölümcül bir ifade vardı ve silahını bize doğrultmuştu.

"Gerçekten mi, 'çello?" Vlad öne doğru bir adım atarak söyleniyor. Beni arkasında tutmak için kolunu hâlâ uzatmış durumda.

Ama zihnimde bir tür uyarı belirliyor ve kolunu kenara iterek yanına gidiyorum. Omzundan akan kanı dehşet içinde izliyorum, kurşun derine saplanmış. Vlad bunu umursamıyor gibi görünüyor çünkü bakışları sıkıca kardeşimin üzerinde.

"Deli misin sen?" Etrafımda dönüp Marcello'ya bağıriyorum. "Ve sana." Başımı hafifçe çevirdim. "Az önce vuruldun!" Şimdiden panikleyerek bağırdım. Vlad'ın yaralandığını daha önce hiç görmemiştim ve gömleğinden akan kanı görmek beni hiperventilasyona sokmaya yetti.

Bir kavgaya karıştığında ve onu yenebilecek kimsenin olmadığını bildiğimde bu bir şeydir. Ama bu durumda bambaşka bir şey, çünkü kardeşime hiçbir şekilde saldırmayacağından eminim.

Bunu daha önce doğum günü partimde görmüştüm. Vlad'ın bir parçası Marcello'yu en yakın arkadaşı olarak görüyor ve kardeşim bu duyguyu payla masa da Vlad'ın çarpık ahlak kurallarının ona bir şey yapmasına asla izin vermeyeceği açık. Kendi  arpık yöntemiyle, Marcello'yu önemsiyor.

Vlad elini vurulduğu yerin üzerine koyup deliği hissederken dudakları çarpık bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Parmaklarını birleştirip yaranın içine sokarak kur unu arıyor.

Bu  ılgınlık gösterisine bakmaktan başka bir şey yapamadığım için gözlerim iki fınan tabağı büyüklüğünde olmalı.

Kur unu bulurken dudakları seğiriyor, yaradan ve elinden aşağı daha fazla kan damlıyor. Mermiyi iyice kavradıktan sonra çekip çıkartıyor ve bir gümbürtüyle yere bırakıyor.

Gömleği darmadağınık, silahın bulunduğu yerin etrafındaki kumaş parçalanmış. Ama beni endi elendiren kurşun deliği, daha da fazla kan fi kırttığı için çok kızgın görünüyor.

 zlediğim tüm tıbbi programlarda, kanamaya yol açabileceği için yabancı cismi çıkarmamak her zaman zorunludur.

Vlad da bunu biliyor. Bildiğini biliyorum. Peki bu gösteriyle neyi ba aracağını düşünüyor?

Sadece i g d lerimle hareket ederek elbisemin eteğini tuttum ve ucunu yırttım. Hiç vakit kaybetmeden yanına ko uyor ve elbiseyi omzunun etrafına ve yarasının üzerine sarmaya ba lıyorum.

"Sen delisin," diye mırıldanıyorum, kendi güvenliğini bu kadar hafife aldığı için ona biraz kızıyorum.

Gereksiz bir kur unla kan kaybından ölmesi için mi neredeyse bir uçak kazasından sağ çıktık? Hayır, efendim. Buna izin vermeyeceğim.

"Ben senin delinim," diye mırıldanıyor usulca, omzuna ulaşma  abalarımın bakarken bakışları nazik ve

düzgünce sarın.

Geç de olsa arkamdan gelen adım seslerini duyuyorum ve yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Dönüyorum ve kendi bedenimi Vlad'inkinin önüne yerleştiriyorum.

"Yeter!" Kardeşime söyledim.

Belki birkaç adım ötede, silahını hâlâ Vlad'a doğrultmuş durumda. Lina onun arkasında, benimle Vlad'ın arasına bakarken bakışları endişeyle dolu.

"Sisi, eve gir," diye emrediyor Marcello, gözleri Vlad'a sabitlenmiş halde.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap veriyorum, kendimi silahının önüne sertçe yerleştirerek. "Ve sen de kimseyi vurmuyacaksın." "Sisi, içeri gir." Dişlerini gıcırdatıyor ve merak ediyorum acaba bu onun kaynama noktası. Yine de Vlad'ın kardeşim konusundaki inatçılığını bildiğimden, kendisini kurban olarak sunabilmesi için onu yalnız bırakmayacağım.

"Hayır." Sırtım Vlad'ın önüne çarpana kadar birkaç adım geri atıyorum. "Kocamı terk etmeyeceğim," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Koca mı?" Marcello kekeliyor ve muhtemelen iddianın doğruluğunu anlamaya çalışan Lina'nın gözleri dikkatle bana bakarken açılıyor.

Daha önce düşünmediğim bir boşluğu fark ettiğimde iki kez göz kırpyorum. Vlad'a doğru eğilerek fısıldıyorum, "Evlilik gerçek, değil mi?"

"Tabii ki gerçek," diye yanıtlıyor hemen, neredeyse aşağılanmış bir şekilde, "Seninle sahte evlilik yapmazdım."

"Güzel." Başımı salladım. "Bakan biraz garip görüldüğü için kontrol etmek istedim. Belki bir aktör tutmuşsunuzdur diye düşündüm," diye düşünceli bir şekilde itiraf ediyorum.

Vlad, "O gerçektir," diye mırıldandı, "Ben sadece onu biraz korkuttum, o kadar. Ama sertifika gerçek ve dosyalanmış. Bundan kendim emin oldum." Kendini beğenmiş bir tavırla konuşuyor ve omzundaki açık delik, etrafına sardığım kumaşın her tarafını kanatmışken nedense onu ciddiye alamıyorum.

"Harika," diye ekliyorum sertçe.

"Sisi!" diye bağılıyor ağabeyim bana ve ben de ne yapacağımı şaşırmış bir halde Vlad'dan uzaklaşıyorum. "Onunla evlenmeyi kabul etmen için sana ne söyledi bilmiyorum ama geri çekilmen gerek. Ben onun icabına bakarım."

"Seninle evlenmem için beni neyle tehdit ettiğini ona söyleyeyim mi?" Ona soruyorum, neredeyse eğlenerek.

Hemen başını sallar, dudağının köşesi yarı dönüktür.

"Bunun içinde bulunduğumuz duruma yardımcı olacağını sanmıyorum," diye şaka yapıyor.

Marcello inliyor ve göz ucuyla silahını umarsızca salladığını görüyorum.

"Silahı bırakabilir misin, sonra konuşuruz?" Kardeşime bir gülümseme veriyorum, onu bir şekilde yumuşatmayı umuyorum.

Lina onun yanında sessiz duruyor, Vlad'la beni yakından izliyor.

Marcello tam cevap verecekken gözlerini bana, özellikle de boynuma dikeyiyor.

"Sen öldün, Vlad. Sen..." Marcello başını sallıyor, öfkeden kudurmuş gibi, "Onu işaretledin lan!" diye bağılıyor, boynumdaki dövmeyle işaret ederek.

Ben daha gözümü kırpamadan silah kalktı ve Vlad'a ateş etmeye hazırды.

"Dur!" Avazım çıktığı kadar bağııyorum, korku ve endişe içimi kemiriyor. "Sadece dur," diye homurdanıyorum, sesim kısık. "Bana bu dövmeyle yapmasını ben istedim," diye açıklıyorum ama Marcello en ufak bir yumuşama göstermiyor.

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı," diye devam ediyorum, yavaşça Marcello'ya doğru ilerlerken. "Lütfen dur ve bizi dinle, tamam mı? O benim için bir tehlike değil." Gözlerimi ondan ayırmadan neredeyse önüne kadar geldim.

Elimi uzatıp onun elini sardım ve silahı sallamasını engellemeye çalıştım. "O benim kocam ve onu seviyorum. Bize her şeyi açıklamamız için bir şans ver," diye ekliyorum ve Marcello'da ilk kez bir tepki görüyorum.

"Onu seviyor musun?" diye sorar, sesinden kuşku damlar.

"Evet," diye onayladım, sonunda silahını indirmesini sağladım. Bakışları benden Vlad'a kayarken bir an konuşmuyor.

"Ofisimde. Beş dakikan var," dedikten sonra hızla topuklarının üzerinde dönerek Lina'nın kolundan tuttu ve onu evin içine doğru sürükledi.

Hâlâ bana bakıyor, yüz hatları endişeyle dolu. Ama onunla daha sonra ilgilenecek zamanım olacak.

Marcello'yu ilişkimizin gerçek olduğuna ikna ettikten sonra.

Kardeşimle yüzleşmeden önce bazı temel kurallar koyma niyetiyle aceleyle Vlad'ın yanına gidiyorum.

"Ona yem atma," diye başladım. "Bunu isteyeceğini biliyorum. Kendine yardım edemeyeceğini de biliyorum. Ama *lüt fen*, ona yem atma."

"Beni yaraladın, cehennem kızı," diye inliyor, "şimdi, bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

"Zaten yaralısın, Vlad. Çeneni kapalı tutmazsan muhtemelen daha da fazla yaralanacaksın. Onun yardımına ihtiyacımız var, öfkesine değil."

"Tamam." Derin bir nefes alır. "Senin için bir istisna yapacağım. Ama sadece sesini alçaltacağıma söz verebilirim. Biliyorsun bazen ağzımdan bir şeyler kaçırmadan duramıyorum." İç geçiriyor ve ona bir bakışım la kıkırdamamak için dudaklarımı büzüyorum.

"Evet, serseri dilinin hedefi oldum," diye cevap veriyorum, evin içine doğru ilerlerken kahkahalarımı zar zor zapt ediyorum.

Vlad durur, başını hafifçe çevirir, dudakları sins i bir sırıtış la kıvrılır. "Evet, öyle," diyor yürümeye devam etmeden önce.

Kaşlarımı çattım ve çifte imayı anlamam bir saniye sürdü.

"Çok kötüsün." Dudaklarımda bir gülümsemeyle ona hafifçe dirsek atıyorum.

Ama kardeşimin çalışma odasına girdiğimizde, ciddi görünmek isteyerek yüz hatlarımı hemen gevşetiyorum.

Marcello ve Lina kardeşimin masasının arkasındalar. Bakışlarında şahin bir hava var, bize odaklanmış, önlerindeki iki koltuğa oturuşumuzu izliyor.

Başlangıçta kimse konuşmaz. Herkes bir tür bakış yarışına girdiği için sessizlik sağır edici.

"Yani." Boğazımı temizliyorum, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum ki Vlad'ı tekrar dikebileyim. Yarasından çok fazla kan aktığı için sakinliğini koruması bir mucize. "Vlad ve ben evliyiz," diye başlıyorum ve kardeşim gözlerini bana dikeyor.

"Bunu anladım," diye ekliyor sertçe.

"Çello, çello, biraz rahatlayamaz mısın?" Vlad soruyor ve onun bacaklarını kaldırıp Marcello'nun masasına dayamasını izlerken ağzım açık kalıyor.

Ona doğru sertçe dönüyorum, yüz ifadem açıkça ona kesmesini söylüyor.

Sandalyesinde uzanırken yüzünde geniş bir gülümseme var, kollarını kaldırıyor ve sanki omzunda bir delik yokmuş gibi başının arkasına koyuyor.

Marcello ve Lina'ya aramızın pek de iyi olmadığı izlenimini vermek istemediğim için sandalyemde arkama yaslanıp ona biraz daha yaklaşıyorum ve içimden "Uslu dur" diye mırıldanıyorum.

Dudakları daha da kıvrılıyor ve ona gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Kendine engel olamıyor.

Lina sonunda bana hitaben, "Sisi, sanırım senden duymamız en iyisi," diye konuştu. "Ne oldu? Raf'a ne oldu?" Sorular ağzından dökülüyor ve içimi bir pişmanlık duygusu kaplıyor. Bunca zamandır bir kez bile durup Raf'ın tüm bu fiyasko içinde nasıl hissetmiş olabileceğini düşünmemiştim.

Evet, *kaçırılma* olayı benim kontrolüm dışındaydı ama ondan sonra bile, Vlad'la tartışmalarımız ve barışmamız arasında bir an bile Raf'ı düşünmemiştim.

Lanet olsun!

"Raf'la aramızda hiçbir şey yoktu," diye başlıyorum derin bir nefes alarak. Lina ve Marcello ben konuşurken bana odaklanmış durumdalar, bu yüzden söylediğim tüm yalanları itiraf ediyorum, umarım beni çok fazla hayal kırıklığına uğratmazlar. "Hamile olduğumu öğrendiğimde mantık evliliği teklif etti."

"Biliyor muydun?" Lina nefes nefese, "Hamile olduğunu biliyor muydun?"

Yavaşça başımı sallıyorum, utanç yanaklarımdan süzülüyor.

Ama sonra Vlad'ın elini üstümde hissediyorum, beni hızlıca sıkıyor ve devam etmek için ihtiyacım olan tek şey bu.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Biliyordum."

"Sisi." Lina başını bana doğru sallıyor. "İstediğin zaman bana gelebileceğini biliyordun. Neden..." diye devam ediyor ve bakışlarındaki hayal kırıklığını görebiliyorum.

"Korkmuştum," diye fısıldıyorum, tüm kartları masaya koymaya hazırım. Ama Marcello sözümü kesiyor, gözleriyle Vlad'a adeta hançer fırlatırken sesi gürlüyor.

"Yani babası Raf değildi, öyle mi?" diye soruyor kardeşim ve bunu itiraf ederken neden bu kadar utandığımı bilmiyorum ama yavaşça başımı sallarken ateşimin yükseldiğini, utancımın beni terlettiğini hissedebiliyorum.

"Lanet olsun, ondan faydalandın, değil mi?" diye homurdanıyor, avucunu masaya vuruyor, çıkan ses beni irkiltiyor.

SISI

V Kardeşim öfkelenirken bile delikanlı sakın. Kendimi en en rahatsız durumlardan birinde bulurken eli elimde, tek teselli kaynağım o.

İçerideydi.

"Ondan faydalanmadım, Marcello. İkimiz de yetişkiniz ve o kendi kararlarını verebilir," diyor Vlad tembelce, ayakları hâlâ masanın üzerinde, duruşu rahat.

Bu da kardeşimi daha da kızdırmışa benziyor, Vlad'a bakarken yüzü öfkeden kıpkırmızı.

"O lanet olası bir manastırda büyüdü, Vlad. Ne tür bir yetişkin olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor ve kaşlarımı çatıyorum, gittiği yönden hoşlanmıyorum. "Siktir, muhtemelen seksin ne olduğunu bile bilmiyordu," diye devam ediyor ağabeyim ve bu noktada gözlerim şoktan fal taşı gibi açılıyor.

"Seni onunla yatmaya ikna etmek için sana ne söyledi?" diye devam ediyor ve soruyu bana yöneltiyor. "Seni zorladı mı? Sana bir şey mi vaat etti? Tanrım, buna inanamıyorum." Nefesinin altından küfrediyor, görünüşe göre kendini zor kontrol ediyor.

"Ben çocuk değilim Marcello ve benden böyle bahsetmemeni tercih ederim," diye başlıyorum, kendime karşı dik durma ihtiyacı içimi kemiriyor. Kardeşimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyor olabilirim ama

Bu, tüm yetkilerimi elimden almasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"Ve ben de aptal değilim. Bir manastırda büyümüş olabilirim ama bu sağduyumu benden almadı." Ona neredeyse gözlerimi devirecektim. "Vlad'la kendimi neye bulaştırdığımı çok iyi biliyordum."

"Sisi," diye başını sallıyor bana, "sana çocuk demeye çalışmıyorum. Ama genç ve deneyimsizsin. Tanrı aşkına, o senden on yaş büyük. Bu nasıl senden faydalanmak olmuyor?"

"Marcello," diye iç geçiriyorum, neredeyse bıkkın bir halde. "Onu sen de tanıyorsun," diye ekliyorum, Vlad'a gizlice bir bakış atıyorum ve onun yüzünde yoğun bir ifadeyle beni yakından izlediğini görüyorum. Alt dudağı hafifçe yukarı kıvrılmış, gösteriden keyif aldığını biliyorum. Ama her şeyden çok, kendi savaşımı vermeme izin vermesine seviniyorum, çünkü konuşmaya başlarsa ayağını ağzına sokacağından ve durumu olduğundan daha kötü hale getireceğinden hiç şüphem yok.

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun duygusal zekasına sahip."

"Hey," diye itiraz ediyor Vlad, giderek büyüyen gülümsemesini gizlemek için büyük çaba sarf ederek.

"Ben gelmeden önce bir kadınla nasıl konuşulacağını bile bilmiyordu," diye devam ediyorum ve Vlad tipik dramatik bir sahnede elinin tersini alnına götürerek inliyor.

"Gerçekten mi, cehennem kızı? *Tüm* sırlarımı açıklamak zorunda mısın?" diye soruyor, yüzünde eğlenceli bir sırıtışla.

"Bu doğru." Omuz silkiyorum. "Nasıl öpüşüleceğini bile bilmiyordun," diye ekliyorum ona göz kırparak.

"Senden daha çok şey biliyordum. En azından teorik temeli biliyordum" diye karşılık veriyor.

"Doğru," diye homurdandım, "bu yüzden seni tekrar öpmem için kolunu kesmeye hazırdın," ona bir kaşımı kaldırdım, ileri geri konuşurken biraz kayboldum.

"Kana karşı bir ilgin var, itiraf et," diye karşı çıkıyor, gözbebekleri irislerini geçerken gözleri siyahtan daha koyu.

Kendimi yelpazeleme ihtiyacı hissediyorum, özellikle de gözlerim gövdesinde gezinirken, kan gömleğinde kabuk bağlamış ve bir kısmı hala yarısından serbestçe akıyor. Ama daha aşağılara iniyorum ve bu konuşmadan aşırı derecede etkilenen tek kişinin ben olmadığımı, bakışlarımın altında onun bir parçasının büyüdüğünü fark ediyorum.

"Belki." Gözlerimi tekrar onunkilere çevirirken sesim nefes nefese bir tonda çıkıyor.

"Siz ikiniz kesebilir misiniz?" Marcello'nun sözleri sözümüzü kesiyor ama ben koltuğuma geri yerleşip elini elime alıp dokunuşunun tadını çıkarırken enerji hâlâ ağır.

Bana kendimi unutturuyor. Böyle durumlarda bile, kafamı oyunda tutmam gerektiğini bildiğimde, her şeyin kaybolup gitmesini sağlıyor.

"Beni hiçbir şekilde zorlamadı, Marcello. Biz sadece..." Vlad'a döndüm, "Aşık oldum."

"Peki tam olarak ne zaman *aşık oldunuz*? Onunla birkaç kereden fazla görüştüğünüzü hatırlamıyorum. Hatta ikinizin ne zaman birlikte olduğunuzu bile bilmiyorum..." diye devam etti, neredeyse *seks* kelimesini tekrar söylemekten çekiniyordu.

Kendi kardeşimin benden daha namuslu olabileceğini fark ettiğimde bir gülümsemeyi gizliyorum.

"Gizlice kaçtım," diye itiraf ediyorum ve ona nasıl tanıştığımızı anlatmaya başlıyorum. "Ve sen tekrar yorum *yapmadan* önce, onu görmek istedim."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Assisi," diyor Marcello, ona gece buluşmalarımızdan ve Vlad'la nasıl birlikte vakit geçirmeye başladığımızdan bahsettikten sonra. "Sana özellikle ondan uzak durmanı söyledim ve sen uyarımı dikkate almadın." Başını iki yana sallıyor.

Vlad'ın yanımda gerildiğini hissediyorum ve elini nazikçe sıkarak müdahale etmemesi gerektiğini söylüyorum.

Lina ve Marcello birbirlerine bakarken bir duraksama olur, ikisi arasında bir şeyler geçer.

"Peki," diyor Marcello. "Diyelim ki geçmişinizi anladım." Elini bize doğru sallıyor. "Olan oldu. I

geçmişini değiştiremezsiniz. Ama bu onunla evli kalmak zorunda olduğun anlamına gelmez," diyor küçümseyerek.

"Sanırım onu sevdiğimi söylediğim kısmı unuttun," diye mırıldanıyorum. "Onu terk etmeyeceğim."

"Aşk mı?" Gülüyor. "Yüzüne çarpsa aşkın ne olduğunu bilmez. Hayallerini yıktığım için üzgünüm Assisi, ama kandırılmışsın," diyor kayıtsızca. Lina dudaklarını büzerek endişeyle kocasına bakıyor.

"Marcello." Koluna nazik bir el koyarak konuşmasını kesmesini sağlamaya çalışıyor.

Ama yapmıyor.

"Onu tanıdığım konusunda haklısın. Bu yüzden Vlad'ın *herhangi bir* duygu göstermesi için cehennemde soğuk bir gün olacağını biliyorum."

"O zaman dondurucu olmalı," diye ekliyorum alaylı bir şekilde nefesimin altında.

Vlad beni duyuyor, gözleri muziplikle parlıyor ve bu kadar sakin olmasından etkileniyorum. Belki de tavsiyelerimi dikkate alıyordur.

"Peki." Omuz silkiyor, ayaklarını masadan çekip ayağa kalkıyor. "Denedik," diyor kayıtsızca, elimi tutup beni ayağa kaldırıyor.

"Onu hiçbir yere götürmüyorsun." Kardeşim ayağa kalkıyor ve Vlad'ı durdurmak için yaklaşıyor. "Ona ne yalanlar söyledin ya da onu nasıl baştan çıkardın bilmiyorum ama bu iş burada bitiyor Vlad."

Vlad'ın yüz hatları göz açıp kapayıncaya kadar değişir. Önceki eğlenen ifadesi gitmiş, yerine soğuk, duygusuz bir ifade gelmiştir.

"Artık bana dokunabilirsin, Marcello. Ama ben kırmadan elini çeksen iyi edersin," diyor soğukkanlılıkla ve kardeşimin kolunu kenara itip beni arkasından itiyor. "Sana olan nezaketimden dolayı, Sisi'ye her şeyin nasıl olduğunu sana açıklaması için bir şans vermek istedim. Ama sana söyledim.

Daha önce. Onu benden almaya çalıştığın an, tüm bahisler kapanır."

"Gerçekten mi?" Ağabeyim zalimce bir kahkaha atıyor. "Peki o hastanede çocuğunu düşürürken *sen* neredeydin?" diye soruyor ve ben nefes nefese kalıyorum, elim ağzıma gidiyor çünkü bu kadar alçaldığına inanamıyorum.

Vlad'ın omuzları serbest bırakılmamış bir gerginlikle titriyor ve bir an için kırılabilceğinden korkuyorum.

"Yeter!" Marcello'nun bakışlarını tutarak, "Bu Vlad'la benim aramda ve biz bununla barıştık," diyorum.

"Sisi, git eşyalarını getir." Vlad'ın sesi alçak ve kulaklara sert geliyor, çünkü kendini zor tutuyor.

"Vlad..."

"Şimdi," diye fısıldıyor ve usulca söylenen o tek kelime bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Lina ve Marcello'ya son bir kez bakarak çalışma odasından uzaklaşıyorum ve hızla üst kattaki odama çıkıyorum.

Vlad'ın muhtemelen pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilerek büyük bir çanta alıyorum ve buraya bir daha dönemeyebileceğimi düşünerek en değerli eşyalarımın bazılarını içine dolduruyorum.

Marcello'nun bizim için heyecanlanmayacağını tahmin etmişim ama bu kadar zalim olacağını düşünmemiştim.

Gözlerimin arkasındaki yaşların yandığını hissederken başımı sallıyorum, hayal kırıklığı midemin derinliklerine yerleşiyor. İşlerin bu şekilde sonuçlanmasını gerçekten istememişim. Özellikle de tek istediğim bir aileye sahip olmak olduğu için.

Beni dışlamayan bir aile.

Lina'yla birlikte aldığım elbiselerden bazılarını bir çantaya tıkıştırırken boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor, bu evde edindiğim birkaç anı yüzeye çıkıyor ve beni daha da çaresiz hissettiriyor.

"Sisi." Kapıya doğru sertçe döndüğümde Lina'nın içeriye adım attığını görüyorum.

"Merak etme, hemen gideceğiz," diyorum gözlerimi silerken.

Nedense bunun beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyorum.

"Sisi," diye tekrarlıyor, bana doğru geliyor, beni göğsüne çekerken kollarıyla bedenimi destekliyor. "Kimse seni dışarı atmıyor. Gitmek zorunda değilsin." Saçlarımı okşuyor.

"Ama yapmak zorundayım." Arkama yaslanıp uzaklara bakıyorum. "Marcello'nun bizi asla onaylamayacağı çok açık ve ben Vlad olmadan hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona içtenlikle.

"Onu bu kadar çok mu seviyorsun?" diye soruyor, dudaklarını şaşkınlıkla birbirine bastırarak.

"Onu ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı kırıştırarak.

Neden ailem ve Vlad arasında seçim yapmak zorundayım? Neden ilişkimizi kabullenemiyorlar? Evet, Vlad'ın geçmişinin pek iyi olmadığını biliyorum ama en azından ona bir şans verebilirler.

"Ama onun kim olduğunu biliyorsun." Sanki onun gibi birini nasıl sevebileceğimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum, "onun kim olduğunu çok iyi biliyorum ve bu yüzden onu seviyorum. Kim olduğu konusunda bana hiç yalan söylemedi ve ben de onu her zaman tüm kalbimle kabul ettim."

"Ama o bir katil, Sisi. O vahşi, duygusuz bir katil." "Peki ya kardeşim?" Ben de karşı çıktım, "Onun ne yaptığını biliyorum.

sana yaptı, Lina. Ve sen hâlâ buradasın, onunla birliktesin. Beni biraz olsun anlayamıyor musun?" Sesim inceliyor, boğazım duygularla tıkanıyor.

Sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor, yanaklarında kırmızı bir renk beliriyor.

"Vlad bir aziz değil. Bunu biliyorum. Tanrım, muhtemelen bu dünyadaki en tehlikeli adamlardan biri olduğunun farkındayım. Ama o *benim*." Göğsümü işaret ediyorum. "Beni ne kadar sevdiği ya da bana kendimi ne kadar değerli hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok. O

Beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde tamamlıyor ve bundan vazgeçmeyeceğim. Senin için bile," diye kesin bir dille ifade ediyorum ve gözleri hafifçe açılıyor.

"Sisi..." beni okumaya çalışırken dalıp gidiyor.

"Sen ya da Marcello bunu kabul edemezseniz anlarım. Bu sizin seçiminiz. Tıpkı benim onunla gitmem gibi." Duygularıma yenik düşmeyi reddederek eşyalarımı çantaya yerleştirmeye devam ediyorum. "Claudia ve Venezia nerede? Veda etmek istiyorum." İkisini de uzun bir süre göremeyeceğimi fark ettiğimde göğsüme bir sızı daha saplanıyor.

Venezia'yı daha yeni tanımaya başlamıştım ama Claudia? Yan yana büyüdük ve bazen hem kız kardeşim hem de çocuğum gibi hissediyorum.

"Öğretmenleriyle birlikte müzedeler. Kal, Sisi. Kal ve onları gör. Gerçekten gitmek zorunda değilsin." Lina bana yalvarmaya devam ediyor ve gözlerindeki acı sadece benimkileri yenilemeye yarıyor.

"Yapamam Lina," diye fısıldıyorum, kendimi içinde bulduğum bu duruma tüm varlığım isyan ediyor. Ah, ama ikisine *de* sahip olmayı ne kadar isterdim, aileme ve aşkıma.

Ama insan her istediğine sahip olamaz, bence şimdiye kadar oldukça açık olmalı.

"Bebekten sonra..." Derin bir nefes alarak ve anlayacağı şekilde ona açıklamak isteyerek sözümü kesiyorum. "Çok karanlık bir yerdeydim. O kadar karanlıktı ki oradan çıkabileceğimi hiç sanmıyordum. Vlad kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan tek şeydi, eski benliğim gibi. Acım taşmakla tehdit ettiğinde aklımı başımda tutan tek kişi o."

Dudaklarını büzüyor, sözlerimi dinlerken yüz hatlarında keder belirliyor. Bunun ona haksızlık olduğunu biliyorum, çünkü sorunlarım hakkında *kimseye* bilgi vermemiştim. Ve her şeyi içime attığım için kendimi acıya kaptırmıştım.

"Bunun mantıklı olup olmadığını, delilikten daha az bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama..." Sözlerimdeki samimiyeti görebilmesi için bakışlarımı onunkilere dikiyorum: "O benim yaşamak için *tek* şartım."

Tam o sırada kapı hafifçe açıldı ve Vlad içeri girdi. Dudağı patlamıştı ve sanırım Marcello göğsüne bir delik açmakla yetinmedi, onu yumruklamak zorunda da kaldı.

Aceleyle yanına giderken çanta elimden düşüyor, parmaklarım zaten morarmış olan etinde geziniyor.

"Kendini savunmadın bile, değil mi?" Yumuşakça sordum. Zaten karşı koymamasını ve Marcello'nun ona vereceği cezayı kabul etmesini bekliyordum. İçten içe, arkadaşına ihanet ettiği için bunu hak ettiğine inanan bir yanı olduğunu düşünüyorum.

Çünkü Vlad tam da böyle bir adam. *Onurlu*. Bir katil olabilir, ama ilkeli biri ve ben onun onur sistemine saygı duyuyorum, ne kadar çarpık olsa da.

"Kazanacağımı bildiğim halde neden dövüşeyim ki?" Hafifçe omuz silkiyor ve elimi tutuyor.

"I..." Lina bir şeyler mırıldanıyor ve ben onun hâlâ odada olduğunu fark ediyorum. "Ben artık gideyim," diyor, gözleri Vlad'dan bana doğru kayıyor ve aceleyle odadan çıkıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ben dikkatimi bavullara yöneltirken. "Bu kadar inatçı olacağını düşünmemiştim." Derin derin iç geçiriyor.

"En azından seni öldürmedi," diye belirtiyorum yarım bir gülümsemeyle. "En azından bu var," diye kıkırdıyor ve ve toplanmama yardım ediyor.

Bir çekmeceyi açarken durgunlaşıyor, yüz ifadesi geriliyor. O n a dönüyorum, küçük ultrason resmini kaldırdığını gördüğümde kendi yüz hatlarım acıyla çiziliyor.

"Cehennem kızı," diye inliyor ve kollarını açarak bana doğru koşuyor. "Kahretsin, çok üzgünüm. Marcello haklıydı. Burada olmalıydım. Senin yanında olmalıydım," diye konuşuyor saçlarımın arasından, beni göğsüne yakın tutarak.

Bütün gün güçlü olmaya çalıştım ama bir şekilde o fotoğrafı görünce yıkıldım, hıçkırıklara boğuldum ve sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Şşşt," diye mırıldanıyor, beni kollarına alıp yatağa yatırıyor. "Sen incindiğinde, ben de incinirim" diye fısıldıyor, yavaşça sırtımı okşuyor.

MARCELLO

Lina, Sisi'nin peşinden aceleyle çalışma odasından çıkarken bana endişeli bir bakış atıyor. Varlığımın belasıyla baş başa kaldım, Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum.

Kendime engel olamadan yumruğum çenesine temas ediyor. Gözlerinin her hareketimi nasıl takip ettiğini ya da kendini savunmak için en küçük bir çaba bile göstermeden parmak eklemlerimin etini zedelemesine nasıl izin verdiğini şimdiden fark ediyorum.

Göz kırpıyor. Yavaşça. Sonra ağzındaki kanı silip dudaklarına götürürken yüzünde çarpık bir sırıtma belirliyor.

"Fena değil." Omuz silkiyor, "Ama kız kardeşininkiyle kıyaslanamaz bile," diyor ve ona tekrar saldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Beni yemlemeye çalışıyor.

Birkaç nefes sonra kendimi kontrol altına alıyorum. Onun akıl oyunlarına kanamam, özellikle de Vlad'ın asla amaçsız bir şey yapmadığını bildiğimden ve isteyeceğim son şey tehlikeyi kendi evime davet etmek olduğundan.

Ona sırtımı dönerek masadan sürahiyi alıyorum ve kendime sert bir içki dolduruyorum. Şimdiden hissedebiliyorum

Sisi'nin aşk iddialarını düşündüğümde başımın ağrıdığını hissediyorum.

Yüksek sesle homurdanıyorum, bu düşünce o kadar saçma ki gülmek istiyorum. Ama her şeyden çok Vlad'ın onun beynini bu şekilde yıkamayı nasıl başardığını bilmek istiyorum. Bundan onun çıkarı ne?

Daha önce bir kadınla ilgilendiğini hiç görmemiştim, Bianca dışında da pek fazla kadınla etkileşime girdiğini sanmıyorum. Sisi'nin bir açıdan haklı olduğunu fark ettiğimde dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor - Vlad tam olarak bir kadın erkeği değil.

O zaman amacı ne? Sisi'nin peşine düşerek ne elde etmeye çalışıyor?

Her zaman vefasız bir piç olmuştur ama o bile bir masumu oyunlarına bulaştıracak kadar alçalmazdı. "Sanırım artık açıkça konuşabiliriz?" diye söyleniyor. tekrar sandalyeye oturdu, yüzünde durgun bir gülümseme vardı.

Her zamanki yapmacık yakınlığı beni daha da öfkeliyor çünkü bunu ciddiye almadığını biliyorum.

"Sisi'ye seni yemlemeyeceğime dair söz verdim ama vay canına, çok zor," diye kendi kendine kıkırdıyor, omzundaki yarayı ovuşturuyor ve kan lekeli parmaklarına esrarengiz bir ifadeyle bakıyor. Ama tam görüldüğü gibi kayboluyor ve ben de onun çoktan nöbetlerinden birine yenik düşmediğini görüp şaşırıyorum.

"Sadede gel, Vlad. Sisi'yi yalnız bırakmak için ne istiyorsun?" Ona açıkça soruyorum.

Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, gözleri kararıyor. "Böyle bir şey söz konusu değil Marcello. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Bana inanmayabilirsiniz ama kız kardeşinizi seviyorum." Rahatça omuz silkiyor, "Aklımı başımda tutan tek şey o. Onu benden almak," duraklıyor, başını eğip düşünceli bir şekilde bana bakıyor, "savaşı davet etmek anlamına gelir."

"Savaş," diye homurdanıyorum.

"Ve savaşlarımı nasıl sevdiğimi bilirsin." Ağzı geniş bir gülümsemeyle gerildi, dişleri odanın alçak ışığında parlıyordu, "Ayakta kimse kalmadan."

"İşte sorun da tam olarak bu Vlad. Herkesi öldürmekten bu kadar rahat bahsediyorsun ama kız kardeşime bir tür üstün saygı duyduğuna inanmamı istiyorsun." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Sisi herkes değil, Marcello. Onun da herkes gibi olduğunu varsaymakla ilk hatanı yaptın. Yüzündeki gülümsemeyi sildiğin için seni öldürmememin tek nedeni o," diyor, sesi alçak, tonu ciddi.

Ayağa kalkarak yanıma geldi, sürahiyi aldı ve kendine bir bardak viski doldurdu. Ancak bardağı içmek yerine omzuna götürüyor ve içindekileri açık yarasının üzerine boşaltıyor.

Gözlerim *hiçbir* tepki göstermeyen yüzünde. Acı çektiğine dair en ufak bir ima bile yok.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsemesi genişliyor, bir bardak daha doldurup dudaklarına götürüyor ve sıvıyı tek seferde mideye indiriyor.

"Neden bunu arkamızda bırakmıyoruz?" diye söze başladı, "Sisi birdenbire hayatından çıkarsan çok üzülür ve bu benim isteyeceğim son şey olur. Onun iyiliği için," dudakları seğiriyor, "ve diğer herkesin iyiliği için, barışmalıyız."

"Beni tehdit mi ediyorsun Vlad?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ben mi?" Başını sallar, içinden bir kıkırdama kaçır. "Bir şeyi unutuyorsun, 'Cello. Ben tehdit etmem. Ben teslim ederim." Bardağı masaya geri koyuyor, ani bir ses aramızdaki sessiz gerilimi daha da vurguluyor.

"Yani her şeyi unutmamı ve seni kollarımı açarak aileye kabul etmemi istiyorsun," diyorum alaycı bir şekilde ve yüzü aydınlanıyor.

"Aynen öyle," diye hızlıca söze girdi.

"Hangi dünyada y a ş a d ı ğ ı n ı bilmiyorum Vlad, ama bu *asla* o l m a y a c a k ." Kuru bir kahkaha attım. "Sence

Kız kardeşimi fahişe yaparsan seni kollarımı açarak kabul ederim."

"Dikkatli ol Marcello," diye mırıldanıyor, sesi gergin, yumrukları sıkılı, "ona nasıl hitap ettiğine dikkat et," bir adım öne çıkıyor, elleri aniden gömleğimin üzerinde.

Kendini zor zapt ediyormuş gibi kollarının nasıl titrediğini görüyorum. Gömleğimin yakasını düzeltiyor, gözleri boynumda.

"Başka biri olsa bir hendeğin dibini boylardı," diye mırıldanıyor dudakları tekrar gülümsemeyle kıvrılmadan önce. "Ama şimdi bunu yapamam, değil mi?" diye devam ediyor, "Biz bir aileyken olmaz." Dudaklarını büzüyor ve geri çekilmeden önce göğsümü okşuyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan arkasını döndü ve raflarımdan birini paramparça etti. Tahtanın ikiye ayrılması için yumruğunun tek bir teması yeterli oldu.

Onu yakından izliyorum, bu görüntü tanıdığım Vlad'a hiç benzemiyor. Başımı yana eğerek sertçe nefes alışını, gözlerini kapatışını ve kendini kontrol etmeye çalışmasını inceliyorum.

"Kimse," diye dişlerini gıcırdatıyor, sırtı bana dönük, "kimse Sisi'ye hakaret edemez." Sözcükler yapmacık ve zorlukla tutarlı. "Hele ki ona *fahişe* demek," sanki en aşağılık şeymiş gibi kelimeyi tükürüyor.

Parmak eklemleri morarmış, derisi soyuluyor ve ayakta hiçbir şey kalmayana kadar raflarıma saldırmaya devam ediyor.

Yine de müdahale etmedim, öfkesinin geçmesini bekledim. Ama uzaktan izlerken bile Vlad'da farklı bir şeyler *olduğunu* hissetmeden edemiyorum. Geçmişte, kendi bölümlerinden biri olmadığı sürece böyle bir patlamaya asla izin vermezdi. Kibarlık maskesini sıkı sıkıya takmış, kendini dünyaya karşı tamamen zararsız göstermeyi seviyor.

Ve şimdi tam tersini yapıyor.

Burun delikleri açılıp dişleri gösterilirken yan profilini bana çeviriyor. Tek kelime daha etmeden kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Derin bir nefes alıyorum, zaten yüzleşmeden dolayı yorgun düşmüştüm. En azından Sisi hiç de kötü görünmüyordu. Boynundaki o korkunç dövme dışında, zarar görmemiş görünüyordu.

Masama oturuyorum, gözlüklerimi çıkarıyorum ve alnıma masaj yapıyorum.

"Marcello," Lina'nın sesi beni ürkütüyor, odanın içinde süzülürken Vlad'ın geride bıraktığı felaketi görünce gözleri irileşiyor.

Kolumu ona doğru uzatarak onu yanıma getiriyorum, başımı karnına yaslıyorum.

"Doğru şeyi mi yapıyoruz, Lina?" Bu konuya nasıl yaklaşacağımdan emin olamayarak soruyorum. Sisi'yi yabancılaştırmak istemiyorum ama aynı zamanda Vlad'ı kız kardeşime olan ani ilgisini sorgulamayacak kadar iyi tanıyorum.

"Sanmıyorum," diye düşünceli bir şekilde cevap veriyor ve beni şaşırtıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ona bakmak için başımı kaldırıyorum.

Elini başıma koyuyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek yumuşak bir okşayışla beni sadece onun yapabileceği şekilde sakinleştiriyor.

"Odasına gitti," diyor bana, "ve ben... kulak misafiri olmak için geride kaldım," diye itiraf ediyor, yanakları kızarıyor. "Kötü niyetli olduğunu sanmıyorum Marcello. Aksine, samimi olabileceğini düşünüyorum."

"Sen de mi, Lina," diye inliyorum.

"Hayır, dinle." Devam etmemi engelledi. "Bilgisayarını aç ve Sisi'nin odasının karşısındaki kameradan görüntü al. Kapıyı aralık bıraktım, o yüzden bir şeyler görebilmeliyiz," diye öneriyor ve gözlerim hafifçe açılıyor.

"Çok sinsisin, değil mi?" Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Emin olmak istiyorum. Emin olmadan Sisi'nin gitmesine izin veririm kendimi asla affetmem..." Kafasını sallıyor ve ben

Ne kadar endişeli olduğunu görebiliyorum.

Onun için Sisi küçük bir kız kardeş gibi. Kesinlikle onun en iyi arkadaşı ve onu ve güvenliğini ne kadar önemseydiğini biliyorum. Düğünde ortadan kaybolduğundan beri Lina'nın iyi bir gece uykusu uyuyabildiğini sanmıyorum.

Beni her aradığında yanıma gelip Sisi'yle ilgili yeni bir haber olup olmadığını soruyordu.

Vlad aradığında ve onun güvende olduğunu teyit ettiğimizde bile, onu mümkün olduğunca çabuk bulmam için bana yalvarmıştı.

Ve denedim. Vlad'ın kurnaz bir piç olduğu gerçeği olmasaydı, onun yerini bulabilirdim. Onun yerine Vlad hiçbir iz bırakmadan aylarca ortadan kayboldu.

"Peki," diye kabul ediyorum, bunun da onaylanmasına ihtiyacım var.

Ben bilgisayarı çalıştırırken Lina kucağıma güzelce yerleşti. Kollarımı ona dolayarak onu göğsüme yaklaştırdım.

"Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?" Yanağına doğru mırıldanıyorum. Dudağının köşesi yukarı kalkıyor.

"Sadece yüzlerce kez," diye fısıldıyor, bana hızlı bir öpücük vermek için kısa bir süre dönüyor, "seni de seviyorum," diye dudaklarıma karşı konuşuyor ve sadece bu kelimeler bile ruh halimi düzeltme gücüne sahip.

Ekran canlanıyor ve hızla kamera görüntülerine erişiyorum. Tıpkı Lina'nın gözlemlediği gibi, Sisi'nin odasının kapısı yarı açık ve kamera içeriği doğrudan görüyor.

"Sence biraz ses de alabilir miyiz?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak ayarları yapıyorum.

Fazla değil ama odasından gelen bazı sesleri duyabiliyoruz.

İlk gördüğümüz şey Vlad'ın yatağa yerleşirken Sisi'yi kollarında taşıması. Onu göğsüne yakın tutuyor, benim Lina'yla olduğum pozisyondan farklı değil.

"O... ağlıyor mu?" Lina duymak için kendini zorlayarak fısıldıyor. "Evet," diye cevap veriyorum neredeyse otomatik olarak, inanamıyorum Gözlerim.

Hayatım boyunca Vlad'la ilgili her şeyi gördüğümü sanmıştım. İnsan kıyafetleri giyen robotik bir deha, genellikle sakın ve soğukkanlı bir i n s a n için anormal durumlar sergiliyordu. Aslında soğukkanlılığı, odayı incelemesine ve bilinçli kararlar almasına olanak tanıdığı için onun kazanan özelliği idi.

Bugünkü patlaması bir ilkti, tıpkı Sisi'ye bu kadar şefkatle dokunmasının da bir ilk olması gibi.

Eli kızın saçlarında, hafifçe okşuyor, sanki kız onun için en değerli kişiymiş gibi.

"Şşşt," der gibiydi, "Sen incindiğinde ben de incinirim," diye devam etti ve hem Lina hem de ben bu sözleri söyleyenin Vlad olduğuna inanamayarak birbirimize baktık.

"O hâlâ bir katil, Lina," diye eklemek zorunda hissediyorum kendimi.

"Evet. Ama o gözyaşı döken bir katil." Dudaklarını büzerek ekranı işaret ediyor.

Kaşlarımı çatarak gözlüklerimi tekrar takıyorum ve sözde gözyaşlarını görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Çenem gevşiyor, ağzım bir karış açık, ölümcül öfkesi yüzünden kendisine Berserker lakabı takılmış olan adamın gözlerinin nasıl yaşardığını şaşkınlıkla izliyorum.

"Onu hiç ağlarken görmedim," diye ekliyorum, neredeyse trans halinde. Lanet olsun, bunların hiçbirini yaptığını görmemişim.

Sisi'ye sıkıca sarılmış, onu rahatlatmaya çalışıyor. O da Ellerini yüzüne doğru kaldırıyor, başparmakları yanaklarında nazikçe geziniyor ve yüzünü öpücüklerle boğmak için eğilmeden önce gözyaşlarını siliyor.

Birden rahatsız oldum, sanki sadece ikisine özel bir ana izinsiz giriyormuşum gibi.

Gömleğini hızla çıkarırken elleri adamın önünde dolaşiyor.

"İşte bu, Lina," diye homurdanıyorum, bilgisayarı kapatmak üzereyken. "Hayır, bekle." Elimi durdurdu.

"Bak." Kaşlarını çattı.

Sisi tekrar yatağa oturmadan önce bir şey almak için ayağa kalkıyor.

"Sanırım yarasını dikiyor," diye fısıldıyor Lina, gözleri ekrana yapışmış bir halde.

Ve kız kardeşimin Vlad'ın yarasını özenle iyileştirmeye çalışmasını izlerken haklı, hareketleri uzaktan bile özensiz.

"Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadı," diye şaka yapıyor Lina ve dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Midesinin bulanmamasına şaşırdım," diye yorum yapıyorum.

İğne derisine batarken Vlad irkilmiyor bile, gözleri tamamen Sisi'ye odaklanmış durumda.

İşte o zaman bakışlarında Vlad'la asla ilişkilendiremeyeceğim bir şey görüyorum.

Sevgiler.

"Sanırım haklısın, Lina," diyorum ona, elini dudaklarıma götürüp hızlı bir öpücük veriyorum. "Belki de onlarla bir kez daha sohbet etmeliyiz."

VLAD

B Alt dudağını ısırarak iğneyi derimden geçirmeye çalışıyor. İğneyi doğru yapmaya konsantre olurken kaşları birbirine yaklaşıyor.

sanat ve el işlerinde harika olmamak.

Yüzümde bir gülümseme, büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum, iki zarif elinin beni tekrar bir araya getirmek için çalıştığı gerçeği bile kalbimin göğsümde şişmesine neden oluyor.

"Sence hâlâ izliyorlar mı?" diye soruyor sesini alçaltarak.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, ağzım kulağına yakın.

Catalina odadan çıkar çıkmaz koridorda biraz oyalandığını fark etmiştim, eli kapıyı biraz daha iyi açmak için yukarıya uzanıyor, açının odada yeterince görüş sağladığından emin oluyordu. Koridora bir kez baktığımda bize doğru çevrilmiş bir kamera görmüştüm.

Kendi başımıza hareket etmemiş olsak da, Sisi'nin acısı hala taze, üzüntüsü benimkini etkiliyor, kulağına kardeşinin bizi gözlemliyor olabileceğini fısıldamıştı. O da ekip çalışmamızın en iyi örneğinin beni tekrar bir araya getirmek olacağına karar vermişti.

"Seni vurduğuna hâlâ inanamıyorum." Deriyi delerken dudaklarını büzüyor. İki parmağı bir arada tutuyor

et parçalarını yerine dikerken. "Ve kurşunu da çıkarmak zorunda kaldın." Başını sallıyor ve gözlerine bir kez baktığımda hasta ben olmasaydım koluma vuracağını biliyorum.

"Her şey gösteriyle ilgili, cehennem kızı," diyorum çenesini yukarı kaldırırken. "Etrafta ne kadar silah sallarsa sallasın, kardeşinin beni korkutamayacağını görmesini istedim."

"Gözyaşları da gösteriş için miydi?" diye soruyor sessizce.

"Sisi." Sesim bir oktav alçalıyor. "Sen incindin, ben incindim." Elini kalbime götürüp göğsüme bastırıyorum, böylece sadece onun için atan o yarı işe yaramaz organı hissedebiliyor. "Sen ağlarsan, ben de ağlarım. Biz bir takımız."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor, yüz hatlarını aydınlatıyor ve gözlerinin köşelerini kırıştırıyor.

"Güzel," diyor ve ben hayatımın en önemli sınavını geçmiş gibi hissederek nefesimi bırakıyorum.

"Artık aşağı inmeliyiz." Ben gömleğimi giyerken ona eşyalarını alması için başımı salladım.

Hazır olduğunda bana küçük çantasını gösteriyor ve onun yetersiz eşyalarını görünce göğsümde bir ağrı hissediyorum, gelecekte istediği her şeye sahip olacağına söz veriyorum.

Çantasını alıp aşağı inmesini işaret ettim.

Beklediğim gibi Marcello bizi bekliyor, yüzünde acımasız bir ifade var ve hatalı olduğunu kabul etmek istemediğini biliyorum. Bizi çalışma odasına davet ederken daha da suratsız görünüyor.

"Peki fikrini ne değiştirdi, 'Cello?" Odanın etrafına bakarak soruyorum, "Dekorasyona olan ilgim mi?" Düşmüş raflara doğru başımı salladım ve o da inledi.

"Terbiyeli ol." Sisi bana bir bakış atıyor ve ben de iki parmağımla ağzıma fermuar taklidi yaparak hemen kabul ediyorum.

"Lina ve ben sana bir şans vermeye karar verdik." Boğazını temizliyor. "Sisi'nin seni ne kadar sevdiğini görebiliyoruz ve sırf bu yüzden ilişkinizi kabul edeceğiz," diye devam ediyor,

sırtı dik, tüm duruşu yüksek ve kudretli olduğunu haykırıyordu.

Ona her zamanki üslubumla cevap vermemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum, çünkü bunun bana uzatacağı en uzun zeytin dalı olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ederim." İlk konuşan Sisi oldu, tüm yüzü mutlulukla parlıyordu. Ve sırf bu yüzden lanet çenemi kapalı tutacağım.

"Sanırım şimdi daha önemli işlere geçebiliriz," herkes hüzünlenmeye vakit bulduktan sonra konuyu değiştiriyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Marcello bana döndü.

"Sacre Coeur'un Miles'la ilişkisi olduğunu gösteren bazı kanıtlar bulduk. Özellikle de Baş Rahibe'yle." Onlara öğrendiğimiz her şeyi hızlıca özetliyorum ve değerli kız kardeşini tehlikeye attığımı duyduğunda Marcello'nun gözlerindeki ateşi şimdiden görebilmeme rağmen, isteksizce onlara eve ve uçağa yapılan saldırıları da anlatıyorum.

"Hayır." Göz göze gelme yarışımız çok kızıştığında Sisi aramıza giriyor. "Bunu tekrar yapmayacağız. Ayrıca, kendimi oldukça iyi idare ettim. Vlad bana kendimi nasıl savunacağımı öğretiyor," diyor gururla, çenesini yukarı kaldırmış, yüz hatlarını bozmadan.

İşte benim kızım!

"İkinizin birbirinizi boğazlamanıza gerek yok," diye iç geçirdi başını sallarken, "onun benimle olmasından ne kadar hoşlanmasanız da." Marcello'ya döner.

Kahretsin, ama bu kadar iddialı olmasına bayılıyorum. Bu beni o kadar sertleştiriyor ki, gereksiz yere dikkatleri üzerime çekmemek için yer değiştirmek zorunda kalıyorum -yine. Eminim Marcello, kız kardeşiyle gerçekten seks yaptığımızı yüzüne vurmandan hoşlanmayacaktır. Ya da sadece sesinin, kokusunun ve lanet olası varlığının bile şu anda olduğu gibi beni azdırmaya yettiği gerçeğini.

"Güzel." Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Bir kez olsun için medeni bir sohbete girebildiğimize sevindim," o yanıma geliyor,

Elimi tutup kucağına koydu.

"O vakaları hatırlıyorum, eskiden," diye söze başlıyor Lina, konuyu Sacre Coeur'e geri getirerek, "ikizler kaybolduğunda. Ve birkaç tane daha. Bana hep onları neden aramadıkları sorusunu sorardın." Lina Sisi'ye dönüyor, o da başını sertçe sallıyor.

Sisi, "Sacre Coeur ve yetimhanelerinde kökleri olabilecek bir insan kaçakçılığı çetesi olduğunu düşünüyoruz" diyor.

"Ve beş ailenin bu işe karışmış olma ihtimali çok yüksek," diye belirtiyorum. "Babanın bu fikri düşündüğünü biliyoruz, her ne kadar hiçbir zaman tam olarak gerçekleştirmemiş olsa da." Marcello'ya başımı sallıyorum, "Ama diğer ailelerin bu işe karıştığına dair herhangi bir kanıt bulamadım. Enzo'yla konuştum ve Miles'ın kim olduğuna dair hiçbir fikri yok, bu yüzden onu hariç tutuyorum."

Kardeşinin masum olduğundan bahsettiğimde Catalina'nın gülümsemesi büyüyor ve gözlerimi devirmek istiyorum. Enzo şu anda bulaştığı pislikler düşünüldüğünde masum olmaktan çok uzak. Jimenez'in imparatorluğunu istememiş olabilir ama buna mecbur kaldı. Ve ben kendi adıma bununla nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Marchesi'nin bu işin içinde olması beni şaşırtmazdı, ama olay yerinde pek görünmüyorlar," diye söze başlıyorum, ama Catalina beni durduruyor.

"Öldüler," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

İşte bu henüz duymadığım bir haberdir. "Gerçekten mi?"

Biraz şaşırarak koltuğumda geriye yaslandım.

"Evet ve işi devralacak sıradaki kişinin kim olduğunu bilmiyorum. Allegra'nın bir kuzeni var ama ayrıntılardan tam olarak emin değilim," diyerek Marchesi entrikası ve bunun onları nasıl öldürdüğü hakkında biraz ayrıntıya girdi.

Enzo'nun sırrını zaten bildiğimi kendime saklıyorum, ancak tüm ailesini tek başına öldürmesinden etkilendiğimi söylemeliyim.

"O zaman geriye Guerra ve DeVille kalıyor ve aralarındaki düşmanlığı bildiğim için *ikisinin* de aynı şey için imza atacağına bahse girmezdim," diye kıkırdıyorum.

Guerra ve DeVille ikilemi birkaç nesil öncesine dayanan eski bir ikilemdir. Yine de, iki aile her zaman birbirinin boğazına sarılmış, diğerini iflas ettirmenin ve yok etmenin yollarını aramıştır. Ve Benedicto'nun en büyük kızı Gianna'nın bir DeVille ile kaçmasının ardından gerilim hiç olmadığı kadar yükselmiştir.

"Evet," diye onaylıyor Marcello, düşünceli görünüyor, "ya biri ya diğeri. Ailelerimizi birleştirmemiz gerektiğinden beri Benedicto'nun mali durumunu daha yakından inceledim," diye ekliyor sertçe, düşmanlık tamamen bana yönelik, "ve şüpheli bir şey göremedim. Tekrar söylüyorum, Miles ile herhangi bir bağlantı aramıyordum. Ama gördüğüm kadarıyla, yaptığı işler *çoğunlukla* yasal."

"O zaman geriye DeVille kalıyor." Acımasızca başımı salladım.

DeVille'in olayı, büyük olasılıkla New York'taki en içine kapalı aile olmalarıdır. Kendi kurallarına göre oynuyorlar ve diğerleriyle aynı ilkeleri benimsemiyorlar.

"Başrahibe'nin Guerra ile yakın olduğu söylendiğine göre, bunun nasıl işe yarayacağını merak ediyorum," diyerek teorimi ortaya attım.

"Peki, bu yeterli bir sebep değil mi?" Marcello kurt gibi gülümsüyor, "Kaynaklar için Guerra ile rekabet etmek. Şimdiye kadar yaptıkları tek şey bu. Benedicto, Sisi'nin kaçırılmasının arkasında DeVille'in olduğundan emindi." Bana bir kaşını kaldırıyor ve sözlerindeki kınamayı duyuyorum.

"O zaman DeVille'e daha fazla dikkat edeceğim. Kesinlikle ilginç olacak," diye cevap verdim, Marcello'nun alayını görmezden gelerek.

"Guerra'nın kan peşinde olacağını fark edersiniz, değil mi? Ve ben sana bu konuda yardım etmeyeceğim," diye mırıldandı Marcello.

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, kayınbirader. Sen merak etme." Ona göz kırpıyorum.

Catalina endişeyle, "Raf da kayıp olduğu için daha zor olabilir," diye ekliyor.

"Ne demek istiyorsun?" İlk konuşan Sisi oluyor ve elim onun elinin etrafında sıkışıyor.

Çocukla arkadaş olduğunu biliyorum ama bir dakika daha geç kalsaydım onu kaybedeceğimi düşününce içimde oluşan öfkeye engel olamıyorum.

Ah, ama Sisi'ye verdiğim o aptalca söz olmasaydı çocuğu kendim öldürebilirdim. Yozlaşmış biri olabilirim ama ne yazık ki sözünü tutan bir yozlaşmışım.

"Ayrıntıları bilmiyoruz," diye yanıtlıyor Marcello, "ama Benedicto, Sisi'yi kaçıranın oğlunu da kaçırdığını düşünerek onunla temasa geçti. Ona senin şakandan bahsetmedim, çünkü bu savaş ilan etmekle eşdeğer olurdu," diyor, hala bana düşmanca bakarak.

"Benim için sorun değil," diye ekliyorum, koltuğumda uzanırken, olayların gidişatından biraz fazla mutluyum. Parmağımı bile oynatmama gerek kalmadı çünkü bir başkası benden önce davrandı.

"Vlad." Sisi bana dirsek atıyor ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum. Onun emrine amade olabilirim ama bu, kendi elimle çekemediğim bir diken aniden ortadan kalktı diye sevinemeyeceğim anlamına gelmiyor. Ben de yüzümde bir gülümsemeyle omuz silkiyorum.

"Görünüşe göre talih cesurlardan yana." Eğilip elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum.

"Ya da umursamaz," diye mırıldanıyor nefesinin altında ve gülümsemem genişliyor.

"Ben asla pervasızlık yapmam, cehennem kızı. Ben buna organize kaos demeyi tercih ediyorum," diye mırıldanıyorum usulca, bakışlarım onunkilere odaklanmışken.

"Böyle bir şeyden ancak sen gurur duyarsın," diye homurdanıyor.

"Ama tabii ki." Ona sırtıyorum, "Biliyorsun oksimoronlarımı severim."

"Hmm." Gözlerini bana dikeyor, nefesini yanağımda hissedene kadar yavaşça bana doğru eğiliyor, "Belki de sen de bir tane olduğun içindir," diyor, sesi boğuk ve baştan çıkarıcı ve eğer beni çıldırtmıyorsa lanet olsun.

Marcello aniden öksürüyor ve merakla ikimizin arasına bakıyor.

"Sanırım bir şey tartışıyorduk," diye araya giriyor, neredeyse eğlenerek.

Böyle zamanlarda Sisi'nin yanımda olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmeye başlıyorum. Sadece konsantre olamamakla kalmıyorum, aynı zamanda onun sesinde kendimi kaybetmem için tek bir kelimesi yetiyor.

Kesinlikle iş için elverişli değil.

"Guerra bir tür intikam almaya karar verirse diye bir acil durum planım var," diye ekliyorum kayıtsızca. "Ama şu anda önemli olan Sacre Coeur'un Miles'la nasıl bir ilişkisi olduğunu ve Baş Rahibe'nin ne bildiğini öğrenmek."

Catalina, "Sacre Coeur'ün bu işe karıştığını duyduğumda şaşırmadım," diyor. "Orada yaşanan onca tacizden sonra."

Sisi başını sallıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş ve ben sadece anılarını yeniden yaşadığını hayal edebiliyorum.

"İçeri girip Baş Rahibe'yi sorgulamalıyız." Aklına gelen fikirle Sisi'nin yüzü birden aydınlanır. "Gizli görevde olabiliriz," diye heyecanla ekliyor.

Aynı şeyi düşündüğüm için hemen kabul ederken dudaklarım kıvrılıyor.

"Bundan kurtulabilirsin." Marcello Sisi'ye başını sallıyor, "Ama o?" "Tabii onu da rahibe gibi giydirmeyi planlamıyorsan. Söylesene Lina, Sacre Coeur'de hiç eski mahkûm rahibe var mıydı?"

Catalina başını sallarken gülümsemesini zorlukla tutabiliyor.

"Hadi ama, 'Cello!" Marcello'nun hâlâ espri anlayışına sahip olmasına yarı şaşırmış, yarı eğlenmiş bir halde inliyorum. Ben olsam

Şimdiye kadar hepsinin gittiğini sanıyordum. "Harika bir rahibe olurdum. Bir dua bile biliyorum." Dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor.

Herkes beklentiyle bana bakıyor.

"Gerçekten mi?" diye sorar, yüzünde alaycı bir ifade vardır.

"Ama tabii ki. Sisi harika bir öğretmendi," diye başlıyorum ve

Ne tür bir dua bildiğimi anladığında gözlerinin açıldığını görüyorum. "Büyük geliş hakkında her şeyi biliyorum," diye g e v e l i y o r u m , kendimi tutamayarak. "Gerçekten de harika." Sisi elini ağzıma kapatıp beni susturmadan önce ekleyecek zamanım oluyor. "En parlak öğrenci o değil."

Gülümsemeye zorluyor, aynı anda ayağıyla kaval kemiğine tekme atıyor. "Bence o

duaları karıştırdı."

"Neden sadece *ikinci* bir geliş yaptıklarını anlamıyorum. Peki ya üçüncüsü ya da dördüncüsü?" Elini indirerek devam ediyorum.

Ona doğru bir bakış attığımda gözleri bana lazer fırlatıyor. Öte yandan, Catalina gülüyor ve Marcello da çok geride görünmüyor. Üst dudağında bir seğirme var.

"Onu affetmeniz gerekecek," diye tatlı tatlı ekliyor, "tam olarak ev terbiyesi almış sayılmaz. Isırdığı da bilindiği için ona bir ağızlık almayı planlamıştım ama ne yazık ki bu mümkün olmadı." Bana dönüyor, kaşlarını kaldırıyor ve cevap vermem için beni cesaretlendiriyor.

"Sadece sorulduğunda ısırırım," diye alçak sesle konuşuyorum, sadece onun kulakları için.

Ağzı hafifçe aralandı, göz bebekleri büyüdü ve onu yakaladığımı anladım. Hızla konuşmaya dönüp ekliyorum.

"Bir rahibe olarak uyum sağlayamayacağımı düşündüğün için." Derin bir hayal kırıklığıyla iç çektim. "O zaman bir rahip olmalı."

"Sacre Coeur'de sadece iki rahip var ve herkes onları tanıyor. Bunu nasıl başaracağınızı düşünüyorsunuz?" Sisi soruyor.

"İçlerinden birini çıkarmamız gerekecek ve yerine ben geçeceğim."

Rahipler her zaman Sacre Coeur'de olmadıkları için oldukça da kolay. Tek yapmamız gereken birini seçmek, seyahat programının bir kopyasını almak, onu öldürmek ve sonra hemen yerine geçecek kişi olarak ortaya çıkmak.

"İşe yarayabilir," diye kabul ediyor Marcello, "ama bir rahibi öldürmek?"

Gerçekten mi? Bu senin için bile yeni bir düşünüş değil mi?"

"Günahlarını tartacağım ve en kötü olanı seçeceğim." Ona gözlerimi deviriyorum, "Ölümsüz ruhumun durumu için bu kadar endişeleniyorsan."

"Daha çok ahlaksız bir ruh gibi," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "DeVille'i araştıracağım, belki bir şeyler bulabilirim." Yardım teklif etmesine şaşırdım ama onu reddedecek değilim. En azından New York'ta bir numaralı halk düşmanıyken.

Birkaç detayın daha üzerinden geçiyoruz ve Marcello arayışımızla ilgili olabilecek her türlü bilgiye göz kulak olacağına söz veriyor.

"O zaman bir planımız var." Sandalyemde geriniyorum. "Sanırım gitmeden önce aranan bir adam olduğumu da söylemeliyim." Ona tembel bir gülümseme veriyorum, "Yani biri aramaya gelirse, beni tanımadığını söyle."

Sisi'nin elini tutarak onu ayağa kaldırıyorum, gitmeye hazır. "Oh," diye keskin bir dönüş yapıyorum, "ve bir arabaya ihtiyacım var."

Marcello şüphesiz son cümlemi sindirirken yanmak üzere gibi görünüyor. İki kez göz kırpmıyor ve ben de olacakları bildiğim için yüksek sesle inliyorum.

"Tanrı aşkına Vlad," diye gürlüyor sesi ve Sisi bile onun tavrındaki ani değişime şaşırmış görünüyor. "Kız kardeşimle gitmiyorsun. Aklından ne geçiyor senin?" diye öfkelenmeye devam ediyor, buranın ne kadar güvensiz olduğundan ve onu tehlikeye attığım için kendimden utanmam gerektiğinden bahsedip duruyor.

Bir ayağım kapının dışında, cevap vermeden önce soliloquesinin bitmesini bekliyorum.

"Şimdiye kadar bilmen gerekirdi, 'Cello," başımı eğiyorum, ses tonum ciddi, "tehlikede olan ben ya da Sisi değil.

Ona zarar vermeye çalışan herkes. Beni tanıyorsun ve neler yapabileceğimi biliyorsun" dedim.

"*Kimsenin* sağ çıkamayacağından emin olabilirsiniz. Bu bir rahatsızlık mı? Evet," diye omuz silkiyorum, "ama Sisi en çok benim yanımda güvende, onu görebileceğim, dokunabileceğim, koklayabileceğim bir yerde. Eğer değilse..." Sözümü yarıda keserek ona baktım ve gözlerindeki anlayışı gördüm, "O zaman *kimse* güvende değil."

Marcello homurdanmaya devam ediyor, hemen pes edeceğini sanmıyordum ama Catalina onu yatıştırmakta gecikmiyor.

Sisi'nin elini tutarak çalışma odasından çıkıyorum, doğruca garajına gidiyorum ve arabalarından birini alıyorum.

"Beklediğimden daha iyisini yaptın," diyor direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdığımda. "Ve eminim ki yola gelecekler. Eninde sonunda."

"Öyle olacak," diye kabul ediyorum, arabayı çalıştırıyorum ve uzun bir eve dönüş yolculuğu için hazırlanıyorum.

Evime dönmek benim tercihim olmazdı ama şu anda en güvenli yer *burası*. Yeraltı iskeleti benzersiz ve beni içeride tutmak için inşa edildiği kadar, diğer insanları da dışarıda tutacak.

Sisi pencereden dışarı bakarken sessiz, gözleri neredeyse kapanıyor.

Onun biraz dinlenmesine izin vermek niyetiyle yola odaklanıyorum ve zihnimde olası senaryoları gözden geçiriyorum.

Gizli görev fikri fena değil ve bilgisayarıma ulaşır ulaşmaz Sacre Coeur'un derinlemesine bir analizini yapacağım ve kalıplarını öğrenmek için son görüntülerden bazılarını tarayacağım.

Güvenliklerinin oldukça sıkı olduğunu zaten biliyorum ve daha önce biraz *ikna ile* içeri girmiş olsam da, herkesin en sevdiği kişi olmadığım için gelgitin değişmesi kaçınılmaz.

Şüphesiz, Baş Rahibe de Miles'ı aradığım konusunda uyarılmış olmalı ve ben aramaya gelirim bazı güvenlik önlemleri almış olmalı.

Sisi'yi hayatı boyunca taciz eden o kadını düşündükçe dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. Ondan hiç hoşlanmamıştım ama Sacre Coeur'u sıkı bir yumrukla yönetiyordu ve yerel mafyaların çoğunun sevgili kızlarını dünyanın cazibesinden uzak tutmak söz konusu olduğunda bunu bir avantaj olarak gördüğünü biliyorum.

Oraya gönderilenler sadece Sisi ve Catalina değildi. Aslında, onlarca yıldır Sacre Coeur'de pek çok gayrimeşru kız çocuğu yetiştirilmiştir.

Benedicto Guerra'nın kendisinin de yemin eden bir kız kardeşi olduğunu ve aynı durumda birkaç kişinin daha bulunduğunu hatırlıyorum.

Yine de Miles'in planına dahil olan herkes benim kan peşinde olduğumu öğrenmiş olmalı, bu yüzden Sacre Coeur'un da farklı olacağını sanmıyorum. Başka bir senaryoda, içeri dalmak, Başrahibe'nin ofisini yağmalamak ve onu sorgulayıp gitmek çok daha kolay olurdu.

Ama bu durumda, Sisi'nin gizli göreve gitme fikri en doğrusu. Ve onun haberi olmadan, manastıra sızmak istememin başka bir gizli nedeni daha var. Sonunda işkencecileri gerçek cehennemin ne olduğunu öğrenecekler, tam da *kutsal* mekânlarında.

"Geldik mi?" diye soruyor halsizce, elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak.

"Neredeyse," diye cevap veriyorum ve midesinin guruldadığını duyuyorum, yüzünde mahcup bir ifade beliriyor. "Yemek de sipariş ederiz," diyorum ve o da bana gülümseyerek karşılık veriyor.

"İyi bir uyku çekmek için sabırsızlanıyorum," diye esniyor, aniden çok genç ve savunmasız görünüyor.

"İkimiz de yapacağız ve sonra her şeyin üstesinden geleceğiz."

Şehri hızla geçip hava kararmadan eve varıyorum.

İçeri girdiğimizde yerleşke tamamen boştu. Hızlıca yatak odasına yerleştik, ve Sisi

Yiyecekleri alıp mutfağa gitmeden önce tüm eşyalarını gardırobuma yerleştiriyor.

Hamburgerinden bir ısıruk alırken "Sasha'yı aramalısın," diyor. "Yaranla iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum ve bu yüzden komplikasyonlar yaşamamı istemiyorum."

"Acımıyor." Omuz silkiyorum.

"*Sana* zarar vermeyebilir, ama vücudunun içinde neler olduğunu kim bilebilir?" Başını sallıyor. "Sana *düzgün* bir doktorun bakmasını istiyorum."

İtiraz etmek ve yıllar içinde aldığım diğer yaralara kıyasla bunun hiçbir şey olmadığını söylemek istiyorum ama ona bir kez bakınca itiraz edemeyeceğimi anlıyorum. Bu yüzden vazgeçtim, Sasha'yı aradım ve ona yaralarımın özetini verdim.

Revirdeyken, "O kadar da derin değil," diye belirtiyor. "Sadece dezenfekte edip düzgünce kapatacağım. Kurşun kası yırtmadığı için şanslısın. Bu seni bir süre iş göremez hale getirirdi," diyor ve ben homurdanıyorum, Sisi'nin bir köpekbalığı gibi her şeyi nasıl değerlendirdiğini ve Sasha'nın bana iyi baktığından emin olduğunu fark ediyorum.

"Tamamdır," diyor omzuma bir bandaj yerleştirirken. "Başka bir şey olursa beni ara." Odadan çıkarken başını sallıyor.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş." Sisi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, elimi tutuyor ve beni odamıza götürüyor.

İkimiz de başımızı yastığa koyduğumuz anda uykuya dalıyoruz. Onu kendime yakın tutarken, artık cennetimi bulduğuma göre kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğimi biliyorum.

VLAD

"Y Öldüğünden emin misin?" Cesedi çevirmek için ayağımı kullanarak soruyorum.

"Evet," diye gözlerini deviriyor. "Ona oldukça sert vurdum." Çömeliyor, iki parmağı adamın boynunda gezinerek nabız noktasını buluyor.

"Beni beklemeliydin, cehennem kızı," diye inledim, eğilip kontrol etmek için de eğildim.

Marcello'ya söz verdiğim gibi, Sacre Coeur'deki yeni rahipler hakkında biraz araştırma yapmıştık ve gerçekten de iki rahipten biri diğerinden daha kötüydü, fahişelere düşküncü.

Uzun tartışmalardan ve benim de karşı çıkmamdan sonra Sisi beni, rahibe herkesin içinde yaklaşıp ondan yardım istemesine izin vermem konusunda ikna etmeyi başarmıştı. Adamı karanlık bir sokağa götürürken sürekli dinleme cihazı takıyordum ve adamın sözleri saldırganlık sınırına dayandığında birkaç kez çok erken patlamak üzereydim.

Sisi'nin bu konuda ona güvenmemi istediğini biliyorum ama aklım onun kendi başının çaresine bakabileceğini bilse de kalbim onun tehlikede olabileceği düşüncesine dayanamıyor.

Yerimden kıpırdamamak ve işini yapmasına izin vermek için her şeyimi verdim, özellikle de bana ne kadar çok istediğini söylediği için

operasyonun bir parçası olduğunu hissetmek için.

"Kendimi çaresiz hissetmek istemiyorum Vlad. Bir daha asla. Kontrolün bende olmasını seviyorum ve endişeni takdir etsem de kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun." Bana öfkелendi, derinlemesine gitti ve rahiple neden kendi başına başa çıkabileceğinin tüm nedenlerini sıraladı.

Bu yüzden daha fazla dayanamayana kadar yerimden kıpırdamadım. Aralarında bir boğuşma olduğuna dair ilk işarete, saklandığım yerden fırladım ve rahibi yerde baygın halde buldum.

Nabzının atmadığını fark ettiğimde ekliyorum: "Planımız onu uzaklaştırmaktı, göz göre göre öldürmek değil."

"Bunu ona söyle," diye mırıldanıyor nefesinin altında, kalkıp kıyafetlerini güçlendiriyor. "Elini uzatmaya bir saniye kalmıştı, ben de bana öğrettiğin gibi boynuna vurdum. Sanırım ona çok sert vurmuş olabilirim," diye ekliyor düşünceli bir şekilde, ölü adama bakarak.

"Çıplak ellerinle bir adamı öldürdün. Seninle gurur mu duymalıyım yoksa kendini tehlikeye attığın için kızmalı mıyım bilemiyorum." Islık çalıyorum, onu o dar etekle görmek bana üçüncü bir seçenek sunuyor - beni hem gururlandırdığı hem de kızdırdığı için onu beceriyorum.

Kirpiklerini kırptıştırıyor, cesedin üzerinden geçerken yavaşça bana doğru ilerliyor.

"Normalde sana bu konuda ne yapacağını sorardım," diyor parmağını göğsümde gezdirip göğüs kaslarımdan ve boynumdan geçirip çenemin altında bırakırken, "ama ayaklarımızın dibinde ölü bir adam varken bunun akıllıca olacağını sanmıyorum. Gözümüzün önünde."

"Cehennem kızı." Parmağını yakaladım, zaten rahatsız edici derecede sertti. "Adil oynamıyorsun," diye homurdanıyorum, çünkü onun önüme oturduğunu, sikimin karnına dayandığını hissediyorum.

Bir bacağımı kalçama doğru sarkıtırken elim aşağıya iniyor, parmaklarımı kalçasında gezdirirken çıplak etini hissediyor, bir kalçasının yanağının şeklini takip ediyorum.

"Bana cesetten bahsederken beni sertleştirdiğini biliyorsun, cehennem kızı. Ama onları gerçekten ayaklarımın dibine bıraktığında?" İnliyorum, aşağı inerken başparmağım kık yanaklarının arasından kayıyor.

"Gösteriden hoşlanacağını düşündüm." Bana sırtacak kadar küstahlaştı, yüzünü boynumun kıvrımına soktu, dili nabzımı yalamak için dışarı çıktı.

"Sisi," gözlerimi kapatıyorum, parmaklarım çoktan onun uyarılmışlığıyla sırlıslıklam olmuş. "Seni bu pis sokakta, herkesin bizi görebileceği bir yerde duvara yaslamama bir saniye kaldı." Nefesim kesiliyor, aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor, bir parmağımı içine sokarken kendimi zar zor kontrol edebiliyorum, onun rahat kanalının içimdeki hayatı boğduğunu hissediyorum.

"Bu çok mu kötü olurdu?" diye soruyor, sesi alçak ve o kadar çekici ki, sadece sesinden bile pantolonuma boşalmak üzereyim.

"Siktir, Sisi," diye küfrederek onu duvara doğru itiyorum. "Bu seni tahrik ediyor mu? İçine girerken insanların beni izlemesi mi? Yoksa ceset mi? Ayaklarının dibinde bir ceset olduğunu bile bile parmaklarımın etrafına boşalmak mı istiyorsun?" İki parmağımı onun içine sokarken soruyorum.

Ağzını açıyor, nefesi kısa aralıklarla geliyor. Elim boynunda, yukarı çıkmadan önce yavaşça bölgeye masaj yapıyorum, başparmağım dudaklarını ayırıyor ve ağzının içine kayıyor.

"Söyle bana, istediğin bu mu?" Amına daha sert giriyorum ve ıslaklığı parmaklarımdan aşağı akarak tüm elimi kaplıyor. Vücudunun kollarımda nasıl gevşediğini hissediyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, yumuşak, miyavlayan inlemeler çıkarırken dili başparmağımın ucuyla oynuyor.

"Söyle bana," diye tekrarlıyorum, tam olarak ne arzuladığını duymak istiyorum.

Ne kadar ahlaksızca olursa olsun.

"Sen," diye cevap veriyor usulca, parmaklarımın üzerinde kendini iterken gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Tek istediğim sensin," diyor.

devam ediyor, ben amını parmaklarken başparmağımı emiyor.

"Bu mükemmel cevap, benim tatlı küçük çiçeğim," ben

Dudaklarına karşı mırıldandım, öne eğildim ve dilimle onu uzun uzun yaladım. "Çünkü öldürdüğün için sana bir ödül vereceğim." İçine girip çıkmaya devam ediyorum, kollarımda kıvrana kadar küçük tomurcuğun etrafında dönerken başparmağım klitorisinin üzerinde.

Dizim bacaklarının arasında, boşalmaya başladığında tüm ağırlığını bana vermesine izin veriyorum, orgazmı onu ağzıma doğru soluk soluğa bırakıyor.

"Ama seni şimdi becermeyeceğim. *Herkes* seni görebilecekken olmaz. Sana daha önce de söyledim, cehennem kızı. Sen sadece benim gözlerim içinsin. Seslerin." Tüm elimle amına daha fazla baskı uyguluyorum, parmaklarım içine gömülürken avucumun arkası klitorisini sıkıyor. "Yüz ifadelerin. Her şey benim için ve sadece benim için. Anladın mı?"

"Evet." Başını omzuma yaslamış, sert nefes alıp verirken bana çarparak zar zor konuşabiliyor.

"Güzel." Özüyle kaplı parmaklarını kaldırıp ağzıma götürüyorum ve emiyorum. "Çünkü seni gören herkesi öldürmek zorunda kalırdım," diye ekliyorum, diğer elim hâlâ boynunda, etini nazıkçe yoğuruyorum. "Gözlerini oyar ve beyinlerini pelteye çevirirdim," diye törpülüyorum, bir başkasının ona baktığı düşüncesi içimde şiddetle kaynıyor.

"Onlara lobotomi mi yaptınız?" diye soruyor, eğlenerek.

"Tüm duyu organlarını yok ederdim," diye devam ediyorum ve tarifimden zevk aldığını fark ediyorum. "Öyle bir hale getirirdim ki onlardan geriye hiçbir şey kalmazdı. İstedğin bu mu, cehennem kızı? Sen izlerken onları tek tek parçalara ayırmamı mı istiyorsun? Bu hoşuna giderdi, değil mi? Damarlarından akan kan nehrini görmek..." Nabzının nasıl attığını hissederek devam ediyorum.

"Kanın seni tahrik ettiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Yavaşça nefes alıyor, o güzel gözlerini kaldırıp bana bakıyor, o kadar hafif ve büyük ki, sadece bana bakışı bile beni çözmeye yetmiyor.

"Seni bu kadar heyecanlandıran şey ne? Rengi mi? Duyuları büyüleyen ve kışkırtan o koyu kırmızı mı? Yoksa kıvamı mı? Küçük, dar bedeninin her yerinde sana dölleri hatırlatan o yapışkan his mi?"

Vücudu titremeye başlıyor, sözlerim tıpkı dokunuşum gibi onu etkiliyor. Yanakları kızarıyor, göz bebekleri sanki güzellavrat otuna boğulmuş gibi büyüyor. "Ya da bekle," diye kıkırdıyorum usulca, kulağına ulaşana kadar ağzımı yanağında gezdiriyorum, küçük lobunu ısıriyorum.

"Sanırım sizi bu kadar kızdıran ve rahatsız eden şey bir bedeni terk eden yaşamın görüntüsü. Kırmızının yaşamın özü olduğu ve aktığı zaman..." Nefes alışını duyunca duraksadım, "Ölüm üzerinde kontrol sahibi oluyorsun."

Ağzı açık kalıyor ve bir inilti dudaklarından kaçıyor, ben onu ağzımla yutmadan önce, onun zevkini kendi zevkim gibi hissediyorum. Sadece bu hareketle bile boşalıyorum, sikim kot pantolonumun içinde sarsılıyor, fişkırان dölleri pantolonumun içini boyuyor.

Dakikalar sonra vücudunun kontrolünü ele geçiriyor ve bana bakarken, sadece onu memnun etmekten ne kadar sert geldiğini hissedebildiğini biliyorum.

Ağzının kenarları muzip bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. "Sen tehlikelisin," diye fısıldıyor , elini takip ediyor

"Ama belki ben daha tehlikeliyimdir," diyor elini pantolonumun kemerinin altından geçirip beni kavırıyor ve hızlı bir vuruş yapıyor, elini yüzüne götürürken tüm dölleri topluyor.

Tohumumu parmaklarından yalarken diliyle benimle alay ediyor, bir yandan da bana o masum bakışını atıyor.

"Bu kadar yeter, Sisi. Geri dönmeliyiz," diye nefes alıyorum, kendimi zar zor zapt edebiliyorum. "Şimdi."

Sözlerimin aciliyetini anladığında gözlerini iki kez kırptırıyor ve muhtemelen beni uçurumun kenarına iterse onu tam burada becereceğimi ve sonra da yoldan geçen şanssızları öldürmek zorunda kalacağımı bildiğinden ilk kez uslu durmaya başlıyor.

Rahibi sessizce arabamın arkasına yüklüyoruz ve sonra yerleşkeye dönüp planlara son şeklini veriyoruz.

Sözünün eri olan Sisi, hakkında bilgi bulabildiğimiz herkes için bir bağlantı panosu tasarlamıştı, ancak DeVille ve Guerra gibi bazı kişiler hâlâ soru işaretleri taşıyordu.

Meester'dan Miles'a da bir soru işareti var ama babam ve kardeşimle olan diğer bağlantıları daha da netleşiyor.

Geniş paçalı bir pantolon ve dar bir gömlek giymiş, panelin önünde duruyor, başparmağıyla çenesini okşayarak bilgileri değerlendiriyor.

"Bana doğru gelmeyen bir şey var." Kaşlarını çatarak bana döndü. Başımla devam etmesini işaret ediyorum, bir sandalye çekip konuşmasını bekliyorum.

"Buraya bakın." Miles ile ilişkisi olduğu doğrulanan tüm Rus Sendikalarını işaret ediyor. Şu anda kanımın peşinde olanlarla aynı kişiler. "Bunların bazıları *çok* küçük örgütler," diye belirtiyor ve bir dosya alıp her örgütü t e k tek inceliyor.

"Vasiliev'in toplamda belki elli adamı var, Semenov'un daha da az. Sen ve Yelchin altınızda en çok kişiye sahipsiniz, ama bu bile harika değil."

"Sen benim organizasyonumu mu eleştiriyorsun, cehennem kızı?" Ben söyleniyorum ama o sadece gözlerini deviriyor.

"Bu rakamlarla neden bir süper asker deneyine yatırım yapınlar ki? Bunun onlara ne faydası var? Hem de güvenilir verilere sahip olmayan bir deneye."

Dudaklarım kıvrılıyor ve ona hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. "Haklısın." Sandalyeden kalkıp ona doğru gidiyorum.

bana yol gösterirken onu izlemeye devam ediyorum.

onun mantığı.

"İlk başta, belki de bu süper askerleri kendi organizasyonları için istiyorlardır diye düşündüm ve tabii ki acı hissetmeyen birini kim istemez ki?" Başını bana doğru eğdi, "Korkusu yok ve adeta bir savaş makinesi. Ama bu, hesaplarına giren ve çıkan fahiş miktarda bir para." Kâğıtları bana doğru itti.

Neden bahsettiğini anlamak için bakmama bile gerek yok, çünkü zaten ezberimde.

"Sonra düşündüm ki *belki* de onları satmak istiyorlardır, çünkü herhangi bir özel ya da ulusal ordu için sıcak bir meta olacaklardır." diye devam ediyor ve dudaklarım seğiriyor, nereye gittiğini anladığımda göğsümde gurur kabarıyor.

O benim eşim. Kesinlikle her yönden.

"Ama bitmiş bir ürünle uzaktan yakından alakası olmayan bir şey için neden *bu kadar* parayı riske atsinlar ki?" diye soruyor, ses tonu ciddi.

"Benim tamamlanmamış bir ürün olduğumu mu söylüyorsun, cehennem kızı?" Karşılık veriyorum, telaşlanmasının tadını çıkarıyorum.

"Vlad!" diye bağırıyor, bana öfkeyle bakıyor.

"Devam et, devam et." Onu sakinleştirmek için ellerimi kaldırıyorum.

"Söylemeye çalıştığım şey," diye derin bir nefes alıp tahtaya dönerek, "Humanitas Projesi'nin paranın girip *çıktığı* yer olduğunu sanmıyorum," diye açıklıyor. "Miles açıkça bir fanatik olduğu için belki bir kısmı oraya gidiyordur ama sizce kaç kişi süper asker saçmalığını satın alır? Babam kesinlikle yutmadı ve herhalde ölüm makinelerinin emrine amade olması onu çok heyecanlandırırdı."

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, gözlerim heyecanla parlıyor. "O zaman nakit akışının nereden geldiğini düşünüyorsun?"

Dudaklarını büzüyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Bir çeşit insan kaçakçılığı. Ama bu çılgınca bir boyutta olmalı. Bir düşünün. Çocuklar kayıp. Mutasyonu *olmayan* insanlar kayıp. Bir tür yeraltı şebekesi olmalı ve *herkes* bu işin içinde. Asıl soru, tüm bu insanların yatırım yapmaya bu kadar hevesli olduğu bu kadar önemli ne olabilir? Her şeyin bir şekilde Miles'la bağlantılı olduğu açık ama onun süper askerlerle ilgili tuhaf, oldukça kişisel planları dışında neyin peşinde olabileceğine dair başka bir bilgi yok."

"Haklısın," diye katılıyorum, sesim gururla dolu. "Tahminimce Miles projesi için ihtiyaç duyduğu yatırımı alamayacağını anladığında, insanları çekmek için başka bir şeye başvurdu. Aynı zamanda bu paranın bir kısmını kendi araştırmasına aktardı. Sonuçlar cazip görünse de herkesin onun süper asker saçmalığına inanmayacağı konusunda haklısınız. Yine de araştırma, daha şüpheli insanlara kabul ettirebileceği kadar güvenilir değil," diye ekliyorum, tahtanın önünde onun yanına gelerek.

"Sanırım Meester da burada devreye giriyor." Tahtanın en üstündeki fotoğrafını gösterip parmaklarımla Miles'la olan bağlantısını izliyorum. "Babam onu kanatları altına aldığından beri, hızlı para kaynağı olarak insan kaçakçılığının erdemlerini övüyor. O zamanlar babamın uyuşturucuyla ilgili oldukça kârlı bir işi vardı ve zaten işine yarayan bir şeyi değiştirmeye meyilli bir adam değildi."

"Yani Meester kendi şeyini mi başlattı?"

"Evet. *Papillion*'daki durumu gördünüz. *Her şey* için bir talep var. Sadece bu talepleri karşılayabilecek yeterli sayıda insan yok. Hayvanlar, insanlar, nadir bulunanlar, bunların her biri doğru alıcı için değerlidir. Ve Meester kesinlikle bundan yararlandı."

"Ve kavgalar," diye belirtiyor.

"Evet. Asıl işi dövüşmek. Dünyanın dört bir yanından köleler satın alıyor ve onları bir sonraki en iyi şey olmaları için eğitiyor."

"Sence bu olabilir mi? Yasadışı dövüş? Ama bu güçlü, genetik olarak üstün dövüşçülerden kazanç sağlamaz mı?"

"Bunu ben de düşündüm ve geçmiş dövüşlerinden bazı veriler elde etmeyi başardım. Ancak her şey çok yeraltında olduğu için fazla bir şey bulamadım. Elimdeki bilgiler normal dövüşçülere işaret ediyor. Yani Miles'in yaratmış olabileceği süper askerlerden bazılarına sahipse, onları henüz halka göstermedi."

"O zaman herkesin bu kadar ilgilendiği şey yasadışı dövüş olamaz, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Hayır. Bu kadar çok insanın dahil olması için fazla niş ve öngörülemez. Enzo ile de konuştum, çünkü bu alanda olup biten pek çok şey onun adıyla bağlantılı. Konuyu araştırıyor ve bana alıcılar ve tedarikçilerle ilgili güncel bir dosya göndereceğine söz verdi."

"Jimenez'in bu işe karışmış olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Ona Enzo'nun işlerini ve Enzo'nun ailesini satmak için Jimenez ile anlaştığı son birkaç yılda olan her şeyi anlatmıştım. Ancak Jimenez'in zamansız ölümüyle servetinin yarısının tek mirasçısı haline gelmişti.

Jimenez bölgede bilinen bir seks taciri olduğu için bu pisliğe bulaşmış olması mantıklı olabilir.

Ama öyle değil.

Yılın büyük bir bölümünde Enzo'nun tüm konuşmalarını dinlediğim için Jimenez'in geride ne bıraktığı ve Enzo'nun bu kaynakları nasıl kullandığı konusunda yeterince iyi bir fikrim var.

"Hayır," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Jimenez'in imparatorluğunun işleyişini yakından bildiğimi söyleyebilirsin çünkü Katya'yı ararken ilk sızmaya çalıştığım kişi oydu. İşinin neredeyse her yönünü biliyorum ve sizi temin ederim ki bu işe karışmış olamaz. Çünkü yakın zamana kadar New York'a girememişti. Bu." "Çok daha eski ve muhtemelen on yıldan daha eskiye dayanıyor."

"Anlıyorum." Başını sallıyor, bilgiyi sindiriyor.

"Ama şimdi Sacre Coeur'u da denkleme kattığınızda, bence bu biraz daha farklı bir şey," diye ekliyorum gözlerimi kısarak.

Ne olabileceğine dair bir önsezim var, ancak kararımı Başrahibe'den bilgi aldıktan sonraya saklayacağım.

"Bu kadar çok insan her şeyini ortaya koymaya hazırsa, bu kesinlikle değerli bir şeydir."

"Bunun ne olduğunu bulacağız ve Miles'ı bulacağız. Çünkü bu büyüklükte bir operasyonun, bu insan akışını yönetmek için çok fazla alana ihtiyacı var. Ve kesinlikle, bunun gerçekleşmesine izin veren çok sayıda sahtekâr yetkiliden bahsediyoruz."

"Yüce Tanrım, ama bu kat ve kat yolsuzluk demek," diye ekliyor dehşete kapılarak.

"Evet ve o kadar derine inmenin ne kadar tehlikeli olacağını bilseydim, güvenliğiniz için bunu derhal durdururdum. Ama zaten bizi hedef alıyorlar, bu yüzden onların yeryüzünden silindiğinden emin olmam gerekiyor. Ancak o zaman huzur bulacağım," diyorum, bu işi sonsuza dek bitirme kararında kararlıyım.

Sisi'ne zarar vermeyi amaçlayan herkes ölmüş sayılır.

"Vlad," dedi bana dönerek, "bunu yapmana asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Güvenliğim için olsa bile. Kendini bulmalısın."

Kardeşim ve daha da fazlası, Vanya'ya ne olduğunu öğrenmelisin. Aksi takdirde bunu asla geride bırakamazsınız."

Elini kaldırıp yanağıma koyuyor.

"Bazı anılarınızın kilidini açmanın size nasıl yardımcı olduğunu gördünüz. Orada ikinize ne olduğunu kesin olarak öğrendiğinizde hayatınıza devam edebileceğinize inanıyorum. Ve belki bölümlerinizi de ortadan kalkacak - bu sefer sonsuza dek," diyor yumuşak bir sesle, sevgi dolu sıcak bakışlarıyla.

"Haklısın." Derin bir nefes alıyorum. "Ve gerçekten de iyileşmem gerekiyor. Senin için," diye başlıyorum, onun dokunuşuna eğilerek, "ve gelecekte sahip olacağımız aile için. Kendime güvenemeyeceğimi biliyorum..." Sözümü kesiyorum ve ağzı hüzünlü bir gülümsemeye dönüşürken ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

"Sen bana yetersin, Vlad. Sadece *kendin* için daha iyi olmanı istiyorum."

"Artık yeterli olabilirim," diyerek parmağımy yüzünde gezdiriyorum, "Ama sonsuza dek yetmeyeceğim," diyorum ona içtenlikle.

Düşükten ne kadar etkilendiğini gördüğümünden beri bunu biliyordum. O kadar nazik ve sevgi dolu ki her çocuk ona sahip olduğu için şanslı olurdu.

"Eninde sonunda çocuk isteyeceksin, Sisi, ve ben onları sana verebilmem için yeterince normal olmam *gerekiyor*." "Vlad..."

"Hayır," parmağımy dudaklarına koyuyorum, "bana yalan söyleme ve kendine de yalan söyleme, Sisi. Bir gün bir aile kurmak isteyeceğini biliyorum. Ve bunu ben de istiyorum, çünkü ne kadar harika bir anne olacağını biliyorum. Ama o an gelene kadar, ne sana ne de çocuklarımıza bir tehlike oluşturmamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Tanrım, Vlad," diye fısıldıyor, gözleri yaşlarla parlıyor, "neden bu kadar mükemmelsin?" derin bir iç çekiyor.

"Değilim. Ama olmayı hedefliyorum. Senin için." Eğilip alnından öpüyorum.

VLAD

"W ofisine ve yaşam alanına odaklanmamız gerekiyor," diyorum Sisi'ye, bazı sahneleri dikkatle izledikten sonra.

Sacre Coeur'den görüntüler, Baş Rahibe'nin desenleriyle ilgili bazı notlar.

"O her şeyi kâğıt üzerinde tutan bir insandır," diye belirtiyor Sisi alışkanlığını yeniden giyerken.

Yemin eden rahibelerin aksine, onun cüppesi siyah değil, açık maviydi.

"Bunu tekrar takmak zorunda olduğuma inanamıyorum," diye mırıldanıyor saçlarını başlığın içine sokarken. "Eee?" diye bana dönüp kaşlarını kaldırıyor.

"Ne söylememi istiyorsun? Bana göre her kıyafetin içinde çok seksi görünüyorsun."

"Bu," diye oflayıp pufluyor, bir el aynası alıp doğum lekesini inceliyor. "İşte bu yüzden bu başlıklardan nefret ediyorum. Bu her zaman çok görünür oluyor." Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyor.

"Sisi." İki adımda arkasımdayım, yüzünü bana çeviriyorum ve aynayı bırakmasını sağlıyorum. "Bu," elimi kırmızı lekesinin üzerinde gezdiriyorum, "sadece seni daha eşsiz kılıyor. Güzelliğine karakter katıyor."

Kaşının hemen üstündeki noktayı öpmek için eğildim, "Kusurlarının toplamı seni benim için mükemmel yapan şey, Sisi."

"İşte yine o tatlı sözlerinle karşımızdasın," diye mırıldanıyor, saç diplerine kadar kızararak.

"Başını yine öne eğme," gözlerimin içine bakabilmesi için çenesini yukarı kaldırıyorum, "Sana söylemişim kızım. Şu andan itibaren herkes senin önünde *eğilecek*, sana tepeden bakmayacak."

Bana başını salladı.

"Haklısın. Bundan utanmayı bırakmalıyım," parmağıyla doğum lekesine dokunuyor, "bu beni ben yapan şeyin bir parçası," diyor ve *ben* onunla daha fazla gurur duyamazdım.

"Evet, aynı fikirde olduğumuza sevindim," diye kıkırdıyorum. dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu, "şimdi giyinmeyi bitir de gidelim."

"İşim bitti," diyor gözleriyle beni değerlendirerek, "Ama aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim, Bay Ateşli Rahip." Boynumu işaret ediyor.

Tamamen siyah giyinmişim, klasik bir Katolik cüppesi giymişim ama henüz papaz yakasını takmamışım.

Beyaz parçayı masadan alıp boynuma yerleştiriyor, yerine oturduğundan ve dövmemi kapattığından emin oluyor.

"Şimdi, eğer *benim* rahibim olsaydın," diye şımarıkça söze başlıyor, ellerini göğsümün üzerinde imalı bir şekilde gezdiriyor, "günah çıkarma zamanının daimi bir demirbaşı olacağımı biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, "Peki senin itirafın ne olacak cehennem kızı?" Ne uyduracağını merak ederek soruyorum.

Dudakları bir kedi gülümsemesiyle yukarı doğru kıvrılıyor, kirpikleri o çıldırtıcı tarzıyla dalgalanıyor, "Senden af dileyecektim..." diye devam ediyor, birden utangaç bir kız öğrenciyi taklit ederek utangaç bir şekilde bana bakıyor. "Seni düşünürken amımla oynadığım için" diye fısıldıyor, yanaklarında iki kırmızı nokta beliriyor.

Siktir!

"Kahretsin, Sisi! Böyle şeyler söyleyip tüm zamanımı o lanet günah çıkarma kabininde seni düşünerek geçirmeyeceğimi, günahlarını inleyerek dinlerken kendinle oynamayacağımı varsayamazsın," diye inliyorum, gözlerimi kapatıp bedenimin uslu durmasını istiyorum.

Bir planımız var. Hiçbir hataya yer bırakmayan, dikkatlice hazırlanmış bir plan. Ya da günah çıkarma kabininde yasadışı randevulara ya da sunak masasında onu becermeme, çünkü lanet olsun ki şu anda düşünebildiğim tek şey bu değil, önümde çıırılçıplak uzanmış, kutsal nesnelerle çevrili görüntüsü, oysa o aslında hepsinin en kutsalı...

"Siktir, Sisi. Beni burada öldürüyorsun, cehennem kızı," diye mırıldanıyorum horozumu ayarlamak için uzanırken.

"Peki, gelmiyor musun?" Gözlerimi açtığımda onu çoktan kapıda, yüzünde memnun bir sırıtişla görüyorum.

"Sen lanet olası bir horoz alayısın, değil mi?" Onu takip etmeden önce bıçaklarımı kınına sokarken sesleniyorum.

Tekrar havaya girmeye çalışırken aldığım tek cevap onun yumuşak kahkahası oluyor.

Ben basit bir adamım. Sadece iki varsayılan ayarım var: Öldürmek ve Sisi. Ve ikincisi etkinleştirildiğinde, *ondan* başka hiçbir şey için işe yaramayacağıma bahse girebilirsiniz.

Kiliseye gidişimiz bir saatten fazla sürüyor. Planın üzerinden bir kez daha geçiyoruz. Sisi Sacre Coeur'ün her köşesini bildiğinden, körlemesine gitmiyoruz. Her ne kadar güvenlik kayıtlarını inceleyerek ödevimi yapmış olsam da, dehlizlere ve rahibelerin yaşam alanlarına yönelik sadece birkaç güvenlik kamerası var. Bu yüzden onun bilgisine güveneceğim.

Manastıra yakın bir yere varır varmaz arabayı park edip son bir kontrol yapıyorum.

Sisi'nin de tıpkı benim gibi kıyafetinin altında vücuduna bağlı bir topçu silahı var. Mümkün olduğunca titiz davranmak istiyorduk ve Sacre Coeur yıllardır karanlık işlere karıştığı için burayı hafife almamalıydık.

Arabadan inerken "Telsizini kontrol et," dedim.

Plana göre önce o içeri girecek, ailesiyle uzun süreli bir ziyaretten sonra manastıra dönüyormuş gibi yapacak, ben de kapıdaki onay sürecinden geçtikten sonra ona katılacaktım.

Elini kulağına götürüyor, cihazı tıklıyor ve benden bir şey söylememi istiyor.

"Çalışıyor," diye onaylıyor.

"Güzel. İçeri girdiğinde bana bir işaret ver," diyorum, neredeyse yalnız gittiğini görmek istemeyerek.

"Birazdan görüşürüz." Ayrılmadan önce bana hızlı bir öpücük veriyor.

Beklerken, etrafında olup biten her şeyi dikkatle dinliyorum, muhafızlardan onun hakkında bazı yorumlar duydukça kana susamışlığım daha da artıyor.

"Onlara aldırma," diye fısıldıyor güvenlik kontrol noktasından geçerken, "muhtemelen hakkımdaki söylentileri duymuşlardır," diyor sanki ona *dışlanmış* demeleri önemli bir şey değilmiş gibi.

Yumruğumu sıktım, bunun farkına vardıkça öfkem artıyor. Yıllar boyunca katlanmak zorunda kaldığı şeylerin sadece küçük bir kısmı.

Ve ah, ama kesinlikle bugün çenelerini kapalı tutmuş olmayı dileycekler. Özellikle de onlarla işim bittikten sonra.

"Grafiğe yakınım," diye telsizden konuşuyor, "beş dakika içinde ayrılmanız gerekiyor."

Onun işaretiyle arabadan iniyorum ve tüm silahlarımın yerinde olup olmadığını bir kez daha kontrol ediyorum. Manastıra yeni katıldığım için beni *kesinlikle* metal dedektöründen geçireceklerdi. Bu yüzden biraz akıllıca davranıp kendimi obsidyen bıçaklarla donatmak zorunda kaldım. Ayrıca pelerinimin içine, ihtiyaç halinde monte etmek üzere 3D yazıcıdan çıkmış silah parçaları yerleştirdim.

Sonuç olarak, *her türlü* güvenlik kontrolünden geçebilmeliyim.

Kapıdan girdiğimde, beni tepeden tırnağa süzen iki muhafızla karşılaşıyorum ve hemen bana Sisi'ye davrandıklarından on kat daha iyi davranıyorlar.

Muhtemelen erkek olduğum içindir.

Lanet olası piçler, benimle birlikte tüm protokolü uygularken yüzlerini dikkatlice tarıyorum, böylece daha sonra kimi öldüreceğimi bileceğimden emin oluyorum.

İmzalanması gereken bazı evraklar var, ama yakında incelenmiş ve gitmeye hazır olacağım.

"Neredesin sen?" Onları geçtikten sonra Sisi'ye soruyorum.

Bana karşı alışılmadık derecede gevşek davrandılar, beni metal dedektöründen geçirme zahmetine bile girmediler.

"Şapele yakın," diye cevap verdi.

"Güzel, seninle orada buluşuruz."

Birinin Sisi'ye hitap ettiğini duyduğumda sözlerimi tamamlayamadım bile.

"Oh, bakın kim gelmiş," diyor bir kız. "Assisi." *Karıma* hakaret etmeye devam ederken adını küçümseyerek söylüyor. "Ne oldu, ne kadar ezik olduğunu anladılar da seni geri mi gönderdiler?" Kız ona gülerek devam ediyor.

"Muhtemelen şansları çok kötü gitti ve ondan kurtulmaya karar verdiler," diye bir başkası katılıyor ve ikisi de Sisi'ye gülüyor gibi görünüyor.

Benim Sisi'm.

Ayaklarım beni hızla o yöne götürüyor, görüşüm tünele dönmüş, tek bir şey görüyorum: ölüm.

"Auch." Acı içinde inleyen bir ses duyduğumda gözlerim açılıyor. "Dur," diye devam ediyor ve tam o sırada köşeyi dönüp şapeli mükemmel bir şekilde görüyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kızımın o zorbaların icabına bakmasını gururla izlerken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Sisi iki kızın üzerinde duruyor, birini boğazını sıkarak tutuyor, diğeri ise yerde, Sisi ayağını yanağına bastırırken yüzü kaldırıma yapışmış durumda.

"Lütfen," diye merhamet dilenmeye devam eder.

"Gerçekten mi? Lütfen dediğimde ne yaptın?" Sisi soruyor, sesi inatçı. "İşte, lütfen dediğinde böyle olur." Sırıtarak diğer rahibeyi büker ve onu yere iterek başını kaldırıma çarpmasını sağlar.

Artık ayağa bile kalkamadığı için sadece acı dolu nefesler alıyor, elleri titreyerek hareket etmeye çalışıyor.

"Sen de lütfen demek ister misin?" Sisi diğer rahibeye eğilip ona bakarak sorar.

Sisi'nin ayağı hâlâ onu tuttuğu için cevap vermiyor ya da veremiyor. Tam onları bırakacağını düşünürken, bir adım daha ileri giderek ayağını kaldırıyor ve momentumu kullanarak kızın yüzüne çarpıyor.

Telsizden küçük bir ses geliyor ve kaşının çatıldığından tamamen emin oluyorum.

"Sisi, buraya gel," diyorum ona, bir yandan onunla son derece gurur duyarken, diğer yandan bunun istenmeyen dikkatleri üzerimize çekebileceğinden endişeleniyorum - ki bu benim için sorun değil, ancak aradığımız şeyi güvence altına aldıktan sonra.

Yüzünü yukarı kaldırıyor, uzaktan beni görüyor. Dudakları kıvrılıyor ve bana doğru koşmaya başlıyor, yüzündeki kaygısız ifade beni hareketsiz bırakıyor, ona ve muhteşem güzelliğine bakıyorum.

Sikeyim. Ben.

Ağzımın açık kaldığından oldukça eminim, çünkü sadece onun daha da yaklaşmasını izleyebiliyorum, gülümsemesi beni kör ediyor.

"Gördün mü," diye soruyor bana, heyecanlı ama nefes nefese, "onlara hak ettiklerini geri verdim," diye devam ediyor, sesinde saf bir zevk var.

"Seninle gurur duyuyorum, cehennem kızı," diye övüyorum onu, başını hafifçe okşayarak.

Her nasılsa bu alışkanlığı onu daha da küçük ve narin gösteriyor, başının tepesi başparmağının ortasına ancak ulaşıyor.

göğsüm. Her zaman yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki, aramızdaki boyut farkı bile tartışılır hale gelmişti.

Bana kıyasla küçük olmasına rağmen, kişiliği hesaba katılması gereken bir güç, bana ısırik büyüklüğünde bir insanla uğraştığımı tamamen unutturuyor.

O sadece *benim* Sisi'm.

Biri bizi görürse diye rahat bir mesafeyi korumak için elimden geleni yapıyorum. Yine de, bana bunu en uzun zamandır yapmak istediğini coşkuyla anlatırkenki neşeli gülümsemesini görmek kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Daha önce hiç şiddete başvurmadım," diye iç geçiriyor, "çünkü sayıları çoktu ve onları bir kez incitmiş olabileceğimi biliyordum, ama bir dahaki sefere bana fazlasıyla geri ödeyeceklerdi. Ama şimdi..."

Yukarı bakıyor, dudakları öylesine çarpıcı bir gülümsemeyle ayrılıyor ki, resmini yapmama ve sonsuza dek ölümsüzleştirmeme izin vermesini istememek için kendimi zor tutuyorum. "Bu çok iyi hissettirdi," diye haykırıyor, mutlu bir dansla aşağı yukarı zıplıyor.

"Cehennem kızı." Aniden duruyorum ve bana dönüyor, başını eğiyor ve endişeli görünüyor.

"Bu," diyorum iki parmağımı ağzının kenarlarına yerleştirip onları nötr bir pozisyonda aşağı doğru çekerken. "Gülümsemeye devam edersen konsantre olmakta zorlanacağım, bu yüzden lütfen işimiz bitene kadar gülümsemeyi kes," diye talimat veriyorum, ses tonum ciddi.

Kendini sallamadan önce bana kıkırdamaya başlıyor, başını sallarken yüzünde aniden ciddi bir ifade belirliyor.

"Anlaşıldı," diye yanıtlıyor, dudakları serbest bırakılmamış kahkahalarla titriyor olsa da.

Minx.

SISI

V Delikanlı bana her baktığında sinsi gülümsemesine engel olamıyor ve onu daha fazla kışkırtmamam gerektiğine dair tüm itirazlarına rağmen, eminim iyi bir işi yapıyor bunu ortaya çıkarıyor.

Benden gelen cevap.

İdari binalara doğru ilerlerken manastırın alışık olduğumdan daha sessiz olduğunu fark ediyorum. Özellikle de henüz sokağa çıkma yasağı olmadığı için.

Sofia ve Carlotta ile pek de hoş karşılanmayan bir buluşma oldu ve onlar da bana olan kinlerini kusmak zorunda kaldılar. Ama ilk kez onlara hak ettiklerini vermiştim, her ne kadar bunu yapmak benim için pervasızca olsa da.

Ama bana kötü şans getirdiğimi söylediklerinde kendimi kaybetmişim, yıllar boyunca yüzüme karşı böyle söylenince intikam dışında her şeyi unutmuştum.

Dürüst olmak gerekirse, Vlad'ın planın dışına çıktığım için beni biraz azarlamasını bekliyordum ama bunun yerine sadece benimle gurur duyduğunu söyledi, yüz ifadesi o kadar destek doluydu ki neredeyse olduğum yerde eriyordum.

Yine de, Baş Rahibe ile işimiz bitene kadar plandan sapamam.

Ve böylece ofisinin bulunduğu binaya girdiğimizde, Vlad'ın kilit açma becerileri parlama şansı buluyor.

"Bu da cephaneliğine ekleyebileceğin bir başka beceri," diyorum eğlenerek.

"Göreceksin, cehennem kızı. İyi *olmadığım* çok az şey var." Bana göz kırpıyor, kapı hafifçe itilerek açılıyor.

"Göster kapalı," I Mırıldanmak sadece olarak o hareketleri Ben İçeride, *önce bayanlar* diye bağırarak.

Ofis çok basittir; bir masa, bir sandalye ve birkaç Çekmeceler.

"Gözlemlediğim kadarıyla ofise sadece Salı ve Perşembe günleri geliyor, yani ortaya çıkmasından korkmadan arama yapmak için bolca vaktimiz var," diyor bir çekmeceyi açıp dosyaları çıkarırken.

Ofisteki her şeyi incelemeye başladık ama belgelerin çoğu Sacre Coeur'den ya da yetimhanelerden birinden gelen idari belgelerdi.

"Bunların çoğu bağış." Bir çekmeceyi bitirirken iç çektim.

"Benim tarafımda da bir şey yok," diyor kâğıtları karıştırırken, gözleri hızla anahtar kelimeleri tarıyor.

Bazen karşımda insan olmayan biri olduğunu unutuyorum. Benim bir desteyi bitirmem için geçen sürede, o üç desteyi bitirdi.

"Odasını kontrol etmemiz gerekebilir," diye ekliyorum hayal kırıklığıyla. Aradığımız her şeyi ofisinde bulacağımızı, böylece gereğinden fazla oyalanmak zorunda kalmayacağımızı umuyordum.

"Henüz değil," diyor Vlad, gözleri hâlâ kâğıtlarda.

İncelemesini bitirdiğinde, sinirli bir ifadeyle onları bir gümbürtüyle masanın üzerine bırakıyor.

"*Sadece* fiziksel kayıtları tuttuğunu söylemiştin," diye başlıyor, başparmağı çenesini okşuyor.

Başımı salladım.

"Teknolojiden hoşlanmamasıyla tanınırdı. Hatta kiliseye ve manastırın etrafındaki diğer yerlere daha fazla cihaz eklemeye çalıştılar.

Bize. Ama o kabul etmedi. Birkaç yıl önce büyük bir skandaldı. Teknolojinin şeytanın işi olduğunu ve Tanrı'nın evinde yeri olmadığını söyleyip duruyordu. Eğer sandığımdan daha büyük bir ikiyüzlü değilse, teknolojiyi kabul edeceğini sanmıyorum."

"Haklı olabilirsin." Masanın etrafında dolaşıyor, sandalyeyi çıkarıyor ve duvarı inceliyor. "Gördün mü? Ethernet için kablo yok, hatta priz bile yok. Bu arada, kim en azından bir lamba kullanmaz ki?" Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme, "Tabii tüm bu belgeleri mum ışığında okumuyorsa?" diye şaka yapıyor.

Ama tam başımı çevirdiğimde boş bir mumluk görüyorum ve ona gösteriyorum. "Mum ışığı o zaman," diyorum ve o da kıkırdıyor.

"Modern hayatın metalarıyla ilgilenmediği belli olan biri neden insan kaçakçılığına karışsın ki? Parayla ne yapıyor ki?" Dudaklarını büzerek etrafına bakmaya devam ediyor.

"Burada hiçbir şey olmadığına göre odasına gitmeliyiz." Ayağa kalkarken alışkanlığımın tozunu alıyorum, her şeyi çekmecelerin içine geri koyuyorum, böylece burada biri varmış gibi görünmüyor.

"Hayır, henüz değil," diye mırıldanıyor Vlad, birkaç adım geri çekilip duvarları inceleyerek.

Manastır eski olsa da, idari binalar daha yakın bir tarihte, yirminci yüzyılın sonlarında inşa edilmiştir, bu nedenle etrafındaki her şey saf betondur.

"Eşyalarını güvende tutması için bilgisayarlara güvenmiyorsa." Masanın arkasındaki duvarı incelerken gözlerini kısıyor. "O zaman bir şeye güveniyor olmalı, değil mi?"

Kurnaz bakışları betonun her santimetresinde yavaşça geziniyor. Yanına ulaştığımda kaşlarımı çatıyorum, neye baktığını görmeye çalışıyorum ama sıra dışı bir şey bulamıyorum. Sadece düz, beyaz duvarlar.

"Ne oldu?" Öne doğru bir adım attığında soruyorum, hemen özellikle bir noktaya odaklanıyorum - çekmecelerin arkasında saklanan bir noktaya.

Cevap vermiyor. Bunun yerine, çekmeceleri odanın ortasına taşıyor, duvara geri dönüyor ve betona hafifçe vuruyor. Bunu yapmaya devam ediyor, her seferinde birkaç santim sağa kayıyor.

O durana kadar.

"Duydun mu?" diyor, kulağını duvara dayayarak. Yanına gittiğimde kapıyı tekrar çalıyor ve ne demek istediğini anladığımda gözlerim açılıyor.

"İçi boş."

Başını sallıyor, elleri sanki bir şey arıyormuş gibi duvarın yüzeyinde geziniyor. Alt yarıda birkaç tümseğe ulaştığında, avucunu onlara doğru düzleştirerek içeri itiyor.

Birkaç denemeden sonra duvarın içine inşa edilmiş bir tuzak kapısı açılır.

"Sanırım burası onun güvendiği yer." Kendinden memnun bir şekilde sırtıyor.

Sahte duvarı açtığımızda, kutularla dolu çok küçük bir depolama alanı buluyoruz.

"Sanırım burada epey zaman geçireceğiz," diye ekliyorum kutularımızı çıkarıp yere koyarken. "Ya da geçirmeyeceğiz..." Birkaç dosyayı çoktan bıraktığını ve onlarla işinin bittiğini görünce gözlerimi deviriyorum.

"Hızlı bir okuyucuyum." Omuz silkiyor.

"Hayır, sen delicesine hızlı bir okuyucusun. Bu da ne demek oluyor?" Bir kutu alıyorum, birkaç kâğıt çıkarıyorum ve incelemeye başlıyorum.

"Dakikada neredeyse iki bin kelime okuyabiliyorum," diyor rahat bir şekilde, "çok sayıda bilgiyi gözden geçirmeye yardımcı oluyor."

"Vay canına, tabii ki kendini ölçersin," diye ekliyorum şakayla, "egon için iyi bir vuruş."

Gözlerini kaldırıp bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Hızımızı test etmemizi sağlayan Miles'tı. Her alanda mükemmelleşmemizi isterdi. Ve tabii ki ben onun yıldız öğrencisiydim," diye şaka yapıyor ve eğlenmiş görünmeye çalışsa da bu anıdan etkilenmediğini söyleyebilirim.

Bu konuyu açtığım için özür dilemek istiyorum ama bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Vlad yenilmezmiş gibi davranmayı seviyor, özellikle de daha duygusal nitelikteki konular söz konusu olduğunda, çünkü duygularına pek alışkın değil.

Bu onun hala insan olmadığı, tamamen insani tepkiler verdiği anlamına gelmiyor. Sadece onlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

Vlad sonunda ilginç bir şeyle karşılaşana kadar her bir makaleyi kısmen incelemeye devam ediyoruz.

"Bu da ne?" Kutunun altından bir yığın klasör çıkarırken soruyorum.

Onları yayarken kaşlarını çatıyor.

"Tıbbi dosyalar," diyor ve ait oldukları kişilerin isimlerini okuyor.

"O insanları tanıyorum," diye araya giriyorum hemen. "Herkes Sacre Coeur'den. Bekle... bu benim için de bir tane olduğu anlamına mı geliyor?" Ayağa kalkıp hızla yanına oturuyorum.

"Bakalım," diyerek onları karıştırıyor, ta ki üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir tane bulana kadar.

Elinden kaptım, içinde ne olduğunu görmek için çok meraklıydım.

Tüm laboratuvar sonuçlarını gözden geçirirken "Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldanıyorum. Vlad okumak için eğiliyor, bir şeyi işaret ederken kaşları çatılıyor.

"Sisi," diye başlıyor ve sadece sesinden bile kötü bir şey olduğunu anlayabiliyorum. "Bunların hepsi organ uyumluluğu için yapılan testler."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşte." Klasörü benden aldı ve bir sayfayı işaret etti. "Bu bir onayı uyumluluğu için kemiği

ilik." Bilgileri taramaya devam ediyor ama az önce söylediklerini sindirmekte zorlanıyorum.

"Kemik iliği nakli. Benim için mi? Ama hasta olduğumu hatırlamıyorum" dedim.

"Bu dosyaya göre, bu olay olduğunda sen üç yıl yedi aylıkmışsın. Ve sen hasta değildin," diyor acımasızca ve sözlerinde bir miktar şiddet var, "kemik iliğini *veren sendin*. Lanet olsun, Sisi..." Nefesinin altından küfrederek hızla diğer dosyalara geri dönüyor.

"Bu. Tüm bunlar," diyor her bir dosyayı açıp birçok laboratuvar sonucuna bakarak, "bunların hepsi uyumluluk sonuçları. Lanet olsun." Yumrukları sıkılı halde gözlerini kapatıyor.

"Vlad, yavaşla." Koluna dokunuyorum, içimde bir parça panik kabarıyor. "Neler oluyor?"

"Yasadışı organ nakilleri. Kayıp parça buydu. İşte bu yüzden herkes bu işe bulaşmaya bu kadar istekli ve işte bu yüzden yolsuzluğun bu kadar çok seviyesi var. Çünkü insanlar yeni bir böbrek ya da yeni bir akciğer için neler vermez ki, resmi kanallar aracılığıyla belki de hiç gelmeyecek yeni bir organ için yıllarca beklersiniz."

"Vlad." Derin bir nefes alıyorum, bundan çok etkilenmişim. "Birine satmak için benden kemik iliği aldıklarını mı söylüyorsun? Öylece?"

Acımasızca başını sallıyor, elindeki kağıtlar kavrayışının baskısı altında çatırdıyor.

"Kahretsin, Sisi. Çok özür dilerim," diyor ama başka bir şey duyamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, bir işlemten sonra tüm çocuklara şeker dağıtılan hastane ziyaretlerini hayal meyal hatırlıyorum. Ne olduğunu hatırlamak için çok uğraşıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Başka kim? Başka kim bağışladı?" Vlad'a dönüp kucağından klasörleri alırken sesim hafifçe titriyor. "Ne bağışladılar?"

Ancak her bir dosyayı incelediğimizde bulduklarımız dehşet verici. Çocuklardan *her* organın alındığı vakalar var.

Çocuklar!

Ve diğer kutulara girdikçe, diğer yetimhanelerden daha fazla isim buluyoruz.

"Bu koca bir yüzük," diye fısıldıyorum. "Ve bunu onlarca yıldır yapıyorlar. Yıllardır, Vlad. Ve kimse öğrenmedi mi?"

"Ama mesele de bu zaten, cehennem kızı. Herkes bunu biliyordu. Sadece kendi çıkarlarını korudular çünkü bir noktada kendilerinin de bu hizmetlere ihtiyaç duyacaklarını biliyorlardı."

"Yani Miles'ın projesine fon bulmak için kullandığı kaldıraç bu. Nakiller için tesisler kuracak ve tıbbi personel sağlayacaktı, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle. Bu da demek oluyor ki Baş Rahibe onun karargahının nerede olduğunu biliyor *olmalı*, çünkü bahse girerim tüm prosedürlerini aynı yerde barındırıyordur."

"Ben de bilmek istiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim onun üzerinde. "Onu benden kimin aldığını bilmek istiyorum. Kemik iliğimin parasını kimin ödediğini bilmek istiyorum. Kahretsin Vlad, ben..." Bu yerin beni ne kadar sömürdüğünü fark ettiğimde duygularımla boğazım tıkanıyor.

Ben ve diğer tüm çocuklar.

"Sisi." Ensemini kavlıyor, alnımı kendi alnına yaklaştırıyor. Gözlerini kapatarak beni kendine doğru çekiyor, nefesi dudaklarımda, sıcaklığı tenimde. "Öğreneceğiz. Sana söz veriyorum. Ve vücudunun kılına dokunan herkesi öldüreceğim, anladın mı?"

Elleri yavaşça yanaklarımı kavlıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Beni anladın mı, Sisi? Benden istediğin herkesi öldüreceğim. Bana sadece bir isim ver ve iş bitsin. Siktir." Kesik kesik nefes alıyor. "Siktir, Sisi. Yapamam..." Daha yakına eğilip alnımı, burnumu ve son olarak dudaklarımı öpüyor.

"Derme çatma bir hemşire omuriliğine iğne batırırken, senin lanet olası bir hastane yatağında küçük ve savunmasız olduğunu düşünmek beni öldürüyor," diye derin bir iç geçirdi. "Bu beni öldürüyor."

"Hatırlamıyorum. Gerçekten hatırlamıyorum." Kendi elimi onun yanağına bastırıyorum. "Belki böylesi daha iyi ama yine de öğrenmem gerek. Ben... Bu böyle devam edemez Vlad. Dünyanın berbat bir yer olduğunu biliyorum ama burada çocuklardan bahsediyoruz. Onlara bakacak kimsesi olmayan savunmasız çocuklar." Nefesim boğazımda düğümleniyor, çünkü bu bana biraz fazla yakın geliyor.

Ne de olsa ben de o çocuklardan biriydim.

"Yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak," diye devam ediyorum, bu ıstıraptan neredeyse boğulacak gibi oluyorum, hayatta kaldığım için ne kadar şanslı olduğumu fark ettiğimde kalbimde derin bir uçurum açılıyor.

Diğerleri değilken.

"Yapmayacaklar," demekte gecikmedi. "Yapmayacaklar. Tek kelime edersen, cehennem kızı, tetiği çekerim. Bu kadar. Soru sormak yok." Saçlarımı hafifçe okşuyor, yüz hatlarındaki duygu neredeyse benimkini yansıtıyor.

Çünkü biz biriz.

"Ben *senin* ölüm makinenim. Kullan beni. İstedığın herkesi öldür. Bir kelime söyle ve kafaları düşsün. Bu kadar kolay," diye devam ediyor ve beni nasıl rahatlatacağını bildiği tek yolun bu olduğunu görebiliyorum.

"Bunu yapacağız. Birlikte," diyorum, her zamankinden daha kararlı bir şekilde.

Her şeyi süzgeçten geçirmeyi bitirdiğimizde gece olmuştu bile. Her şeyi yerine koyduktan sonra yaşam alanlarına doğru ilerledik.

"Onu nasıl konuşturacağız?" Binaya girmeden hemen önce sordum.

"Bunu bana bırak, Sisi. Sana yaptığı her şey için onu en acı verici şekilde öldürmeden önce bize *her şeyi* anlattığından emin olacağım."

"Hayır." Durdum, elim kolundaydı. "Bırak beni." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bunu yapan kişi ben olmak istiyorum. I..."

Parmağını dudaklarıma koyuyor ve devam etmeme izin vermiyor. "Biliyorum. Biliyorum." Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırıyor. "Ben ihtiyacın olan her konuda sana yardım ederim. Her zaman arkanı kollayacağımı biliyorsun" diyor, tatlı sözleri içimi ısıtıyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce ona, "Bunun tüm amacının Miles'ı bulmak olduğunu biliyorum," diyorum. "Ama aynı zamanda hayatımdaki acı dolu bir sayfayı nihayet kapatıyormuşum gibi hissediyorum. Geçmişteki sırlar açığa çıkıyor ve hayatımı cehenneme çeviren insanlar cezalandırılacak."

"Sevindim." Elimi ağzına götürüyor. "Sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum," diyor ve ben de kendimi tutamayıp hemen ayağa fırlayıp yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Hadi yapalım şunu!"

Başrahibe'nin dairelerinde olmaması dışında. Her yerde onu arıyoruz ama içeride değil.

"Hemen kameraları kontrol edeyim." Vlad telefonunu çıkarır, yayına erişir ve ondan herhangi bir iz arar.

"İşte." Bir karede onu buluyor, gece yarısı odasından ayrılıyor. Diğer bazı kameralara erişerek, onun yerini kilise civarında bir yerde tespit etmeyi başarıyoruz.

Vlad da numaralarından birini yapar ve tüm güvenlik görüntülerini bir döngüye sokarak yönlendirmeyi başarır, böylece bizden hiçbir iz kalmayacaktır.

Kilisenin önüne geldiğimizde, "Kilisenin içinde olmalı," diye not ediyorum.

"Günahlarından arınması için dua etmek için biraz geç, öyle değil mi?" Vlad kuru bir sesle mırıldanıyor, saldırganlığı çoktan üzerinden akıp gitmiş.

Tıbbi dosyamı bulduğumuzdan beri böyle. Bunu açıkça söylememiş olsa da, hiçbir şey hatırlamadığım için bunun ona benden daha fazla acı verdiğini söyleyebilirim. Ama ne hissettiğini nasıl hissettiğini olmak kesilmek ve

Bu yüzden benim de benzer bir durumda olduğumu duymak kolay olmamış olmalı.

Başından beri, ruh hali her değiştiğinde etrafındaki atmosferin değiştiğini fark edebiliyordum ve dikkatimin dağıldığını düşündüğünde yumruklarını sıkıp açmasını izlerken gerilim giderek dayanılmaz hale geliyordu.

Kendince, bir anıyı tetikleyebileceği korkusuyla bu konuyu bana açmak istemiyor ve bu yüzden kendini çok tuttuğunu biliyorum. Ama Başrahibe ile işimiz bittikten sonra onunla bir konuşma yapmayı hedefliyorum.

Kilisenin önünde durup derin bir nefes alıyorum, geçmişteki tüm şeytanlarımla yüzleşmeye hazırım. Vlad'a başımı sallayarak kapıyı itip açıyorum.

Arkamda duruyor ve gözlerinin çevremizin her santimini incelediğini hissediyorum, bu yüzden *hiçbir şeyin* bana zarar veremeyeceğini biliyorum. Onun yanımda olması kendimi gerçekten yenilmez hissetmemi sağlıyor ve ben de yüz hatlarımı düzeltmeden önce ona son bir kez gülümsüyorum.

Hesaplaşma geldi.

Koridorda yürürken Baş Rahibe'nin büzülmüş halini görüyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş, başı mihrabın önünde eğilmiş, ellerinden uzun bir tespih sarkıyor. Arkasından gelen sesi duyar duymaz başını geriye atıyor, gözleri özel zamanını bölenin kim olduğunu anlamakta zorlanıyor.

"Sokağa çıkma yasağı olduğunu bilmiyor musun?" diye soruyor, sesi sinirlerimi bozuyor, *çünkü* aniden o sesin söylediği her hakareti ve her alaycılığı hatırlıyorum.

Cevap vermiyorum, kilisenin içine doğru ilerliyorum.

Benim parlak zırhlı şövalyem arkamdan geliyor, gölgelerin arasına karışıp beni izliyor ve yapmam *gerekeni* yapmama izin veriyor. Ve onun koşulsuz güveni, yapmam gerekeni yapabilmemi sağlayan tek şey.

Kilisenin içindeki tek ışık, küçük bir daire içinde bir düzine mumun yakıldığı ve ışığın titreşiminin küçük bir alanla sınırlı kaldığı sunaktan geliyor.

Ve ben ondan sadece birkaç adım uzaklaşana kadar Başrahibe kim olduğumu anlıyor, gözleri açılıyor, ağzı şok içinde açık kalıyor.

"Assisi," diye kekeliyor, telaşla. "Ne... burada ne yapıyorsun?"

"Başrahibe," diyorum ciddiyetle ve aklımdan onunla oynamak gibi hınzırca bir düşünce geçiyor, "Size hakkınızı vermeye geldim," diye devam ediyorum, çok yavaş bir şekilde bir ayağımı diğerinin önüne atarak.

"Nasıl olur da buraya gelirsin? Burada olamazsın?" Ayağa kalktı ve bana şaşkınlıkla baktı.

"Amaçsız kaldığımızda hepimizin gittiği yer orası değil midir? En iyi bildiğimiz yere? Evimize?" Ev kelimesi dudaklarımı yakıyor ve buranın uzun zamandır benim evim olduğunu bilmek, içimde mayalanan yıkım ihtiyacını bastırmak için çok az şey yapıyor.

"Ne... Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye hemen karşı çıkıyor, ancak herhangi bir çıkış için etrafına bakarken gözlerinde hafif bir seğirme fark ediyorum.

"Bana ne yaptıklarını biliyor muydun?" Gözlerini bana diktiğinde gülümsememe engel olmaya çalışarak soruyorum. Tüm kabadayılığına rağmen ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyorum; tespihin taneleri ileri geri hareket ediyor ve birbirlerine çarpıyor.

"Hiçbir şey kalmayana kadar bedenimden nasıl aldılar? Ve *sen* buna izin verdin." Sesimi tüm gücümle yükseltiyorum ve sesin kilisede yankılanmasının keyfini çıkarıyorum. Parmağımı kaldırıp onu işaret ediyorum ve sonunda ondan beklediğim tepkiyi alıyorum.

Yüz hatları bomboş, ne demek istediğimi anlayınca maskesi düşüyor.

"Ne..." diye fısıldıyor, yavaşça benden uzaklaşıyor. "Sen gerçek değilsin." Başını sallıyor.

Vay, vay, ama sanırım hayalet konuşmam işe yarıyor. Ve ben de yüzüne kazınmış korkuyu görmek için zorluyorum.

Ona doğru bir adım daha atarken, "Bu senin hatan," diyorum.

Başını sallamaya devam ediyor, gözlerini kapatıyor ve vücudunun üzerinde haç işareti yapıyor, dudakları sessiz bir dua mırıldanıyor.

"Şimdi korkuyor musun? Günahlarınla yüzleşmekten korkuyor musun?"

Ses tonum baştan sona tutarlı ve bana tam olarak ne yaptığını öğrenmek için çılgılık atarak kendimi ele vermemek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Ve sunağın küçük basamaklarına takılıp kış üstü düşene kadar geri çekilmeye devam ettiği için işe yarıyor gibi görünüyor.

Gözleri çılgınca bir çıkış arıyor, elindeki tespihi sanki onu benden koruyacakmış gibi yüzüme doğru itiyor.

Önünde tek dizimin üzerine çökerek, elindeki kâğıdı kaptığım gibi yere fırlatıyorum.

"Sen," diye kusuyor, kaşları birbirine kenetleniyor, eli koluma dokunmak için uzanıyor, "sen ölmedin," diye devam ediyor, sesi suçlayıcı.

Ve sorun da burada yatıyor. Eğer bu işin içinde değilse neden öldüğümü düşünsün ki?

7c

SISI

"A Ölseymdim nereden bilecektin?" Başımı yana eğip onun tepkilerini inceliyorum.

"Sen..." diye kekeliyor ve elleri bir kez daha bana uzanıyor, muhtemelen küçükken bana uyguladığı cezalardan birkaçını daha uygulamaya çalışıyor.

Sadece bir sorun var.

Artık çocuk değilim.

Ellerini havada yakalıyorum, kollarım boynuna dolanana kadar onu döndürüyorum ve hava akışını kısıtlıyorum.

"Sanırım çözülmemiş bazı sorunlarımız var, Başrahibe," diye kulağına fısıldıyorum. "Ve işbirliği yapmanı istiyorum," diye devam ediyorum, yerden tespahi alıp boğazına sarıyorum, boncuklar etine batıyor.

Arkama bir bakış attım ve Vlad'a öne gelmesini işaret ettim.

Rahatça mihraba doğru ilerler ve Başrahibe'nin uzuvlarını masaya sabitler.

"Ve o iblis." Vlad'ı net bir şekilde görebildiğinde kelimeyi tükürüyor. "Elbette! Senden başka bir şey bekleyemezdim, şeytanla takılıyorsun. Sana söylemiştim, değil mi?" Manyakça bir kahkaha atıyor. "Sonunda günaha batacaksın."

Bana dudak büküyor ve ben kendimi tutamadan yumruğum suratına inip onu yana savuruyor.

Gözleri kocaman, sanki bunu yapmaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Ah, ama ben sadık şeytanımı senin alaycı Tanrı'na her zaman tercih ederim," diye öne doğru eğildim. "Günahları kınayan ama onların içinde özel olarak yıkanan sen. Sen," öfkem arttıkça burun deliklerim alevleniyor, "*bana* günaha batmış olduğumu söyleme cüretini mi gösteriyorsun? Sanki canavarlaşmış etinin her santimi," ellerimle çenesini kavriyorum, gözlerini kaçırmaması için onu sıkıca tutuyorum, "biz konuşurken çürüyüp gitmiyor mu?"

"Neden buradasın, Assisi?" diye soruyor, bakışları kesinlikle benimkilerle buluşuyor, "Hala terk edilmekle ilgili takıntıların mı var?" Sözlerinin beni inciteceğini düşünerek gülüyor.

Ama bu gece farklı bir açıklama yapacak.

Ondan uzaklaşarak kıyafetimin düğmelerini çözüyorum ve altındaki topları ortaya çıkarmak için yere düşmesine izin veriyorum.

Hareket özgürlüğü sağlamak için vücuda tamamen kalıplanmış siyah lateks bir elbise giyiyorum. Kullanılabilir her santimde, vücuduma bağlı bir bıçak veya silah var.

Başrahibe görünüşümü görünce dehşetle gözlerini açıyor, Vlad ise hayranlıkla ıslık çalıyor.

"Git al onu, cehennem kızı." Bana göz kırpmıyor ve ben de yanaklarımın kızarmasına engel olamıyorum.

Hazırlanırken zaten onun yaklaşımlarını savuşturmakta zorlanmıştım, ama şimdi onun keskin bakışları altında olumlu bir şekilde ısınıyorum, intikam ve seks düşüncesi - bu sırayla - nefesimin heyecanla yükselmesine neden oluyor.

"Kaçakçılık çetesinden haberimiz var," diye başlıyorum, onun önüne oturup bir bıçağı kınından çıkarıyorum. "Şimdi, anlamadığım şey neden kendini bu işe bulaştırdığın."

Nefes nefese kalıyor ve bana bakmamak için başını çeviriyor. Elimdeki bıçağı manevra yaparak yanağına yaklaştırıyorum, ucunun yavaşça etine yapışmasına izin veriyorum ama yine de batırmıyorum.

"Ne diyorsun, cevap verecek misin, yoksa kesecek miyim?"

Bakışlarını bana çeviriyor ve meydan okuyormuş gibi yapsa da gözlerinde bir parça korku görüyorum.

"Öyle olsun." Omuz silkiyorum ve bıçağın elbisesinin yakasına ulaşana kadar aşağı kaymasına izin veriyorum. Bıçak o kadar keskin ki, malzemeyi kesmesi için fazla baskıya gerek kalmıyor ve tüm korse tamamen açılana kadar düz bir çizgi izliyorum. Altına bir şort giymişti, onu da kesip çıplak bedenini ortaya çıkarıyorum.

Soğuktan tüm derisi tüylerle kaplı ve bıçağı yüzeyde gezdirmeye devam ederken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, onu *gerçekten* keseceğim zaman hakkında yanlış yönlendiriyorum.

"Hmm, peki ya Miles? Onu nereden tanıyorsun?" Başka bir soru soruyorum ve üst dudağındaki hafif bir titreme hassas bir noktaya dokunmuş olabileceğim konusunda beni uyarıyor.

Vlad beni bir şahin gibi izliyor, bakışları yaptığım her şeye odaklanmış durumda ama müdahale etmiyor. Aksine, ona her baktığımda beni daha da cesaretlendiren bir onay işareti yapıyor.

Ağzının kenarının kıvrıldığını gördüğümde, onun da tepkisini not ettiğini anlıyorum.

"Şuradaki iblis," diye Vlad'ı gösteriyorum, "bana epeyce şey öğretti," diyorum bıçağı göğsünün üst kısmına saplarken, "hepsi de bir dereceye kadar acı içeriyor."

Boğazının altından inlemeye başladı, bıçağın ucuyla sol göğsünün tam üzerinde küçük bir delik açtığımda acı onu etkilemeye başladı.

Büyükçe bir et parçasını çıkarmaya devam ettiğimde inlemeler çığlıklara dönüşüyor, göğsünde bir oyuk kalıyor.

Çok az kanama var, kesik keskin ve etkili. "Mhm, cehennem kızı, şimdi bu cerrahi beceriler." O onun getiriyor parmaklarını dudaklarına götürerek öpücükler gönderdi ve yöntemimi onayladı.

"Tekrar deneyelim," diyorum, acısına biraz ara vererek, çünkü onun için bazı büyük planlarım var. Bunların hepsi yıllar boyunca acı çektiğim bazı şeyleri içerecek. "Bana Miles'ı anlat," diye tekrarlıyorum.

Kötü niyetli bakışlarını bana yöneltiyor ve bir an için işbirliği yapacağından şüphe ediyorum. Ama vücudu yavaşça titremeye başladığında -korkudan ya da acıdan- onu yakaladığımı biliyorum.

"Nakilleri o koordine ediyor," diye mırıldanıyor, neredeyse kelimeleri boğazında düğümleniyor. "Tesisleri ve tıbbi personeli o sağlıyor," diye devam ediyor ve Vlad'ın bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

Sözcükler söylenmemiş. Tam da tahmin ettiğimiz gibi. "Ve kim sorumlu mali tarafı?" Ben soruyorum, Vlad'ın soruma verdiği küçük onay işareti dikkat ederek.

"Bilmiyorum..." Başını iki yana sallar. "Yemin ederim. Sadece onun aracıları olan birkaç kişiyle muhatap oluyorum. Miles asıl nakillerle ilgilenirken onlar lojistiği denetliyorlar."

"O zaman aracılar kim?"

İki isim söylemeden önce gözleri odanın içinde geziniyor.

"Guerra ve Lastra," diye fısıldıyor ve benim de gözlerim açılıyor.

Hemen başımı kaldırıp Vlad'ın da aynı güvensizlik ifadesini takındığını görüyorum, özellikle de Marcello bize Guerra'nın mali durumunun düzgün olduğunu söyledikten sonra.

Vlad köşeden, "Belki de Benedicto görünmek istediği kadar şeffaf değildir," diye yorum yapıyor.

"Benedicto?" Başrahibe kaşlarını çattı, "Hayır, hayır. Benedicto değil. Franco Guerra ve Nicolo Lastra. Burada olan her şeyi koordine edenler onlardı" diyor.

Vlad yanıma gelip elini omzuma koyarak, "İşte bu," dedi, "inanıyorum. Ama ikisi de öldü, peki kiminle temas halindesin?" Bir kaşını kaldırdı.

Başrahibe hızla göz kırpmıyor, o boşlukta yakalandığına şaşırıyor.

Tüm vücudu kaskatı kesilir, konuşmaya devam etmeyi reddederken dudakları büzülür.

Vlad, "İlginç," diyerek sessizce devam etmem için beni teşvik ediyor.

Ayağa kalkarak sunağın etrafında dolaşıyor, masanın üzerine yerleştirilmiş çeşitli eşyalara dikkat ediyorum. Onu konuşturmanın tam yöntemini bulduğumda yüzümde sinsi bir gülümseme beliriyor.

Masadan eski bir kandil alıp söküyorum ve içinde biraz yağ kaldığını görüyorum. Sonra yanan bir mum alarak kendimi bir kez daha Başrahibe'nin önünde buluyorum.

Göğsündeki delik kızgın görünüyor ama kemiğe ulaşacak kadar derin değil.

Yakında çözülecek.

"Lanet olsun kızım, beni nasıl azdıracağını çok iyi biliyorsun," diye inliyor yan taraftan, ellerimdeki eşyalara bakıyor ve aklımdan geçenleri tahmin ediyor.

Başrahibe anlamaya çalışırken dehşet içinde bana bakıyor ama ancak yaraya yağı dökmeye başladığımda onun için ne planladığımı anlıyor.

"Hayır," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor, "Sana söyleyeceğim," diye devam ediyor, bağlarına karşı çırpınarak.

Yağ göğsündeki deliği ağzına kadar doldurduğu anda mumun alevini üzerine getirip her şeyin tutuşmasını izlediğim için biraz geç kalmış oluyorum.

Ateş etini kemirirken acı çığlıkları kiliseyi dolduruyor. Isı vücuduna yayılırken, alev acı reseptörlerini yakarken ve onu ter içinde bırakırken, nefesi kısa aralıklarla çıkarken yaşadığı acıyı hayal etmek bile istemiyorum.

"Michele," diye bağırıyor, "Michele Guerra," diyor sonunda ve ben ateşe üfleyerek onu bir anlığına söndürüyorum.

Yere yığılıyor, kendini kontrol etmeye çalışırken nefes alış veriş i düzensizleşiyor. Tüm vücudu kasılıyor, tamamen ter içinde, gözleri neredeyse başının arkasına kayıyor.

"Michele benim bağlantım," diye nefes alıyor.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyorum, Michele gibi sümsük birinin bu iş e karışmasına pek de şaşırmış değilim.

"Güzel. Gördün mü, medeni bir şekilde konuşabiliyoruz." Ona gülümsedim. "Ve şimdi kazanan soru. Nakil merkezi nerede?"

Bağları fazla hareket etmesine izin vermese de masaya doğru geri çekilmeye çalışıyor. Vlad ve benim aramda bakışırken başını sallıyor, neredeyse daha fazla acının sırrı saklamaya değ ip değmeyeceğini düşünüyor.

"Ellis Adası," diye yanıtlıyor sonunda, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Vlad'ın kafasında dönen çarkları görmek için ona dönüyorum. "Orada terk edilmiş bir hastane var ama federal yer." Kaşlarını çatıyor, gözlerini kapatıyor ve nefes veriyor. "Bu iş sandığımızdan çok daha büyük, cehennem kızı."

"Üstesinden geleceğiz. Her seferinde bir kişi. En azından artık Michele'i de biliyoruz," diye ekliyorum alaycı bir ifadeyle.

Adamla sadece bir kez karşılaşmıştım ama bu, onu kesin olarak boktanlar listeme koymama yetmişti. Kendisinden daha zayıf olanlara acı çektirmekten zevk alan bağnaz bir ahmaktı.

"Hayır, yapamazsın..." Başrahibe hareket etmeye başlıyor, ip bileklerini kestiğ i için acı içinde kıvranıyor. "Ona zarar veremezsin," diye devam ediyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Nedenmiş o?" Vlad, kızın önünde eğiliyor ve kız sustuğ unda parmaklarını şıklatıyor.

"O senin kardeşin." Bakışlarını bana doğru kaldırıyor ve ilk kez orada saf bir korku görüyorum. "Kendi kardeşini öldüremezsin," diye devam ediyor, sesi kırık.

"Ne? Bu imkânsız." Vlad'a dönüyorum ve onda da aynı inanmazlık ifadesi var.

"Değil," diye devam ederken sesi titriyor. "Nicolo... o," derken sesli bir şekilde yutkunuyor. "O daha gençken Michele lösemi hastasıydı. Nicolo bana bir fikirle geldi, eğer bir eşleşme bulursak iyileşebileceğini söyledi." Bu sözleri söylediği anda nereye gideceğini zaten biliyordum.

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ama her şeyi anlatırken onu sadece dinleyebiliyorum.

"Michele'in kendi oğlu olduğunu biliyordu," diye kuru bir kahkaha attı, "tıpkı Benedicto'nun onun olmadığını bildiği gibi. Nicolo başından beri sessizce bir eş bulmaya çalışıyordu ve tüm akrabalarını gözden geçirmiş ama başarılı olamamıştı. Ta ki bana gelip başka bir olasılık daha olabileceğini söyleyene kadar." Durdu ve bakışlarını benimkilere, "sana" çevirdi.

"Anlamıyorum."

"Nicolo senin onun kızı olma ihtimalin olduğunu söyledi ve o noktada sen son seçenektin. Michele neredeyse ölmek üzereydi ve durumu gün geçtikçe kötüleşiyordu. Biz de testleri yaptık." Duraklıyor, gözleri acımaya benzer bir şekilde parlıyor. "Ve sonuçlar pozitif çıktı. Sen sadece onun kız kardeşi değilsin, aynı zamanda eşleştin de" diyor ve sesinde alışılmadık bir tempo var, sanki bu konuda kişisel bir çıkarı varmış gibi.

"Yani nakli sen yaptın," diye devam ediyorum ve o sadece başını sallıyor.

Başımın döndüğünü hissettiğimde Vlad omuzlarıma sarılıyor.

Nicolo benim biyolojik babamdı. Tıpkı Michele'in biyolojik üvey kardeşim olduğu gibi. Nicolo'nun bunu başından beri bildiğini ama yine de Michele için beni feda etmeye çok istekli olduğunu fark ettiğimde ellerim öfkeden titremeye başlıyor.

Vlad saçlarımın arasından "Sisi," diye fısıldıyor ama elimi kaldırıyorum. "Neden?" Başrahibe'ye sesleniyorum.

"Neden bütün bu

ona yardım etmek için mi bu kadar zahmete girdin?"

Başını başka yöne çevirirken ağzı sert bir çizgi halinde sıkışıyor.

"Neden?" Başka bir mumu tutarak tekrarlıyorum.

Hemen tepki veriyor, vücudunu geriye doğru itiyor. "O benim yeğenim," fısıldıyor, "annesinin" diye itiraf ediyor ve bir an için onun için üzülüyorum, çünkü yaptığı her şey ailesi içindi.

Ama aynı zamanda, başka kaç kişi bunun için acı çekmek zorunda? Neden *ben* bunun için acı çekmek zorundayım?

Vlad'ın kucağından kurtuldum, parmaklarım sıkılaştı. küçük yağ kabının üzerinde.

Çenesini açarak sıvının tamamını boğazından aşağı boşaltıyorum, tükürmeye çalışırken boğulurken çıkardığı guruldama sesinin tadını çıkarıyorum. Hepsi yutulduğunda, bıçağın kabzasını kavrayıp karnına saplıyorum, yılların acısı ve aşağılanması yüzeye çıkıyor ve anıların içinde boğulmama neden oluyor.

Bıçağı döndürerek karnının alt kısmında daha da büyük bir delik açıyorum. Bu noktada acı çığlıkları beni etkilemiyor bile, tek amacım ölümünü olabildiğince acı verici hale getirmek.

Benim için ve diğer herkes için istismara uğradı.

Karnında bir delik açılana kadar değişiyorum, kan fışkırıyor ve yere dökülüyor. Çığlık atıyor ve ağzından ve burnundan gelen daha fazla kanla boğuluyor, ancak tüm çabaları boşuna, çünkü kısıtlamalarla yerinde tutuluyor.

Başka bir mum olarak ateşi karnının üzerine getiriyorum, yakın tutuyorum ve alev karnındaki yanıcı yağla buluşana kadar içini yakıyorum, bir kıvılcım tutuşuyor ve hızla açık bağırsağına yayılıyor.

Zor nefes alarak bir adım geri çekiliyorum. Vücudu bir şenlik ateşi gibi yanarken, çığlıkları küçük patlamalarla yutulurken sadece eserime hayranlıkla bakabiliyorum. Yüz ifadesi dehşet içinde, gözleri kocaman, ağzı açık. Acıdan çoktan kendinden geçmişti ve ben intikamın hiç bu kadar tatlı gelmemiş olmasından zevk alıyordum.

Uzun bir süre sadece ona baktım, kalbimdeki boşluğu doldurmak için ölümünün içimden geçmesine izin verdim.

Ama gerçekten işe yarıyor mu?

Düşüncelerimden sıyrılıp etrafıma baktığımda Vlad'ın kayıp olduğunu görüyorum.

"Vlad?" Seslendim.

Başrahibe'ye ödeme yapmaya o kadar odaklanmıştım ki başka hiçbir şeye dikkat etmiyordum.

Bir an için kan görmenin onu krizlerinden birine sürüklemiş olabileceğinden ve kendini toparlamak için gitmiş olabileceğinden endişelendim. Ama kilisenin kapıları tekrar açıldığında, Vlad kasıla kasıla içeri girip iki kadını saçlarından tutup peşinden sürüklediğinde, ne yaptığını anlıyorum.

Ona havalı bir öpücük verirken yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Sen sadece biliyorsun yolu benim kalbim," ben fişkıriyorum o olarak Rahibe Celeste'yi yere atar, eski öğretmenim Rahibe Matilde de ona eşlik eder.

"Sana zarar veren herkesin *öleceğini* söylemiştim, cehennem kızı. Öğleden önceki o iki iğrenç kızı da ziyaret etmiş olabilirim ve bir daha asla yataklarından çıkamayacaklarını söyleyebilirim."

"Hızlıydın," diye övüyorum ve o bana sırtıyor, beyaz parlak dişlerini gösteriyor, köpek dişleri uzun ve çıkıntılı ve onu daha da yırtıcı gösteriyor.

"Senin için mi? Göz açıp kapayınca kadar." Bana göz kırpmıyor.

Her iki kadın da şok içinde bana bakıyor ve şu anda kilisenin her tarafına kıvılcımlar saçan son derece yanıcı Baş Rahibe'ye baktıklarında ifadeleri daha da kötüleşiyor.

"Assisi mi?" Rahibe Celeste başını kaldırıp bana bakarak soruyor.

"Bunun anlamı ne?" diye soruyor eski öğretmenim.

Acınası hallerine bakıyorum ve birdenbire onlara acımdan başka bir şey gelmiyor elimden. Hayatlarını başkalarını istismar ederek heba eden ve muhtemelen *hiçbir* zaman mutluluğu tatmamış olan bu acılı kadınlara acıyorum.

"İşini yap, Vlad," diyorum ona. "İzlemek istiyorum," diyorum. tam oturduğum sırada.

İçimde bir boşluk var ve bu boşluğun onların ölümü olacak gösteriyi en ön sıradan izleyerek dolacağını umuyorum.

Vlad hayal kırıklığına uğratmıyor. Onları baş aşağı tavana asmak için bir senaryo hazırlıyor.

Bıçaklarını ustalıkla kullanarak onları bacaklarının birleştiği yerden çenelerine kadar kesip açtığında daha da etkileyici oluyor. Bıçakları o kadar keskin ki, organların yere dökülmesi için sadece iyi bir kesik yetiyor, daha kuvvetli bir çekişte göğüs kafesi de açılıyor.

Bacak bacak üstüne atmış, çenemi avucumun içine almış, hızla karınlarının deşilmesini izliyorum. Geriye sadece leşleri kaldığında, lambadan kalan yağı alıp iki cesedin etrafına saçıyor ve ardından onlara bir mum fırlatıyor.

Alevler onları hızla içine çeker ve tıpkı Baş Rahibe gibi hepsi kendilerini ateşin içinde kaybeder, kilisede dumanlar yükselir, yanık et kokusu her köşeye siner. Kilisenin arka kısmının tamamı, önüne çıkan her şeyi yutmak isteyen doymak bilmez alevlerle dolmuştur.

Ayağa kalktım, gitmeye hazırım.

Son mumu da atıp açgözlü alevleri besledikten sonra Vlad bana doğru dönüyor, yüzü ve tüm kıyafeti kan içinde. Gözbebekleri irislerinin içinde erirken gözleri gece yarısı siyahına bürünüyor, ağzı kibirli ama tehlikeli bir gülümsemeyle köşelere doğru çekiliyor.

Bana bakışı hakkında söylenecek bir şey var, özellikle de göz temasını koruyarak

Ağız, dili dudaklarındaki kanı yalıyor, dişleri kırmızıya boyanıyordu.

İçgüdüsel olarak geri adım atarken sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Onun bu yönünü biliyorum. Kanının akmasını *isteyen tarafını*. Ve yine de, sadece bu değil.

Yaklaşıyor, elini havaya kaldırıyor ve kan lekelerini inceliyor. Arkasındaki ateş çılglık çılgılığa yanıyor, ışık zerrecikleri yüz hatlarını aydınlatıyor ve onu tam da Baş Rahibe'nin dediği gibi bir iblis gibi gösteriyor.

Cehennemin derinliklerinden gelen bir iblis, kutsal topraklara ayak basıyor ve her türlü yıkımı gerçekleştiriyor. Ve onu durdurabilecek hiçbir şey yok.

Gözleri benimkilere kayıyor ve gülümsemesi yoğunlaşıyor. Dudaklarından tek bir kelime dökülüyor ve başımın belada olduğunu anlıyorum.

"Kaç," diye nazik bir ses çıkarıyor ama beni bekleyen şeyin naziklikten başka bir şey olduğunu biliyorum.

SISI

M Ayaklarım yavaşça geri çekiliyor, gözlerim onun üzerinde, her hareketini izliyorum.

Ama o da öyle. Sinsice dolaşan bir yırtıcı, ondan kaçan hiçbir şey yok, her adımım ondan bir tepki uyandırıyor.

Gamzesi daha vurgulu, gülümsemesi daha zoraki bir hal alıyor.

"Koş," diye tekrarlıyor ve ben oyalanmıyorum, geri çekilip son sürat koşuyorum.

Ana avludan sıçrayarak mezarlığa doğru ilerliyorum ve yıllardır buradaki gerçek evim olan anıt mezarı hatırlıyorum.

Onu peşimde hissediyorum ama tehdit altında hissetmiyorum, gerçekten hissetmiyorum. Hızıyla beni şimdiye kadar çoktan yakalamış olabilirdi. Beni yakalayıp çamura saplayabilirdi, koca vücudu benimkinin üstündeydi.

Nefesim kesiliyor, koşmaktan mı yoksa uyluklarımın iç kısmındaki ıslaklıktan mı tartışılır.

Mezarlar boyunca koşuyorum, görmediğim küçük bir haçın üzerinden atlıyorum ve neredeyse düşüyordum. Saniyeler içinde dengemi yeniden sağlayıp arkama gizlice bakıyorum, gecenin karanlığında onun şeklini görüyorum, dış hatları beni yok edeceğini vaat ediyor.

Sonunda mozoleye ulaştığımda durmuyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum ve buranın bir sığınak olmasını umuyorum.

Ama bu düşünce­nin oluşması, ondan kaçmanın mümkün olmadığını anlamam için yeterli oluyor. Ellerim bacaklarımdan aşağıya iniyor ve hala vücudumda kılıflı olan bıçakları arıyor, beni biraz zaman kazandırabilecekleri umuduna tutunuyorum.

Kapı menteşelerinden söküldüğünde içeriye birkaç adım atabildim, Vlad'ın elleri kapının iki yanında, kapıyı kolayca yana fırlatıyor.

Dudaklarımdan hafif bir titreme başlıyor, vücudumdan aşağı iniyor ve karnımın derinliklerine yerleşiyor.

"Vlad." Dudaklarımdaki adı, adımları ağır ve kendinden emin bir şekilde içeri girerken ondan kendini beğenmiş bir gülümseme çıkarıyor. Ben geri çekilmeye devam ediyorum ve o ilerlemeye devam ediyor, gözleri benimkilere dikilmiş, dili kan vaadiyle dudaklarını yalıyor.

Daha fazla kan.

Bir hamlede boğazıma yapıştı, burnunu boynumda aşağı yukarı hareket ettirip beni içine çekerken bedenim onunkıyla aynı hizadaydı.

"Benim," diye kulağıma hırlıyor, boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Onu üzerimden atmaya çalışırken kollarım çırpınıyor, ama bana fırsat bile vermiyor, omurgam hala Cressida'nın kalıntılarını barındırması gereken mermer tabuta çarpana kadar beni geriye doğru itiyor.

"Vlad," diye nefes alıyorum, ellerim omuzlarında buluşuyor ve toplayabildiğim tüm güçle itiyorum. Kımıldamıyor bile. Aksine, beni döndürürken çırpınışlarım onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor.

Elini enseme koyarak beni tabutun üzerine itiyor, ereksiyonunu içime sokarken sırtım onun önüne geliyor.

Bir bıçak kapıp lateks giysimi vücudumdan ayırırken ne olduğunu zar zor fark ediyorum. Boynumdan başlayıp bacaklarıma kadar inerek elbisemi parçalara ayırıyor, soğuk hava çıplak bedenime çarpıp nefesimi kesiyor.

"Vlad, lütfen," d i y e onu bir kez daha ikna etmeye çalışıyorum ama sözlerime tepki vermiyor.

Hayır, sadece bıçağı çıplak tenimin üzerinde gezdirirken sert nefes alıp verışı var, bıçağa yeterince baskı uyguluyor, böylece tenimi deldiğini hissediyorum ama kesecek kadar değil.

Daha da kötü bir şey yapmadan önce zamanın sınırlı olduğunu bildiğimden, onunla savaşmayı bırakıyorum. Ona çoktan teslim olduğuma inanmasına izin veriyorum, vücuduma ne isterse yapmasına izin veriyorum.

Sonra, tam bıçağı aşağıya, kıç yanaklarımın arasına indirirken, elim bıçağımın kabzasında, hareket ediyorum.

Bıçağımın ucu göğsüne saplanıp kan akıtana kadar dönüp dururken her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Açtığım yaranın gözlerimin altında daha da büyüdüğünü ve daha fazla kan fişkırdığını dehşetle izliyorum.

Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda bana sırtıttığını fark ediyorum.

Herhangi bir ön hazırlık olmaksızın bıçak elimden fırladı ve bir gümbürtüyle mermer zemine düştü.

Onun duygusuz gözlerine ve tüm tavrının acı ve yıkımdan başka bir şey vaat etmediğine baktığımda omurgamdan aşağı bir korku şeridi iniyor. Belki bir saniyeliğine eğilip yanından kaçmaya çalışıyorum ama parmakları tekrar boğazıma yapıyor, beni tekrar tabutun üzerine itiyor ve bu sefer tabutun üzerine oturmam için beni yukarı kaldırıyor.

Bacaklarımı hareket ettiriyorum, çılgınca beni bırakmasını sağlamaya çalışıyorum, ama eğer bir şey varsa, kötü girişimlerime kıkırdarken onu daha da eğlendiriyor.

Bir eliyle boynumu tutuyor, çünkü beni zapt etmek için fazla bir şeye ihtiyacı yok, diğer eliyle de kendi giysilerini yırtıyor, mürekkepli göğsü gözümün önüne serilene kadar rahip pelerinini yırtıyor.

Teni ay ışığında parılıyor, vahşiliği zalim ışıkla vurgulanıyor. Barbar bir savaş lordu gibi,

Öfkesi kılıcıdır ve bakışlarım aşağıya indiğinde, bana doğru doğrultulmuş çok tehlikeli bir kılıç fark ediyorum.

"Bunu konuşalım," diye ağzımdan kaçırdım. Onu yatıştırmak için her şeyi yaparım.

Ama geçen seferki gibi beni duymuyor. Gürültüyle kulakları dikiliyor ama söylediğim hiçbir şeyi duymuyor.

"Vlad," diye ona uzanıyorum, ama elimi kenara iterek kendini sıkıca açık bacaklarımın arasına yerleştiriyor. "Lütfen Vlad," diye tekrar yalvarıyorum, tam da sikiğin ucu kıvrımlarımın arasında gezinirken.

Kendini bana sürüyor, ileri atılmadan önce beni hafifçe kızdırıyor, saldırı neredeyse tabuttan atlamama neden oluyor.

"V..." Adını söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Beni uzunluğuna sokarken yüksek sesli bir inilti dışında hiçbir şey.

Beni yerinde tutarken parmakları kalçama saplanıyor, tüm gücüyle bana geri çarpmadan önce tamamen geri çekiliyor.

Çıkarmaya çalıştığım her kelime, sadece onun beni parçaladığını hissedebildiğim için beni başarısızlığa uğrattıyor, o kadar tatlı bir acı ki beni inletiyor, duvarlarım onun etrafında daralıyor, amım onu sadece kör edici bir orgazm olarak tanımlayabildiğim şeyle sıkıyor.

Her şeyi gözden geçiriyorum. Zaman ve mekan yok, sadece acı zevki uzatmaya devam ederken acımasız itişleri var.

Ne olduğunu anlamadan beni karnımın üzerine çevirdi, arkamdan girerek beni daha da doldurdu. İticileri daha güçlü, daha acı verici, ama beni o kadar derinden okşarken sonsuz derecede daha tatlı, dudaklarımdan kaçan sınırsız inlemeleri kontrol edemiyorum.

"Benim," diye homurdanıyor, sesi kısık, baslar küçük muhafazada yankılanıyor.

Eli hâlâ boynumda, beni kendine çekiyor, ağzı ısırmadan önce omzumda ıslak öpücükler bırakıyor.

"Vlad," diye nefes alıyorum, dişleri derimi parçalıyor, acı kısa sürüyor ama itişlerinin ritmini artırırken yakıyor. Ağzı omzumda, emme ve yalama arasında gidip geliyor, bir damla kanın bile boşa gitmemesini sağlıyor.

Kalçaları öylesine korkunç bir hızla içime girip çıkıyor ki aklım buna yetişemiyor, içimden bir orgazm daha geçiyor ve tabutun üzerine yığılmama neden oluyor, kollarım yanlarda gevşiyor.

Sonra aniden çekiliyor, siki hala sert bir şekilde amıma çarpıyor, kık yanaklarımın arasından yukarı doğru sürüklemekten önce tüm shaftını sularıyla kaplıyor.

Ne yapmaya çalıştığını anladığımda gözlerim açılıyor ama bedenim karşı koyamayacak kadar gevşek.

Yanaklarımı ayırıyor, başparmağıyla sıkı kas halkasını test ederken elini giriş yerimde gezdiriyor. Geçen seferkinden farklı olarak, içeri girmesini kolaylaştırmak için kendi uyarılmamı kullanarak onu içeri itiyor. Ama başparmağı kısa sürede dışarı çıkıyor, yerini aletin başı alıyor.

Kocaman aletin başı.

"Vlad," diye inliyorum, o canavarın kıkımda olmasından şimdiden korkuyorum. Amımı parçaladıysa, göt deliğime ne kadar zarar vereceğinden emin değilim. "Lütfen," diye yalvarıyorum ama ondan tam olarak ne istediğimi bilmiyorum.

Sıkıca kavradığı sikinin başını dar deliğimin etrafında gezdiriyor, arada bir amımdan biraz ıslaklık toplamak için alçaltıyor. Ama tam onu içeri iteceğini, merhamet için yalvarmamı sağlayacak şekilde beni parçalayacağını düşündüğümde, yapmıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak biraz berraklaşıyorum ve ne yaptığını görmek için başımı yana eğerek etrafımda dolaşıyorum.

Bir bıçağın ağzı ay ışığında parlıyor, soğuk çelik tenime değdiğinde beni ürpertiyor. Yine de kestiği benim etim değil.

Bu onun.

Bıçağın kenarlarını sıkıca kavriyor, kan f ı ş k ı r a n a kadar açık avucunun derisi üzerinde yavaşça sürüklüyor, bıçaktan aşağı ve kıcıma giderek daha hızlı damlıyor. Bu değil Şafak üzerinde Ben ne o istiyor için yap içinde Başlangıçta. Ama sikini kanayan eline alıp, serbestçe akan kanı sikinin her tarafına bulaştırırken, planının ne olduğunu anlıyorum. Aletinin başı tekrar giriş yerimi dürttüğünde itiraz bile edemiyorum, bu sefer kaygan, ıslak ve vücudum yavaşça açılırken kanla dolu ve onu kabul etmeye başlar.

Bıçağı tekrar avucuna indirmeden önce baş kas halkamın yanından zar zor geçerek kıcı yanaklarımın arasından daha fazla kan akmasını ve hepsinin sikinin kıcıma girdiği yerde toplanmasını sağlıyor. Viskoz madde, aletinin içimde daha da derine kaymasına yardımcı oluyor.

Bir anda acı verici bir şekilde dolduğumu hissediyorum - kalın ereksiyonu kaslarımı gererken, onları sınırlarına kadar zorlarken ve bana yeni bir zevk türü gösterirken farklı bir dolgunluk türü. Kan akmaya devam ediyor, kaygan sıcaklık onun kalın sikinin içime girmesiyle birleşiyor, başımı döndürüyor, içimde çok fazla zevk oluşuyor, klitorisim serbest bırakılmamış gerginlikle yanıyor.

Yavaşça, içine tamamen oturana kadar santim santim ilerliyor, taşakları amıma çarparken boğuk bir inilti çıkıyor, ıslaklığım hassas etiyile temas ediyor.

"Siktir," diye tısladığını duyuyorum sanırım, iki eliyle kalçalarını kavriyor, sikini içimden çıkarıp tekrar sokuyor, kan kayganlaştırıcı görevi görerek hareketlerini kolaylaştırıyor.

Bu yabancı his karşısında nefesim kesiliyor ama bedenimin onunkine açılmasına, bana sunduğu her şeyi almasına engel olamıyorum. Gözlerimi kapatarak kendimi onun tarafından domine edilme hissine bırakıyorum. O kadar sahiplenilmiş ki, damgası ruhuma kazınmış.

Önce yavaş, vücudum girişe izin verecek kadar gevşedikçe itişleri hızlanıyor. Aşırı güçlü olmanın verdiği kötü bir his var ve aynı zamanda güç sahibi olanın *ben* olduğumu, içime girdiği anda tüm hislerini kaybetmesini sağladığımı hissediyorum.

Kolunu karnımın üzerinden geçirerek beni kendisine daha da yaklaştırıyor, parmakları klitorisime yerleşene kadar aşağı doğru hareket ederken arkalarında ateşten bir iz bırakıyor. Sikini içime iterken aynı anda üzerine bastırıyor. Havai fişekler gözlerimin önünde patlıyor ve klitorisimi okşamaya devam ederken, sadece daha sert gelebiliyorum, serbest bırakılmam bitmiyor.

Aleti içimden tamamen çıkmadan önce birkaç kez daha içime girerken çok geride değil.

Sıcak tohumunun sırtımın alt kısmına düştüğünü hissettiğimde onun düzensiz inlemelerini duyuyorum ve kalbimin göğsümde sıkıca sıkışmasına engel olamıyorum.

O benim. Bu vahşi adam tamamen benim.

Aşağı inmeme yardım edip beni kollarının arasına aldığı anda ve cüppesinin kumaş şeritleriyle sardığında hâlâ tabutun üzerine yığılmış durumdayım.

"Seni incittim mi?" diye soruyor, saçlarımı okşuyor, bakışlarındaki sıcaklık açıkça belli oluyor.

"Hayır, hiç de değil," diye zevkle iç geçiriyorum, ona daha da yaklaşıyorum. "Sanırım bende yanlış bir şeyler var," itiraf ediyorum

Yumuşakça.

Başrahibe'yle yüzleşmeden hemen önce kısa bir plan yaptığımızda, geçen sefer kendini kana kaptırdığı zamanın bir simülasyonunu yapmayı öneren ben olmuştum. Ama bu sefer kontrol onda olacaktı.

Korkunç bir cinayetten sonra her zaman sevişme havasına girdiğini biliyorum, bu yüzden ondan beni kovalamasını ve bir canavar gibi almasını istedim. Onun tarafından domine edilmek istiyordum. Bir vahşi gibi içime girerken onun merhametine kalmak.

Başlangıçta biraz isteksizdi, ama beni incitirse güvenli bir kelime söyleyeceğime dair ona güvence *verdiğimde*, bunu denemeye açıldı.

Kontrolden sıyrılmak, beni alt ederken saf hayvani şehvetin merhametine kalmak hakkında söylenecek bir şey var.

Ve sadece *O* olduğu için gitmesine izin verebilirim.

Onun avı olma hissinden ne kadar hoşlandığımı fark ettiğimde yanaklarım kızardı, adrenalin damarlarımda hızla akarken onun iddiasının serotonininiyle karıştı. Acımasızca içime girerken ellerini boğazımda hissetmek bile beni her zamankinden daha çok boşaltmıştı.

Beni bir canavar gibi azdırdı, daha önce denediğimiz her şeyin çok ötesine geçen bir iddia.

Ve biliyorum ki o da bunu seviyor, itiraf etmek istediğinden çok daha fazla arzuluyor. Ama kendini inkar ediyor, çünkü beni incitme düşüncesine katlanamıyor.

"Senin hiçbir sorunun yok, Sisi." Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor, yüzümü şefkatle okşuyor.

"Bilmiyorum," diye nefesimi bırakıyorum, "belki de olanlardan sonra daha fazla travmatize olmalıyım," diyorum ve yavaşça göz kırpmıyor, gözlerinde acı belli oluyor. "Ama tüm kontrolü sana bırakmakla ilgili bir şey var." Elimi yüzünü avuçlamak için kaldırıyorum. "Sanırım bu beni ilk tanıştığımız andan itibaren tahrik etti."

"Yapma," parmağını dudaklarıma koyuyor, "kimsenin sana ne hissetmen ya da hissetmemen gerektiğini söylemesine izin verme. Lanet olsun, en başından beri kendimle savaşıyorum, sana hak ettiğin gibi nazik davranmaya çalışıyorum, oysa tek istediğim seni bir duvara fırlatmak ve seninle yoluma devam etmektir." Kurt gibi gülümsüyor, "Şiddetle," diye fısıldıyor, "acımasızca," yavaşça dudağımın üzerinde geziniyor, "kızıışmış bir hayvan gibi. Seni lanet olası ruhundan silemeyeceğin şekillerde işaretleyeceğim."

Derin bir nefes alıyor, gözleri sonsuz ateş havuzları ve ah, ama boğulmak daha önce hiç bu kadar sıcak gelmemiştir.

"Biliyorsun içimde bir şiddet var," avucumu göğsüne, tam kalbinin üzerine getiriyor, "karanlık, çalkantılı ve zar zor kontrol altına alınıyor ve seni bütünüyle yutmaktan başka bir şey istemiyor. Benim *her* parçamı kucaklamayı, hatta vahşi, uygar olmayan parçamı bile..." diye devam ediyor ve ben içindeki çatışmayı görebiliyorum.

"Pek inançlı biri olmadığını biliyorum Vlad," diye dudaklarımı büzdüm, "ama buluşmamız kaderimizde varmış. *Kaçınılmazdı*. Ben ilişkimize böyle derdim. Doğru ya da yanlış yok... sadece biz varız."

"Kaçınılmaz," diye düşünceli bir şekilde başını salladı, "Bunu sevdim."

"Seni seviyorum," diyorum ona doğru eğilerek, dilim ona açtığım sığ bıçak yarasını yalamak için dışarı çıkıyor.

"Siktir, Sisi," diye tıslıyor zevkle. "Ben de seni seviyorum, cehennem kızı." Sert nefes alıyor, gözleri kapalı. "Hem de çok."

Küçük maceramızdan sonra temizlenmek biraz daha zor ama herkes kilisedeki yangın yüzünden çılgına dönmüşken Sacre Coeur'den fark edilmeden çıkmayı başarıyoruz. Polis ve itfaiyeciler olay yerindeler ve Vlad güvenlik görevlilerini de öldürüp kaçarken bu beceriksizlik hayret verici.

"Seni gücendirdiler." Arabaya dönerken omuz silkti.

Ona başımı sallıyorum, her ne kadar saygısı içimi ısıtmakta asla başarısız olmasa da.

Yerleşkeye döndüğümüzde plan yapmaya başlarız.

VLAD

"Gözüm üzerinde" diye sesleniyorum.

Ellis Adası pek de misafirperver bir yer olmadığından Dışarıdan gelenler için bir yer ve etrafta bulunan güvenlik kameralarının kapsama alanı kısıtlı olduğundan, bir B planına geçmek zorunda kaldım.

Bunun riskli bir yol olduğunu biliyorum ama hazırlıksız bir şekilde içeri dalacak da değilim. En azından hastanenin ve çevresindeki arazinin düzeni hakkında bir fikrim olmalı.

"Şimdiden mi?" Sisi sandalyesinden kalkıyor ve ekrana bakmak için yanıma geliyor.

"Dronlardan üçü içeri girmeyi başardı. İkisi düşürüldü," diye açıklıyorum, "bunların da bulunmadan önce yeterince görüntü alacağını ummak zorundayız."

Büyük olasılıkla zaten onları arıyorlardır, çünkü öncekiler onları diğerlerinin potansiyel varlığı konusunda uyarmış olmalı. Yine de *bir şeyler* bulabileceğimizi umuyorum.

"Bu onları tetikte tutmayacak mı?"

"Bu almak zorunda olduğum bir risk," diye cevap veriyorum acımasızca. "İdeal değil ama asla gözü kapalı girmem."

Başını sallıyor ve ekranı izlemeye devam ediyor.

Kalan dronlar da vurulmadan önce bize bir saatlik ek görüntü sağlıyor. Ancak bu bir saat hastanenin içinde neler olup bittiğine dair tek bilgimiz, bu yüzden Sisi ve ben her bir kareyi dikkatlice analiz etmeye, binanın ve içeride neler beklediğimizin bir şemasını çıkarmaya başladık.

Görebildiğimiz kadarıyla hastane *terk edilmiş olmaktan* çok uzak, her katta pırıl *pırıl* yeni ekipmanlar var. Dronları gece gönderdiğimizden beri koridorlarda pek fazla insan dolaşmıyordu, ancak kameraya yakaladığımız birkaç kişinin kimliğini tespit edebildik.

Tespit ettiğimiz yüzlerin bir listesini çıkarırken "Bunların hepsi göçmen," diye not düşüyorum. "Göçmen doktorlar ve hemşireler," diye devam ediyorum verileri gözden geçirirken. "Bu mantıklı, çünkü bazıları resmi bir hastanede çalışmak için niteliklerini kabul ettiremeyecek. Gerçi bu biraz ironik, çünkü hastanenin kendisi de eskiden bir göçmen binasıydı," diye kıkırdıyorum.

"Sence neler olduğunu biliyorlar mı?"

Dudaklarımı büzerek başımı sallıyorum.

"Evet ama bu muhtemelen onlardan sertifikalarını istemeyen bulabilecekleri tek iş türü," diyorum ona bu insanlardan bazılarının nereden geldiğini gösterirken. "Bu akıllıca. Savaşta zarar görmüş ülkelere personel getirin ki belge sunma imkânları olmasın."

"Bu da insan ticaretinin bir başka şekli değil mi?" diye düşünceli bir şekilde soruyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Sadece kendi ülkelerinden alınmışlarsa. Eğer buraya yerleştikten sonra işe alınmışlarsa, o zaman hayır."

"İlginç," diye not alıyor, kaleminin ucunu ısırarak. "Ne düşünüyorsun peki? Onları *buradan mı* temin ediyorlar, yoksa ticaretini mi yapıyorlar?"

Belirlediğimiz personel hakkında bastırdığımız dosyaları ona doğru iterek bazı tarihleri işaret ediyorum.

"Bu insanlar kendi ülkelerinde *yıllardır* kayıp. Ve onlarla ilgili hiçbir kayıt yok.

ABD'de olmak. Tahminimce yeni bir hayata başlamanın teşvikiyle buraya getirildiler ama sonra işin içine çekildiler."

"Onlar için üzülmiyorum." Omuz silkiyor. "Miles'ın çocuklar üzerinde yaptığı şeyleri biliyorlardı ve hiç konuşmayı düşünmediler mi?"

"Onları doğrudan yargılamamız gerektiğini düşünmiyorum. Eğer birisi konuşmayı düşünseydi, artık hayatta olmazdı. Bu çok derin bir mesele. Birisi kanıt toplayıp yetkililere gösterse bile *kime* göstereceğini nasıl bilecek? Tüm emir komuta zincirlerine dahil olan çok fazla insan var. Sistem baştan aşağı çürümüş durumda."

"Ama bu yel değirmenleriyle savaşmak gibi bir şey değil mi? Miles'ın saltanatına son veriyoruz ama onun yerini başka bir Miles'ın almayacağını kim söyleyebilir?"

"Canavarın karnına ulaştığınızda elde edeceğiniz şey budur. Bir kafayı kesersiniz, yerine bir başkası büyür. *Asla* gerçekten bitmez. Özellikle de bu kadar kârlı bir şey söz konusu olduğunda. Talebin olduğu yerde arz da olacaktır."

"Anlıyorum," diye iç geçiriyor, "ama bu beni çaresiz hissettiriyor ve bundan hoşlanmıyorum."

"Keşke seni dünyanın tüm dehşetinden koruyabilseydim Sisi," ona dönüp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, "ama yapamam. Yapabileceğim tek şey seni tehdit edebilecek her türlü tehlikeyi bertaraf etmek," diye duraksıyorum, "ve ben yanında olmadığım zamanlar için yeterince güçlü olduğundan emin olmak."

Bana o çarpıcı gülümsemelerinden birini verirken elini benimkine uzatıyor.

"Sen yanımda olduğun *için* güçlüyüm," diyor sessizce, "Benimle olmayacağın bir zamanı düşünmek istemiyorum Vlad. Çünkü böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

Homurdanıyorum, çünkü ben de onsuz bir an bile düşünemiyorum. Ama onunla ne kadar birlikte olmak istesem de

Sonsuza dek, gerçek şu ki bu yaşam tarzı beni eninde sonunda yok edebilir.

Ben bile yenilmez değilim.

Buraya kadar gelebilmiş olmam bile hayret verici. Ama her zaman şans benden yana olmasa da, Sisi'nin benim için bir damla gözyaşı dökmemesi için her şeyi göze almaya hazırım.

Görüntüleri sessizce izlemeye devam ediyoruz, ta ki Sisi ekrana işaret edip videoyu durdurana kadar.

"Sanırım yeraltında bir şey var," diyor parmağıyla binanın altındaki küçük bir havalandırma deliğini göstererek.

Parmaklıklara ve orada bir şey varmış gibi görünen gerçeğe dikkat ederek yakınlaştırıyorum.

"Hastaneyi sadece nakiller için kullanıyorsa, projesini burada barındırıyor olabilir."

"O zaman ne yapacağız? Öylece içeri dalamayız." Dudağını ısıırıyor, bana endişeyle bakıyor.

"Hayır. Yardıma ihtiyacımız olacak," diye kaşlarını çattı ve ben de açıkladım, "destek. Kardeşinle çoktan konuştum ve yardım etmeye istekli. Enzo ve Nero da var, yani birleşik güçlerimiz yeterli olacaktır."

"Ama burası hala federal topraklar. Bunu nasıl aşacaksınız?"

Dudaklarım seğiriyor.

Telefonumun Nero'dan gelen bir onay mesajıyla yanıp söndüğünü gördüğümde eğlenerek, "Biraz aceleci davranmış olacağım," diye ekliyorum.

"Meester'ı kullanacağım," diyorum ve gözleri açılıyor.

"Nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum?" O da kaşını kaldırır, neredeyse gücenmiştir.

"Çünkü Nero ve kardeşinle planları tamamlamaya ve bunun uygulanabilir bir alternatif olduğundan emin olmaya çalışıyordum."

"Açıkla." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslanıyor.

"Ada açıkça iyi korunuyor ve geldiğimizi hemen görecekler. Oraya fark edilmeden girebilmek için bir kozumuz olmalı."

"Peki son birkaç haftadır seni öldürmeye çalışan Meester'ı seni adaya götürmesi için nasıl ikna edeceksin?" diye soruyor şüpheyle.

"Nero her şeyi halleder," diye kıkırdıyorum. "Kıymetli kızı şu anda onun elinde. Aslında, kardeşinin evine vardığımızda Meester'la bir video konferans yapacağız ve eminim çok ikna edici olacaktır."

"Kahretsin," diye ıslık çalıyor, "hiç de fena bir fikir değil." Ama sonra kaşlarını çatır.

"Kızı kaç yaşında?"

"Muhtemelen yirmili yaşlarının ortasındadır." Omuz silkiyorum. "Ama onun için çok fazla endişelenme. O da masum değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kısıtlı çevrelerde ona kara dul diyorlar. Üç ya da dört kez evlenmiş ve tüm kocaları gizemli koşullar altında ölmüş. Üstelik hepsi de evlendikten kısa bir süre sonra. Meester'ın uzun zamandır ona başka bir koca bulmaya çalıştığını duydum ama kimse onunla evlenecek kadar cesur değilmiş."

"Kulağa ilginç geliyor." Sisi sırtıyor. "Onunla tanışmak istiyorum."

"Ve yapacaksın. Yarın sabah kardeşine gidiyoruz."

Adayı ve hastaneyi kabaca anladıktan sonra günü sonlandırıyoruz.

"BODRUM KATININ FARKLI BİR GİRİŞİ OLDUĞUNU FARK ETMEMİŞTİM." Sisi, kolunun benimkine sıkıca sarıldığını söylüyor.

Hastane hakkında bulabildiğimiz tüm bilgileri derlemiştik, şimdi geriye kalan tek sorun saldırıyı planlamaktı.

Dün gece Nero'yla telefonda konuşmuştum ve Meester'ın kızıyla bazı küçük sorunlar yaşamış olsa da bugün burada olacağına ve planı başlatabileceğimize dair bana güvence vermişti.

"Sanırım Marcello evin girişini mühürledi," diye cevap veriyorum, ona bodrumun oldukça ahlaksız geçmişinden bahsederek. "Muhtemelen Claudia ya da Venezia'nın kazara oraya girmesini istememiştir."

Evin arka tarafına, bodruma açılan bir kapının olduğu yere doğru ilerlerken vücudumdaki tüylerin diken diken olduğunu, başımın çatıya doğru savrulduğunu hissediyorum.

Bir adım attım ve tam alnıma bir kurşun isabet ederken Sisi'yi arkamdan ittirdim.

Bir boya mermisi.

Ağzım açılıyor ama hiç ses çıkmıyor. Sisi elimi kenara itip önüme geçtiğinde ve gönlünce güldüğünde de çıkmıyor.

"Hepiniz mavisiniz," diye güçlkle konuşabiliyor, eğilmiş, karnını tutuyor, çok fazla gülmekten gözlerinin kenarında yaşlar var.

Bu da yetmezmiş gibi bodrumun kapısı açılıyor ve Marcello ile Catalina'nın ardından Adrian'ın benimle alay edercesine kıkırdadıkları görülüyor.

Ama Adrian buradaysa.

Bianca'nın birinci katın pencere pervazından atlayıp ayaklarının üzerine düştüğünü ve bana sırtıttığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum.

"Sen." Dişlerimi sıkıyorum, herhangi bir karşılık bile veremiyorum, çünkü kim mavi bir adamı ciddiye alır ki?

Boya yüzümün her yerine bulaştı ve takım elbisemden aşağı damlayarak beni resmi bir fahri şirin yaptı.

"Şey," diye başlıyor, yüzünde eğlenen bir ifadeyle, "dileğini aldın." Omuz silkiyor, kayıtsızca geri dönüyor

Kocası. Yoksa eski kocası mı?

"Maviye boyanmayı ne zaman istedim?" Kuru bir sesle mırıldanıyorum, elimi kaldırıp gözlerimdeki yapışkan maddenin bir kısmını siliyorum.

Sisi hâlâ yanımda gülüyor ama benim pek de eğlenmediğimi görünce hemen bir peçete çıkarıp yüzümdeki pisliği temizlememe yardım ediyor.

"Oh, bilmiyorum," Bianca dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor, "belki de beni hıçkırarak aradığında ve seni gizlice öldürmemi istediğinde, böylece geldiğini görmeyeceksin?"

Kaşlarımı çattım.

"Bunu ben mi yaptım?"

"Sen bir moronsun," diye cevap veriyor hemen, telefonunu çıkarıp bir kayıt dinletiyor.

Beni bu acıdan kurtar, B! Daha kötü bir şey yapmadan önce... Onun peşinden gitmek gibi.

Yutkunuyorum, bu şekilde zor durumda bırakıldığım için utanıyorum, çünkü bu açıkça benim sesim. Her ne kadar bu olayı hatırlamıyor olsam da, ne zaman gerçekleşmiş olabileceğine dair bir tahminde bulunabilirim.

"Havam iyi değildi," diye mırıldanıyorum ama o bir adım daha ileri gidip başka bir kayıt çalmak zorunda kalıyor.

Gerçekten ağladığım bir yer.

Onsuz yaşayamam.

Sadece ağlamadığımı fark ettiğimde yanaklarımdaki sıcaklık artıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Tanıdık geliyor mu?" Beni yakaladığını bildiği için kaşlarını çatıyor.

"Ne zaman oldu bu?" Sisi kaşlarını çatıyor ve soru sorarcasına bana bakıyor.

"Seni gönderdiğimde," diye mırıldandım, "bazı narkotik deneyler yapmış olabilirim," *çok fazla narkotik* "ama çok iyi hatırlamıyorum."

"Sen de beni eleştiriyordun," diye araya giriyor Bianca ve ben ona giderek daha fazla kızıyorum.

Beni Sisi'nin önünde bu kadar utandırmak zorunda mıydı gerçekten?

Ama şu an bunun için zamanım yok. İhtiyacım olduğunda değil Sisi'ye uyuşturucu bağımlısı olmadığımı açıkça göstermeliyim.

"Bir anlık bir zayıflıktı." Sisi'ye dönüyorum, ellerini tutuyorum ve gözlerimin içine bakması için onu zorluyorum. "Ve tek seferlik bir şeydi. Yemin ederim," diyorum ona, gizlice ateş etmediğimi bilmesini isteyerek.

Dudaklarını büzüyor, gözlerini bana diyor.

Diğerleri kısık sesle konuşuyor, ya da en azından öyle görünüyor, çünkü tüm dikkatim Sisi'ye ve onun tepkisine odaklanmış durumda. Diğer *tüm* sorunlarımın üzerine bir *de* uyuşturucu sorunum olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Bu kulağa bir kez gibi gelmiyor," diye yanıtlıyor şüpheci bir şekilde, ve ben küfrediyorum.

"Tamam, belki birkaç gündü. En fazla bir hafta," diye düzeltiyorum, kendi açıklamamdan utanarak. "Ama aylardır ona dokunmadım, cehennem kızı. Sana yemin ederim." Ciddi olduğumu görebilmesi için serçe parmağımı ona uzatıyorum.

İkna olmuş görünmüyor ama serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor.

"Tamam. Paçayı kurtardın," diyor ve ben rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum. "Ama sadece benim için ağlarken sesin çok tatlı çıktığı için," diye fısıldamak için eğiliyor.

"Sisi," diye inliyorum. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ben *sevimli değilim*." Çünkü kendine saygısı olan bir erkek nasıl sevimli olabilir ki? "Bana başka bir şey diyebilirsin. Seksi, yakışıklı gibi..." "Vahşi mi?" diye düşünmek için duraksadım.

"Elbette," diye hemen kabul ediyor. Neredeyse *çok kolay*. "Çok tatlısın," diye devam ediyor ve böylece beni bitiriyor.

Ama parmak uçlarında yükselip dudaklarını kulak mememe değdirdiğinde, onun tarafından hipnotize edilmeme engel olamıyorum.

"Mavinin en sevdiğim renk olduğunu unutma," diye fısıldıyor, sesi boğuk, seksi ve garip şeyler yapıyor

kalbime.

"Kesin şunu aşk kuşları," diyen Marcello'nun sesi, Sisi'yi yanımdan kaptığı gibi anı mahvediyor. "Birlikte olduğunuzu kabul edebilirim," diye aramızda dolaşıyor, neredeyse tiksintiyle, "ama bu bunu yüzüme vurabileceğin anlamına gelmiyor," diyor ve hemen ikimizin arasına yerleşiyor.

Bir gülümseme dudaklarımı tehdit ediyor ve aynı tepkiyi görmek için Sisi'ye bakıyorum.

"Kahretsin, 'Cello, ama aşırı korumacı ağabeyliği bambaşka bir boyuta taşıyorsun," diye mırıldanıyorum, elimi arkasına atıp Sisi'nin serçe parmağını bir kez daha yakalıyorum. Başını kaldırıp ağabeyine bakarken kendini zor tutuyor.

"Doğru Marcello," diye başını sallıyor, "yetişkin olduğum ve kendi kararlarımı kendim verebileceğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Ayrıca, biz zaten evliyiz."

İlişkimizi savunduğunu duyduğumda göğsümde bir memnuniyet dalgası hissediyorum ve onunla göz göze geldiğimde ona göz kırpmaktan kendimi alamıyorum.

Bianca, Adrian'la el ele öne çıkarken, "Şu hüzünlü haline bak," diye araya giriyor.

Sanki konuşması gerekiyormuş gibi. Yıllardır ondan ne kadar duygusallığa katlanmak zorunda kaldığımı unutuyor.

"Ben söylemek zorundayım ben asla düşünmemiştim ben bu günü göreceğimi,

Kuznetsov," Adrian kıkırdar. "*Sen*, evlendin mi?" Sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi başını sallıyor. "İtiraf etmeliyim ki, uzun bir süre senin dolapta olduğunu düşündüm." Omuz silkiyor, tembelce Bianca'ya hayran bir bakışla bakıyor.

Onlara gözlerimi deviriyorum. Cinsel yönelimim ne zamandan beri bu kadar önemli bir konu haline geldi? Ama cevap vermiyorum, çünkü kendimi heteroseksüel olarak adlandırmak da adil olmaz. Hele ki *tek* ilgi odağım *o iken*. Eğer bir şey varsa, ben *yardımcıyım*. Ve eğer bu bir terim değilse, o zaman ben yapıyorum.

Marcello'nun oldukça inatçı yapısından sıyrılarak Sisi'yi kollarımın arasına alıyorum, oynadığı bu küçük oyundan biraz sıkılmış durumdayım.

Onu Sacre Coeur'e veren kişi olduğu için suçluluk duyduğunu biliyorum, ancak bu sonsuza kadar onun hassas duyarlılıklarına dikkat etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor.

"Tamam, bu kadar yeter," diye sesleniyorum herkese, ses tonum ciddi. "Sanırım düşmanlıklarımızı geride bırakabiliriz, Marcello. Sisi benim karım ve hoşunuza gitse de gitmese de bu durum değişmeyecek. Aşk hayatım hakkında yorum yapmak yerine başka önemli işleri tartışıyor olmalıyız." Onlara başımı salladım.

Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi hepsi bana bakıyor. Sisi bile gözlerini kocaman açmış, ağzını hafifçe aralamış bana bakıyor.

"Artık hiç eğlenceli değil," diye iç geçiriyor Bianca ve diğerleri de ona katılıyor, hepsi hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Tartışmak yerine bana sırtlarını dönüp bodruma geri dönüyorlar. Marcello bile aniden ilgisiz görünüyor ve Sisi ile benim birbirimize bu kadar yakın olmamız karşısında gözünü bile kırpmıyor.

"Neler oluyor?" Az önce olanlardan dolayı biraz kafam karışmış bir halde Sisi'ye soruyorum.

"Seninle alay ediyorlardı çünkü çok kolay sinirleniyorsun," diye itiraf ediyor, yüzünde mahcup bir gülümsemeyle. "Özellikle de konu ben olunca."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bundan çoktan sıkılmıştım.

Ve neden sosyalleşmeyi sevmediğimi merak ediyorlar.

Bodrumdan içeri girdiğimizde, yuvarlak bir masanın alanın ortasını kapladığı ve sandalyelerin dağınık bir şekilde etrafa saçıldığı toplantı odasına gidiyoruz. Yan tarafta birkaç bilgisayar ve odanın diğer tarafını aydınlatan büyük bir projektör var.

"Son on yılda bu pek değişmedi," diye ekliyorum, Marcello'ya bir bakış atarak. Ben onun demirbaşı olmuştum.

Anne ve babamızın arkadaşlığı sayesinde buraya sayamayacağım kadar çok kez gelmişim.

"En azından bizi buraya çağırmadan önce tozunu almışsın," diyerek elimi masanın üzerinde gezdiriyorum ve temiz olduğunu fark ediyorum.

"Vlad," diye kolumu dürtüyor Sisi, "insanları kışkırtmayı bırak," diye mırıldanıyor başını sallayarak.

Omuz silkerek masaya oturuyorum, Sisi'nin de oturmasını *dikkatle* izliyorum, böylece onun sandalyesini de benimkinin yanına çekebiliyorum.

Diğerleri de yerlerine otururken Bianca'ya dönüyorum.

"Neden buradasın? Sözleşmen birkaç ay içinde bitmiyor mu?" Kaşımı kaldırıyorum.

Ona Rusya'da bazı bağlantıları olan bir iş bulmak için çok uğraştım ve umarım kaytarmıyordur, çünkü bu bana kötü yansır. Zaten ülke çapında itibarım zedelenmişken bir de yurt dışında zedelenmeye ihtiyacım yok.

"Yardım etmek için buradayız, seni aptal." Bana gözlerini deviriyor, eli karnına gidiyor ve oldukça büyük bir yumru olduğunu fark ettiğim şeyi okşuyor.

Gözlerim açıldı.

Bu Bianca'dan hiç beklemediğim bir şeydi.

"O dört aylık hamile," diye açıklıyor Adrian, "bu yüzden Görevleri ağırdan alıyordu. Ama Marcello bizi arayıp durumunuzu anlattığında buraya gelmek için ısrar etti," diye ekliyor kuru bir sesle.

Adrian ve ben hiçbir zaman iyi geçinemedik, çünkü karısıyla olan arkadaşlığımı her zaman kıskanmıştı. Gerçi neden kıskansın ki, Bianca'nın bir kadın olarak ya da silah arkadaşım dışında herhangi bir şey olarak hiçbir zaman radarıma girmediğini ona açıkça belirtmişim.

Ama bir şekilde benim bir tehdit olduğumu düşünmeye başladı ve bu konuda baş belası olmayı hiç bırakmadı.

"Hastings, etkilendiğimi söylemeliyim," diye takılıyorum, "şimdiden," saatime bakıyorum, "otuz dakika oldu ve bana hakaret etmedin. Henüz en iyi arkadaş olabiliriz."

"Sanki," diye homurdanıyor, "kanonlaşmış bir aziz olma şansın daha yüksek," diye mırıldanıyor nefesinin altından.

"Çok zor olmazdı," diye omuz silkiyorum Sisi'nin küçük gülümsemesini fark ettiğimde. "Sadece öldükten sonra mumyalandığımdan emin olurum. Bunu benim için yaparsın, değil mi cehennem kızı?" Yumuşakça mırıldanıyorum, ona doğru eğilip taze kokusunu içime çekiyorum.

Sadece profili görünecek şekilde döner.

"Sadece sana katılırsam," diye cevap veriyor şımarıkça, "iki mumya oluruz," sesi nefes nefese ve lanet olsun ki bu seksi sesle sikim pantolonumun içinde zıplamazsa, "birbirimize sarılmış ve öbür dünyaya hazır oluruz."

"Siktir, Sisi," diye inliyorum.

"Bianca'nın sesi giderek büyüyen ereksiyonumu durduruyor. "Neden onunla birlikte olduğunu şimdi anlıyorum," diyor Sisi'yi işaret etmeden önce, "ya da neden onunla birlikte *olduğunu*." Başını iğrenerek sallıyor.

Marcello parmaklarıyla şakaklarına masaj yaparak ve bizimle işi bitmiş gibi görünerek, "Şu tuhaf hastalıkları bir kenara bırakabilir miyiz?" diyor. Öte yandan Catalina, Sisi'ye rahatlatıcı bir gülümseme gönderirken ilişkimize biraz daha açık görünüyor.

Sadece bu bile onu iyi kitaplarım arasına sokar.

Marcello bile tüm itirazlarına rağmen Bianca ve Adrian'ı davet ederek beni şaşırtmayı başardı. Fazla bir şey olmayabilir, ama sayılar her zaman güçlüdür, özellikle de bir suikastçı ve eğitimli bir savaşçı olduklarında.

Tam o sırada Enzo ve karısı da kapıdan içeri giriyor. Marcello'nun bu işte gerçekten büyük oynadığını anladığımda kaşlarım havaya kalktı.

"Nero birazdan burada olur." Enzo'nun masanın etrafına otururken söylediği ilk şey bu.

"Sen," diye tükürüyor Bianca ve kendini Allegra'ya doğru fırlatıyor. Bianca'nın saldırısını güçlükle savuşturan Allegra'nın gözleri açılıyor ve Enzo hızla ikisinin arasına girerek karısını koruyor.

"Sanırım kimse B'ye yeni gelişmelerden bahsetmedi," diye şaka yapıyorum ama kimse gülmüyor gibi görünüyor.

Enzo'dan kısa bir açıklama alan Bianca sonunda oflayarak geri çekilir ve Adrian'ın onu teselli etmeye çalıştığı sandalyesine geri oturur.

"Herkesle tanıştığıma memnun oldum," diyor Allegra tanışma faslından sonra. Aksanı kalın - Enzo'nunkinden daha kalın - ve muhtemelen kız kardeşi olmadığını anlamanın en iyi yolu, çünkü Chiara onca yıllık seyahatleri sayesinde kusursuz bir İngilizce aksanı geliştirmişti.

Chiara'nın, bir yandan kocasına asılmaya çalışırken bir yandan da babasıyla ilişki yaşadığından beri *kimsenin*, en azından Bianca'nın gözdesi olmadığını söylemek yanlış olmaz.

Nero'nun bugünkü toplantının en önemli konusuyla gelmesini beklerken, Sacre Coeur'de öğrendiklerimizi hızlıca herkese anlatıyorum.

"Sisi," diye soluk soluğa kalan Catalina, Sisi'nin böyle bir naklin hedefi olduğunu duyunca dehşete kapılır. Marcello'nun yumrukları sıkıdır, çünkü şüphesiz ona olanlar için yine kendini suçlamaktadır.

"Ama en önemli şey bu değil," diye araya giriyor Sisi ve kurban olarak görülmekten hoşlanmadığı için konuşmayı kendisinden uzaklaştırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Başrahibe'nin söylediği başka bir şey daha vardı." Bana endişeli bir bakış atıyor ama ben başımı sallayınca Marcello'ya dönüyor.

"Nicolo benim biyolojik babamdı," diye açıklıyor iç çekerek.

Marcello kıpırdamamak için elinden geleni yapıyor ama bunun onu ne kadar etkilediğini söyleyebilirim, özellikle de Nicolo'yla yaşadığı çatışmanın ışığında. Marcello'nun annesine o kadar takıntılıydı ki, bir noktada ona saldırmış ve Sisi'nin doğumuna neden olmuş olmalı.

"Ama en beklenmedik gelişme," diye ekliyorum, "Nicolo'nun başka birinin babası olması," duraklıyorum ve herkes beklentiyle bakıyor. "Michele Guerra."

"Şaka yapıyorsun," diye araya giren ilk kişi Marcello oluyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Keşke olsaydım," diye cevap veriyorum ve ona Michele'e konan lösemi teşhisi ile Sisi'nin eşleşmesi hakkında her şeyi anlatıyorum. "Bu yapar duyu neden o olur tercih ederim Raf için ve Ardıllık," diyor Catalina ve ben de başımı sallıyorum.

Michele, Catalina'ya saldırı girişiminden dolayı zaten nefret edilen biriydi, ancak herkes onun gizli nakillerle olan ilişkisini duydukça, artık en çok nefret edilen kişi olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Enzo, Michele'i öldürmeye yemin ederek, "O piç kurusu," diye küfrediyor.

"Çocuklar," ellerimi kaldırdım, "kendimizi aşıyoruz. Şu anda en önemli şey organizasyonu parçalamak, sonra onları teker teker ayırabiliriz."

"Güzel, çünkü Michele benim." Marcello dişlerini gıcırdatıyor.

"Sen de istiyor musun?" Sisi'ye soruyorum, çünkü o ona karşı kin beslemek için *çok* iyi nedenler var.

"Pek sayılmaz," diye omuz silkiyor, "o kadar boktan bir insan ki sonunda öyle ya da böyle ölecek. Onu öldüren kişi olmaya pek hevesli değilim."

"Senin için yaparım," diye hevesle alternatif öneriyorum.

"Hayır." Elini benimkinin üstüne koyuyor. "Bırak onu Bocalar. Miles'in operasyonu sona erdiğinde, başka kaynağı kalmayacak. Onun bir balık gibi boğulmasını izlemek istiyorum."

Kuru toprak," diyor, gözlerini bana doğru çevirirken ateşle dolu.

Kendime engel olamayıp ensesinden tutuyorum ve hızlı bir öpücük için onu kendime çekiyorum.

"Ve işte yine gidiyor," diye mırıldanıyor Marcello.

"Biliyor musun Kuznetsov, *kimseyle* vücut sıvısı alışverişinde bulunmayacağını ilan eden biri için oldukça fazla alışveriş yapıyorsun." Adrian kıkırdar.

Sisi'yi hâlâ yanımda tutarak, "İşte ateşkesimiz sona erdi, Hastings," diye homurdanıyorum. "Ama o *herhangi biri* değil," diye homurdanıyorum, Sisi'yi diğer tüm sıradan insanlarla aynı kategoriye koymasına neredeyse güceniyorum.

"Bedensel sıvı alışverişini delicesine çekici kılan tek kişi o," diye konuşuyorum onun kırmızı lekeli yanaklarına bakarken. Yüzümde boyadan kalan mavi bir kalıntı da var ama bunu belirtecek değilim.

Bunun yerine, boyanın tüm izlerini silerken yüzünü yumuşakça okşuyorum. Onu da kirlettiğim için bana kızmasını istemem.

Marcello yüksek sesle araya girerek, "Vücut sıvılarını değiş tokuş etmekten bahsetmeyi *kesebilir* miyiz?" dedi, "Özellikle *de o* benim kız kardeşimken. Ve gerçekten hayal etmek istemiyorum..." diye devam etti, yüksek sesle iç geçirdi.

"Sonunda beynine bir kurşun sıkacağım," diye mırıldanan Marcello'nun yanında Catalina onu sakinleştirmeye çalışmaktadır.

"Ne diyebilirim ki, 'Cello. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var," diye ekliyorum ukalaca.

Bu noktada, insanların beni öldürmek istemesini sağlamak bir beceri gibi görünüyor.

38. VLAD

Herkesin neler yaptığını konuşmak için biraz daha zaman harcıyoruz ve Sisi benden nazikçe rica ettiği için, kimsenin sinirini bozmamak için belirgin bir çaba sarf ediyorum - yine. Bu görüldüğü kadar kolay değil, çünkü yanlış anlaşılabilir herhangi bir şeyi ağızımdan kaçırmamak için dilimi ısırمام gerekiyor. Sonuçta hepimiz burada toplanmış olabiliriz ama çoğunun bana karşı sevgisini kaybetmediğini biliyorum.

Eğer bir şey varsa, ben sadece gerekli bir kötüyüm.

Elim onun elinin üzerinde, çünkü işlevimi yerine getirebilmem için onun yanımda olmasına ihtiyacım var, en çekici gülümsememi takınarak ona *ayak uydurmaya* çalışıyorum.

Bir süre sonra kapı açılır ve Nero içeri dalar, Yüzünde hiçbir ifade yok. Omzunda Meester'ın kızı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın var, tüm vücudu bir patates çuvalına bağlı. İçeriden boğuk sesler geliyor ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Odaya bir bakış atıp başıyla hızlıca selam verdikten sonra tutsağını bir sandalyeye oturtuyor ve onun sınırlarını koruyarak hızlıca çuvalı çıkarıyor.

"Salome Meester." Başındaki örtüyü çekerken ona başıyla selam veriyor.

Salome Meester kötü görünümlü bir kadın değil, en azından ben öyle tahmin ediyorum. Konu bu tür şeylere gelince hislerim çarpık, çünkü sadece bir altın standardım var ve o da yanımda oturuyor.

Siyah saçlı ve soluk tenli Salome'nin koyu kirpiklerle çerçevelenmiş koyu mavi gözleri vardır. Birlikte, ona neredeyse oyuncak bebek gibi bir görünüm verirler ve kesinlikle zararsızdırlar. Bu kadar masum görünen birinin şimdiye kadar en az üç koca değiştirmiş olacağını düşünemezsiniz.

Ama gözlerini Nero'ya çevirdiğinde, bakışları ölümcül, bu zararsız görünümün altında biraz ateş olduğunu görebiliyorum.

"Çıkaralım mı?" diye soruyor, ağzını işaret ederek. Herkes kabul edince, bunu yapıyor ve ağzı yüzüne indiriyor.

"Seni lanet piç. Seni öldüreceğim! Seni hayvanat bahçeme bağlayacağım ve vahşi hayvanlarım seninle beslenecek!" diye tükürüyor ve Nero'ya küfretmeye devam ederken vücudunu öne doğru itiyor.

"Ya da değil." Gecikmeli olarak başını sallıyor ve ağzını sıkıca yerine yerleştiriyor.

Adamın eli kızın yüzünde biraz uzun süre kalıyor ve kızın gözleri hafifçe açılıyor.

İlginç.

"Sanırım sonunda Meester'ı arayabiliriz?" Marcello soruyor ve hepimizin onun evinden ayrılmasını bekleyemediğini görebiliyorum.

Eğer bu konuda bu kadar huysuz olacaksa ev sahibi olmamalıydı.

"Bu onuru ben üstleneceğim," diyerek sandalyemden kalktım ve yavaşça Nero ile Salome'nin bulunduğu yere doğru ilerledim.

"Sen..." Salome ağzındaki tıkacın arkasından mırıldanıyor. Gözlerini bana dikeyiyor ve tanıdığına dair bir ipucu görebiliyorum.

"Ne kadar oldu? Sekiz yıl mı?" Eğlenerek sordum.

Meester bana evlenme teklif ettiğinde reşit değildi ve reddettiğimde onu hemen başka biriyle evlendirdi. Bu olduğunda reşit olduğundan bile emin değilim.

"Neden buradayım?" Sonunda konuşmasına izin vermeye karar verdiğimde soruyor.

"Eminim Nero sana nedenini söylemiştir," diye ekliyorum ve gözleri Nero'ya kayıyor.

"O mu?" diye soruyor, "bir süre öncesine kadar onun dilsiz olduğundan oldukça emindim." Kadın ona sırıtıyor ama adam hiçbir tepki vermiyor. Yüzünde sıkılmış bir ifade, sadece ona bakıyor. Alayının işe yaramadığını görünce oflayıp pufluyor ve bana dönüyor.

"Neden buradayım? Evlilik pazarına geri döndüğümü duydun mu?" Kirpiklerini imalı bir şekilde kırıştırıyor.

Birinin sırtına delik açtığını hissediyorum ve Sisi'nin muhtemelen bana saldırmak için bir adım ötede olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok.

"Onu işkence odasına götürün," diye talimat veriyorum Nero'ya, ona dokunmak ve karımla başımı belaya sokmak istemiyorum.

Nero söyleneni yapıyor, ağzını tekrar yerine yerleştiriyor ve onu odadan çıkarıyor.

Sisi yanıma gelirken, "Umarım ona kendin işkence etmeyi planlamıyorsundur," diyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, "ona dokunmadım bile," diye devam ediyorum, ellerimi havaya kaldırarak.

"Güzel." Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Yapabilirim." "Sen mi?"
Şaşırarak sordum.

"Elbette. Bu öncelikle *bizim* işimiz, o yüzden sen yapamazsan bana düşer" dedi ve ellerini kaldırıp saçlarını ensesinde sıkı bir topuz haline getirdi.

"Doğru," diye cevap veriyorum, bir kez daha ona hayranlık duyarak. "Ama Meester'ın bizi ciddiye alması için onu biraz hırpalamamız gerekiyor."

"Merak etme," diye hemen cevap veriyor, gömleğinin manşetlerini katlıyor ve Nero'nun peşinden gidiyor.

"O benim kız kardeşim mi?" Marcello neredeyse inanamayarak sorar, gözleri Sisi'nin geri çekilen figüründedir.

"Hayır, o benim karım," diyorum gururla, "ve o hesaba katılması gereken bir güç." Karımın peşinden gitmeden önce onu sırtından alkışlıyorum.

İşkence odasını oyun oynamadığımızı gösterecek şekilde dekore ederek ve Salome'un tam önüne bir kamera yerleştirerek hızlıca hallediyoruz.

Sisi bu işi hallettiğini söylerken şaka yapmıyormuş, zira Salome'nin dudağı patlamış ve gözü morarmış durumda.

Yine de en şaşırtıcı olan şey, o hırpalanmış haliyle bile Sisi'yle sanki uzun zamandır görüşmeyen dostlarmış gibi sohbet ediyor olmasıydı.

"Babanın en büyük hayranı değilim," diyor Sisi, "Vlad'ı ve beni en az iki kez öldürmeye çalıştığından beri. Ama sen onun tarafında olmadığına göre, sanırım o öldükten sonra arkadaş olabiliriz," diye gülümsüyor.

"Onu öldürmeyi mi planlıyorsunuz?" Salome soruyu sorarken bakışlarını etrafta gezdiriyor.

Nero homurdanıyor, hâlâ onun yanında.

Aslında, Sisi yüzünü yeniden düzenlerken bile gitmedi.

Marcello kamerayı yerine yerleştirirken, Allegra odanın sonunda Enzo ve Adrian'la birlikte. Catalina Bianca'yı beslemek için yukarı çıkarmıştı, çünkü hamilelik aşermişti.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ölmüş sayılır."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Yapabilir misin

Onu öldürmeden önce resmi varisi olduğumdan emin misin? Uyandığımda *tüm* parasını bir hayır kurumuna falan verdiğini görmek istemiyorum. Babam pek hayırsever biri değildir ama sırf bana inat olsun diye bunu yapar." Derin bir iç çekti.

"Bunu neden yapsın ki?" Sisi soruyor.

"Birbirimizden nefret ediyoruz. Onu kendim öldürmememin tek nedeni, fikrini değiştirmesini ummamdı.

olacak," diyor Salome, hayal kırıklığına uğramış bir halde. Sisi sertçe bana doğru dönüyor.

"O zaman işe yarayacak mı? Eğer ondan nefret ediyorsa?"

"Benden nefret ediyor ama yine de erkek bir varis için bana ihtiyacı var," diye araya giriyor Salome. "Görünüşe göre iyi olduğum tek şey bu." Gözlerini deviriyor.

"Güzel, işe yaradı o zaman," diye başımı sallıyorum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kameraya geri dönüyorum.

Salome'nin kendisini kurtarması için babasına yalvarışını kaydetmeye hazır olarak herkese kenara çekilmelerini söylüyorum ama Neron'un onun yanından ayrılmaya isteksiz görüldüğünü görünce biraz şaşıyorum.

"Nero?" Sesim keskin bir şekilde soruyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve başını sallayarak kenara çekiliyor.

"En iyi rolünü oyna, Salome. Başarılı olursan senin için onun vasiyetini bile düzenleyebilirim," diye söz veriyorum.

Gözleri büyüyor, göz bebekleri heyecanla parlıyor.

"Anlaştık," diye kabul ediyor.

Geri sayımı başlatıyorum ve sonra ona başlamasını söylüyorum.

Kamera Salome'nin yüzüne, kanlı dudağına ve morarmış gözüne yakınlaşır, Salome titrer ve burnunu çeker.

"Hepsi senin suçun, yaşlı adam! Neden beni rahat bırakmadın?" diye haykırıyor, babasına küfrediyor ve ona türlü türlü isimler takıyor.

Eğer ikna edici görünmenin yolu buysa, öyle olsun.

"Ne yapmakla tehdit ettiklerini biliyor musun?" diye bağırmaya devam ediyor, yüzü efordan kıpkırmızı. "Histerektomi. Varislerine güle güle de, Papi canım. Onları özlemeyeceğimi biliyorum." Kameraya sırtıyıyor.

Elimi alnıma götürüyorum, nasıl olduğuna inanamıyorum.

Bu mesaj Meester'ın işbirliği yapmasını sağlayacak.

Sisi teknenin güvertesinde bana katılırken, "Videonun işe yaramasına şaşırdım," diyor.

Herkes adada bulacağımız her şey için tamamen hazırlandı ve tehlikeli *olacağı* için Sisi'nin geride kalmasını istesem de gelmesine engel olamadım.

Yine de beni takip edeceğini biliyorum, çünkü onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da aldığı her karara güç katan bir inatçılığı olduğudur.

Tehlikeler ne olursa olsun asla geri adım atmaz ve New Orleans'taki saldırı bana, benim onu korumak için her şeyi yapabileceğim gibi, onun da benim için her şeyi yapabileceğini gösterdi.

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, teknenin limandan ayrılışını izlerken başını omzuma yaslıyor.

"Meester tam da tahmin ettiğim gibi paralı asker," diyorum ona, Meester'ın güvertede oturduğu, bağlandığı ve şu anda Enzo tarafından sorgulandığı yere gizlice bir bakış atarak.

Meester'la yapılan görüşmeler plana göre ilerlemişti. Salome'nin mesajı geleneksel bir mesaj olmamasına rağmen Meester'ın çıkarlarına hitap ediyordu.

Onunla konuştuğumda kızının gerçekten bizde olduğuna onu ikna etmek biraz zaman almıştı ama kaydı gördükten sonra tüm şüpheleri uçup gitmiş ve adaya gitmemize yardım etmeyi kabul etmişti. Kızının, özellikle de rahminin güvende olacağından emin olmak için en az bir düzine kez sorduğu gibi kozunu da vermişti.

Ayrıca Meester'ın Miles'la başından beri, yıllar önce Misha'yı planlarına dahil edip evime saldırdıkları zaman da dahil olmak üzere, ilişkisi olduğunu en ufak bir şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde doğrulamıştı. Sırf bu yüzden, her şey bittikten sonra onu mezara gönderme hakkımı saklı tutuyorum.

"Çok yaklaştık Vlad," diye fısıldıyor Sisi.

"Kesinlikle," diye sertçe cevap veriyorum.

Hesaplaşma anı bu kadar yakinken, her şey hakkında nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Katya'yı canlı bulmayı ummak konusunda özellikle temkinliyim. Çünkü o sadece bir insan kabuğu olabilir.

Meester'ı işbirliğine ikna ettikten sonra bir saldırı planı hazırladık ve hem Enzo hem de Marcello en iyi adamlarından bazılarını gönüllü olarak gönderdiler. Onlara Miles'ın deneyini, özellikle de bizi çocukken tabi tuttuğu testleri anlattım.

Bu şartlarda yetişen herkes ölümcül bir orospu çocuğu olmaya mahkumdur - eğer olgunluğa erişecek kadar şanslılarsa. Bu yüzden göğüs göğüse dövüş ve atış konusunda en deneyimli adamları seçtik.

Plan oldukça basit.

Adaya ulaşmak için Meester'ın teknesini alarak, en iyi askerlerden bazılarını gemiye yerleştirdik. Adaya varır varmaz ilk işimiz sahil güvenliği halletmek ve limanın temiz olduğundan emin olmak olacak. Ardından, tahliye yardımı için birkaç tekne daha gelecek.

Drone görüntülerinden gördüğüm kadarıyla tüm hastane dolu, bu yüzden herkesi güvenli bir yere götürmek için yeterli alana ihtiyacımız olacak.

Sonra, herkes binadan tahliye edildikten sonra, bodruma baskın yapacağız.

Sisi, tahliyenin düşmanca değil organik olması gerektiği konusunda iyi bir fikir ortaya attı, çünkü bu kadar çok insanı hastaneden çıkarmaya başladığımız ve bodrum katından kolluk kuvvetleri gönderildiği anda herkes çapraz ateş altında kalacak.

Bunun yerine, ikimizin hastane personeli kılığında içeri girip yangın alarmını çalmamızı ve herkesi Enzo'nun adamlarının onları alıp limana götüreceği bir çıkışa yönlendirmemizi önerdi.

O zaman bodrumdaki durumu ele alırken hareket etme özgürlüğümüz olur.

"İçini kemiren bir şey var," diyor kurnazca, arkasına yaslanıp beni incelerken.

Derin bir nefes alıyorum. Ondan hiçbir şey kaçmaz.

"Onca yıldan sonra intikam o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. Peki ya sonrası?"

İlk planlarımda, verdiğim sözleri yerine getirdikten sonra daha uzun yaşamayı planlamadığımı itiraf etmekten utanıyorum. Her şey kız kardeşlerime verdiğim sözü tutma meselesiydi ve sonra...

Hiçbir zaman dört gözle beklediğim bir şey olmamıştı ve yalnız varlığımla dikkatimi çekecek pek bir şey yoktu.

Şimdi, yeminimden kurtulduğumu ve her şeyi geride bıraktığımı düşününce... Kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakmamı isteyerek, "Zamanı geldiğinde bunu hallederiz," diye cevap veriyor. "Ama ben buradayım. Her zaman burada olacağım. Ve birlikte her şeyin üstesinden geleceğiz."

"Haklısın." Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp her birine bir öpücük konduruyorum. "Her seferinde bir gün alacağız."

Dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor, her zaman beni nefessiz bırakma gücüne sahip olan türden. Özellikle de özel olarak yaptırdığı siyah lateks kıyafetlerinden birini giymiş ve silahları vücudunun her tarafına kılıflanmışken.

Parmaklarımı kemerini yerinde tutan halkalardan geçirerek onu kendime doğru çekiyorum.

"Giydiğin şeyi gördüğünde Marcello'nun gözlerinin bana nasıl hançer gibi saplandığını gördün mü?"

"Bir şekilde beynimi yıkadığını düşünüyor," diye kıkırıyor, "hatta uyuşturucu kullanıp kullanmadığımızı sormak için beni kenara çekti."

"Lanet olası Bianca ve onun koca ağzı," diye inliyorum. "Artık *sadece* işlevsiz bir katil gibi görünmüyorum. Ama uyuşturulmuş, işlevsiz bir katil. Tam da ihtiyacım olan şey," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Merak etme," diye sırtıyor komplocu bir tavırla, "ona bana güçlü bir serotonin, oksitosin ve dopamin kokteyli verdiğini söyledim. Çenesini kapattı."

Gözlerimi iki kez kırpıyorum ve ne olduğunu anlamadan yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Cehennem kızı," diye mırıldanıyorum, göğsümde gurur kabarıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şey. Sanırım aşık oldum," diye ıslık çalarak ona göz kırpıyorum.

Görünüşe göre espri anlayışım ona da bulaşmış.

"Yine de bir şeylerin peşinde olabilir," kaşını kaldırıyor, "kafayı bulduğumuza göre," fısıldamak için eğiliyor, "birbirimize."

"Sisi." Ellerimi omuzlarına koyup onu yerden kaldırıyorum ve sıkıca benden uzaklaştırıyorum. "Savaşa gidiyoruz ama sen o boğuk sesinle benimle konuşurken tek görebildiğim sen, ben ve bir yatak."

"Yatağın gerekli olmadığını sanıyordum," diye karşılık veriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Burun deliklerim alevlendi, onun baştan çıkarıcı kıvrımlarına ve her kıvrımlı hareketinin lanet bir sanat eseri olmasına bakarken kendimi kontrol etmekte en kötü zamanı yaşıyorum. Bir tutam saçını topuz yapmak için parmağını kaldırdığında bile sikimin seğirmesine engel olamıyorum.

Ya da kalbimin göğsümde yüksek sesle atması, damarlarımın serbest bırakılmamış basınçla zonklaması.

Lanet olsun.

Bu kadın benim ölümüm olacak.

Yüzündeki gizli gülümseme, beni nasıl etkilediğini tam *olarak* bildiğini ve bundan tüm gücüyle yararlandığını söylüyor. Şu anda içinde bulunduğumuz koşullar olmasaydı, ona bir yatağın hiç de gerekli *olmadığını* göstermek için bir saniye bile kaybetmezdim - güverte yeterli olurdu.

Ama ada göründüğünde, beklediğimiz an hızla yaklaşırken, hızla ayılıyor.

Güvertedeki herkesle bir araya gelerek hızlı bir şekilde planı tekrar gözden geçirdik ve görevleri paylaştırdık. Enzo ve eşi herkesi adadan çıkarmaktan sorumluyken, Bianca, Adrian ve Marcello hastaneyi tahliye ettikten sonra bizim desteğimiz olacaklar.

Adamları da beklemede emir bekliyorlar.

Ekipmanı bir kez daha kontrol ettikten ve tüm iletişim cihazlarının çalıştığından emin olduktan sonra gitmeye hazırız.

Tekne limana yanaşırken, Enzo Meester'ı bağlarından kurtarır ve sahil güvenlikle konuşmaya gider.

Devam etmek için işaret alana kadar hepimiz arkada bekliyoruz.

Sağlam bir zemine çıkar çıkmaz küçük bir kavga başladı. Toplamda belki beş sahil güvenlik görevlisi var ve onlar alarmı çalmadan önce benim ve başka bir adamın onları dağıtması bir o kadar dakika sürüyor.

Birinci aşama tamamlandı.

Birkaç adam sahil güvenlik görevlilerinin kıyafetlerini çıkarır ve adaya gelecek diğer tekneleri karşılamaya hazır bir şekilde kontrol istasyonundaki yerlerini alırlar.

Yine de ayrılmadan önce Meester'a hakkını verdiğimden emin olmalıyım. Karnına bir kesik attım ve herkese onu suya atmadan önce kan kaybından ölmesine izin vermelerini emrettim. Ne de olsa hainler bunu hak eder. Ve Meester'ın hayatında *hiç* kimseye sadık olduğunu sanmıyorum.

Bir hain olarak yaşa, bir hain olarak öl.

Ayrıca, kullanım ömrünü doldurdu. Bana ve Sisi'ye karşı denediği her şey için daha uzun süreli bir ölümü hak etse de, şu anda ayrıntılar üzerinde duracak zamanımız yok.

Tek bir amacım var.

Miles'a git.

Yol temiz, Sisi ve ben hastaneye gidiyoruz, diğerkleri sessizce arkadan takip ediyor ve daha fazla talimat bekliyor.

Servis girişine ulaştığımızda Sisi, "Uzaktan bakınca burası terk edilmiş gibi görünüyor," diyor. Herhangi bir güvenlik kamerasından kaçınarak cebimden birkaç alet çıkarıp kilidi açmaya çalışıyorum.

Gergi anahtarını kilidin içine yerleştirirken ona "Bunu rahatsız edilmeden yapmak için en akıllıca yer burası," dedim. "Hiçbir sivil izinsiz girmez ve federal bölge olduğu için kimse yanlış bir şey yapıldığını düşünmez."

Kapı bir tıkırtıyla açılıyor ve Sisi bana hülyalı bir gülümsemeyle bakıyor, ben de peşinden içeri giriyorum.

Çamaşırhaneye giriyoruz ve Sisi bana dönerek bu işi halledebileceğini söylüyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, ona başımı sallayarak devam etmesini söylüyorum.

Onun güvenliği konusunda endişelenmediğim bir an bile olmasa da, yeteneklerine güveniyorum ve kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ve onu aşırı korumacılığım la boğarsam, potansiyelini boğmuş olacağımı biliyorum.

Ona daha önce söylediklerimde ciddi dim. Kendi başına güçlü olmasını ve kimseye bağımlı olmamasını istiyorum. Çünkü benim için de güçlü olmak zorunda kalacağı bir zamanın gelmesinden korkuyorum.

Ben odalardan birinde beklerken o dışarı çıkıyor ve hemşirelerden biriyle göz göze geliyor.

"Burada ne işin var? Burada bulunmaya iznin yok," diye sesleniyor kadın Sisi'ye, yabancı aksanı çok açık.

Bir gürültüyle kapı açılır ve Sisi kadını içeri sürükler.

Hemşirenin kıyafetlerini alıp giydirirken eğlenerek, "İnsanları bayıltmakta çok iyi olmaya başladın," diyorum.

"Eğlenceli." Omuz silkiyor, bana göz kırpmıyor.

Kıyafetini giydikten sonra tekrar dışarı çıkar ve bu sefer doktorlardan birini çamaşırhaneye çeker.

Kısa sürede doktor gibi giyindim ve ikimiz de hastanenin koridorlarındaydık.

Binanın birden fazla katı var, ancak hepsi insanlarla dolu açık odaların önünden geçtikçe resim daha da korkunçlaşmaya başlıyor.

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyor Sisi bir odanın kapısında dururken. Neye baktığını görmek için başımı çevirdiğimde, odanın yüz metrekareden fazla olamayacağını fark ediyorum, ancak ranzalarda kalabalık, hepsi serumlara bağlı yaklaşık altı çocuk var.

"Onları nasıl tahliye edeceğiz?" diye soruyor, durumlarını işaret ederek, "Yangın alarmı verilirse bırakın koşmayı, yürüyebilecek durumda olduklarını bile sanmıyorum."

Olasılıkları düşünürken dudaklarım ince bir çizgi halinde geriliyor. Telsizime bir parmak kaldırarak Enzo'yla iletişime geçiyorum ve planın o kadar da sorunsuz gitmeyebileceğini ona bildiriyorum.

"Rahat hareket edemeyenleri almak için adam göndereceğiz" diye cevap veriyor ve yeni bir plan yapıyoruz.

Hemen alarmı çalmak yerine, Sisi ve ben tüm katları dolaşarak kimin yardıma ihtiyacı olabileceğini ve kimin kendi başına hareket edebileceğini belirledik.

Ancak gördüğümüz şey çok vahim ve Sisi, küçük yataklarında, dikişlerini patlatabilecekleri için zorlukla hareket edebilen daha fazla çocuk gördükçe giderek daha fazla etkileniyor.

"Tanrım, Vlad," diye fısıldıyor, "o ben olabilirdim. Bu herhangi birimiz olabilirdik."

Elim omzunda, onu hızlıca sıkıyorum. "Artık onları uzaklaştırmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Buradan," diyorum ona.

"Biliyorum," diye iç geçiriyor ve yardıma ihtiyaç duyabilecek son oda numaralarını not ediyor.

Bunu yaptıktan sonra yangın alarmını çalıyoruz ve insanların etrafta koşuşturmaya başlamasını, hastanede hızla kaotik bir karmaşa oluşmasını izliyoruz.

Gözlerinde hüznle hasta çocuklara bakmaya devam ederken, "Oyalanamayız," diye onu kendime çekiyorum.

"Biliyorum," diye kabul ediyor sonunda, ama tavrındaki değişikliği görebiliyorum.

"Keşke onlara çok kötü acı çektirebilseydim." Sesi ancak fısıltıyı aşıyor, elleri yumruk olmuş. Gözlerinde yeni bir inanç var ve bunun onu üzdüğü gerçeği beni kıpkırmızı yapıyor.

"Oh, ama yapacağım, cehennem kızı." Elini tutuyorum, yumruğunu açıyorum ve yavaşça masaj yapıyorum. "Doğdukları güne pişman olmalarını sağlayacağım. Ve sen," parmaklarını dudaklarıma götürüyorum, "acılarına tanıklık etmek için ön sırada olacaksın."

VLAD

"E Şimdiye kadar herkes dışarı çıkmış olmalıydı," diyorum bodruma açılan kapıyı tekmeleyerek açarken.

Binayı incelerken eski bir planını da buldum. Yeraltı katının bina planından çok daha sonra inşa edildiğini varsayabilsem de, doğrudan oraya açılan bir kapı buldum.

"Diğerlerini beklememiz gerekmiyor mu?" diye soruyor hemşire kıyafetini çıkarıp yere atarken. Ben de aynısını beyaz doktor önlüğümle yapıyorum, fazladan giysiler sadece hareketlerimizi engelliyor. Ve hareket etmek için tüm özgürlüğe ihtiyacımız olacak.

"Gelecekler. Eninde sonunda," diye ekliyorum kuru bir şekilde.

İçimde bir tedirginlik var, attığım her adımda Miles'la bize yaptığı her şey için yüzleşeceğim anı hayal ediyorum.

Vanya.

İlk kez değil, keşke hâlâ burada olsaydı. Keşke Miles'a ona yaptıklarını ve ikimize de çektirdiği tüm acıları ödettiğimi görebilseydi.

Her şeyden çok, sözümü tuttuğumu görmesini isterdim.

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, V.

Onlarca yıllık hazırlık ve hepsi bu an içindi.

Sisi'ye sıkıca tutunarak bizi rüzgarlı bir patikadan mahzen benzeri bir alana götürüyorum. Her yerde örümcek ağları var, bu özel girişin uzun zamandır kullanılmadığı açık.

"Diğerleri binada." Uzun bir koridora ulaştığımızda Sisi bana başını sallıyor.

"Yanımda kal," diyorum ona, gözlerim etrafı taramaya başlamıştı bile.

Derin bir nefes alarak etrafımı taramaya başladım, tüm duyularım herhangi bir sinyal almaya hazırды.

Ürkütücü bir sessizlik var, tek gürültü dikkatle ilerlerken attığımız adımlar.

Eski mahzenin kokusunun çok fazla olduğu belirli bir alana ulaştığımızda Sisi tiksintiyle burnunu kaşıyor.

Elimi onunkinin üzerinde sıkarak tetikte olması gerektiğini bildiriyorum. İncelediğimiz planlara göre bu tünel bir yere çıkıyor *olmalıydı*. Ama muhtemelen çok daha sonra inşa edildiği için varış noktası plana kaydedilmemişti. Yine de nereye gittiğine dair bir tahminde bulunabilirim.

Sisi'nin de durması için elimi kaldırıyorum. Bir parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını ve sesi dinlemesini işaret ediyorum.

Çok zayıf, ama gözlerimi kapatıp odaklandığımda, neredeyse ayak seslerini seçebiliyorum.

Bir. İki. Beş.

Elimi kaldırıp parmaklarımla kaç kişinin bize doğru geldiğini gösteriyorum. Bana başını sallıyor, yüzündeki acımasız ifade yerini yavaş yavaş heyecana bırakıyor.

Bilirim, çünkü benimkini çok iyi taklit ediyor.

Sanırım takviye kuvvetlerimiz gelene kadar küçük bir oyun için zamanımız olacak.

Sanki onu vals yapmaya davet ediyormuşum gibi kolumu ona doğru uzatıyorum, ona göz kırpıyorum ve o da ne yapacağını çok iyi biliyor.

Ellerini ayaklarına indirip ayakkabılarını dövüş için hazırlarken reverans yapar gibi yapıyor. Tüm kıyafeti tek bir amaç için özel olarak hazırlandı: tarzımıza uyması için.

Ve çok özel bir stil geliştirmek için yeterince pratik yapmıştık. Özellikle de uzattığım elim onunkinin üzerinde sıkılaştırırken, onu bir dönüşle içime çekerken.

"Hesaplaşmaya hazır mısın, cehennem kızı?" Eğlenerek soruyorum.

Yolumuza çıkan adamların ne kadar hazırlıklı olacaklarını bilmiyorum ama birlikte bizimle boy ölçüşemeyeceklerinden hiç şüphem yok.

Kirpiklerini bana doğru savururken dudaklarının kenarları kıvrılıyor, kolu omzuma dolanıyor.

"İki kez sormana gerek yok," diye mırıldanıyor yavaşça.

Ona nasıl dövüşeceğini ve kendini nasıl koruyacağını öğretmiş olabilirim ama aynı zamanda bir savaşta birbirimizi tamamlayabilmek için de eğitim almıştık. Restorandaki o adamlarla ilk karşılaşmamızdan esinlenerek, vücutlarımız senkronize olana kadar saatlerce pratik yapmıştık - zaten öyle olmadıklarından değil.

İletişim kurma şeklimizle ilgili bir şey var. Tek bir bakış her şeyi anlattığı için çoğu zaman kelimeler geçersiz kalıyor.

Yere vuran botların sesi gittikçe yükseliyor, ta ki saydığım beş adam silahlarını kaldırmış ve bize nişan almış bir şekilde görünene kadar.

"Acıtabileceğini biliyorsun, değil mi?" Elimi sırtında, lateks giysisinin kurşun geçirmez ekipmanla kaplı olduğu yerde gezdirirken mırıldanıyorum.

"Daha sonra daha iyi öpebilirsin," diye mırıldanıyor.

Dudaklarım çoktan onun dudaklarında, gözümün ucuyla hücum eden adamların hareketlerini inceliyorum ve...

Sessiz bir melodiyle onu döndürüyorum, tek gürültü yanımdan vızıldayarak geçen mermiler, biz senkronize hareket ederken, gelen atışların çoğundan kaçınırken ve adamlarla aramızdaki mesafeyi kapatırken.

Sisi ve ben yerde süzülürken bu bir ölüm vals, her adım bizi hedeflerimize daha da yaklaştırıyor.

Ve tam doğru noktada olduğumuzu anladığım anda ellerimi beline koyup onu havaya kaldırıyorum.

Adamlar gösterimiz karşısında tamamen şaşırmış görünüyorlar ve artık bize nişan almaya bile çalışmıyorlar, biri diğerlerine odaklanmaları için emirler yağdırırken kurşunlar gelişigüzel her yöne uçuyor.

Yine de gözleri havada dönen Sisi'nin günahkâr şekline takılıp kaldığı için boşuna çabalıyorlar. Neredeyse büyülenmiş gibi, ellerinden fırlayıp göğüslerine saplanan bıçakları görmüyorlar bile.

İki adam yere düşerken birliğin lideri bazı komutlar veriyor, diğerleri etrafımızı sararken hemen farklı bir düzene giriyorlar.

"Hazır mısın?" Sırıtarak soruyorum.

"Hadi yapalım şunu," diyor, onu havaya kaldırdığımda elleri sıkıca omuzlarımda, bacakları gerilmiş, ayakkabılarının ucundaki bıçaklar uzatılmış. Onu kendi etrafında döndürerek, saldırıyı koordine etmesi için ona yeterli ivmeyi veriyorum, bıçakları iki adamı tam şahdamarlarından ısıyor, kan hemen fişkırıyor.

"Arkamda bir tane daha, cehennem kızı," diye fısıldıyorum, onu yere indirmeden önce yukarı kaldırıyorum ve geriye doğru itiyorum. Bacaklarımdan arasından yere süzülüyor ve dirseklerinin üzerinde durarak ayağını son adamın suratına doğru gönderiyor, bıçak çenesinin altındaki bölgeye temas ediyor.

Parmağı tetikte, ölmeden önce son bir kez ateş etmeyi başarıyor.

"Pekâlâ." Takım elbisemin tozunu alıyorum, kurşun geçirmez yeleğime saplanan kurşunu çıkarmak için gömleğimi açıyorum. "Bunun iyi gittiğini söyleyebilirim."

Bana kocaman gülümsüyor.

Kalkmasına yardım ettiğimde "Bu oldukça kolaydı," diye cevap veriyor. "Ve kadar seksi sikiş." Ben ıslık çalıyorum, gözlerim geziniyor onun figürünü takdir ederek.

Adamlar silahlarını bize doğrultmamış ya da bizi öldürmek istememiş olsalardı bile, yine de ölmüş olacaklardı, çünkü

bakışlarında biraz fazla cömert davranmışlardı.

Düşen adamlardan silahlarımızı geri alarak yola devam etmeye hazırız.

Yürümeye devam ederken, "Söylemeliyim ki, bunlar beklediğim şeyler değildi," diyor. "Denememize bile gerek yoktu. Ve *ben* acemiyim," diye ekliyor, performansları karşısında neredeyse öfkeleniyor.

Tünelin çıkışında gözlerimi kısarken, "Sanırım birileri bizimle oyun oynuyor," diyorum.

Öyle de görünüyor, çünkü eski tünellerden çıkar çıkmaz kendimizi tuhaf bir ara odanın ortasında buluyoruz, iki adam ve bir kadın çıkışta bekliyor.

"Nedir bu, *Açlık Oyunları* mı?" Bunun sadece bir oyun olduğunu fark ettiğimde inliyorum. Muhtemelen Miles şu anda bile bizi izliyor, bizimle eğleniyor.

"Ben kızı alacağım, sen de adamları al." Sisi bana başını sallıyor, dikkati kıza odaklanmışken dövüş duruşu yerinde.

Uzun bir zincir kullanan Sisi'nin rakibi on sekiz yaşından büyük görünmüyor. Ama beni hemen çarpan şey bakışları - bomboş.

"Sisi," diye sesleniyorum, sesim gergin. "Lütfen dikkatli ol. O normal değil."

Hızlıca kendi rakiplerimi tanıyorum, aynı donuk gözleri fark ediyorum - duygusuz.

Bunları mümkün olduğunca çabuk bitirmem gerekiyor, çünkü eğer bunlar deneyin bir parçasıysa, o zaman sıradan olmama ihtimalleri var.

Ve Sisi'nin hiç şansı yok.

Bir gözüm sürekli Sisi'de, rakiplerime doğru bir adım atıyorum. İkisinin de elinde savaş baltaları var ve bana baktıklarında dudaklarında bir sırıtma beliriyor.

Ah, savaşın tadı.

Döndükten sonra gerçek dünyaya uyum sağlamakta zorlandığım için bu benim yakından bildiğim bir şey

Eve. Biriyle kurduğum her ilişki onu öldürme düşüncesiyle başlardı, içimdeki bu kana susamışlık o kadar derindi ki nasıl bastıracağımı öğrenmem yıllarımı almıştı.

Ve nasıl hissettiklerini çok iyi biliyorum. Savaşta, dövüşte, öldürmenin tadında heyecan vardır. Sadece ölüm üzerinde güç sahibi olduğunuzda gelen sarhoş edici bir yükseklik vardır ve hayatımın yarısından fazlası boyunca bunun kölesi oldum. İçimdeki bu canavara göre, yok etmekten, tamamen yok etmekten başka bir şey *beni asla* tatmin etmez.

İlerliyorlar, gülümsemeleri genişliyor ve kibirli zihinlerinde şimdiden zaferin tadını alabiliyorlar.

Ne yazık ki yanlış kişinin peşine düşmüşlerdi. Şimdi soru oldukça basit. Silah var ya da yok. Ama onlar ilerlerken, bu kararı ben veremiyorum. Benim yerime onlar veriyor.

Dudağım yukarı doğru kıvrılıyor, eğilip kaçıyorum, baltalarının her darbesinden kaçınıyorum, bir gözüm hala Sisi'de.

Her iki elinde birer kunai, diğer kızın zincirinin darbelerini savuştururken kabzaya sıkıca tutunuyor.

Baltanın bıçağı derimden bir santim ötede kayarken hava yüzümden vınlayarak geçiyor.

Kolayca eğlenmelerine izin verdiğimi fark ederek oyunu bitirmeye karar verdim. Ellerim dışarı fırlıyor, ikisi de baltalarını bana doğru savurdıkları anda baltalarının sapına sarılıyor.

Oh, güçlüler.

Ama benim kadar güçlü değil.

Bir ayağımı ileri atarak onları itiyorum, sıkıca tutup baltaları ellerinden almadan önce yem olarak elimin bir anlığına gevşemesine izin veriyorum.

İtiş gücüm onları geriye doğru savuruyor ve bir an için silahlarının kayıp olduğunu fark ettiklerinde ne yapacaklarını şaşıyorlar.

Tepkilerinde bir tuhaflık var.

Ölü gözlerin yanı sıra, çünkü orada bulundum, bunu yaptım, başka bir şey daha var, odaklanmaları biraz bozuk.

Ve şimdi yumruklarını kullanarak bana saldırmaya devam ettiklerinde, hemen neyin yanlış olduğunu fark ediyorum.

Robotik.

Sanki tüm amaçları beni bitirmekmiş gibi, ama bunun arkasında bilinçli bir eylem yok.

Siktir!

Görünüşe göre Miles planlarını değiştirmiş olabilir. Deneyde bu yaşa gelebilmeleri için neredeyse benim kadar güçlü olmaları gerekirdi. Hala yaşamaları için.

Tekrar eğilip kollarımı açıyorum ve üzerime tüm gücümle gelmelerine izin vermeden önce ivme kazanıyorum, dizlerimi büküyorum ve tam vurduğum anda yere düşüyorum, her bir balta bıçağı bağırsaklarına doğru ilerliyor.

Balta onları kesip biçerken duyduğum tek şey acı homurtuları oluyor, bıçağı içlerine sokmaya devam edip hasarın zayıflatıcı ve kalıcı olduğundan emin olurken onları bir kan ve organ nehrine açıyorum.

İçeride açık bir delik olduğunda, onları bir kez daha itiyorum, bıçak sadece hoş bir melodi olarak adlandırabileceğim bir şekilde omurganın arkasına çarpıyor.

Ah, ölüm senfonisi.

Yere düşüyorlar, ben tüm dikkatimi Sisi'ye verirken acı iniltileri çabucak unutuluyor.

Zor nefes alıyor ama hâlâ kıza karşı koyabiliyor. Yine de tek bir yanlış hareketinde sırt üstü yere düşüyor ve zincir ona saldırmaya hazır.

Hayatım boyunca hareket ettiğimden daha hızlı hareket ediyorum, onun önünde çömeliyorum ve zincirin tüm yükünü sırtıma sağır edici bir sesle temas ederken taşıyorum. Vurulduğumun farkına varmamı sağlayan tek şey bu, çünkü kesinlikle acı yok.

Sisi'nin gözleri bana bakarken büyüyor, ama ben daha bitirmedim.

Hafifçe dönüyorum, silahı kullanan kıızı dinlerken kulaklarım diken diken oluyor. Hava etrafımda dönerken

Zinciri geri alıyor, bir kez daha bana doğru uçurmadan önce kendine doğru çekiyor.

Bu sefer duruma uyum sağlayarak elimi kaldırıyorum, sola doğru hareket ediyorum ve zinciri tam bana çarpmak üzereyken yakalıyorum. Metalin ucunu sıkıca kavrayıp onu ve kızı kendime doğru çekiyorum.

Öne doğru düşerken dengesini kaybediyor ve zinciri elinden koparıp bir kenara atarken yeterince hızlı davranamıyorum. Elim boğazında, biraz baskı uyguladığımda bulutlu gözlerini bir an görebiliyorum, boynu kırılıyor, başı yana eğiliyor.

Bedenini yana atarak Sisi'ye dönüyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Seni iş başında görmeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diye nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor, göğüsleri takım elbisesinin darlığıyla vurgulanıyor.

Beni hissederken avuç içleri göğsümün üzerine geliyor, dokunuşu zaten adrenalini yüklü bedenimi ateşliyor.

"Kasların neyden yapılmış? Saf demirden mi?" diye soruyor, gözbebekleri irislerini yutuyor ve iki f'nin birlikte kullanıldığını düşünen tek kişinin ben olmayabileceğimi fark ediyorum. Parmak uçlarında yükselip dilini çıkararak yanağımı yaladığında değil.

"Hmm," diye mırıldanıyor usulca, ılık nefesi tatlı bir okşayışla tenime değiyor, "terin bile beni tahrik ediyor," diye devam ediyor, parmakları boynumdaki dövmenin dış hatlarını çizene kadar yukarı doğru ilerliyor.

Sonra, ben tepki bile veremedim, bakışları arkamda, benden uzaklaştı.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor ve Miles'ın bana göndermeye karar verdiği başarısız deneyi başa çıkmaya hazır bir şekilde hızla arkamı dönüyorum.

Ama yeni gelene doğru sadece bir adım atabiliyorum, o sırada bir kurşun alnına saplanıyor ve yere yığılıp ölüyor.

"Bizi bekleyemedin, değil mi? Bianca'nın sesini duyuyorum ve arkama dönüp baktığımda onun odaya girdiğini görüyorum, kocası da peşinde, yüzünde acımasız bir ifade olan Marcello da ona eşlik ediyor.

"Gerçekten mi Vlad? Sisi'nin ölümüne sebep olabilirdin," diye bağılıyor bana, yüz hatları öfkeyle çizilmiş.

"*Gerçekten* mi, 'Cello, bana duyduğun o küçük güven?" Ona gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye karşı koyuyorum.

"Ben iyiyim, Marcello." Sisi ona dönüyor ve gözlerini deviriyor.

Kahretsin, bu kadını nasıl da seviyorum.

Huysuz Marcello ortaya çıktıysa, huysuz Marcello'nun da onu takip etmesinin uzun sürmeyeceğini bildiğim için pes etmiyorum ve beşlik  akmak için onu kucaklıyorum. Ve biliyorum ki o zaman bunun sonunu duymayacağım.

"Onunla antrenman yaptığımı söylemiştim. Çaresiz değilim."  enesini yukarı iterek meydan okurcasına ona karşı durur.

"Bu insanlar eğitimli katiller, Sisi. Senin ne kadar eğitimli olduğun önemli değil. Ve sen de bir kızsın," diye devam ediyor ve az önce kendine bir mezar kazdığını bilerek neredeyse inliyorum.

"Ne?" Sisi kelimeler aklına yerleşince gözlerini kırpıştırıyor. "Ben bir kıyım," diye yavaşça konuşur. "Yani bu d v şemeyeceğim anlamına mı geliyor? Kendimi savunamayacağım anlamına mı geliyor?" Kollarını göğsünün üzerine koyuyor ve *ciddi* bir ~~ala~~girdiğimizi anlıyorum.

Sisi gibi kontrol sahibi olmaktan hoşlanan biri için Her şeyden önce kendi hayatı, cinsiyetinin onu geride tutabileceğinin hatırlatılması en kötü hakarete benzer.

Mesele şu ki, o bir kız olabilir, ama çok iyi bir kız ve herkes onun yanında olduğu için kendini şanslı hissetmeli.

Ne kadar hararetli olduğunu bildiğim için ona katılıyorum ve bir kolumu omzuna atıyorum.

"Sen bize cinsiyetimizin bizi engellememesi gerektiğini söyleyen kişi değil misin?" Gözlerini Marcello'ya dikeyor.

"Evet, ama aynı şey değil," diye yanıtlıyor. "İstediğiniz mesleği seçebilirsiniz, ama bu tehlikenin önüne balıklama dalmanız gerektiği anlamına gelmez. Ve bu," yerdeki cesetlere el sallıyor, "normal tehlikeden bile daha kötü."

"Cello, sakın ol. Sisi yanımda olduğu sürece endişelenecek bir şey yok. Ayrıca," diyorum muhteşem yüzüne bakarken, "kıç tekmeleyebilir," onu övüyorum ve ışıltılı bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum.

"Sen mi?" Neredeyse bağırıyor. *Tekrar.* "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en dengesiz adamsın Vlad. Evet, tabii, onu tehlikeden koruyorsun çünkü en büyük tehlike sensin," diye mırıldanıyor sinirli bir şekilde.

"Bunu tekrar mı yapıyoruz?" Kaşımı kaldırıyorum. "Sana Sisi'nin emin ellerde olduğunu söylemiştim. Ona *bir şey* olmasına asla isteyerek izin vermem."

"Peki ya istemeden? Buradaki herkes senin ataklarını biliyor. Normal olmadığın bir sır değil. Onu korumak yerine bir dahaki sefere kendin öldüreceğini kim söyleyebilir?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Ama Sisi'nin yanından ayrılırken vücudumun verdiği tepkiyi kontrol edemiyorum ve iki saniye içinde Marcello'yu boğazından yakalayıp duvara yapıştırıyorum.

"Ne ima ediyorsun, kayınbirader?" İçimden yayılan öfkeyi zar zor zapt edebiliyorum. Her gözeneğimde dışarı çıkmak istiyor.

"Bu!" Gözlerimin içine bakıyor, tüm vücudunu yerden kaldırırken gözünü bile kırpmıyor, parmaklarım nabzını sıkıyor. "Demek istediğim tam olarak bu. Tahmin edilemezsin."

Dişlerimi sıkıyorum ve ona gerçekten *o kadar* tehlikeli *olduğumu* kanıtlamak yerine, kendime karşı savaşarak ve nefeslerimi düzenlemeye çalışarak gitmesine izin veriyorum.

Sanki bir bulanıklık içindeymişim gibi, Sisi'nin küçük elinin benimkine uzandığını ve endişeyle bana bakarken onu göğsüne bastırdığını hissediyorum.

"Durumu daha iyi Marcello," diyor yüksek sesle, gözleri sadece bende. "Kendi üzerinde çalışıyor ve çok daha iyi durumda. New Orleans'tan beri hiç kriz geçirmedi ve onunla gurur duyuyorum."

Kahretsin, ama bu kadını daha fazla sevmemin bir yolu var mı? Gözlerinde, hayatım boyunca arzuladığım her şeyi görüyorum.

Sevgi. Şefkat. Kabullenme.

En derin sırlarımı biliyor ve bir kez olsun bana sırtını dönmedi. Sadece bu da değil, ailesine karşı bile defalarca beni savundu.

Ona tapmayacağım bir evren olduğunu sanmıyorum.

"Sisi..." Marcello başlıyor ama Sisi'nin sert bir bakışı onu susturmaya yetiyor.

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye soruyor, sesi ciddi. "Onun hakkında bana söyleyebileceğin *hiçbir şey* onu daha az sevmemi sağlayamaz. Onun kim olduğunu ve neler yaptığını biliyorum. *Her şeyi* biliyorum. Ve hâlâ buradayım." Derin bir nefes alıyor ve öfkesini kontrol altında tutmak için çok çaba sarf ettiğini söyleyebilirim.

"Hayatım boyunca bana nasıl olmam gerektiği ve nasıl olmamam gerektiği söylendi. Yine de kimse bana ne istediğimi sormadı. Ondan başka kimse." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Eğer ona dövüşmek istediğimi söyleseydim, bana nasıl dövüşüleceğini öğretirdi. Dövme yaptırmak istediğimi söylediğimde bana dövme yaptı. Ona birini öldürmek istediğimi söylediğimde, bana bunu yapma fırsatı verdi. Bir kez bile benden şüphe etmedi, bir kez bile kız olduğum için bir şey *yapmamam* gerektiğini söylemedi."

Sert nefes alıyor, yumrukları yanında sıkılı, Marcello'ya bakıyor, onun sert bakışları karşısında yılmıyor.

"İlişkımız hakkında aynı fikirde olmayabilirsin ama bana göre, beni aşağı çekip yere zincirlemek yerine uçmam için bana kanat veren tek kişi o. Ve bu, kardeşim, bu tartışmayı son kez yapıyoruz."

Beni tamamen şaşkına çeviren bir şey yapmadan önce gözlerini Marcello'ya diyor. Öne doğru bir adım atarak yumruğunu kaldırıyor ve göğsüne vuruyor. "O. Benim. Benim" diyor, her kelimeyi vurgulayarak. "Son."

Marcello'nun cevabını bile beklemeden etrafında dönüyor ve tüm olanları sessizce izleyen Bianca ve Adrian'a kaşlarını kaldırıyor.

"Bana bakma." B omuz silkiyor. "Senden hoşlanıyorum. Ve bence sen onun için iyisin." Bana doğru işaret ediyor. "Ayrıca," diye devam ediyor, "onun huysuz kıcıyla başa çıkmak bambaşka bir insan tipi gerektirir, sırf bu yüzden bile sana saygı duyuyorum."

Adrian hemen "Ben tarafsızım," diyor ve ben de ona minnettar bir baş selamı veriyorum. En azından ne zaman susması gerektiğini biliyor.

"Güzel." Kollarımı açıyorum, artık kendimi tamamen kontrol edebildiğim için yüzümde geniş bir gülümseme var. "Şimdi aile dramını geride bırakıp kötü adamları öldürmeye gidebilir miyiz?"

Sisi kolunu benimkine doluyor ve arkamızdaki iniltileri duymazdan gelerek önden gidiyoruz.

Cesetleri geride bırakarak, sonunda geniş bir tünele açılan başka bir küçük koridordan devam ediyoruz.

Tünelin her iki tarafındaki kafesleri fark ettiğimde, "Demek aksiyon burada," diye ekliyorum kuru bir sesle.

Yeraltı yerleşkesi adanın tüm yüzeyini kaplıyor gibi görünüyor.

İlk birkaç kafes boş, ancak ilerledikçe her iki tarafta da küçük çocukların yanı sıra gençleri de görmeye başlıyoruz.

Marcello, Miles'in ahlaksızlığının boyutlarını gördüğünde "Siktir," diye küfreder.

Bianca da, tüm duygusuz tavırlarına rağmen, hepsinin içinde bulunduğu durumu gördüğünde sarsılmış görünüyor.

Kirli kıyafetler, kirli, iltihaplı yaralar, çürüyen et kokusu havada olgunlaşmış.

Küçük bir çocuğun yüzükoyun yerde oturduğu, sineklerin vücudunun tüm yüzeyini kapladığı bir kafesin önünde durduğumuzda Adrian'ın sesi "Bu ne lan!" diye çınlıyor. Ondan gelen koku bir süredir ölü olduğunu doğruluyor ve hücre arkadaşı, onun yaşındaki başka bir çocuk, başından beri buna dayanmak zorunda kalmış.

Daha da kötüsü, hücrenin diğer ucunda büzüşmüş çocuğa daha yakından baktığımda, onun da çok geride olmadığını fark ediyorum.

Karnında açık bir delik var, sarı ve yeşil irin akıyor, ağzı morarmış, tüm vücudu neredeyse morarmış.

Kafesinin yanında durduğumuzu görüyor ama tepki vermiyor, veremiyor. Sadece gözleri hareket ediyor ve hala hayatta olduğunu gösteriyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor Sisi, eli kolumda sıkılaşıyor, "bu üst kattakinden bile daha kötü."

Dudaklarımı büzerek homurdanıyorum. Her nasılsa, bunun burada göreceğimiz en kötü şey olacağından şüpheliyim.

Gerçek anlamda, görüntüler ilerledikçe daha da kötüleşiyor ve muhafazanın boyutu düşünüldüğünde, görecek çok şeyimiz olacak.

Parmağımı telsizime götürerek Enzo'ya burada nelerle karşılaşacağımızı kısaca özetliyorum ve buradan sağ çıkacak olanlarla ilgilenmesi için hastaneden birkaç doktoru da yanında tutmasını istiyorum. Çocukları almaları için insanları buraya getirmek için elinden geleni yapacağını söyledikten sonra bağlantıyı kapatıyorum.

"Bunlar başarısızlıklar," diyorum kendi sözlerimden utanarak.

Ama harap kafeslerine, çürüyen etlerine ve enfeksiyonlu yaralarına baktıkça, zihnim bana bir şeyleri daha fazla itiyor gibi geliyor. Bir tür anı gibi, orada ama tam olarak kavrayamıyorum.

"Sen iyi misin?" Sisi bana bakarken endişeli bir ses tonuyla soruyor. Elim şakağımda, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve ona sertçe başımı sallıyorum.

"Anıları geri getiriyor olmalı," diye mırıldanıyorum, şimdiye kadar hatırladığım hiçbir şey bu kadar korkunç olmasa da.

Elbette, Vanya ve ben küf dolu küçük bir odada yaşıyorduk ama *bu kadar* kötü değildi.

Yavaşça başını sallıyor, gözlerinden anladığım kadarıyla bana tam olarak inanmıyor.

VLAD

"T Ölmeleri için gönderildikleri yer burası olmalı."
Değiştiriyorum Konu, işaretleme
için başka bir Kafes konut henüz
başka bir ölü insan.

Ama ne kadar ilerlersek, pis koku o kadar artıyor.
Herkes kollarını burnuna götürür, dumana dayanamaz.
Tünelin yaklaşık yarısındayız ve bu noktada *tüm* hücreler
ölü insanlarla dolu.

"Lanet olsun," diye küfrediyor Bianca, eliyle vurmak için
birkaç sinek kenara.

Ama sadece sinekler değil.

Sıçanlar, kurtçuklar ve diğer böcekler etrafa saçılmış, bir
sonraki öğünlerini kovalarken yer onlarla dolup taşıyor.

Ben bile gördüklerimden iğrenmeye başladım ve en son
ne zaman iğrendiğimi hatırlamıyorum. Özellikle de küçük
böcekler yerde sürünürken, ileriye doğru bir adım
attığımızda dağılıyorlar.

Kendime engel olamayarak Sisi'yi tuttum ve sırtıma
bindirdim. Onun *bunun* yakınında olmasını istemiyorum.

"Gelmemeliydin, Bianca," dediğini duyuyorum Marcello'nun, Bianca yan tarafa yığılırken. Adrian ona yardım etmeye çalışarak sırtını sıvazlarken, "Hamileliğin için iyi olmaz," diye devam ediyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, "Diana'nın ölü insanların kokusundan hoşlandığını sanmıyorum," diye şaka yapıyor elinin tersiyle ağzını silerken.

Adrian onu da kollarına alıp göğsüne bastırırken, "Kimsenin bildiğini sanmıyorum," diye ekliyorum kuru bir sesle.

"Bu bir istila. Buna inanamıyorum." Marcello birkaç böceğin üzerine basarken başını sallıyor, böceklerin leşlerinin çıkardığı ses havada yankılanıyor.

"Ama neden onları burada tutsunlar ki? Bazıları çoktan öldü," diye ekliyor Adrian, çeşitli böcekler ve leş yiyiciler tarafından yarısı yenmiş bir cesedin bulunduğu bir hücreyi göstererek.

"Çünkü bu bir ceza," diye cevap veriyorum.

"Ceza mı? Kimin için? Onlar zaten ölü!" diye haykırır.

"Hâlâ hayatta olanlar için." Daha temiz olan, ceset izi bulunmayan birkaç hücreyi işaret ediyorum. "Bu da başka bir beyin yıkama numarası olmalı. Ölümle ve ölümü tüketen şeylerle çevrili bu yerde bir saat bile geçirdiğinizi hayal edin."

"Lanet olsun." Bianca'nın yüz hatları tiksintiyle çizildi. "Bu boku yemişliğin başka bir seviyesi."

"Öyle," diye katılıyorum. "Ve bu en kötüsü bile değil," diyorum ve Sisi'nin kollarının boynuma dolandığını hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kulağıma, sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Bu senin için kolay olmamalı."

"Benim için endişelenme, cehennem kızı. Miles'a bir adım daha yaklaştık ve önemli olan da bu."

Tünel sonunda bitiyor ve sanki sonunda o kadar da çürük olmayan havadan derin bir nefes alabiliyoruz.

"Bianca göğsü hızla inip kalkarak nefes verirken "Ne oluyor lan?" diye küfrediyor.

Çürümüş et," diye ekliyor kuru bir sesle, dudakları tiksintiyle kıvrılmış. "Bu kadarı çok fazla."

Onu ayağa kaldırırken Sisi, "Yine de akıllıca," diyor. "Başka bir davranışsal terapi türü. Özellikle de bir çocuk için, bu onları kesinlikle travmatize edecektir."

"Kesinlikle," diye katılıyorum. "Bu bir kontrol biçimi. Derinlerde, psikolojik düzeyde, çünkü sadece korkutularak boyun eğdiriliyorsunuz, ama aynı zamanda sizi duyarsızlaştırıyor. O insanların boş bakışlarını gördün."

Marcello gözlerini ovuşturarak, "Ben de insanlığın görebileceği en kötü şeyi gördüğümü sanıyordum," diye mırıldandı. "Bu her şeyi gölgede bırakabilir."

"Bu yeraltı yerleşkesi ne kadar büyük? Zaten sonsuza kadar yürüyecekmişiz gibi geliyor," diye yakınıyor Bianca, bir eli karnında bebeğine bir şeyler mırıldanırken. Bianca'yı bir anne olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve şimdi hamile mi? Adrian'ın gelmesine izin vermesine şaşırdım ama Bianca'dan bahsediyoruz. Adrian istese de istemese de kendi yolunu bulacaktı.

Yine de gözlerinin Bianca'dan hiç ayrılmadığını, gerektiğinde müdahale etmeye her zaman hazır olduğunu fark ediyorum. Benim Sisi'yle olan durumumdan farklı olarak, Bianca'nın istediğini yapmasına izin verirken onu her an korumaya hazır.

Her şeyin birdenbire farklı bir perspektife oturması çok tuhaf. Bir yıl önce Hastings ya da Bianca ile empati kurmayı asla hayal edemezdim, çünkü ona olan takıntısı hiçbir zaman mantıklı gelmemişti.

Şimdi mi? Bu ironiye kahkahalarla gülmek istiyorum çünkü Bianca'nın *hiç olmadık* kadar kötü durumdayım.

gizlice bir bakış atıyorum Sisi'ye, hayretle bakıyorum gücüne

Onun yüz hatlarına yansıyor ve ona karşı hissettiklerimin sadece bir saplantının ötesine geçtiğini biliyorum. O benim derimin altında, kanımda, lanet olası kalbimde. Dokunmadığı ya da iz bırakmadığı hiçbir yer kalmadı.

O bana sahip. Vücudumun her zerresi onun.

Ani bir ses beni gerçekliğe geri döndürüyor, gözlerim kısılıyor, dikkatim tünelin diğer ucundan gelen şeye odaklanıyor.

"Aşağı!" Diğerleri gürültüye uyum sağlarken ben de bağıyorum.

Sisi'yi de yanımda aşağı indiriyorum, herkes beni dinlediği ve şu anda yerde olduğu için memnunum.

Bir saniye sonra tünelin diğer ucundan bir mermi fırlar ve sırtına isabet ederek küçük bir patlamaya neden olur.

"Kahretsin," diye küfrediyorum. "Büyük silahları ortaya çıkardı." "Yapı çökmeyecek mi?" Marcello soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Ana duvarlar betonla kaplanmış çeliktir ve bu küçük menzilli bir mermiydi. Yapıya herhangi bir zarar verme ihtimali yok. Ancak biz..." Başka bir mermi üzerimize doğru uçarken ben sözümü kesiyorum.

"Bize vurmaya devam ederlerse ilerlemeye devam edemeyeceğiz. Diğer ucu bile göremiyorum," diye yakınıyor Bianca.

Seçeneklerimizi analiz ederken dudaklarım ince bir çizgi halinde geriliyor.

Tünelin sonunda bir tür duman ya da sis var, muhtemelen bize ateş edenleri tespit edemeyelim diye kasıtlı olarak. Ve yürümek için ayağa kalktığımız anda vurulacağız.

"B, silahını bana ver," diyorum ona, kafamda bir fikir oluşuyor.

"Silahım mı?" diye sorar, skandala uğramış gibi.

"Göremiyorsun, bu yüzden ateş edemezsin," diye belirttim. "Sen de göremiyorsun."

Lanet olası B ve onun silah takıntısı. Kıymetli bebeklerini kimsenin ellemesine izin vermiyor ve buna saygı duysam da, bu özel durumda, bu sadece aptalca.

"Evet, ama duyabiliyorum."

Bu özel senaryoda sahip olduğumuz tek avantajın bu olduğunu anlayacak kadar beni iyi tanıyor.

"Fineee," diye inleyerek silahını yerde bana doğru itti.

"Ne yapacaksın?" Sisi kulağıma fısıldıyor, vücudu benimkine yakın.

"Onun yerini dinleyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapabilir misin?"

"Umarım öyledir," diye cevap veriyorum acımasızca.

Gerçek şu ki, bu da Miles'ın eğitiminin bir parçasıydı. Gözlerimi bağlayarak dövüştüğüm ve bir saldırıyı ölçmek ve düşmanımı anlamak için diğer duyularıma güvendiğim kapsamlı seanslar yapmıştım. Ve sonrasında bu becerilerimi geliştirmeye devam ettim, mesleğim bunlardan büyük fayda sağladı.

"Herkes sessiz olsun," diyorum yerime geçerken.

Karnımın üzerinde, destek için bir dirseğimi yere koyuyorum, bir parmağımı tetiğin etrafına sararken diğer elimi silahın üzerine koyuyorum.

Gözlerimi kapatıp bir kez nefes aldıktan sonra nefesimi tamamen kesiyorum ve kalbimin atışlarını yavaşlatıyorum, böylece hiçbir müdahale olmuyor.

Sessizlik beni selamlar selamlamaz dikkatimi yabancı varlığa yöneltiyorum. Kulaklarım açılıyor ve işte o zaman duyuyorum. Yerde dengede duran botların, silahın etrafında dolaşan nemli ellerin ve şüphesiz bizi gözetlemeye çalışan endişeli nefeslerin sesi.

Her şeyden çok, yaptığı küçük hareketleri duyuyorum, soğuk zemin adımlarının altında neredeyse çatırdıyor.

İlerliyor.

Yani biz ona gitmiyorsak, o yavaş yavaş bize doğru geliyor. Biz.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve onu dinlemeye devam ediyorum.

küçük adımlarla ilerliyor. Hareket tarzında hafif bir tereddüt var, sanki hayatı bu göreve bağlıymış gibi.

Ve bir bakıma öyle.

Çünkü onun konumundan emin olduğum an geliyor, elimdeki silah hazır ve yukarı doğru açılmış, parmağım hafifçe tetiği çekiyor.

Ve sonra dinliyorum.

İki nefes kısa aralıklarla çıkmadan önce kısa bir duraklama oldu, dizlerinin yere çarpma sesi onu vurduğumu anlamamı sağladı. Vücudu daha da düşüyor, silahının metali betona çarpıyor. Her sesi belgeliyorum, bayıldığından emin oluyorum.

Öldüğünü bildiğim halde, belki başka insanlar da vardır diye yine de dinliyorum.

Tehlikenin geçtiğinden emin olduğumda "Temiz," diyorum.

Hepimiz ayağa kalkar, genç bir çocuğun yere düşmüş bedeniyle karşılaşana kadar ilerleriz.

Bianca kurşunun çocuğun boynunu delip geçtiğini ve diğer tarafta temiz bir çıkış izi olduğunu görünce, "Kahretsin, çok iyi nişan almışsın," diyor.

"Beni test ediyor," diye ekliyorum gergin bir şekilde. "Bunların hepsi bir test."

"Demek izliyor," diyor Sisi, tünelin etrafında kamera var mı diye bakarken.

"Evet ve bahse girerim çok eğleniyordur."

Ana tünelden çıktıktan sonra yol biri sağa, diğeri sola doğru olmak üzere ikiye ayrılır.

Adrian, "Ayrılmalıyız," diye öneriyor.

"Bu taraftan gideceğiz," diye başımı sağa doğru salladım, Sisi'nin elini elime aldım, "bir şey olursa ararız."

"Ben de geliyorum," diye araya g i r i y o r Marcello, yüzünde aynı huysuz ifade.

"Peki." Başka bir tartışma havasında olmadığım için elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum.

Bazı temel kuralları belirledikten sonra ayrılıyoruz.

Holding üzerinde için Sisi, I yapamam
Yardımama olmak eğlendi at

Marcello hemen arkamızdan geliyordu, dikkati tamamen bizim üzerimizdeydi. "Sakin ol, 'Cello, kız kardeşinin ırzına geçmeyeceğim.

kirli koridor." Ona sıkılmış bir bakış attım, her ne kadar bu fikir

gelecekteki bir zamanda.

Marcello dudaklarını birbirine bastırıyor, alayına cevap vermiyor. Onun yerine yürümeye devam ediyor, neredeyse nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor.

"Düşündüğün kadar çaresiz değilim," diye hitap ediyor Sisi ona. "Gerçekten değilim, Marcello."

"Sadece senin için endişeleniyorum, tamam mı?" İsteksizce itiraf ediyor. "Hayatında yer almadığımı ve davranışlarımın biraz... bunaltıcı görünebileceğini biliyorum. Ama kalbimde senin için en iyisi var, Sisi."

Sisi bir dakika sessiz kalıyor, dişleri alt dudağını kemiriyor.

"Teşekkür ederim. Önemsemeniz çok anlamlı," diye söze başlıyor ve ona titrek bir gülümseme veriyor, "ama bu iş bende. Lütfen ne yaptığımı bildiğime güvenin."

"Pekala," diye razı oluyor, her ne kadar bu konuda daha mutlu görünmese de.

"Güzel, bu aile mutsuzluğu faslını kapattığımıza sevindim. Artık daha önemli şeylere odaklanabiliriz..." Durma noktasına geldiğimizde sözümü kesiyorum.

Burada tüm atmosfer farklı ve cam kapının önünde durduğumuzda, az önce seviye atladığımızı fark ediyorum.

Kapıda biyometrik koruma var, bu da buranın sıradan bir yer olmadığını doğruluyor. Akıllı saatimi ortaya çıkararak çerçeveye girmeye çalışıyorum, kapalı bir ağ olduğunu ve kolayca erişemeyeceğimi fark ettiğimde biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Umutsuzluğa kapılacak biri değilim, paneli kapıdan çekip kabloları hızla inceliyorum. Mühendislik becerilerimin en iyi ihtimalle ilkel olduğunu kabul etmeliyim, ancak hayatımda birkaç şeyi düz kontak yapmakla tanınıyorum. Birkaç dakikalık deneme yanılma sürecinden sonra kapı kırıldı, yani açıldı.

Ancak içeri girer girmez, aradaki farkın çok keskin olduğunu görüyoruz.

Bu oda sterildir, havaya çamaşır suyu kokusu sinmiştir. Tertemiz haliyle neredeyse laboratuvar gibi görünüyor.

Beyaz duvarlar, beyaz zemin ve dört elektrikli kapı.

Kapıların muhtemelen bir tür kafes olduğunu fark ettiğimde "ıkmaz sokak," diye yorum yapıyorum, her birinin yiyecek için küçük bir açıklığı var.

Marcello etrafta dolaşırken, "Burası bir akıl hastanesine benziyor," diyor.

Birdenbire kapılardan birinde bir patlama sesi duyulur ve ardından diğer kapılarda da birkaç patlama sesi duyulur.

"İçeride biri var." Marcello bir kapıya gidiyor ve orada olduğumuzu bildirmek için kapıyı tekrar çalıyor.

"Bu kapıları nasıl aacağımızı bulmamız gerekiyor," diyorum her birini tek tek incelerken, kimlik kartları ve biyometri ile açıldıklarını fark ediyorum.

"Sanırım diğer kapıyı da tekrarlamamız gerekecek," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle, onları kırmadan açmanın başka bir yolu olmadığını görünce. Ve böylece sessizce ilk kapı üzerinde çalışmaya başlıyorum, elektrik panelini çıkarıp kablolarla oynuyorum. Kazanan bir kombinasyon bulduğumda, diğer kapılar için de bunu tekrarlamak gerekiyor.

"Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun," diye fısıldıyor Sisi parmak uçlarında yükselip yanağımı öperken.

"Cehennem kızı, deri işine biraz ara vermelisin. Zihnimin aynı anda ancak bu kadar çok şeyle uğraşabileceğini biliyorsun," diye mırıldanıyorum usulca.

Gerçek şu ki, söz konusu o olduğunda, aklım ondan *başka* bir şey almıyor.

"Vlad," telsizden Bianca'nın sesini duyuyorum. "Sanırım biz ana alanı bulduk. Burada devasa bir arena var," diye devam ediyor ve bir futbol sahası büyüklüğünde, seyirciler için birden fazla katla dolu bir arenayı tarif ediyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, bunun tam olarak ne için olduğunu fark ederek.

Birdenbire yaşadığımız sınavların anıları zihnimde yeniden canlandı. Miles'ın bizi nasıl

Birbirimizi.

Kazanan hepsini alır.

Ve onun onayını almaya o kadar bağımlı hale gelmiştim ki, bu davaları kazanmak için her şeyi yaptım. Öldürdüm, sakat bıraktım ve işkence ettim. Hiç kimse benim tek amacımdan kurtulamadı.

En iyisi ol.

Sırf onun kabulünü kazanmak için yaptığım şeyleri hatırlamak tüylerimi diken diken ediyor. Çünkü şimdi tüm varlığımla ondan nefret ediyor olabilirim. Ama bir zamanlar etmiyordum. Ona saygı duyuyordum.

"Buradaki bir şeyi kontrol ettikten sonra seninle orada buluşuruz," dedim ve ne bulduğumuzu kısaca açıkladım.

"Vlad," diye sesleniyor Marcello, kapıdan kapıya bakarken kaşları birbirine çarpıyor. "Kapıları açtık ama *kimse* dışarı çıkmaya çalışmadı," diye işaret ediyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Haklısın."

Herhangi bir giriş yapmadan, ilk kapıyı çekerek açtım ve odanın sonunda, sırtı duvara dayalı, gözleri korku içinde bize bakan, on ya da on bir yaşından büyük olmayan bir kızın oturduğunu görünce şaşırdım.

"Ne..." Sisi kızı daha iyi görebilmek için fısıldıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde sağlıklı görünüyor. Aslında, kıyafetleri bile temiz, Miles'in deneylerini nasıl yürüttüğü hakkında bildiklerimi göz önünde bulundurduğumda bu *pek* de beklediğim bir şey *değil*.

Diğer odalarda başka kimlerin olduğunu merak ederek bir sonrakini, bir sonrakini açıyorum, ta ki son odaya gelene kadar.

Hepsi ergenlik öncesi kızları barındırıyor. Sonuncusu hariç hepsi.

Bir yatağın yanında birbirine sokulmuş bir çifti fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Erkek, koruyucu bir duruşla kızın önüne geçerken görüşümü engelliyor.

"Nero mu?" İsim ağzımdan kaçıyor, ama o zaman bile bunun Nero *olmadığını* biliyorum.

Yüzleri birbirinin aynısı. Kısa siyah saçlar ve mavi gözler. Ama bu adam daha büyük. Vücudu profesyonel bir vücut geliştiricinininkine benziyor, kaslı yapısı arkasındaki kızınıkini gölgede bırakıyor.

"Sen Nero'nun kardeşisin," diyorum.

Sözde yirmi yıl önce ölmüş olan.

"Nero?" Sesi de Nero'dan tamamen farklı. Sanki ses tellerini aşırı derecede germiş gibi bir ses kısıklığı var. "Nero..." diye tekrarlıyor, yüz hatları uzun zamandır unuttuğu bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi bulanıklaşıyor.

Marcello adamı gördüğünde, "Lanetleneneceğim," diye mırıldanıyor, o da adamın Nero'ya neredeyse tıpatıp benzediğini fark ediyor.

"Bu onun ikiz kardeşi," diye ekliyorum acımasızca. "Sisi, lütfen geride dur." Onu dışarıda tutmak için elimi uzatıyorum, dişisi üzerindeki koruyucu duruşunu tanıyor ve bizim bir tehdit olduğumuzu düşünürse tehlikeli olabileceğini biliyorum.

"Sorun yok," diye başlıyorum, ona kim olduğumuzu ve onları güvenli bir yere götüreceğimizi hızlıca anlatıyorum.

"Kardeşin mi?" diye sorar, kaşlarını çatarak. "Kardeşim mi?"

"Evet, Nero senin kardeşin. Senin yıllar önce öldüğünü sanıyordu," diye açıklıyorum.

Ama sonra arkasından küçük bir ses seslenir.

"Özgür müyüz? Gidebilir miyiz?" diye soruyor kız, yavaşça omzunun üzerinden bakarak.

Nero'nun kardeşi ona dönerek, "Şşşt," dedi, "onlara güvenebilir miyiz bilmiyorum, *Bia mia*. Seni asla riske atmayacağımı biliyorsun."

Ona hitap ederken sesi tamamen farklıdır. Daha yumuşak, daha sıcak.

Sevgi dolu.

"Sana hiçbir şey olmayacak. Size söz veriyorum. Şu anda tüm yerleşkesini tahliye ediyoruz." Ben hissediyorum

açıklamak zorunda kaldım.

"Lütfen, T," diye devam ediyor ve elinin omzunu okşamak için uzandığını görüyorum, bu tek dokunuş onu reddedemez hale getiriyor.

"Eğer bizi kandırmayı düşünüyorsan, yumruklarım ile öleceksin." Bana döndü, bakışları ciddiydi.

"Anlaştık." Omuz silkiyorum.

Miles'la yakında buluşacağımızı düşündükçe huzursuzlanmaya başladım bile; onun hayatını nasıl yavaş ve acı verici bir şekilde tüketeceğimi hayal ettikçe şakaklarım zonkluyor.

Adam kızın oturmasına yardım ediyor ve ilk fark ettiğim şey elleriyle tuttuğu hafif şişlik oluyor, bize doğru temkinli bir adım atarken duruşu korumacı.

Işık yüzüne vurduğunda donup kalıyorum.

Sırtından aşağı dökülen ve dizlerine kadar uzanan koyu renk saçları, keskin neon ışığında neredeyse yarı saydam görünen soluk teni ve aynaya her baktığımda gördüğüm koyu renk gözleri.

"Katya?" Bu kelimeyi söylerken sesim titriyor. "Katyusha?"

Yavaşça gözlerini kırıştırıyor, sanki kim olduğumu tanımıyormuş gibi gözleri bana odaklanıyor.

Yine de, özellikleri eskiden tanıdığım Katya ile aynı. On yıl önceki Katya.

Öne doğru bir adım atarken dudakları titriyor, gözleri parlıyor.

Kadındaki değişimi fark eden adam içgüdüsel olarak öne doğru uzanarak aramıza giriyor.

"Hayır, T. Onu tanıyorum," diyor usulca. "Onu tanıyorum..." diye devam ediyor, sesi hıçkırıklarla kesiliyor. "O benim kardeşim."

"Kardeşim?" diye soruyor dev, bana dönüp ilk kez dikkatle beni değerlendirirken. "Vlad?" diye soruyor ve ben de ismimin onun dudaklarından dökülmesine şaşırarak başımı sallıyorum.

"Vlad," diye cınlıyor Katya'nın sesi, ilerlemeye devam ederken. Yavaşça, ama çok yavaşça, ben onu beklerken kollarıma giriyor.

onu sertçe kucakladı.

Katya. Kız kardeşim yaşıyor.

"Nasıl..." Ona bakarken kendimi ilk kez suskun buluyorum.

Kötü görünmüyor. Onu bulsaydım kesinlikle böyle görüneceğini hayal etmezdim.

Ama gözlerinde daha önceki gençlik havasının yerini alan bir kasvet var.

Yıpranmış, bıkkın ve yirmi altı yaşına göre fazlasıyla yaşlı görünüyor.

"Bizi çıkarmak için buradasın," diye nefes alıyor, gözlerinde bir umut ışığı parlıyor. "T," diye adama dönüyor, "gerçekten özgür olacağız," diyor adama geri dönmeden önce, kollarını a d a m ı n iri gövdesine sararken hıçkırıklar vücudunu sarsıyor. "Başardık."

"Ah, *Bia mia*," diye nazikçe saçlarını okşuyor, "yaptık," diye fısıldıyor onu tutmaya devam ederken.

Yumuşak bir el benimkine doğru kayarak beni önümdeki tatlı sahneden uzaklaştırdı.

Sisi başını omzuma koyuyor, parmakları benimkileri sıkıyor.

"Başardın Vlad," sesi duygu dolu ve yüzüne baktığımda gözyaşlarının eşiğinde olduğunu görüyorum, "onu buldun." Bana güneşe rakip olabilecek yoğunlukta bir gülümseme veriyor.

Ve ilk kez göğsümün genişlediğini, rahatlamamanın vücudumun her hücrelerine yayıldığını hissediyorum.

"Yaptım," diye cevap veriyorum, "yaptık," diye düzeltiyorum, çünkü her adımda benimle birlikte oldu.

Güvenliklerini gereğinden fazla riske atmak istemediğim için Enzo'yu arayıp onları tahliye etmesi için bir ekip göndermesini ve aileden oldukları için onlara özel ilgi göstermesini söyledim.

Adamlar bulunduğumuz yere ulaştığında, onları daha sonra görüşeceğimize ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vererek teslim ediyorum.

Bir kez daha yalnız, arenaya gidiyoruz.

SISI

M Vlad'ın kafa karışıklığıyla dolu yüz ifadesini gördükçe ruhum acıyor. Eminim ki bu şekilde sahip olduğu için çok mutludur.

kız kardeşini buldu, ama duygularını gösteremedi.

Yüzünden sayısız duygu geçiyor, sanki hangisine karar vereceğini bilemiyormuş gibi, tamamen yabancı bir his.

Elimi onun ellerine koyarak onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum, varlığımla onun yanında olduğumu hissettiriyorum.

Şimdiye kadar gördüğümüz her şey iç burkucuydu ama tünelin sonunda ışık var ve Vlad'a çok benzeyen yüz hatlarıyla Katya'ya baktığımda bunu atlatacağımızı biliyorum. Onun parçalanmış ruhunu iyileştirecek son parça o olabilir.

Bulduğumuz insanlar Enzo ve ekibine teslim edildikten sonra sessizce Bianca ve Adrian'ın bizi beklediği arenaya doğru ilerliyoruz.

Artık ne bekleyeceğimi bile bilmiyorum. O gemiden indiğimden beri tanık olduklarımdan sonra, burada hayal edebileceğim *her* şeyin ötesinde işkence ve acı vardı. Sineklerle kaplanmış ve kurtçuklar tarafından yenmiş o ölü çocukların görüntüleri retinama kazındı ve yakın zamanda da unutacağımı sanmıyorum.

Sırf bu yüzden, umarım Vlad Miles'a hak ettiğini verir.
Olabilecek en kötü ölüm.

Kardeşimin önümüzde olmasından yararlanarak, Vlad'a doğru eğilip fısıldıyorum.

"Harikaydın," diye nazikçe övdüm, nasıl tepki vereceğini tam olarak bilemediğini biliyordum, kız kardeşiyle paylaştığı kucaklaşma sert ve rahatsız ediciydi.

"Kötü görünmüyordu," diye cevap veriyor, neredeyse mekanik bir şekilde. "Onu bulmayı beklediğimden çok daha iyi görünüyordu."

Başımı sallayarak onayladım. Onu bu kadar sağlıklı gördüğüme ben de şaşırmıştım.

"Hamile," diye yorum yaptım. "Sence babası o adam mı?"

Dev ile Katya arasında bir şeyler olduğunu tahmin etmek zor değildi, Katya'yı canı pahasına savunmaya hazırды. Ancak esaretin tüm önermesi, tomurcuklanan bir romantizmle antitetik görünüyor.

"Emin değilim," diye yanıtlıyor Vlad. "O bölgenin amacının ne olduğundan emin değilim, özellikle de diğer mahkûmların hepsi on iki yaşın altında olduğu için. Ama bir fikrim var," diye ekliyor acımasızca.

"Sence onları çiftleştiriyor muydu?" diye soruyorum, zaten aylar önce teorisini kurduğu şeyi söylüyorum. Çünkü Katya Vlad'ın hastalığına sahip olmasa da, bunun için bir taşıyıcı olabilirdi.

"Evet. Nero'nun kardeşinin sperm donörü olarak kullanılmış olması çok daha akla *yatkın*, çünkü o da *bu* hastalığa *sahip*."

"Ama bu şu anlama gelir..." Ben uzaklaşıyorum,
düşünüyorum
Korkunç.

"Evet. Demek ki bu onun ilk hamileliği değil."

Neredeyse on yıl oldu. Neler yaşadığını ve o canavar yüzünden kaç çocuğunu kaybettiğini hayal bile etmek istemiyorum. Kendim de benzer bir şey yaşadığım için, bir çocuğun kaybının ne kadar büyük bir boşluk yarattığını biliyorum.

ocuk insanın ruhunda bir Şeyler retir. Ancak durumlarımızı karŐılaŐtırdıĐımızda arada dağlar kadar fark var ve kalbim onun yaŐadıklarına ağlıyor.

Olası teorileri gözden geçirdiğimizde, Miles'ın insan kuluçka makineleri için neden mutasyona gerçekten sahip olan insanlar yerine genin taŐıyıcılarına baŐvurduĐu giderek daha açık hale geliyor.

"ok nadir oldukları için Miles potansiyellerini bu Şekilde boşa harcamazdı. Hele ki deneylerine dahil edeceği insan sayısı zaten azken," diye açıklıyor Vlad.

Miles mutasyonlu kızları deneyleri için tutacak ve taşıyıcı geni olanları iftleŐtirecekti. Bu aynı zamanda ilkinde karşı ikincisine yapılan muameledeki farklılıkları da açıklıyordu. Çünkü Katya'nın yaşadığı tüm travmalara rağmen içinde bulunduğu koşullar diğerlerine kıyasla lüks sayılabilirdi.

Bu insanlığa karşı işlenmiş bir suç olmalı.

Bu duvarların gördüğü dehŐeti ve burada yaşamış ve ölmüş tüm masum çocukların çektiği acıları düşündükçe rpermekten kendimi alamıyorum.

Bianca ve Adrian'a ulaşmamız uzun sürmüyor, ikisi de bir kapının dışında bekliyorlar.

"İçeri girmedin mi?" Vlad sorar.

Kadın başını sallar.

"Büyük bir açık alan olduğu için ne bekleyeceğimizi bilmiyorduk," diye yüzünü buruŐturuyor. "Yine de biraz görüntü almak için mini bir mobil kamera attım."

Çantasından küçük bir tablet çıkartıyor ve bize içerideki video yayınını gösteriyor.

"Her yerde kamera var," diye parmağımla işaret ediyorum, sadece CCTV olmadığını görünce Şaşırıyorum. Hayır, bunlar halka ıŐıkları ve hoparlörlerle donatılmış büyük, profesyonel kameralar.

Odanın her iki yanında ana sahaya inen merdivenler var. Etrafta seyirciler için bir oturma alanı görüyorum ve buranın tam olarak bir stadyum gibi olduğunu fark ediyorum.

Vlad, "Olayları yayınlıyor," diye yorum yapıyor. "Akıllıca." Kendine rağmen sırtıyor. "Bunlar ölüm kalım mücadelesi olduğu için, çoğunlukla çocukların birbirleriyle yarıştığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, karanlık ağıdaki pek çok insan bunu görmek için iyi para ödeyecektir."

"İçeri nasıl gireceğiz peki? Bianca çok açık olduğu konusunda haklı. Bizi her taraftan vurabilirler," diye soruyor Marcello dudaklarını büzerek.

"Onu bana bırak."

Vlad cevap vermemizi bile beklemeden kapıyı iterek açıyor, neredeyse uçarak merdivenlerden iniyor ve sahanın ortasına gelene kadar stadyumun içinde ilerliyor.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Miles," diye bağıyor.

Peşinden giderken düşünmüyorum bile, kardeşim ve diğerleri peşimde.

Vlad'ın tarafına ulaştığımızda tüm stadyum canlanıyor. Daha önce gördüğümüz büyük ışıklar yanıp sönüyor, ışık stadyumun her köşesine yayılıyor.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diye bir kıkırdama yankılanıyor hoparlörlerden.

Vlad yüzünü sağ taraftaki büyük kabine çeviriyor, dudaklarında çarpık bir gülümseme oynuyor.

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun," diye meydan okuyor Vlad, çenesi yukarı kalkmış, gözleri iki yarık halinde o noktaya odaklanmış.

"Bu toplantının farklı koşullar altında gerçekleşmesini tercih ederdim," diye gürlüyor Miles'ın sesi, "ama ben uyum sağlayabilen biriyim."

Vlad kuru bir sesle, "Yumruklarıma uyum sağlamakta zorlanabilirsin," diye mırıldandı.

"Ah, ama o hınzır espri anlayışını nasıl da özlemişim, Vlad. Yıllardır bu buluşmayı bekliyordum. Sen

tıpkı tahmin ettiğim gibi çıktı. *Yenilmez*," diyor gururla.

"Pek sayılmaz." Vlad sırtıyor. "Sahip olduğum tüm insanlığı elimden almak için elinden geleni yaptın. Maalesef pek işe yaramadı. Her şeye rağmen buradayım."

Miles hoparlörlerden, "Yine de yeterince uzun sürdü," diye sesleniyor.

Vlad'ın yumrukları kenarında sıkılı ve Miles'ın onu etkilediğini biliyorum.

"İlk değerlendirmeme atıfta bulunacağım Vlad. Özelliklerin etkileyici ama seni mükemmelliğe ulaşmaktan alıkoyan bir şey hep oldu," diye devam ediyor Miles, "cılız bağların. Kız kardeşinin bunu kırmanın anahtarı olduğunu düşündüm ve bir süre için sende gerçekten başarıyı gördüm. Ama dönüşü olmayan yolda devam etmek zorundaydın," diye devam ediyor.

Garip ama konuşma tarzı bana Vlad'ı hatırlatıyor. Ve bunu fark eden tek kişi ben değilim, diğerleri de Vlad'a tuhaf bir yüz ifadesiyle bakıyor.

"*Vanya*," diye kız kardeşinin adını vurguluyor Vlad, çenesi gerginlikten kilitlenmiş. "Ona ne yaptın?"

Daha fazla kahkaha.

"Ona yaptığım şey mi?" Miles kıkırdar. "Öğrenmek istemez miydin? Kim bilir..." diye devam eder, sesindeki eğlence açıktır. "Elimde videosu bile olabilir."

"Vlad." Onun yanına gitmeye mecbur hissediyorum.

Çünkü onu nasıl okuyacağımı herkesten iyi biliyorum. Cilalı yüzünün arkasını ve işkence görmüş ruhunu görebiliyorum. Ve tam şu anda, karanlık gözlerinin ardında çalkantılı denizler olduğunu, kontrolünün kırılmakla tehdit ettiğini biliyorum.

"Nefes al," diye ısrar ediyorum, bir elimi koluna koyarken sesim yumuşak. "Nefes al," diye tekrarlıyorum beni duymamış gibi görüldüğünde.

Ama yavaşça -ama çok yavaşça- nefes alış veriş düzeni giriyor, dünyayı yeniden odak noktasına getirirken gerginliği yavaş yavaş azalıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor alçak sesle, bakışları hâlâ ışıklı kabine takılı.

"Senin için bir anlaşmam var," diye patladı Miles ve arkamızda bir ekran canlandı.

Dönüp ekrandaki görüntüyü gördüğümde nefesim kesildi.

Vlad ve Vanya.

İkisi de küçük, kirli bir hücrede toplanmış, gözleri meydan okurcasına kameraya bakıyor.

"Ne istiyorsun?" Vlad dişlerini gıcırdatır.

"Basit. En iyi askerimle dövüşmeni izlemek istiyorum. Son bir deneme." Sesinde hastalıklı bir eğlence var. "Kazanırsan, video senin olacak. Kazanamazsan... Kazanamazsın."

Vlad

kaşlarını

çatar. "Bu

kadar mı?"

"Ama..." Miles, sesine muzip bir hava katarak sözünü keser. "Sana silah yok. Kurşun geçirmez teçhizat da yok," diye devam ediyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

Silah yok mu? Hiçbir şey yok mu?

"Anlaştık." Vlad cevap vermekte gecikmez, gömleğini yere atmadan önce düğmelerini çözmeye başlamıştır bile. Aynı şeyi kurşun geçirmez yeleği için de yapıyor. Boxer külotu dışında her şeyini çıkarıyor.

"Silah yok." İşaret vermek için kollarını kaldırır.

"Vlad." Elini kendi elime aldım. "Bu çok tehlikeli. Kime karşı savaştığını bile bilmiyorsun," diye yalvarmaya çalışıyorum.

Çünkü bir şey açık. Bu Miles'ın testlerinden biri daha. Ve korkarım ki bu çok fazla olabilir.

"Benim için endişelenme, cehennem kızı. Dışarıda beni yenebilecek kimse olmadığını biliyorsun."

"Silah yok, Vlad. Senin için. Bu onun silah alabileceği anlamına geliyor. Bu nasıl adil olur?"

"Miles hiç adil değil. Bana güven, iyi olacağım," diyor elimi onunkinden çekerek.

"Ona iyi bak." Uzaklaşmadan önce Marcello'ya başıyla selam verir.

Açıkça ölüme meydan okumasını sadece şaşkınlıkla izleyebiliyorum.

Peki ne için? Yaralarını tekrar açacak bir video için mi?

"Vlad. Sisi haklı. Bu çılgınlık. Gerçekten ihtiyacın var mı? O video? Onu öldürdüğünü biliyorsun. Bu yeterli olmalı," diye tartışmaya çalışır Marcello.

Gölgelerin oyunuyla yüzünün yarısı gizlenen Vlad'ın ağzında orantısız bir gülümseme beliriyor.

Dişlerinin beyazı parıldıyor, köpek dişleri çarpık ışıkla daha da vurgulanıyor. Değişim anlık.

Yırtıcı geri döndü.

"Bilmem **gerek**," diye sertçe cevap veriyor Vlad, gözlerine yansıyan tehlike apaçık ortada.

Ve işte böyle, biliyorum.

"Hadi gidelim." Gözlerim hâlâ Vlad'ın neredeyse çıplak vücudundayken onları tribüne doğru yönlendiriyorum. Tereddüt ettiklerini görünce, "Ona güvenin," diyorum.

"Sisi..." diye inliyor kardeşim ama ben hemen başımı sallıyorum. "Bunu bir düşün." Mümkün olduğunca mantıklı olmaya çalışıyorum.

"Adamlarınız buraya geliyor. Aslında biz konuşurken onlar yoldalar. Eğer bir şey olursa." Duraksıyorum, çünkü Vlad'a bir şey olmasını aklım almıyor. Şimdi ya da hiçbir zaman. "Arkamızda olacaklar."

"Peki..." diye gönülsüzce kabul ediyor ve hep birlikte arenanın oturma alanına gidiyoruz.

Ellerim kucağımda, yaklaşan dövüş hakkında ne kadar endişelendiğimi göstermemek için elimden geleni yapıyorum. Çünkü Vlad'a ve yeteneklerine güvenim tam olsa da, burada Miles'tan bahsediyoruz. Son on yıldır Vlad'dan kaçan Miles'tan.

Elinin altında mutlaka bir şey vardır ve kirli oynayacağını biliyorum.

Alanın ortasında tek başına duran Vlad, mürekkepli vücudu ve dalgalanan kaslarıyla barbar bir savaşçıya benziyor.

Adrian gözlerinde hayranlık ifadesiyle, "*Bunu* giysilerinin altına koyduğunu bilmiyordum," diyor.

Gerçek şu ki Vlad'ın vücudu bir sanat eseri. Bir gram bile yağ yok, her kası belirgin, bazıları soluk tenine karşı simsiyah mürekkebin varlığıyla daha iyi vurgulanıyor. Dövmeler, detaylara dikkat edildiğinde onu daha da tehlikeli gösteriyor - etinde güzelce tasvir edilmiş savaş sahneleri, içinden çıkmak ve dünyayı kuşatmak için savaşan iblisler.

Ve onun duruşunu izlerken, Miles'in göndereceği her kim olursa olsun onları serbest bırakmaya hazır olduğunu biliyorum.

"O kazanacak," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Tabii ki kazanacak," diye homurdanıyor Bianca. "Bu adam bir savaş makinesi. Onu yenebilecek kimse olduğunu sanmıyorum..." Arenadaki kapılar açılıp Vlad'ın rakibi ortaya çıkınca aniden durur.

"Sanırım yanlış söyledim," diye düzeltiyor ve yeni gelen kişiye şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

Arenaya doğru adım attığında ona iyice bakabiliyorum.

O çok büyük.

Onun devasa yapısını gördüğümde ilk düşündüğüm bu oldu. Vlad'ın vücudu kaslı ama zayıfken, rakibi kaslarına hava basılmış gibi görünüyor.

Ama beni korkutan görünüşü değil. Giydiği şey bu.

Tüm göğüs bölgesi, içinden sivri uçlar çıkan bir çeşit zırhla kaplı. Görünüşe göre zırh vücudundaki her zayıf noktayı kaplıyor ve böylece onu *gerçekten* yok edilemez hale getiriyor.

Her iki elinde de birer savaş baltası tutuyor ve onları sanki vücudunun bir parçasıymış gibi kullanıyor.

"Yüce Tanrım." Kelimeler dudaklarımdan döküldü.

İlerlerken insandan başka her şeye benziyor. Ona daha iyi baktığımda, daha önce savaştığımız askerlerle aynı boş bakışlara sahip olduğunu fark ediyorum.

"O zırhı nasıl geçebilir?" Bianca başını sallayarak benim düşüncelerimi tekrarlıyor.

Zırhın içinde parçaların birbiriyle buluştuğı çok az açık nokta var. Ama bunun dışında Vlad'ın kendine zarar vermeden vurabileceğı hiçbir yer yok.

Savaşçı Vlad'a sırtıyor ve işte o zaman koltuk altında başka bir şey tuttuğunu fark ediyorum.

Bir kask.

"Aman Tanrım." Çırlıçiplak Vlad ile zırhlı yeni gelen arasında gidip gelirken vücudumun titremesine, endişenin ikinci bir deri gibi üzerime yapışmasına engel olamıyorum.

Miğferini takar ve tıpkı zırhı gibi, üst yüzeyinin her yerinde çiviler vardır.

Adrian metal parçaya kaşlarını çatarak, "Daha önce böyle bir zırh gördüğümü sanmıyorum," diyor.

"Ağır olmalı, değil mi?" Gözlerimi arenaya dikerek soruyorum. Kabul ettiklerinde devam ediyorum. "O zaman Vlad hız avantajına sahip. Eminim bir şeyler ayarlayabilir. Onu bilirsiniz," diye yarım dönüyorum, dudaklarımda zayıf bir gülümseme, "o yenilmezdir."

"Keşke seninle aynı heyecanı paylaşabilseydim Sisi," diyor kardeşim, yüz hatları asık.

Birbirlerine birkaç adım yaklaştıkları anda savaş çoktan başlamıştır.

Vlad'ın yüz ifadesini anlamak için elimden geleni yapıyorum, rakibi hakkında ne hissettiğini merak ediyorum. Ama sonra hatırlıyorum.

Korku nedir bilmez.

Bu yüzden endişem artıyor, çünkü onun pervasız bir özgüvene sahip olmasını istemiyorum. *Bunun* karşısında olmaz.

Birbirlerinin etrafında dönüyorlar ve Vlad Onu değerlendirirken, gözleri sadece zayıf bir nokta bulma çabası olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde zırhın üzerinde geziniyor.

"Böyle bir şeyle nasıl savaşıyorsun ki..." Bianca kocasına yaklaşıp mırıldanıyor.

"Anladığımı sanmıyorum," diye cevap veriyor acımasızca.

Yeraltı dövüşçüsü olarak yılların deneyimine sahip olduğu için sözleri beni endişelendiriyor. Yani maçın olasılığını ölçebilecek biri varsa o da o.

Yine de o konuştuğu ben daha da heyecanlanıyorum.

Sakin ol.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Vlad'dan bahsediyoruz. Sadece fiziksel olarak yenilmez değil, aynı zamanda bir dahi. Ve eğer biri zırhlı adamı silahsız yenebiliyorsa, o kesinlikle odur.

Dev önce ona saldırır, zırhla kaplı vücudunu ona doğru iter ve sivri uçlarıyla onu delmeyi umar. Vlad gerçekten de daha hızlı davranarak eğilir ve adamın ayaklarına doğru yerde yuvarlanır.

Çivilerle kaplı olmayan tek yer olan ayak bileklerini kavrayarak, adamı ileri atmak için kaslarını esnetiyor.

Vlad'ın tüm yüzü efordan kızarıyor ve dev onun elinden kurtulmak için ne kadar çabalasa da başaramıyor. Bunun yerine Vlad'ın doğal olmayan gücünü kullanarak onu yerden kaldırıp ileri fırlatmasını şaşkınlıkla izliyorum.

Dev dengesini kaybeder, momentum yüzüstü düşmesine neden olur, kaskı yüzünü içeriden tokatlar. Şüphesiz, yerle temas ettiğinde, çiviler de tüm vücudunda yankılanır. Acı içinde geri dönüyor ve halsizce ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Asla olmaz," diye küfrediyor Bianca.

"Sence bu adamın ağırlığı ne kadardır?" Az önce tanık olduğum şey karşısında hâlâ şok olmuş bir halde soruyorum.

"En az dört yüz kilo. Zırhla birlikte daha fazla," diye mırıldanıyor Marcello, gözleri dövüşe sabitlenmiş, yüz ifadesi benim hissettiğim türden bir merakı gösteriyor.

"Beni şaşırtan açısı," diye yorumluyor Adrian, "bu müthiş bir atıştı."

"Sana bunu yapabileceğini söylemiştim," diye tekrarlıyorum, kendime olan güvenim şimdi öncekinden daha güçlü.

Yapabilir.

Adam tam ayağa kalkmaya çalışırken Vlad hızla zıplayarak devin elinden savaşı baltalarından birini kapmayı başarır.

Bianca gözlerini arenanın ortasına dikmiş, "Şimdi biraz daha eşit durumdalar," diyor.

Bu kez rakibinin üzerine yürüyen Vlad'dır ve baltasını kaldırarak ona doğru hamle yapar. Diğer adam darbeyi savuşturur ve Vlad'ın vücuduna kendi darbelerinden birini indirmeye çalışır.

Hareketleri senkronize, biri vuruyor diğeri saptırıyor, balta baltaya vuruyor. Yine de diğer adamın Vlad'ı kendisine yaklaştırmaya çalıştığını görebiliyorum, böylece zırhı tarafından ezilebilir.

Ancak düelloya devam ettikçe, bu alandaki becerilerinin benzer seviyede olduğu oldukça açık.

"Yapabilirsin," diye fısıldıyorum kazanmasına yardım etmesi için.

SISI

T Savaş, Vlad'ın rahat bir mesafeyi korumasına rağmen baltasıyla ona vurmaya devam etmesiyle devam eder. Yine de yanlış bir hareket ve devin baltası Vlad'ın kolunun yanından geçer, ve bıçak Süpürgecik ve cilt sadece Kapat yeterli için

Onu çizip kanını akıtmak.

Kalbim boğazımda, ayağa kalkıp ellerimi dua etmek için birleştirirken kendimi tutamıyorum.

Parmakları omzundaki kana değip onu dudaklarına götürürken Vlad'ın yüzünde zalim bir gülümseme beliriyor.

Dev, ne yaptığını anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğiyor. Ve tam o anda Vlad saldırır.

Baltayı adamın boynunun dibine doğru savururken o kadar hızlıdır ki neredeyse gerçek dışıdır. Ama zırhı delmeye çalışmak yerine başka bir şey yapıyor. Bıçağı tam kaskın göğüs zırhıyla birleştiği yere saplıyor ve baltayı oynatarak kaskı biraz yukarı kaldırarak kadar güç uyguluyor.

Geri çekilir, bıçağını çıkarır ve rakibinin bile takip etmekte zorlanacağı kör edici bir hareketle döner.

El değiştirerek baltayı sol eline alır ve darbeyi tekrarlarırken sağ eliyle adamın dikkatini dağıtır. Bu sefer momentum, kaskı havada uğurmasına yardımcı oluyor.

Adam bir savaş çığlığı atar, Vlad'a saldırırken gözleri kocaman ve ılgındır.

Vlad'ın yüz ifadesini dikkatle izliyorum ve dudaklarının nasıl kıvrıldığını, gözlerinin eğlenerek kırıştığını fark ediyorum.

Bundan zevk alıyor.

Vlad baltayı bir kenara fırlattığında adam tam üzerine gelir ve baltayı tribünlerde bir yere doğru iter. Sonra elini kullanarak, sivri uçlar derisinde delikler açmaya çalışırken bile açık avuçlarını devin omuzlarına yayar.

Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Ama o ne yaptığını biliyor.

Ellerini adamın omuzlarına koyup kendini havaya kaldırıyor. Bir an adamın omuzlarında amuda kalkıyor, çiviler ellerine giriyor, yaralardan yavaşça kan akıyor, sonra adamın arkasında, havada bir dönüş yapıyor ve adamla sırt sırta yere iniyor.

Ancak bu kez, devin boynunu koltuk altı ile dirseği arasındaki boşluktan yakalamayı başarır ve tam boynun korunmasız bölgesine baskı uygular.

Boyları benzerdir, ancak Vlad adamın boynundaki baskıyı artırdıkça, adam Vlad'ın hareketlerini takip ederek geriye doğru eğilmeye başlar.

Ağzının köşesinin hafifçe kıvrıldığını, devin bedenini kendisiyle birlikte sürükleyerek yavaşça yürümeye başladığını fark ediyorum.

Hepsi bir oyun.

Hepsi bir oyundu. Neredeyse eminim ki diğer adamın yere düştüğünü düşünmesini sağlamak ve sonra da onun üzerinde bir açıklık kazanmak için kendisine vurulmasına *izin verdi*.

Dev çırpınmaya devam ediyor, Vlad'ın boynundaki tutuşu herhangi bir harekete izin vermeyecek kadar güçlü.

Miles'a yavaşça *siktir çekercesine* sallanan vücudunu stadyumun etrafında bir daire çizerek sürüklüyor. Ortaya doğru geri döndüğünde, boynunu sıkıca sıkarken kulübeye bakar, boynu kırılır ve adamın hareketleri durur.

Ancak cesedin yere düşmesine izin vermek yerine, adamın düşürdüğü baltayı alır ve saçlarından tutarak cesedin kafasını kesmeye başlar.

Üç darbe, kafanın boyundan ayrılması ve kanın yere akması için gereken tek şey.

"Ew." Bianca tiksintiyle burnunu kıvrır.

Kolunu geriye doğru döndüren Vlad, kafayı Miles'ın bulunduğu kabine doğru tüm gücüyle fırlatmadan önce geriye doğru eğilir. Kafa içeri girerken cam kırılır.

"Vlad," diye sesleniyorum ama beni duymuyor.

Bunun yerine, yavaşça ama dikkatle kabine doğru yürüyor. Tüm vücudu gergin, adrenalin damarlarında dolaşıyor ve onu ününden daha da öngörülemez yapıyor.

Yanına gitmek istiyorum ama Marcello beni engelliyor, başını sallayarak bu işi ona bırakmamı söylüyor.

Başımı Vlad'a doğru çevirdiğimde, onun kabine ulaşana kadar dengesini sağlamak için farklı teller kullanarak duvara tırmandığını görüyorum.

Yumruğunu kullanarak, içeri sığana kadar camı daha fazla kırar. Ama içeri girmiyor. Hayır, kabinin içine uzanır, bir cesedi dışarı fırlatmadan önce eli bir parça malzemeyi tutar.

"Ne..." Az önce olanlara bakarken ağzım bir karış açık kaldı.

Arenanın zemininde bir adam var. Hayatımda gördüğüm en çarpık gülümsemeye sahip, ufak tefek, yaşlı bir adam. O bile

Yerden kalkmaya çabalıyor, kafasındaki yaradan kan akmaya başlamış, Vlad'a kibirli bir şekilde sırtıyor.

Kabinden fırlayan Vlad, Miles olduğunu tahmin ettiğim kişiye doğru ilerlerken gözleri tamamen buğulanıyor.

"*Haklıymışım*," diye başlar adam, "sen benim küçük mucizemsin." "Söyle bana," Vlad homurdanıyor ve hızını koruyor, yavaşça ilerlerken, gözleri tamamen Miles'a odaklanmıştı. "Söyle bana," diye tekrarlıyor, insanı ürpertmesi gereken ölümcül bir sesle.

Bunun yerine Miles'ın daha çok gülmesine, Vlad'a hayranlık ve memnuniyet karışımı bir duyguyla bakmasına neden olur.

"Sen benim en büyük başarımısın," diyor, gözleri kuruntuyla parlıyor.

"Ve sen de benim en büyük avım olacaksın," diye alay ediyor Vlad, bir adım daha atarken burun delikleri alevlenmiş, kolları gerginlikten kızarmış, damarları dışarı çıkmış, kasları gerilmiş.

"Gerçekten mi?" Miles bir kaşını kaldırıyor. "Kız kardeşine ne olduğunu öğrenmeden mi?" diye kıkırdıyor ve bu iğrenç ses şimdiden sinirlerimi bozuyor.

Oraya kendim gitmek ve Vlad'a yaşattığı her şey için onu öldürmek istiyorum. Yaptığı her şey için akla gelebilecek en kötü işkenceden başka bir şeyi hak etmiyor.

Sonunun nasıl olacağını görmek için sabırsızlanırken benim de kanım kaynıyor.

Vlad, "Onu sen öldürdün," diye kelimeleri tükürüyor ve ben onun öfkesini kendi öfkem gibi hissediyorum.

"Hayır, Sisi," Marcello ben tekrar ona gitmeye çalışırken kolumu sıkıca kavırıyor, "bırak bu işi bitirsin." Bana başını salladı.

Ama tam bir şey söyleyecekken Miles'ın manyak kahkahası tüm salonda yankılanıyor, yankısı her köşe bucakta yankılanıyor.

"Ben mi? Tekrar düşün." Elini kaldırdığında ağzı kibirle yukarı kıvrılır, elinde küçük bir uzaktan kumanda vardır.

Arenanın kapıları tekrar açılıyor, bu sefer beş asker içeri giriyor. Miles'in Vlad'a hiçbir şey söylemeye niyetli olmadığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Sadece onun gücünü test etmek istemişti.

Vlad diğer insanların stadyuma girdiğini görünce "Sen öldün," diye tehdit ediyor.

"Merak ediyorum..." Miles uzaktan kumandadaki bir düğmeye basarken espri yapıyor.

Ekran bir kez daha canlanır, önceki resim artık bir videodur.

Olaylar oynamaya başladığında hepimiz dönüp ekrana bakıyoruz. Karanlıkta birbirini teselli eden iki çocuktan önce olan şey, kısa süre sonra tanık olduğum en korkunç sahneye dönüşüyor.

Vanya'nın yere düştüğünü, vücudunun dövüldüğünü ve hırpalandığını, göğsündeki kocaman delikten kan sızdığını gördüğümde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Ama kalbim onun yanındaki çocuk için daha çok acıyor. Hâlâ atan kalbini tutan, avucunun içinde ezip geçen, tüm kanı yere akan çocuk için.

Cesede bakarken gözleri tamamen boştur, sadece kalbi dudaklarına götürür ve ısırırken ağzı organın üzerine kapanır.

"Bu ne lan?" diye arkamdan Marcello'nun sesini duyuyorum.

Bianca ve Adrian bir şeyler söylüyorlar ama ben sadece ekranda oynayan olaylara bakabiliyorum.

"Hayır... Hayır..." Vlad'ın sesi kulaklarıma ulaşıyor, o da ekrana bakıyor, gözleri kocaman, ağzı şok içinde açık. "Bu olamaz..."

"Bu sahte. Sahte olmak zorunda," diye fısıldıyorum, gerçek olduğunu bildiğim halde.

"Ah, Vanya, ne oldu?" Bunun son olabileceğini fark ettiğimde sesim kesiliyor.

Vlad dizlerinin üzerine çöküyor, tüm vücudu titriyor, dudaklarından yüksek bir uluma sesi çıkıyor.

"Bırak gideyim, Marcello. Onunla birlikte olmam gerek."

Onunla olmak zorundayım.

Çünkü onun acısını kendi acım gibi hissediyorum ve tüm varlığım ıstırapla titriyor.

Yüz hatları büyük bir acıyla geriye doğru çekilmiş, yumruklarını göğsüne götürüp yüksek sesle göğüs kafesine vururken dudaklarından işkence sesleri kaçıyor.

Ne yaptığını biliyorum. Kendini cezalandırmaya çalışıyor.

Ona izin veremem.

"Bırakın beni, lütfen. Anlamıyorsun." Her saniyenin önemli olduğunu bilerek kendimi kardeşimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

İçimde bir aciliyet, içgüdüsel bir tepki var çünkü bunun sadece tek bir şekilde sona erebileceğini *biliyorum*.

"Hayır, Sisi. Bu çok tehlikeli. *O* çok tehlikeli."

Başımı sallıyorum, uzuvlarım titriyor.

O acıyor, ben acıyorum.

"Hayır, Marcello. Ona ulaşmam lazım. Ona daha önce ulaşmalıyım..." Ani değişimi gördüğümde kelimeler dudaklarımda canlanıyor. Geleceğini bildiğim değişim.

Hayır.

"Hayır," diye fısıldıyorum, onun bu acıya teslim olduğunu ve karanlığı kucakladığını gördükçe tüm kalbim parçalanıyor. "Hayır Vlad, lütfen yapma," diye devam ediyorum, zaten boşuna olduğunu bile bile.

Gözlerinin arkasında hiçbir şey kalmamış.

Hiçbir şey.

Gitmiş.

Olanların -olmaya devam edecek olanların- büyüklüğünü fark ettiğimde bir nefes alıyorum. Kendini tamamen kaybedene kadar içine kapanacak.

"Bırak beni!" Onun yavaşça ayağa kalktığını, içindeki yırtıcının uyandığını ve kan dökmeye hazır olduğunu gördüğümde çaresizlik beni pençeliyor.

Ve Miles'a ulaşması sadece birkaç adım alıyor, bir elini boynuna sararken diğer eliyle başını tutuyor.

Miles'in bakışları bile neyi serbest bıraktığını anladığında dehşetle doluyor.

Parmaklarıyla hafifçe bastırıldığında boynu yana doğru eğiliyor, gözleri dünyaya bakmıyor. Tıpkı onun gibi. Ama Vlad durmuyor. Hayır, bu doğru değil. *Bu* Vlad durmuyor.

Omurlar kırılana kadar kafayı çevirmeye devam eder. hepsi kırılmış, kafayı vücudun geri kalanına bağlı tutan tek şey bir deri parçası.

Yine de dizini omuzlarına dayayarak, derisi bile yol verene kadar kafayı çeker, kan fışkırır ve Vlad'ın çıplak vücuduna sıçrar.

"Bu da ne..." Adrian ve Bianca bu vahşet gösterisine bakarken Adrian şaşkınlık içindedir.

Bitmemesi dışında.

Miles'in kafasını alır ve beyin yere saçılana, kafatası milyonlarca parçaya ayrılana kadar yere çarpar.

Tam bir güç ve vahşet.

İnsanlık kalmadı.

Ona böyle bakarken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Ter ve kan tenine yapışmış, gözleri karanlık ve inatçı ve kalbimin bir yerinde biliyorum.

Onu kaybettim.

Tüm sonuçları kavradığımda tüm dünyam yıkılıyor ve bir kez daha kurtulmaya çalışıyorum.

Vlad dikkatini çoktan yeni gelenlere çevirmiş, kanlı yüzünde acımasız bir sırıtışla onlara doğru ilerliyor.

Tek seferde tüm güçleriyle saldırıyorlar. Ama kimsenin şansı yok. İki kat daha hızlı hareket ettiğinde değil, kana susamışlığı devam etmesi için tek itici güç.

Bir kızın kafasını tutuyor ve yüzü tanınmaz hale gelene kadar defalarca duvara vuruyor. Biri onu arkadan yakalamaya çalışıyor, ancak zihnini kaplayan bu bulanıklıkta bile, kolayca kenara çekilip saldırıdan kaçarken duyuları keskin.

Kızın bedeninin yere düşmesine izin vererek, kendisini rahatsız etmeye cüret eden adama yumruk atmaya başlar.

Bu kan banyosu devam edip gidiyor.

Hiç durmayacak.

Kalbimin tellerini titreten bir ıssızlıkla kaplanmış saf çaresizlikle, kolumu kurtarmak için tüm gücümü harcayarak son bir hamle yapıyorum. Ona doğru koşarken Marcello'nun tepki vermesini beklemiyorum.

Beni bekle.

O nereye giderse ben de oraya giderim. O *giderse*, ben de giderim.

Tüm gücümle ona doğru koşuyorum ama bu bile yetmiyor, çünkü kollar beni sarıyor ve geri çekilmemi sağlıyor.

Birden Bianca ve Adrian da yanıma geldiler ve Vlad, alabileceği başka kurban kalmadığını görünce çılgın bakışlarını bize yöneltti.

"Onu indirmemiz gerek." Bianca başını sallar, silahı havadadır ve ateş etmeye hazırdır.

"Lütfen yapmayın!" Bağırmayı başarıyorum, ama hepsi boşuna.

Vlad çoktan silahı kızın elinden alıp fırlatmış, ellerini kızın boğazına dayayarak onu havaya kaldırmıştır.

"Vlad, hayır!" Beni duyamadığını bildiğim halde ona yalvarıyorum.

Adrian hemen üzerine atılır, onu Bianca'nın üzerinden güçlkle indirmeyi başarır, Bianca'yı kollarına alır ve ondan uzaklaştırır. Havada bir silah sesi yankılanıyor ve kimin kime vurduğunu bilmiyorum.

Umurumda değil.

Bu beni korkunç bir insan yapabilir ama yapmıyorum. Sadece tek bir şeyi önemsiyorum.

Onu.

"Bırakın yanına gideyim. Onunla konuşabilirim." Gözyaşlarımla dolu gözlerimi Marcello'ya çeviriyor, mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyorum.

"O kontrolden çıktı, Sisi. Çok tehlikeli. Seni öldürecek." Cevap verirken sesi ciddi, bakışları Vlad'ın üzerinde, hareketlerini inceliyor ve bizi yavaşça ondan uzaklaştırıyor.

"O yapmayacağım." I şiddetle salla
benim Başını. "O gerçekten olmaz."

"O artık senin tanıdığın Vlad değil, Sisi. O... gitti."

"Yapma," diye nefes nefese kaldım, midem isyan etti, tüm varlığım

bu sözlerle paramparça oldu. "Yapma."

O gidemez.

Ne olduğunu bilmiyorum ama nefes alamıyorum. Nefes almak için soluk soluğa kaldığımda tüm oda dönmeye başlıyor. Ciğerlerim aynı anda hem dolu hem de boş hissediyor ama ne kadar denersem deneyeyim kendimi tutamıyorum.

Tepeden tırnağa titriyorum ve kendimi kontrol etmeye çalışırken kelimeler bile kifayetsiz kalıyor.

Gözlerim buğulandı, ağabeyimin beni tribüne doğru sürüklediğini hissettim. Bazı emirler yağıyor, kelimeler neredeyse yabancı. Ama yan tarafa baktığımda onu görüyorum.

Erkekler. Askerler. Hepsi silahlı.

Ve hepsi Vlad'ı işaret ediyor.

"Marcello..." Kelimeler dudaklarımdan zar zor dökülüyor.

"Ne-ne oluyor?"

"Üzgünüm, Sisi. Ama o seni tehlikeye atmak istemezdi," diyor acımasızca.

"Bana düşündüğüm gibi olmadığını söyle," diye fısıldadım.

"Söyle bana." "Üzgünüm, Sisi. O öldü. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Vlad bazı askerlerin üzerine atılıp vahşi bir hayvan gibi onları parçaladığı sırada devam eder.

Hiç vicdan kalmadı. Bunu biliyorum. Ama o hala Vlad.

O hala benim Vlad'im.

"Bırak deneyeyim. Lütfen, pişman olacağın bir şey yapma!" Bileklerimi kurtarmaya çalışarak ona yalvarıyorum.

Sadece Vlad'a ulaşmam gerekiyor ve her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum.

Marcello bana sıkıca tutunuyor, bir yandan da beni geri çekiyor ve Vlad'la aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışıyor.

"Lütfen, Marcello." Ona yalvarmaya devam ediyorum, bir yandan da elinden kaçmaya çalışıyorum.

Bana bakarak hüznü bir gülümseme veriyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Şimdi," diye bağıyor.

Anında silah sesleri duyuldu. Geriye doğru sarsılıyorum, dönüyorum ve Vlad'ın yere düşüşünü dehşet içinde izliyorum, çıplak göğsünde delikler var, kan akıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye tutarsızca mırıldanıyorum ve hayatımda ilk kez hiçbir şey umurumda değil.

Kısa bir anlık dalgınlık bana botlarımdaki bıçakları hatırlatıyor. Bir ayağımı kaldırıp diğer bacağımın üzerine koyuyorum ve bıçağı botumun önünden çıkarıyorum. Bıçağı keserken düşünmüyorum, kardeşime saplıyorum ve onu korkutarak üzerimdeki hakimiyetini gevşetmesini sağlıyorum.

Sonra da kaçıyorum.

Ben ona doğru koşarken bir mermi fırtınası koptu.

Önemli olan tek şeye doğru.

Her darbeyi, vücuduma isabet eden her kurşunu hissediyorum. Ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde, vücudunu sadece kendi vücudumla örtebiliyorum. Daha önce bana defalarca yaptığı gibi onu koruyabilirim.

Marcello ateşi kesmelerini emrederken sesler kakofoniye dönüşüyor, bana bağıırken dudaklarındaki ismim arenada cınlıyor. Çok yakın ama bir o kadar da uzak bir ses.

Kan her yerde.

Benim vücudum.

Onun vücudu.

Titreyen elimi yüzüne götürüyorum, bana bakması için onu zorluyorum, gözlerinde hala hayat olduğuna dair bir onay arıyorum.

"Ben buradayım," fısıldıyorum, biliyorum ki o beni duyamaz.

İçten içe onun gittiğini biliyordum.

"Senin gittiğin yere ben de giderim." Yanağını hafifçe okşuyorum, boş bakışları bana bakıyor.

Gitmiş.

Ben de öyleyim.

VLAD

GEÇMİŞ

"Y Dinlemiyorsun," diyen Vanya'nın sesi sinirlerimi bozarken kolumu çekiştirmeye devam ediyor.

"Ne istiyorsun, Vanya?" Ona gözlerimi deviriyorum.

Ne zamandan beri bu kadar muhtaç oldu? Yapacak başka işlerim olduğunu anlamıyor mu?

Her gün sabahtan öğlene kadar antrenman yapıyorum, sonra ders çalışıyorum ve Miles'a deneylerinde yardım ediyorum. Çok az boş zamanım oluyor, o da Vanya'nın durmadan gevezelik ederek kulaklarımı patlatması için.

Yaptığım şeyin bilimde *ve* savaşta devrim yaratacağını anlamıyor gibi görünüyor. *Hiçbir şeyi* anlamıyor gibi görünüyor.

Ona ne kadar açıklamaya çalışsam da Miles'ın Keşifler dünyayı değiştirecek, bunu anlamıyor.

Tek bildiği her gün başımın etini yemek. Her zaman aç, korkmuş ya da acı çekiyor. *Zayıf*.

Düşüncelerim yasaklanmadan geliyor ve ben onun Kız kardeşime yardım edemem ama ondan utanıyorum. Uzun zamandır Miles'a onun hakkında bahaneler uydurmaya çalışıyordum.

Şimdi ona, yaptığımız şeyin önemini anlamasının an meselesi olduğunu söylüyorum. Sonunda denemeleri ve deneyleri tamamlamak için biraz çaba sarf edecek.

Ama zaman geçtikçe onun gerçekte ne olduğunu daha iyi anlıyorum.

Zayıf.

Zayıf bedenli ve zayıf fikirli, beni sadece aşağı çekebilir.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmek yerine ona "Bugün bir sınavımız var," diye hatırlatıyorum. "Kendini toparlamalısın. Bir başarısızlığı daha kaldıramayız," diyorum ciddiyetle.

Ne de olsa onun başarısızlığı bana da kötü yansıyor.

"Vlad..." Dönüp ona bakıyorum, gözlerinin altında mor halkalar, cildinin her yerinde yaralar var. "Bunu atlayamaz mıyım?" diye soruyor küçük bir sesle.

"Vanya," diye başlıyorum, ses tonum ciddi, "senin için ne yaptığımı unutuyorsun," diye hatırlatıyorum ona, "bu," diyorum, cildinde büyük ölçüde iyileşmiş olan küçük yarayı izliyorum, "bir lütuf."

O da ne demek istediğimi anlıyor, çünkü onun kadar dayanıksız başka biri olsa uzun zaman önce ölmüş olurdu. Bunun yerine, ona her zaman üstesinden gelebileceğini bildiğim testler verdim ve fırsat bulduğumda ona yardım ettim. Ama bunu yapmak benim için riskli.

Miles'in güvenini daha yeni kazandım. Bunu şimdi mahvedersem, her şeyi kaybederim. Vanya'yı da, çünkü o normal şartlar altında *asla* hayatta kalamaz.

"Diğerlerine ne olduğunu biliyorsun." Gövdem boyunca uzanan sayısız yara izini ona göstermek için kendi gömleğimi kaldırarak ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Ama benim durumum farklı.

Acıya o kadar alıştım, kesilip açılmaya ve tekrar yerine konulmaya o kadar alıştım ki artık hiçbir şey beni korkutmuyor.

Hiçbir şey acıtmaz. Hiçbir şey şok etmez.

Ben... boşum.

Böyle söyleyince ilginç oluyor, çünkü Miles'la birlikte olduğum süre içinde sadece daha zeki, daha güçlü, daha hızlı oldum. Ancak beynim mevcut tüm bilgileri emerken, ruhum yavaş yavaş kayboldu.

Boş.

Vanya'nın hırpalanmış ve acı içindeki görüntüsü bile bende herhangi bir sempati uyandırmayı başaramıyor. Verdiğim tek tepki, daha iyisini yapamadığı için duyduğum mantıklı bir öfke.

Soğuk rasyonellik.

Bir zamanlar sahip olabileceğim her türlü sıcaklık yok oldu. Bazen, hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum.

"Bunu tekrar yapamam Vlad," diye yakınıyor ve başını yavaşça sallıyor. "I..."

Gözleri kan çanağına dönmüş, dudakları çatlamış. "Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum," diye fısıldıyor ve ben ne yaptığını anlıyorum.

Bunu daha önce de yapmıştı. Ona acımamı sağlamaya çalışıyordu. Belki daha önce işe yarardı ama sabrım tükendi.

"Yapmak zorundasın Vanya," diyorum ona bıkkınlıkla. "Daha güçlü olacaksın. Göreceksin." Onu başımla onaylıyorum ve ayağa kalkıp kendimi düzelterip bugünkü testlere hazırlanırken onu küçük köşesinde bırakıyorum.

Miles ve ben başka bir sistem geliştirmiştik; mükemmel asker modelimizi geliştirmemize yardımcı olabilecek yeni bir immünoloji alanı.

Vücut güçlü olabilir ve acı karşısında istediği gibi direnebilir, ancak bağışıklık sistemi tehlikeye girerse bunların hepsi boşa gider.

Bu yüzden teoriler üretmeye ve bağışıklığı etkileyebilecek ve bunu nasıl durdurabileceğimize dair bir liste oluşturmaya başladık.

Herkes bilinen hastalıkların çoğuna karşı zaten aşılanmıştır, ancak dışarıda aynı derecede ölümcül olabilecek başka şeyler de v a r d ı r .

Zehir gibi. Ya da zehir.

Zehir aşamasını çoktan geçmiştik ve belladonna, aconite, datura ve diğerleri gibi zehirli bitkilerin öğütülmüş yapraklarını küçük dozlarda yutuyorduk.

Elbette dozajları doğru ayarlayana kadar birçok kişiyi kaybettik, ancak o zamandan beri uyanıklığımda bir artış olduğunu, vücudumun komutlarıma daha iyi yanıt verdiğini fark ettim ve böylece deneyimizin başarıya ulaşma yolunda ilerlediğini kanıtladım.

Uzun bir denemeden sonra Miles bana söylemeden yemeğime daha yüksek dozda akonit katmıştı. Tüm bunlar çalışmanın bulgularından önyargı veya plasebo etkisini ortadan kaldırmak içindi ve hayatta kaldığıma göre deneyin işe yaradığını söyleyebilirim.

Ancak Vanya'nın durumu pek iyi değil. Son belladonna dozajından beri halsiz, odaklanması ve iştahı etkilendi.

Gittikçe zayıflıyor.

Bunu kendime itiraf etmek istemiyorum ama bu şekilde ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum. Ve bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyorum.

Laboratuvar alanına giderken yavaşça arkamdan geliyor, ayaklarını yerde sürüklüyor ve küçük numaralarıyla dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"İşe yaramayacak Vanya," diye iç geçiriyorum, elini tutarak.

Benimle birlikte yürümeye devam ederken başı öne eğik.

"İşte buradasın," diye selamlıyor Miles bizi, beyaz laboratuvar önlüğü ve yapmacık gülümsemesini takındı. "Örnekleri çoktan hazırladım ve her biri için rastgele bir tane seçeceğim." Sanki önce hangisini seçeceğini tartışıyormuş gibi parmaklarını birkaç şırınganın üzerinde gezdiriyor.

"Yani?" Kaşlarını kaldırarak dönüyor, elinde zehir şırıngası var. "İlk kim gidiyor?"

Vanya'yı hafifçe itiyorum, gözlerim onun üzerinde, yüz ifademle bunun Miles'a geliştiğini göstermesi için bir şans olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Gözlerini hızla kırpıştırırken kirpikleri titriyor, sanki fikrimi almak istermiş gibi gözlerini bana dikeyor.

Onu hafifçe Miles'a doğru iterek hızlıca başımı sallıyorum.

"Küçük Vanya," diye haykırıyor, "harika."

Hızla yatan yatağa yatırılır, zaten iğne izleriyle delik deşik olmuş kolu uzatılır ve iğnenin yapılmasını bekler.

Gözlerini bana dikmiş, boş boş bakıyor.

Hayır, bu doğru değil. Bakışları bir şeyle dolu ama ne olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Gözleri aşağı dönük ama net. Bu ne mutluluk ne de üzüntü. Bu...

Bilmiyorum.

Birkaç ifadeyi ayırt edebiliyorum ve kendime mutlulukta ve üzüntüde nelere bakmam gerektiğini öğrettim. Ama onun ifadesi? İkisi de değil.

Miles'ın zehri derisine enjekte etmesini izlemeye devam ederken kaşlarımı çatıyorum.

İstila karşısında gözlerini sıkıca kapatıyor, enjeksiyonun yapıldığı yer çoktan şişmiş ve kızarmış.

"Bunun nasıl sonuçlanacağını merak etmiyor musun?" Miles, Vanya'nın sandalyeden inip benim onun yerine geçmemi isterken bana soruyor.

"İyi gideceğini biliyorum," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde otururken, kolumu katlayıp ona parçalanmış kolumu gösteriyorum.

Vanya'nın cildindeki tüm iğne izlerine rağmen, kolu benimkiyle kıyaslandığında tertemiz görünüyor.

Uzun, pürüzlü yara izleri ön kolum boyunca uzanıyor ve üst koluma doğru ilerliyor. Ameliyat üstüne ameliyatın, kolumu açtırmanın sonucu

Acımı test etmek ya da anatomik yapısını incelemek için her şeye katlandım.

Miles şimdi bile bana enjekte edecek bir damar bulmakta zorlanıyor, yara dokusu belirgin ve sert. Zehri derime boşaltmak için iyi bir yer bulana kadar kolumu çevirirken dudaklarını büzüyor.

"Her birinizin farklı bir zehri var. Buna nasıl tepki vereceğinizi göreceğiz." Sırıttıyor.

Vanya ikimizin arasına bakıyor, deneyin yararları ve başarılı olması halinde bir sonraki aşamanın ne olacağı hakkında konuşmaya başladığımızı fark edince bir iç geçiriyor.

Ve uyuduğumuz odalara geri döndüğümüzde artık benimle konuşma zahmetine bile girmiyor.

Ondan sonra daha da kötüleşti. Artık ona yardım etmemi ya da onu bağışlamamı istemiyor, her randevuya benimle geliyor ve beklendiği gibi zehir enjekte ediliyor. Acıdan ya da şişmiş deriden şikayet bile etmiyor.

Aslında, benimle hiç etkileşime girmiyor.

Başlangıçta, sonunda yola geldiğini, neden burada olduğumuzu ve olayların büyük planındaki önemimizi kabul ettiğini düşünerek kendimden geçiyorum.

Ama zaman geçtikçe, tüm sessiz tavrına rağmen onda garip bir şeyler olduğunu fark ediyorum.

Ne olduğunu anlayamıyorum. Ama aklımı kurcalayan bir şey var.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Kendini kötü hissetmeye başladığında, soluk teninin rengi değiştiğinde, her zamankinden daha fazla morardığında ve şiştiğinde farkına varıyorum. Zar zor hareket ediyor, tüm boş zamanlarında uyuyor.

Konuyu Miles'a açtığımda, bana bunun muhtemelen zehrin vücudunda yavaşça etki etmesinden kaynaklandığını söyledi. Açıklamasını gönülsüzce başımı sallayarak kabul etsem de, yine de bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ertesi gün Miles beni ve Vanya'yı ameliyat odasına çağırdı.

Durum çoktan vahim bir hal aldı ve Vanya'nın gözlerinden biri o kadar kanlanmış ve şişmiş ki her an patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Merak etme," diye gülümsüyor Miles bana. "Bu öğrenmek için bir fırsat," diyor Vanya'ya yatağa çıkmasını söylerken.

Bana bakıyor, gözleri neredeyse tanımlanamayan duygularla parlıyor. Ama otururken itiraz etmiyor.

Miles gözünün etrafına bir kesik atıp yuvasında çürümekte olan ölü dokuyu keserken sesini bile çıkarmaz.

Kenarda durmuş, gözünün yarı yarıya yerinden çıkmasını, yuvasından sarkmasını, farkında olduğunu gösteren küçük hareketleri ve o gevşek gözünün içinden bile beni izlemesini izliyorum.

Hiçbir tepki göstermesem de, yüzündeki kan birikintisini izlerken omurgamda küçük bir karıncalanma oluyor.

Miles gözünün arkasından oldukça büyük bir kurtçuk larvası çıkarırken, "Bunun burada olmaması gerekiyor," diyor. "Buraya nasıl geldiğini merak ediyorum," diye düşünüyor.

Retinasının arkasındaki larvayı çıkarıp küçük bir bardağın içine bırakıyor.

Sonra gözünü yerine koymak için çabalıyor.

Tüm dehasına rağmen, onun bir göz cerrahı olmadığını biliyorum. Bu yüzden Vanya'nın gözü üzerinde bu kadar derinlemesine çalışma ihtimali beni biraz rahatsız ediyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama hoş bir his değil.

"Bitti," diye haykırıyor, ona inmesini söylüyor ve her birimizin koluna birer zehir iğnesi daha yaptıktan sonra odamıza dönmemizi emrediyor.

"Gözün nasıl?" Küçük köşesine giderken Vanya'ya soruyorum. Miles gözüne küçük bir bandaj yapıştırmış ve bugünlük bu kadar yeter demişti.

Omuz silkiyor, yüz hatları sanki umursamıyormuş gibi boş.

"V, gözün nasıl?" Tekrar soruyorum, onu bu kadar kayıtsız gördüğüm için bir şeyler yüzeye çıkıyor.

"Sorun değil," diye cevap veriyor, sesi yumuşak ama eksik bir şeyler var.

Bir şey beni rahatsız etmeye devam ettiğinden ve bir meydan okuma karşısında geri adım atacak biri olmadığımın, kendime yardım edemiyorum, laboratuvarından aldığım küçük malzemeye gidip biraz dezenfektan çıkarıyorum.

"Göster bana." Yanına oturdum, elim bandajına gitti.

Miles'ın anestezi ya da dezenfektan kullanmadığını biliyorum, asla kullanmaz. Bu yüzden en azından elimden geldiğince bölgeyi temizlemem gerekiyor.

Ama gazlı bezi sıyırdığımda, gözü hemen düşüyor ve göz çukurundan yaklaşık bir inç aşağı düşüyor.

Onu gereğinden fazla korkutmak istemediğim için biraz dezenfektan döküp gözünün etrafına sürüyorum.

Bana boş boş bakıyor, yüz hatlarımı detaylıca inceliyor. Yüzüme olan ani ilgisini sorgulamıyorum, dikkatini gözünden uzaklaştıracak bir şey bulduğu için mutluyum. İşim bittiğinde gözü nazıkçe geri itiyorum ve üzerine yeni bir gazlı bez yapıştırıyorum.

Hareket etmeye hazırlanırken bir şey oldu. Eli uzandı ve koluma dokundu.

"Bana V dedin," diye o kadar alçak sesle söylüyor ki zar zor duyuyorum. "Artık bana hiç V demiyorsun," diye belirtiyor parmaklarını kolumun üzerinde sıkarak.

Omuz silkiyorum. "O ana bağlı," diyorum, sözlerinin ardındaki anlamı ya da ona V demeyi gerçekten de uzun zaman önce bırakmış olduğum gerçeğini incelemek istemeyerek.

"Hoşuma gitti." Dudakları küçük bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. "Bana eski zamanları hatırlatıyor."

Homurdanıyorum.

"Biz bir takım olduğumuzda," diye devam ediyor, beklentiyle bana bakarak.

"Hâlâ öyleyiz, V. Ama senin de üzerine düşeni yapman gerekiyor," diye karşılık veriyorum. "Bunu ikimiz için yaptığımı biliyorsun," diye devam ediyorum başımı ona doğru sallayarak.

Gülümsemesi hemen kayboluyor, beni içine çekerken iyi gözleri kırışmıyor.

"Anlıyorum..." diyor ve ben onun ne gördüğünü anlamıyorum.

"Güzel." Başımı salladım, kalktım ve bir sonraki antrenmanıma hazırlandım.

Sonraki günler daha da kötü geçer, Vanya yataktan kalkmak için mücadele eder. Uzuvarları şişmiş, cildi sarımsı bir renk almış ve dokunulduğunda sıcaktır.

Tam biraz endişelenmeye başlamıştım ki Miles beni ofisine çağırdı.

"Kız kardeşinin durumu pek iyi değil." Odaya girdiğimde söylediği ilk şey bu oldu.

Otururken cevap vermiyorum, bana söylemek istediği her neyse onu bekliyorum.

"Burada zayıflara ihtiyacım olmadığını biliyorsun," diye devam ediyor ve sanki sözlerine nasıl tepki vereceğimi ölçüyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Evet, efendim." Başımı salladım.

"Anlaştığımızı sevindim, çünkü sana bir görev vereceğim."

Kaşlarımı çatıyorum. Bir görev mi?

"Elbette," diyorum, çünkü aynı fikirde olmamak bana düşmez.

"İsterseniz son test. Ve sonra programın ilk mezunu olacaksın." Kıkırdıyor ve kendine bir bardak alkol dolduruyor.

"Son test mi? Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

İlk defa mezuniyetten ya da final sınavından bahsetti. Her şeyin sürekli olması gerektiğini sanıyordum.

Öğrenmek. Bilimsel devrime giden yolun haritasını çıkarırken deneme ve yanılma.

"Sana öğrettiğim ilk kural neydi Vlad?" diye soruyor, bana dikkatle bakarken ağzının kenarı kıvrılıyor.

"Tüm eklentileri kaldır," diye cevap veriyorum hemen, Lulu'yu öldürdüğüm sahne zihnimde kısa bir süre yanıp sönüyor.

"Aynen öyle. Hala herhangi bir bağlılığın olduğunu düşünüyor musun?" "Hayır, efendim."

"Peki ya kız kardeşin?" diye soruyor, eğlenerek. "O bir şey değil." Kelimeler ağzımdan kaçarken düşünmüyorum bile.

Dudaklarım.

"Öyle mi..." Odanın içinde dolaşıyor, dalgın bir şekilde bardağındaki sıvıyı döndürüyor.

Başımı eğip onu inceliyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"O zaman onu öldürmek senin için çok zor olmayacak." Birden durdu, bana döndü, gözleri kurnazca tepkimi değerlendiriyordu.

"Tabii ki hayır."

"Harika. O zaman hallolacağına inanıyorum?"

Yavaşça başımı sallıyorum, benden ne yapmamı istediğini anladığımda yüzümde küçük bir kaş çatma belirliyor.

"Ama bir sorun var Vlad. Temiz bir ölüm istemiyorum. Merhametli bir ölüm istemiyorum." Sırıttıyor. "Bana bir gösteri yap," dramatik bir hareketle kollarını açıyor, "sana öğrettiğim her şeyi nasıl kullandığını göster bana!"

Masasına gidip bir çekmece açtı ve bana bir bıçak seti fırlattı.

"Eğlendir beni, Vlad!" Kadehini bana doğru uzatıyor ve tek seferde içiyor.

Odaya geri döndüğümde üzerime bir ağırlık çöküyor. Göğsümün neden kaskatı kesildiğini bilmiyorum, *benliğim* bedenimin içine hapsolmuş, beni boğan ve zorlukla nefes alabileceğim kadar sıkı tutan bir kafes.

İçimde küçük bir savaş başladı. Onu öldüreyim mi? O benim kardeşim. Ama Miles, bağılılıkların insanı zayıflattığı konusunda haklı. Ve *zayıflık* asla olmak istemediğim bir şey.

Kendimi her şeyden arındırmak için bu kadar çok çalışmışken olmaz.

zayıflığım olabilir.

Kararımı rasyonelleştirmeye devam ederken, cevabım netleşti.

Güçlü olmam lazım.

Vanya beni sadece dibe çeker - ona hala duyduğum bu zayıf bağılılıkla ve onun doğasında olan zayıflığıyla.

Güçlü olacağım.

Odamıza vardığımda kararımı vermiştim. Ve bir şekilde, Vanya da bunu biliyor.

Bıçağı arkamda saklayarak odaya girdiğimde beni dikkatle izliyor. Yüzüme bakarken derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor. Tekrar açtığında, yüz hatlarına bir huzur yerleşmiş gibi görünüyor.

Yavaşça, çok yavaşça ayağa kalkıyor. Kendi bedenini zar zor kontrol edebildiği için adımları sallantılı, hareketleri garip.

"Vlad," diyor o melodik sesiyle ve bir an için kalbim göğsümde acıyla çarpıyor, atışlar göğüs kafesime karşı yüksek ve agresif.

Bunun imkânsızlığını düşünürken bile bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum.

Yanılıyorum.

Ama bunun üzerinde durmuyorum. Son sınav elimdeyken olmaz. Kim bilir, Miles beni tam zamanlı asistanı olarak alabilir.

Önümde duruyor, başını yana eğmiş ve sanki beni son kez görüyormuş gibi bana bakıyor. Sanki *biliyor gibi*.

"Sana hiç söylemedim," diye söze başlıyor ve birden gözlerini kaçırıyor,
"ama benim için ne yaptığını biliyorum."

Kaşlarımı çatarak iki
kez göz kırpıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni kurtarmaya çalıştığını ve bu süreçte kendini kaybettiğini biliyorum. Ve bunu bildiğim için... bu benim de hatam," derin bir nefes alıyor, "seni suçlamıyorum. Seni hiç suçlamıyorum."

"Vanya... V," diye sesleniyorum ona, duyduğunda yüzünde hüznü bir gülümseme beliriyor.

"Ben olmasaydım..." diye devam ediyor ve iyi gözünde bir damla yaş fark ediyorum. "Belki de hâlâ kendin olurdun."

"Anlamıyorum," diyorum. Ve anlamıyorum. Nihayet aradığım şeyi bulmuşken kendimi nasıl kaybetmiş olabilirim?

"İstemediğini biliyorum." Başını sallıyor.

Onu bu kadar yakın görünce, yakınlığından faydalanmam gerektiğini anladım. Bıçak setini açarak en büyük bıçağı çıkardım ve görevimi yerine getirmeye hazırlandım.

Ama onu önüne kaldırdığımda, kımıldamıyor. Hiç tepki vermiyor.

Sadece gözlerimin içine bakıyor, onu öldürmemi beklerken küçük bir baş sallama hareketi yapıyor.

Ve o anda, bunu yapmam gerektiğine dair tüm inancıma, kendi kız kardeşimi -ikizimi- öldürmem gerektiğine dair tüm mantığıma rağmen yapamayacağımı anladım.

"Yapamam." Kelimeler ağzımdan kayıp gidiyor, sesim ancak bir fısıltının üzerine çıkabiliyor.

Kız kardeşime bakarken göğsüm rahatsız edici bir şekilde sertleşiyor, şakaklarımda bir gerilim zonkluyor. Bir zamanlar güzel olan saçları şimdi kir ve kan içinde. Ya da bir zamanlar pırıl pırıl olan soluk teninin şimdi mor çürüklerle kaplı sarı bir çizgiye dönüştüğünü. Ya da bir zamanlar ıslıl ıslıl olan gözlerinin şimdi nasıl...

Nefesim boğazımda düğümleniyor, anılar akıp gidiyor, acı yavaş yavaş artıyor, ona bakarken uzuvlarım korkudan felç oluyor.

"Yapamam, V," diye fısıldıyorum.

"Evet, yapabilirsin" diye cevap veriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bıçağı tutan elini kavırıyor, bıçağın ucunu tam göğüs kafesinin altına doğrultuyor ve tüm gücüyle iterek kalbine doğru yaklaştırıyor.

Gürültülü bir nefes sesi duyuldu.

Benden mi yoksa ondan mı bilmiyorum. Dudakları ayrılmış, bıçağı etine saplamaya devam ediyor.

"Bitir şunu," diye nazikçe ısrar ediyor. "Huzur içinde olmama izin ver Vlad. Daha fazla acı çekmek istemiyorum."

Bıçağı daha derine iterken bu sözler içimde bir şeyleri kırıyor, gerçeklik zihnimde geride kalıyor.

Kalbini deldiğimi anlayana kadar ittim ve ittim.

Ve tam bıçağı çektiğimde, kan o hayati organdan akıp giderken, başka bir şey oluyor. Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor, gözlerimden bir çeşit sıvı-gözyaşı sızarken yanaklarım nemleniyor. Kanın vücudunu yavaşça terk edişini, sağlam gözünün aynı pozisyonda kalışını, düşmeden önce vücudunun çırpınışını izliyorum ve en kötüsünü hissediyorum Hayatımda hiç hissetmediğim bir acı.

Acı hissetmemem gerekiyor.

Hissetmemem gerekiyor.

Ama yine de hissediyorum. Varlığımın çekirdeğine kadar hissediyorum. Paramparça ediyor

Benlik olarak gördüğüm şeyin her köşesinde, kendimi beni insan yapan şeylerden sıyrılmış bulana kadar.

Öle miydim?

Gözlerim o kana odaklanıyor -hayatının özüne- akmaya devam ederken. Sızıyor ve sızıyor, ta ki hiç kalmayana kadar.

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır." Başımı sallıyorum, önünde diz çökerken bıçak elimden düşüyor, ellerim kanı kavırıyor ve tekrar içine sokmaya çalışıyor.

"Yapamazsın," diye mırıldanıyorum tutarsızca, "beni bırakamazsın, V... Hayır."

İçimde tam o anda serbest kalmış gibi görünen bir çılgınlık var, akıl sağlığım normal sınırların dışına taşıyor ve vücudumdaki her hücreyi

delilik. Çünkü yaptığım şeyin başka bir açıklaması yok.

Kanı zaten ölü olan kız kardeşime doldurmaya çalışırken değil. Dudaklarımdan acı dolu bir savaş ılığı dökölürken, parmaklarım bıçağın üzerine yerleşip göğsüne vururken, onu açarken ve o organı vücudundan alıp elimde tutarken ve tekrar çalıştırmaya çalışırken değil.

"Lütfen, V," diyorum kalbi pompalarken.

Mantığı her şeyden üstün tutan ben.

Mantıksızlıkla tanış.

Mantığımı zorladığım için her şeyin izini kaybediyorum. Zihnimi olabildiğince uzağı kilitliyor ve anahtarı atıyorum. Kendimi mantıksız, vahşî ve duygusal olan her şeye veriyorum.

Kanla beslenen bir öfkeyle onun bedenini paramparça ettiğimi gördüğümde her şey bulanıklaşıyor.

Her yerde kan var.

Benim kanım. Onun kanı. Bizim kanımız.

Onun yaşam gücünün üzerimde olduğunu bilmek beni rahatlatırken bedenimi yıkıyor.

İçimde.

Ve başka hiçbir şey işe yaramadığı için kalbini ağzıma götürüp ısııyorum, kanının içime doluşunu hissediyorum.

Biz biriz.

Çünkü o gidemez. *Asla* gidemez.

Kırmızı her yerde. Beni çağırان parlak bir kırmızı. Tüm dileklerimi yerine getirmeyi vaat eden canlı bir kırmızı. Canlı bir kırmızı, o. Benim Vanya'm. Benim ikizim.

Ama o gitti.

Ve kendimi kaybediyorum.

HAZIR BULUNAN

Artık neyin gerçek neyin gerçek olmadığını; neyin geçmiş neyin şimdiki zaman olduğunu ayırt edemediğim için her şey sisli. İşte

Her şey statik bir gürültüye dönüşürken kulaklarımda bir gümbürtü. Nabzım yükseliyor, kan damarlarımda gümbürdüyor ve muhakeme yeteneğimi bulanıklaştırıyor.

Sadece göğsümde derin bir delik hissediyorum - onu acımasızca öldürürken kız kardeşimin göğsünde açtığım deliğin büyüklüğünde.

Yıllarca. Aynaya bakmak varken katilini aramakla geçirdiğim onca yıl.

Vanya.

Onun sözlerini hatırladıkça kalbimden geriye kalanlar daha da kırılıyor.

Artık canımı yakmak istemiyorum.

Canının yanması kimin suçuydu?

Benim.

Çünkü kontrolden çıkmıştım.

Tüm cevapları bildiğimi düşünürken gökdelenin tepesindeydim. Henüz sekiz yaşında bir çocuk tüm dünyayı karşısına alıyor ve bilimde devrim yaratıyordu.

Miles'ın kafamla oynamasına ne kadar izin verdiğimi fark ettiğimde kahkahalar boğazımda düğümleniyor. Beni emirlerini yerine getirmeye hazır bir robota dönüştürmüştü.

Ve onu öldürdüm.

Her şey bir anda aklıma geliyor. Kendimi her türlü deneye katılırken, laboratuvar faresi ve laboratuvar önlüğü olurken gördüğümde, yirmi yıl önceki tüm olaylar birdenbire zihnimde berraklaşıyor.

Vanya.

Elimde olmadan dizlerimin üzerine çöküyorum, dişlerimi sıkıyorum ve içimden bir feryat yükseliyor, hissettiğim tüm acı beni alt etmekle tehdit ediyor.

Vanya.

Kimseyi incitmeyen nazik kız kardeşim. Benim ikizim.

Bir zamanlar her şeyimdi.

Bunu yapamam. Baktığım bu iki elin onun ölümüne sebep olduğunu kabullenemiyorum. Bu parmakları bir bıçağın kabzasına sarmak için kullandım ve tüm kan akana kadar kalbine sapladım.

Yapamam.

Bedenim titremeye başlıyor, içimde oluşan basınç kaynama noktasına ulaşıyor.

Ve patladım.

Nasıl hareket ettiğimi ya da ne zaman hareket ettiğimi zor zor fark ediyorum. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, tüm vücudum pompalanmış ve yıkıma hazır.

Yerde süzülürken sadece rüzgârın tenimi okşadığını hissediyorum, yumruklarım ortalığı kasıp kavurmaya hazır, tek amacım kıyameti koparmak.

Kaosa ihtiyacım var. Ondan besleniyorum. Çünkü bana kardeşimin katili olduğumu söyleyen o sesi ancak kaos içinde susturabilirim.

Hayatta kalmak için kaosa

ihtiyacım var. Ve onların

da ölmesi gerek.

İlerlerken Miles'ın zayıf bedenine tutunuyorum.

rasyonel düşündüm ayrılmak Ben, ve sadece bir amaç kaldı.

Kan.

Kanının odayı doldurduğunu görmek istiyorum. Hayatının bedenini terk edişini görmek istiyorum.

Ölüm. Ölümü görmek istiyorum.

Boynuna tutunuyorum, daha fazla hareket edemeyene kadar büküyorum ve yine de çekmeye devam ediyorum, eninde sonunda yol vereceğini biliyorum, üzerimden kan damlaları akarken şiddetli bir fırtınayı serbest bırakıyorum.

Boynu kırıldığında, kan ve kemik nihayet fışkırdığında, durmuyorum. Kafasını alıp, kafatası ince kumdan daha küçük parçalar haline gelene kadar yere çarpıyorum. Artık kalmayana kadar.

Ama daha

fazlasına

ihtiyacım var.

Daha fazla

kan.

İnsanların arasından geçerken kendimi hissediyorum.

Vurmak, parçalamak, yok etmek.

Sadece vücudumu kaplayan kanın yapışkan hissi beni biraz daha huzurlu hissettiriyor. İçime giren her şey

benim yolum lanetlendi.

Kemiklerin kırıldığını, derinin yırtıldığını, kanın fişkırıldığını duyuyorum.

Teslim olduğumda başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevk beni ele geçiriyor. Kendimi kaybetmeyi umarak bu hayvani öfkeye yenik düşüyorum. Hâlâ hatırlayan her parçamı, Vanya'yı *bilen* her parçamı kaybetmeyi.

Çünkü alternatifi çok acı verici.

Ve devam ediyorum.

Öldürüyorum, öldürüyorum ve öldürüyorum. Canavarı besleyen tek şey bu.

Artık yapamayana kadar.

Yan tarafıma isabet eden kurşunun acısını hissetmiyorum. Sadece üzerimden fişkıran kanı hissediyorum, isabetin gücü beni geriye itiyor ve dengemi kaybetmeme neden oluyor.

Farkında olmadan yere düşüyorum, nefesim daralıyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Aklımın bir köşesinde bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Ciddi şekilde yaralandığımı. Ama tepki veremiyorum.

"Buradayım," diye bir ses duyduğumu sanıyorum.

Çok tanıdık bir ses.

"Senin gittiğin yere ben de giderim," diye devam ediyor, sesi o kadar melodik ki ölü kalbimi ağlatıyor.

Küçük bir elin yanağıma dokunup bakışlarımı aşağıya çektiğini hissettiğimde, gözlerimi kırıştırtarak biraz berraklık kazanıyorum.

Sis yavaş yavaş kalkıyor ve bana bakan sarışın bir tanrıça ortaya çıkıyor, gözleri ağlamaktan kızarmış, yüz hatları acıyla buruşmuş.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama boğuk bir hırıltı dışında ses çıkmıyor.

Kaşlarını çatıyor, elini tenimden hiç çekmiyor, aramıza daha fazla kan girerken bile vücudu benimkini yumuşatıyor.

"Si... Si..." Heceleri çıkarmayı başarıyorum, bu çaba içimdeki her şeyi alıp götürüyor.

"Evet," diye fısıldıyor hararetle. "Evet." Beni kendine doğru çekerken iki elini yanaklarıma götürüyor, dudakları

Kan ve gözyaşı tadarken benimkini. "Evet," diyor bana karşı ve ben onu içime çektiğim gibi kelimeleri de içime çekiyorum.

"Cehennem kızı," diye inliyorum, zihnim biraz uyanıklık kazanıyor. "Vlad, Vlad'ım," diye konuşmaya devam ediyor kısa, acılı

onun için üzülmemeye neden olan sesler.

Sen incindin, ben incindim.

Her şey, anılar, acılar akın akın geliyor.

Aşk.

"Sisi'm," diye mırıldanıyorum, kollarım onu kendime çekmek için küçük bedenine uzanıyor. Sırtını yokladığımda, giysilerinin içine gömülmüş metal parçaları buluyorum.

"Ne..." Başlıyorum ama beni bir öpücükle daha susturuyor.

"Ben iyiyim. Biz iyiyiz." Dudaklarını yanağımda gezdiriyor. "Her şey yoluna girecek."

Bu sözler beni neden kırıyor bilmiyorum. Ve uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yapıyorum.

Hissetmemeye izin verdim.

SISI

"W "Dışarıda ne yapıyorsun?"
Benim eller üzerinde benim Kalçalar, I glower
at Onu, benim

Ona şaka yapmadığımı gösteren bir ifade.

"Ben iyiyim, cehennem kızı. Ayrıca, tadilat için kim yardım edecek?" Öfkemi dindireceğini umarak bana o büyüleyici gülümsemesini veriyor.

Beni eritebilir, ama öfkemi değil. Yataktan yeni kalkmışken, dikişleri tamamen iyileşmemişken olmaz.

"Göğsünden dört kez vurulmuş biri değil, Vlad." Ona gözlerimi deviriyorum. "Ölümle burun buruna gelmiş biri olmadığı kesin. Küreği bırak ve benimle gel," diye onu kendime doğru çağırıyorum, tartışmasını beklerken bir kaşımı kaldırıyorum.

Yapmıyor, çünkü benimle kazanamayacağını biliyor. Gece gündüz onun yanındayken, hem bedenine hem de zihnine bakarken olmaz.

Miles'ın yerleşkesinde o gün ona bir şeyler olmuştu. Tüm anılarını geri kazanmak onda bir şeyleri değiştirmişti ve değişmişti - tamamen ve geri dönülmez bir şekilde.

Ölümcül şekilde yaralandıktan sonra günlerce yatakta can çekişti, yaşamla ölüm arasında savaştı ve ben

onun ölebileceğini düşünmek kadar büyük bir ıstırap hissettiğimi sanmıyorum.

Yine de ikimiz için de güçlü olmak zorundaydım. Onun yanından bir dakika bile ayrılmadım. Kendi morarmış bedenim bana acı verirken bile, kurşun geçirmez yeleğe çarpan kurşunların etkisiyle sırtım küçük yaralarla delik deşik olmuştu.

Her şeyi bir kenara bırakmıştım, çünkü o anda tek bir amacım vardı, o da oydu.

Ama kendine geldiğinde, yüz hatlarındaki ve kendini tutuşundaki değişim çok açıktı. Her şeyden öte, gözlerinde yeni bir aydınlık görebiliyordum.

İlk başta konuşmamıştı, boşluğa bakıyordu.

Ama yavaş yavaş açılmaya başladı, bana olan her şeyi anlattı.

Vanya nasıl öldü.

Mantıklı bir şekilde bunun kendi hatası olmadığını fark etse de, kız kardeşinin başına gelen her şeyden kendini sorumlu tutmaktan kendini alamaz.

"Patronluk tasladığında çok seksi oluyorsun," diyerek yanıma geliyor ve kolunu belime doluyor.

Onu yakalıyorum, yüzümde gök gürültüsü gibi bir ifadeyle ona dönerken bir kenara itiyorum.

"Zorlukla ayakta dururken büyüleyici haydutu oynayamazsınız bayım. Eğer bir daha yataktan kalkmayı düşünürsen seni kendim gömerim, çünkü ölmek istediğin çok açık."

"Cehennem kızı," diye mırıldanıyor yaklaşırken, ağzı yanağımda geziniyor, "beni tehdit etmene bayıldığımı biliyorsun." Nefesi tenimde gezinirken vücudumdaki istemsiz ürpertiye engel olamıyorum.

"Beni gömmene izin vereceğim," diye başlıyor ve ses tonundaki eğlenceyi fark ediyorum, "sadece eş ziyaretleri alırsam," diye fısıldıyor ve dudaklarım seğiriyor.

"Vlad," diye haykırdım, skandala uğramıştım.

Hâlâ şaka yapma havasında olduğuna inanamıyorum.

"Peki, p e k i , " diye kabul ediyor sonunda, "yatağıma döneceğim. Ama benimle geliyorsun."

Onu reddedecek gücü kendimde bulamadığım için sonunda onunla yatağına girdim.

"Kardeşini affetmelisin," diyor aniden beni kendine doğru çekerken. "İyi niyetli olduğunu biliyorsun."

"Seni öldürebilirdi," diye fısıldıyorum, hâlâ o sahneyi aklımdan çıkaramıyorum. "Bir kurşun daha yeseydin *ölmüş* olacaktın Vlad." Ona bakarken sesim titriyor, karanlık gözleri dikkatle beni izliyor.

"Hak etmediğim halde beni kurtardın, Sisi." Parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdirmeden önce eli başımın üzerine geliyor. "Ama kontrolden çıkmıştım. Yapabilirdim..." Boğazına bir nefes takılıyor ve yüz ifadesinin ardındaki ıstırabı fark ediyorum.

"Ama sen yapmadın. Sen buradasın, benimlesin. İkimiz de hayattayız. Marcello'ya gelince... Eninde sonunda yapacağım. Ama henüz değil," diye iç geçirdim.

Bunu neden yaptığını anlıyorum, ama aynı zamanda kalbim alternatifini, bir saniye geç kalsaydım neler olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum.

Onu öldürebilirdi.

Ve bunun için Marcello'yu yakın zamanda affedebileceğimi sanmıyorum. Onunla aynı odada bulunma düşüncesine bile katlanamıyorum, zarar verme dürtüsü çok ağır basıyor.

"Şimdiye kadar hiç nöbet geçirmedin." Tıbbi seti almak ve bandajlarını değiştirmek için yataktan fırlarken konuyu değiştiriyorum.

Kendisini oturur pozisyona çekip yanına gelmemi beklerken yüzünde dalgın bir ifade beliriyor.

"Gelecekte daha fazlasına sahip olacağımı sanmıyorum," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Neden?"

Seti yatağına getirerek, yaralarının durumunu incelemeden önce bandajlarını dikkatlice çıkarmaya başlıyorum.

"Bunlar iyi görünüyor." Bölgeleri temizlerken gülümsüyorum, enfeksiyon olmadığını görmekten mutluyum ve her şey harika iyileşiyor gibi görünüyor.

Homurdanıyor, ben bandajları değiştirmeye devam ederken başımın üzerinden bakıyor. Tekrar konuştuğunu duyduğumda görevime odaklanmışım.

"Bölümler," diye başladı, sesi uzaklara gidiyordu. "Sanırım bunlar benim Vanya'nın ölümüyle ve bunun yarattığı suçluluk duygusuyla başa çıkma yöntemimdi. Kan..." Derin bir nefes alıyor ve ben bunun onun için önemli bir an olduğunu bilerek hareketsiz kalıyorum.

"Kan bana yaptıklarımı hatırlattı. Ellerimdeki *onun* kanını. Ve onu her gördüğümde, beni biraz delirtiyordu."

Bunu çok düşündüğü açık ve onun için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Kendi kız kardeşini öldürdüğünü öğrendiği günden beri değişti. Bu bilinçli bir değişim mi bilmiyorum ama son bölümün içinde bir şeyleri serbest bıraktığını düşünüyorum.

"Vlad." Bakışlarımı ona doğru kaldırıp yüz ifadesini araştırıyorum. "Vanya seni suçlamazdı. Bunu biliyorsun."

Dudaklarını hüzünlü bir gülümsemeyle büzüyor.

"İstiyorum. Biliyorum, Sisi. Ama bu bir boşluk hissettiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor." Yumruğunu göğsüne götürüyor. "Al."

"Bu normal." Yumruğunu ellerimle kapatıp ağzıma götürüyorum ve dudaklarımı hafifçe parmak eklemlerine değdiriyorum.

"Böyle hissetmek normal. *İnsani* bir şey. Ve tartışmalı olsa da," dudaklarım kıvrılıyor, "sen *de insansın*. Kendine zaman tanı. Yas tutmak için. Yas tutmak için. Kendini affetmek için."

Fiziksel yaralanmasının yanı sıra, olanlardan en çok etkilenen ruhsal durumu oldu. Yavaş yavaş düşüncelerini ve duygularını açmaya başlıyor ve benimle paylaşmayı seçtiği her şeyi takdir ediyorum. Ne kadar uzun olursa olsun

Ne pahasına olursa olsun, onun yanında olacağım ve ona sevgimi ve desteğimi sunacağım - koşulsuz olarak.

Günün sonunda, hayatı boyunca *hiçbir* şey hissetmesine izin vermemiş bir adamın aniden tüm bu garip duygularla dolup taşması kolay olamaz. Bazen onun zihninde olup bitenleri anlamlandırmaya çalıştığını görüyorum ve acısını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmaması kalbimi acıtıyor.

Bakışları mesafeli olsa da sözlerime düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Zaman..." diye tekrarlıyor.

"Artık çok vaktimiz var. Ve belki Katya'yla yakınlaşmak sana yardımcı olabilir." Bu fikri ortaya attım ve o da hemen yüzünü buruşturdu.

Dış dünyayla yüzleşmekten korkan ve özgürlüğe alışmaya çalışan Katya ve Tiberius son bir aydır Vlad'ın yeraltı yerleşkesinde yaşıyorlardı. Bu arada, temiz hava ve biraz açık alanın ona iyi geleceğini düşündüğüm için Vlad'ın çocukluk evinde kalıyorduk.

Kardeşimle hâlâ konuşamıyor olsam da, ben Vlad'ı sağlığına kavuşturmaya çalışırken Katya ve Tiberius'un yeni gerçekliklerine uyum sağlamalarına yardımcı olan Lina'nın yardımını bir lütuftu.

Onları birkaç kez ziyaret etmiştim ve onlar da sık sık buraya geliyorlardı. Vlad, kız kardeşine karşı pek açık değildi, neredeyse hiç konuşmuyorlardı, buluşmaları sert ve garipti.

Gerçi onu tam olarak suçlayamam, çünkü ona olanlardan dolayı bir tür suçluluk duyduğunu biliyorum, ama sonsuza kadar böyle devam edemez.

"Deneyeceğim," diye homurdanıyor, kelimeler zar zor duyuluyor. "Denesen iyi olur." Koluna şakacı bir tokat atıyorum.

"Ah! Nekahet dönemindeyim, cehennem kızı." Acıdan inliyormuş gibi yapıyor.

"Sanki." Homurdanıyorum. "Bahçede çukur kazmaya çalışırken nekahet döneminde değildin. Bu kadar acilse birinden yapmasını isteyemez miydin?" Ona gözlerimi deviriyorum.

Acıya tepkisi hâlâ aynı, hiç yok. Gerçi bu özel senaryoda bu beni mutlu ediyor çünkü göğsünden giren dört kurşunun ne kadar acı vereceğini hayal bile edemiyorum.

Gerçek şu ki, Vlad her zaman fiziksel olarak çok aktif bir insan olmuştur ve yatak istirahatinin ona ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Yine de, sırf bana surat asıyor diye sağlığını tehlikeye atacak değilim.

"Yine de bir an önce başlamamız gerekiyor," diye yakınıyor.

Kendine geldikten sonra geleceğimiz ve bundan sonra ne yapmak istediğimiz hakkında uzun uzun konuştuk. Miles'ın yerleşkesinde bulduklarımız ve bununla nasıl başa çıkacağımız hakkında da son derece zor konuşmalar yaptık. Ama birlikte, Miles'ın laboratuvarlarından kurtardığımız çocuklara yardım etmeye ve onlara hayatta yeni bir amaç vermeye karar verdik.

"Akademi mi?" Vlad bu fikri ortaya attığında şaşırmıştım.

"Hepsi farklıdır. Doğuştan ya da onlara yapılanlardan dolayı. Topluma nasıl uyum sağlayacaklarını bilmiyorlar ve çoğunun başvuracak kimsesi yok," diye açıklamış ve düşünceliliğiyle beni şaşırtmayı başarmıştı.

"Onlara dünyaya nasıl uyum sağlayacaklarını öğretecek ve bir amaç verecektik." Gülümsemesi genişlemişti ve bunun çılgınca bir şey olması gerektiğini biliyordum.

"Bir suikastçı akademisi," diye gururla ilan etti ve şaşkınlıkla göz kırpmama neden oldu.

"Bunu bir düşünün. Onlar zaten öldürmeye hazırlar. Ama bu şekilde onlara öldürmenin daha etik bir yolunu öğretebiliriz." Durakladı, muhtemelen bunun tam olarak geçerli olmadığını fark etmişti

"Ya da en azından bir çeşit onur sistemi, böylece çok tehlikeli hale gelmezler. Böylece *bana dönüşmezler*."

"Bu değil kötü bir fikir," diye cevap verdim. Ve daha ben

üzerinde düşündükçe projenin yararını daha iyi anladım.

"Miles'ın yaptığı gibi onlara imkansız standartlar dayatmak yerine, doğal yeteneklerini geliştireceğiz ve onları dünyanın gelmiş geçmiş en iyi suikastçıları yapacağız. gördüm."

O konuştukça, bu konuda ne kadar hevesli olduğunu daha iyi anladım. Ve ruhsal durumu bu kadar kırılanken, bunun çöküşünden kurtulmasına yardımcı olacak mükemmel bir şey olduğunu biliyordum.

Bir amacı, bir görevi olacaktı. Ve böylece Vanya'nın ölümünün gerçekliği olan acıya yenik düşmesine izin vermeyecekti.

Ancak ben onun yeni girişimini aktif olarak destekliyor olsam da, bu henüz iyileşmekte olan vücudunu zorlayabileceği anlamına gelmiyor. Bu konuda çalışacak bir sürü insanı var.

Miles ve Meester'ın işlerini altüst etmenin bir başka yan etkisi de Vlad'ın liderliğinde pek çok yeni insanı işe almak olmuştı. Sendika liderlerini ortadan kaldıran kişinin o olduğu haberi duyulduktan sonra çoğu kişi onu aramaya başlamıştı ve pek çok adam en zayıf olanla değil en güçlü olanla çalışmak istediklerini beyan etmişti.

Bu oldukça tesadüfi oldu, çünkü akademinin planlarını kısa süre önce bir araya getirdik ve Vlad'ın vizyonunu gerçekleştirmek için çok sayıda insana ihtiyacımız olacak.

"Her şeyin normale dönmesini istiyorum. Böyle işe yaramaz hissediyorum..." diye inliyor ve parmaklarını şakaklarına götürüp masaj yapıyor.

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ama sağlıklı olmana *ihtiyacım* var Vlad. Bunun gibi bir korku daha yaşayamam."

Hâlâ kabuslarımda vurulduğunu, kanlar içinde kaldığını görüyorum.

Bunun üzerinde durmanın hiçbir zaman yararlı olmadığını bilerek kendimi silkeliyorum.

"Yapmayacaksın. Sana söz veriyorum." Elimi tutup beni kendine doğru çekti. "Sen benim iyileşmek için tek sebebimsin, cehennem kızı. O yüzden iyileşeceğim," diye mırıldanıyor usulca, dudakları alnımda, yüzümde küçük öpücükler gezdirirken. "Her şey senin için."

"Güzel," diye fısıldıyorum, ona doğru eğiliyor ve sıcaklığını tenimde hissediyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona, dudaklarımı ayırıp kendimi nefes nefese bir öpücüğe bırakıyorum.

"Ben de seni seviyorum.

Her zaman." BİRKAÇ AY

SONRA

"SEN BİLİYORSUN SEN BUNU YAPMAK ZORUNDA DEĞİLSİN , SISI," KARDEŞİM bana arkamdan söylüyor.

Saçımı düzelterek ona dönüyorum.

"Bunu tekrar mı yapıyoruz, Marcello? Bunu aştığımızı sanıyordum." Yüzündeki hafif gülümsemeyi görünce ona başımı sallıyorum.

"Denemek zorundaydım." Omuz silkiyor ve bana kolunu uzatıyor.

Evden çıkıp bahçeye doğru ilerlerken aniden durup alnıma bir öpücük konduruyor.

"Özür dilerim," diye özür diliyor ve bunu gerçekten kastettiğini fark ediyorum. "Vlad'ı hayatım boyunca tanıdım ve onunla ilgili her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ama sanırım daha derine bakmayı hiç denemedim. Senin yaptığın gibi değil." Bana kısa bir gülümseme veriyor.

"Onunla birlikte olduğumu bildiğim için asla tamamen rahat olamayabilirim, çünkü onun en kötü halini gördüm ve... şey, sen de onun en kötü halini biliyorsun." Kıkırdıyor. "Ama seni ne kadar mutlu ettiğini görebiliyorum. Senin de onu ne kadar mutlu ettiğini gördüm. Kabul etmek istemesem de, birlikteyken ikinizde bir şeyler var. Sanki her zaman kendi küçük dünyanızdasınız."

Sözleri karşısında dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor, çünkü haklı. Etrafta binlerce insan olabilir, ama Vlad yanımdaysa, o zaman her zaman sadece ikimiz olacağız.

"Sizde özel bir şey olduğunun farkındayım ve bir daha müdahale etmeyeceğime dair söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük," diyorum ve parmak uçlarıma basarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ve beni ailenize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Sisi. Ben her zaman senin ailen olacağım." Beni kendine çekiyor ve sarılıyor. "Ne olursa olsun," diye devam ediyor ve kalbim onun sözleriyle ısınıyor.

"Güzel," diye burnumu çekiyorum, şimdiden ağlama isteği bastırıyor. "Ben gözyaşlarına boğulmadan önce gitmeliyiz," diye şaka yapıyorum, kolundan tutup tekrar bahçeye doğru ilerliyorum.

Yürüyüş yolunun sonunda küçük bir çardak var. Vlad, nihayet fiziksel olarak çalışabileceğine dair yeşil ışık aldığı anda onu kendi elleriyle inşa etmişti. Ve bunu kız kardeşinin anısına adamıştı. Çatının tepesinde bir V amblemi yer alıyor, parlak mermer güneş ışığında parlıyor.

Rüzgârlı yolun her iki tarafında iki sıra koltuk vardır ve hepsi de aile ve arkadaşlarla doludur. Lina, Claudia, Venezia ve Katya bir tarafta, hepsi de zarif açık mavi elbiseler giymiş ve her birinin elinde küçük bir çiçek buketi var.

Yaklaştığımızı gördüklerinde yüzleri aydınlanıyor ve yürümeye devam ederken onlara havalı bir öpücük gönderip göz kırpmıyorum.

Diğer tarafta Seth, Adrian ve Tiberius, bu sıcakta terlemiş olmalarına rağmen siyah takım elbiseleriyle şık bir şekilde Vlad'ın arkasında duruyorlar.

Ve bir de o var.

Vlad'im.

Etrafta volta atarken gergin görünüyor, biz çardağa yaklaşırken başını bize doğru çeviriyor.

Ve beni gördüğünde gözleri büyüyor, gülümsemesi göz kamaştırıyor, bakışları aşkla yanıyor

ve... Dikkatinin üzerimde olduğunu hissettiğimde ateşim yükseliyor, yanaklarım kızarıyor.

Yanına gittiğimde aniden nefesim kesildi, Marcello ona elimi uzattı ve ben de hiç komik bir karşılık vermedim.

"Hazır mısınız?" diye fısıldıyor, beni kendine çekiyor.

Başımı kaldırıyorum, ona cevap vermek için dudaklarımı ıslatıyorum ama gözlerindeki hınzır parıltıyı fark ettiğimde ağzım kendiliğinden açılıyor, ses çıkmıyor.

Bana sırtıırken ağzının köşesi orantısız bir gülümsemeyle kalkıyor, ondan her zaman damlayan ve aynı anda hem onu öldürmek hem de onu sevmek istememe neden olan o günahkâr kibir.

Yine de, yüzümü incelerken, açıkta kalan cildimin her santimetresinde gezinirken ve ardında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakırken gözlerindeki hayranlık yanıltıcı değil. Bana dokunmasına ya da bir şey yapmasına gerek yok.

Sanki beni avlayabilmek için koşmamı istemeden önce gelinliğimi vücudumdan parçalayacakmış gibi bana bakışı bile beni tüllerin altında terletiyor.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Dişleri alt dudağının yüzeyini sıyrırken dikkati boynuma, parafının tenime değdiği yere odaklanmış durumda.

"Her şeyin görünüşünden memnun musun?" diye mırıldanıyor, gözlerini bir an olsun benden ayırmıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, ani yakınlık başımı döndürüyor ve arzuyla başımı döndürüyor.

Lanet olsun.

Şu anda bile onun yanındayken kendimi kontrol edemiyorum, aurasının içinde kaybolmuş gibiyim, enerjisi beni sarıyor ve bütünüyle yutuyor.

"Tam istediğim gibi oldu," diyorum ve bu da bana bir sırtış kazandırıyor.

Resmi bir düğün kutlaması fikri, internette mükemmel gelinliği bulduktan sonra aklıma gelmişti. İnternette gezinirken bu gelinlikle karşılaştım.

Dar bir bedeni ve Viktorya dönemi balo elbiselerini andıran geniş bir eteği olan çarpıcı kirli beyaz bir elbise. O kadar etkilenmişim ki bir gün kendimi Vlad'a gerçek bir düğün istediğimi söylerken buldum.

Daha önce bundan bahsetmediğim için ilk başta şaşırmıştı ama hemen adapte oldu, herkesi aradı ve mükemmel düğünümü yapmam için gerekenleri yaptı.

Çok tatlıydı, kesinlikle her şeyle ilgilendi, büyük günden önce her şeyin onayımı aldığından emin oldu.

Şimdi kendimi hayalimdeki gelinliği giyerken, hayalimdeki düğünde, hayalimdeki adamla birlikte buluyorum. Ve içimde oluşan sersemliğe engel olamıyorum.

"O zaman yapalım

mı?" "Yapalım."

Gülümsüyorum.

Tören kısa ama tatlı ve ilk düğün denememe kıyasla tüm sözleri gerçekten dinliyorum.

Elimi onun ellerine koyduğumda teninden sızan sıcaklık, sadece ölüm bizi ayırana kadar değil, ölümden sonra da birlikte olacağımızı bilmek için ihtiyacım olan tek teselli.

Törenin sonuna yaklaşırken papaz bizi yüzüklerimizi takmaya çağırıyor.

"İlk seferinde bir şeyleri kaçırdığımı biliyordum," diye mırıldanıyor Vlad parmağıma muhteşem gümüş bir bant geçirirken eğlenerek.

"Sana o kadar kızgındım ki fark etmemiştim bile," diye itiraf ediyorum, yüzüğü parmağına takma sırası bana geldiğinde.

Onları özel olarak yaptırmıştık ve bantların iç kısmına kalplerimiz için çok değerli olan iki cümleyi kazırmıştık. Şimdi karı koca ilan edildiğimizde söylediğimiz aynı cümleler.

"Sisi olmadan Vlad olmaz," diyen ilk kişi o oluyor ve parmaklarımı şehvetli bir öpücük için ağzına götürüyor.

"Ve Vlad olmadan Sisi olmaz," diye tamamlıyorum cümleyi, dudaklarını tenimde gezdirdikçe nabzım hızlanıyor.

Şu anda, herkesin katıldığı tam teşekküllü bir düğünü ne kadar istemiş olursam olayım, sadece onu istiyorum - beni baştan çıkarmasını, beni işaretlemesini, ruhuma işlemesini.

Ama ne yazık ki buna sahip olamayız.

Nikahımızı kutlamak için gelen herkes tarafından aniden sözümüz kesildiğinde değil.

"Tebrikler Sisi Teyze," Claudia bana kocaman sarılıyor.

"Teşekkür ederim, aşkım." Yanaklarından öpüyorum, artık Marcello'nun evinde hoş karşılandığımızı bilmekten mutluyum ve onu görebiliyorum istediğim zaman.

Herkes öpmek ve sarılmak için yanıma geliyor. Sağ tarafa baktığımda Vlad'ın da benzer bir durumda olduğunu görüyorum; erkekler onunla tokalaşmaya geliyor, düğünü ve sonunda bir kadın bulduğu için onu tebrik ediyor.

Konuştukları bazı şeyleri duyunca neredeyse yüzüm kızarıyor ama kızlar beni hemen bir kenara çekiyorlar, dedikodu ve sohbet devam ediyor.

Arka bahçenin tamamını düğün için bir mekâna dönüştürdük ve okyanusa bakan ön cephesiyle gerçekten rüya gibi bir düğün oldu.

"Hep sana sormak istemiştim." Bianca elinde bir kadeh alkolsüz şampanya ile yanıma geliyor. "Onu nasıl evcilleştirdin?"

"Onu evcilleştirmek mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Onu on yıldan uzun bir süredir tanıyorum. Onu *tanıyorum*. Ama yine de tanıdığımı sanmıyorum, değil mi?" diye soruyor ve bakışlarını Vlad'ın Adrian ve Marcello ile derin bir sohbete daldığı yere çeviriyor.

"Onu evcilleştirmedim. Onun gibi birinin *evcilleştirilebileceğini* sanmıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bölümleri olmasa bile Vlad'da her türlü mantığa meydan okuyan bir vahşilik var. Pahalı bir takım elbise içinde vahşi bir canavar ve bunu biliyor. Oh, bana o hınzır sırıtışını verirken, sessiz bir cüretle bir kaşını kaldırırken kesinlikle biliyor.

"Ben sadece..." Duraksıyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Onu gördüm. Maskenin arkasında kim olduğunu gördüm."

"Muhtemelen ilk ve son olacaksın," diye mırıldanıyor, kadehini yudumlarken. "Şu pastadan biraz alacağım," diyerek aniden konuyu değiştiriyor, avuçlarını kocaman karnının üzerinde gezdiriyor, "bu çocuk beni öldürecek." Başını sallayarak pasta standına doğru ilerliyor.

Konukların arasına biraz daha karışıyor, herkesle biraz konuşmak için zaman ayırıyorum.

"Nasılsın, Katya?" Bir tabak kek alıp yanına oturuyorum.

Bianca kadar ilerlememiş ama hamileliğinde bazı komplikasyonlar olmuş, bu yüzden fazla hareket etmesine izin verilmiyor.

"Güzel." Gülümsüyor. "Harika. Bu... harika. İkiniz adına çok mutluyum," diyor, ellerimi ellerinin arasına alırken sözleri sıcaklıkla dolup taşıyor.

Tiberius onun yanındadır, onca insanın arasında kendi halinde görünmektedir, bakışları her an bir tehlike bekliyormuş gibi bir o yana bir bu yana savrulmaktadır. Eli Katya'nın omzunda koruyucu bir şekilde duruyor ve bir an olsun yanından ayrılmıyor.

Esaret altındayken başlarına neler geldiğini hala tam olarak bilmiyoruz ve her ikisi de şu anda travmanın kalıntılarıyla başa çıkmalarına yardımcı olması için bir terapistle gidiyor. Katya bundan önce birkaç hamilelik daha geçirdiğinden bahsetmişti, ancak bu bebeklere ne olduğunu araştırmadım, çünkü bu onun için zor bir konu olmalı.

"Beni, bizi kurtaranın Vlad olacağını hayal edebileceğimi hiç sanmıyorum," diye devam ediyor Katya, bakışları kardeşinin üzerinde. "Her zaman onda insanların söylediğinden daha fazlası olduğunu düşünmüştüm." Bana doğru dönüyor. "Sana sahip olduğu için mutluyum."

"Teşekkür ederim." Elini sıkıyorum. "Ona yaklaşmanın zor olduğunu biliyorum. Ama pes etme. Duygular söz konusu olduğunda en iyisi o değil."

"Gerçekten mi?" diye soruyor eğlenerek, bahçenin arka tarafında toplanan kalabalığı işaret ederek.

Vlad'ın bir ızgara getirip kurduğunu ve herkesin dikkatini çektiğini gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Düğünümüzü kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Bir bardak kaldırdı. "Sanırım bir konuşma yapmam gerekiyor?" Kaşlarını çatıyor. "Belki... belki de değil," diye çapkınca gülümsüyor, "ama yine de bir tane yapacağım."

Smokin ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine seriyor ve gömleğinin kollarını yavaşça katlıyor.

"Sisi'yi ilk gördüğümde onsuz asla yaşayamayacağımı anladım," diye başlıyor ve ne yaptığını anladığımda yanaklarım kızarıyor.

Herkes onun sözlerini alkışlar.

"Bana bir kez baktı ve sonra beni görmezden geldi. Eğer bu ilk görüşte aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum" diye devam ediyor, herkes esprisine kıkırdıyor.

Yine de çabucak ayılır.

"Burada durup sonsuza dek onun erdemlerini övebilirim, çünkü kusurları bile benim için mükemmel," diyerek bana göz kırpmıyor, "ama her şeyden çok ona teşekkür etmek istiyorum."

Kaşlarım havaya kalkıyor, ne söyleyeceğini merak ediyorum. Herkes de dikkatle dinliyor ve sanırım birçoğu Vlad'ı ilk kez şakacı halinden başka bir şey olarak görüyor.

"Herkes ölüme mahkûm olduğumu düşünürken beni kurtarmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Herkes benden umudunu kesmişken beni *kurtardığın* için teşekkür ederim. Ve kurtarılamayacağımı düşündüğümde beni kurtardığın için teşekkür ederim." Duraklıyor, bana bakarken gözlerinde inatçı bir yoğunluk var. "Şu anda burada olmamın tek sebebi sensin, cehennem kızı. İşte bu yüzden," diye sırtıyor, "ileride *sadece* senin için yaşayacağım."

Herkes tekrar alkışlıyor, bazı insanlar bunun tanıdıkları Vlad olamayacağını fısıldıyor.

Ama düz beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla o kadar gösterişli olan ona bakarken, sadece son derece gururlanmış hissedebiliyorum, kalbim göğsümde yüksek sesle atıyor.

"Sana bir de hediye vermek istiyorum," diyor ve gömleğini çıkarıp bir sandalyeye oturmadan önce ızgaranın etrafında çalışmasını izlerken şimdi daha da meraklanıyorum.

Sasha ayağa kalkıp onun etrafından dolanır, elinde küçük bir kese vardır ve bir neşter çıkarır.

Ne yaptığını anladığımda şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

Bu görüntü karşısında afallayan tek kişi ben değilim, neşter Vlad'ın sırtını kesip küçük bir et parçasını çıkararak ızgaranın üzerine yerleştirirken etrafımdan nefesler yükseliyor.

"Yeni evlilerin pastalarını paylaşmalarının adet olduğunu biliyorum ama ben de kendimi seninle paylaşmak istiyorum Sisi. Eğer beni kabul edersen."

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum, yavaşça ona doğru ilerliyorum, bunun ne kadar özel olduğunu fark ederken aklım binlerce farklı yerde.

"Evet," diye cevap veriyorum yanına ulaştığımda. Sırtına dolanarak ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kesikten akan kan parçalarını yalamak için eğilip dudaklarımı teninin üzerinde kapatıyorum. "Bu harika bir sürpriz Vlad," diyorum ona içtenlikle.

"Ama önce Sasha'nın da benden bir parça almasını istiyorum."

Sözcükler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki bana doğru döndü, gözleri çılgına dönmüştü.

"Cehennem kızı," diye inliyor ve sanırım reddedecek. Alnını omzuma koyuyor ve sertçe nefes alıyor. "Senin bir parçana sahip olmak..." diye devam ediyor. "Bunu istemeye cesaret edemezdim."

"Yapmak zorunda değilsin. Özgürce veriliyor." Oturmadan önce yanağını okşayıp hızlı bir öpücük konduruyorum.

Süreç hızlı ve hayal ettiğim kadar acı verici değil.

Vlad'ın parçası pişmiş, benimki ise sıcak ızgarada hızla pişiyor. İkimiz de birbirimizden birer parça aldığımızda, birbirimizin gözlerinin içine bakarak lokmayı yavaşça ağzımıza götürüyoruz.

Et parçasını ağzıma götürdüğüm anda dudaklarının bir parçamın üzerine kapanmasını izliyorum.

Lezzet patlaması anında gerçekleşiyor ve bu tat karşısında inlememek için kendimi zor tutuyorum. Ya da daha da kötüsü, üzerine atlayıp kıyafetlerini yırtmam.

O da benzer bir tepki veriyor gibi görünüyor ve et parçasını yavaşça çiğnerken bakışları benden ayrılmıyor.

"Sen artık benim bir parçamsın, cehennem kızı. Tıpkı benim senin bir parçan olduğum gibi." Tehlikeli gülümsemesi beni bütünüyle sarıyor.

"Evet, sonunda bir olduk."

Aramızdaki an uzayıp gidiyor ve sanki her şey kaybolup gidiyor. Gürültü yok, etrafta insan yok.

-Sadece biz.

Birbirimize bakıyoruz ve biliyorum ki sahip olduğumuz şey bu dünyadaki her *şeyden* daha güçlü. Bizi ayırabilecek hiçbir şey yok.

Ölüm bile değil.

Çünkü biri nereye giderse diğeri de onu takip eder.

Bir süre sonra misafirler gidiyor ve nihayet yalnız kalıyoruz. Yine de tüm ev dağınık ve muhtemelen kapsamlı bir temizliğe ihtiyaç duyacak.

"Bugün çok centilmendin," diye övüyorum onu, gömleğinin yakasıyla oynuyor ve görünen küçük et parçasıyla alay ediyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor ve gözlerim dudaklarına takılıyor, yanıt olarak kendi dudaklarımı yalıyorum.

Hiç çaba göstermeden beni kendine doğru çekmesinde manyetik bir şey var. Vücudum onunkine tepki veriyor ve ateşe çekilen bir pervane gibi, karşı koyamıyorum. Onun beni tüketmesini istiyorum.

"Hata yapma Sisi," diye başlıyor, elleri eteğimin tülünü sıkıca kavrayana kadar elbisemden aşağı iniyor. "Ben hâlâ bir canavarım. Ama artık akli başında bir canavarım." Yine o tehlikeli sırıtış ve çok geçmeden elbisemi bedenimden söküp aldı, yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi belirirken parçalar yere düşüyor.

"Kaç, benim küçük rahibem. Kaç."

Bana kurt gibi gülümsüyor, kasları bastırılmış bir gerginlikle dalgalanıyor. Gözleri her hareketime odaklanmış durumda ve saldırmaya hazır olduğunu biliyorum.

Peki peşinizde bir avcı varsa ne yaparsınız?

Sen kaç.

Ve umarım seni yakalar.

VLAD

İKİ YIL SONRA

"A Hazır mısın, cehennem kızı?" Elini tutmak için hamle yapıyorum ama yanımda değil.

Arkamı döndüğümde onu hâlâ eşyalarını yerine kilitlemeye çalışırken görüyorum.

"Sisi," diye inliyorum, özellikle de kaşlarını çatmış konsantrasyonunu ve dudagını ısırışını gördüğümde...

Kendimi kontrol etmem için iyi değil.

"Bir saniye," diyor parmağını kaldırarak.

Yüzünde sadece *şimdi sik beni* ifadesi yok, aynı zamanda kana bulanmış durumda ve bu kombinasyon duyularım için daha ölümcül olamazdı.

"Bitti," diye rahatlamış bir şekilde nefes alıyor. "Bunu kaç kez yaparsam yapayım, asla doğru yapamıyorum," diye mırıldanıyor ve yanımdaki yerini alıp elini benimkinin içine sokuyor.

"Zaten geç kaldık." Saatile bakarak dudaklarımı büzüyorum. "Parti otuz dakika önce başladı."

"Oraya varacağız." Omzuma vurup bana göz kırpmıyor.

"Hadi yapalım şunu," diyorum uçağın kapısını açarken, hava basıncı hemen yüzüme çarpıyor.

Sisi'ye bir baktım ve gitmeye hazırım. Hala birbirimizin elini tutuyoruz, atlıyoruz.

Aşağı inerken bir yerde ikimiz de paraşütlerimizi bırakıyoruz ve güvenli bir şekilde sağlam zemine iniyoruz.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor eşyalarından sıyrılırken, elbisesini en zarif şeymiş gibi okşayarak.

"Güzel," sözcükler ağzımdan uçup giderken yüzümü buruşturuyorum.

Bana iyi görünüyor. İnsanların tepeden tırnağa kan içinde görünmemizi takdir edeceğinden emin değilim.

"Berbat görünüyoruz, değil mi?" Omuzlarını dikleştirerek derin bir iç çekiyor.

"Bianca bizim de orada olmamızı istiyorsa, bizi bu şekilde kabul etmesi gerekecek." Onu neşelendirmeye çalıştım.

Başını sallıyor ve önümde yürümeye devam ediyor. Hiç tereddüt etmeden elini tutuyorum, onu kendime çekiyorum ve kollarımın arasına alıyorum.

"Sanırım gelenekler seni kollarımda taşımamı gerektiriyor." Burnumu yüzünde gezdirip kokusunu içime çekiyorum.

"Ben kim oluyorum da geleneklerle tartışıyorum?"

"Güzel," diye kıkırdıyorum. "İtirazın olacağını düşünmüştüm. Ayrıca, seni en son kollarıma alalı yaklaşık beş saat oldu. Arayı kapatmam lazım."

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ama sonunda bana gülümsüyor, onu Bianca ve Adrian'ın evine doğru taşırken karşı koymuyor.

Bugün Bianca'nın doğum günü ve herkesin katılması konusunda her zaman çok titizdir. Sisi ve ben akademideki uzmanlığına güvendiğimiz için onu üzme riskini göze alamayız.

Bianca doğum yaptıktan kısa bir süre sonra Rusya'daki sözleşmesi sona erdi ve yeni bir iş arayışına girdi. Özel suikastlarla işi tamamen bitmemiş olsa da

Akademimizde eğitmen olmak için kabul edildi, V Akademisi - kız kardeşimin anısına böyle adlandırıldı.

İlk yıl her şey yeni başladığı için biraz zor geçti, çocuklar her şeye alışmaya çalışırken etrafımızda biraz rkekti.

Miles'ın yerleşkesinden kurtardığımız insanlardan on  bizimle kalmaya karar vermişti, yaşları altı ile on beş arasında değişiyordu. Hepsi de uzun süre Miles'ın kobay fareleri olmanın getirdiği farklı travmalarla gelmişti.

şükrettiğim tek şey, anladığım kadarıyla cinsel istismarın yeni nesille birlikte durmuş olması. Gardiyanların ocuklarla etkileşimleri daha sıkı bir şekilde izlendi ve Miles'ın planına dışarıdan müdahale edilmesine izin verilmedi. Tabii ki bu Miles'ın kendi iğrenç ahlaksızlıklarını dışlamıyor ama çocuklar henüz bu konuda çok açık szli olmadılar.

Her ğrenci farklı travmalarla uğraştığından, her biri için ayrı ayrı denek ayırmak zorunda kaldık ve bu da standart bir müfredat tasarlamak, aynı zamanda her yaş grubunu ayrı ayrı hedeflemek ve aynı zamanda herkesin kişisel güçlü yönlerini dikkatlice geliştirmek anlamına geliyordu.

Her şeyi organize etmenin kolay olmadığını söylemek yanlış olmaz. Sisi ve ben de onlara örnek olarak öğretmeye başlamıştık, ve bazen bir göreve gittiğimizde, o görev için gereken becerilere bağlı olarak bize eşlik edecek bir ğrenci seçeriz.

Akademi şu ana kadar başarılı oldu ve en büyüğü şimdiden kendi başına görevlere başladı.

Ayrıca yakın zamanda genişlemeye ve yeni elemanlar aramaya karar verdik.

Sisi, Seth gibi yaşamak için sürekli savaşmak zorunda kalan ve yumruklarından başka hiçbir becerisi olmayan insanları bulmak için bir plan yapmıştı. Bizimle kalmaya karar verirlerse hem özgürlüklerini hem de bir iş bulmalarını sağlayacaktık.

Vermont'taki bir görevden yeni dönmüştük, çünkü bazı kaynaklar bölgede bir çocuk köleliği çetesinden bahsediyordu. Ne yazık ki, tam bir fiyaskoydu.

"En azından birkaç kötü adam öldürdük," diyor Sisi, benim düşüncelerimi yankılayarak.

"Doğru. Hiç değilse biraz kan banyosu yaptık." Ona sııttım.

Kıyafetlerimizin durumuna bakılırsa, sadece bir duş değil, tam bir kan banyosu yapmışız gibi görünüyor.

Ancak bugünün şirketi görünüşümüzden rahatsız olmayacağı için, değişmek için acele etmiyoruz.

"Hmm," diye mırıldanıyorum saçlarında. "Şu anda o kadar nefis görünüyorsun ki ne yapmak istediğimi biliyorum..." İmalı bir şekilde devam ediyorum.

"Önce parti. Diğer şeyler..." Kirpiklerini bana fırlatıyor. "Sonra görüşürüz."

"Beni öldürüyorsun, cehennem kızı," diye yakınıyorum.

Vanya'nın ölümüyle ilgili gerçeği öğrendikten sonra nöbetlerim sona ermiş olsa da, birdenbire normalleşmedim.

Kana susamışlığım hâlâ devam ediyor ama artık kendimi tamamen kontrol edebiliyorum.

Ve Sisi *onu* kanlar içinde görmeyi ne kadar çok sevdiğimi çok iyi biliyor. İkimiz için de tahrik edici olan kan banyosu geleneğimizi ayda en az bir kez sürdürüyorduk.

Oldukça basitti. Arananlar listesinden rastgele bazı hedefler seçerdik ve sonra banyo suyu tamamen kırmızı olana kadar onları öldürürdük. Sonra da hayvani dürtülerimize yenik düşerek, genellikle ikimizi de en az bir gün iş göremez hale getiren bir çiftleşme yaşırdık.

Ve yanaklarına bakıyorum, o kadar güzel kızarmış, ağzı hafifçe ayrılmış ki, bunu istediğini biliyorum.

Neyse ki düşüncelerim oldukça karanlık bir hal almadan Bianca'nın evine varıyoruz.

Bianca bizi kapısının önünde görür görmez "Yeterince uzun sürdü," diyor. Ama daha yakından bakınca burnunu bize doğru kıvrıyor. "Tanrı aşkına, bir duş alamaz mıydınız?" Başını sallıyor ve bizi içeri, banyoya doğru itiyor.

"Etrafta çocuklar var." Sanki en büyük suçu işlemişiz gibi gözlerini bize diyor. "Bu kıyafetleri alın ve temizlendiğinizde dışarı çıkın. *Kan yok!*" diye bağıyor ve kollarımıza birkaç giysi tutuşturuyor.

Topuklarının üzerinde dönerek evin ana alanına dönerken bir cevap beklemiyor.

Sanırım annelik onu daha da sinirli yaptı.

Parti tüm hızıyla devam ediyor, evin içinde bangır bangır müzik çalıyor.

Ve ben Sisi'ye bakarken, onun şaşkın ifadesi benimkini yansıtırken, ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Ona mutlu yıllar demeyi unuttuk."

"Şu anki halimizle bunu takdir edeceğini sanmıyorum," diye ekliyorum kuru bir sesle, banyonun kapısını açıp temiz kıyafetleri rafa koyarken.

"Bir suikastçı için söz konusu kan olduğunda çok hassastır."

"O hep böyleydi. Düzgün öldürmeyi tercih eder." Gözlerimi deviriyorum, çünkü bunun neresi eğlenceli?

"Onun kaybı." Sisi omuz silkiyor, elbisesinin düğmelerini yavaşça açıyor ve içinden sıyrılıyor.

"Ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Gözlerim onun günahkâr bedenine sabitlenirken soruyorum. Çıplak bedeni tamamen ortaya çıkana kadar iç çamaşırını baştan çıkarıcı bir şekilde çıkarırken ne yaptığını biliyor.

Ve hepsi benim.

İki adımda arkasındayım, parmaklarımı yavaşça omuzlarından aşağı indirirken önüm sırtına denk geliyor.

"Hızlı bir sevişme için vaktimiz var," diye kulağına fısıldıyorum.

Nefesi kesiliyor, ben yavaşça tenini okşamaya devam ederken nabızı hızlanıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, boğuk sesi doğrudan sikime gidiyor. "Bütün gün bunu bekliyordum," diyor ve hızla arkasını dönüp bana bakıyor.

"Cehennem kızı," diye törpülüyorum, elinin göğsümden aşağı inip pantolonumun üzerinden beni kavradığını hissettiğimde. "O adamın boğazından bıçağı çektiğinden beri etrafta öfkeli bir ereksiyonla dolaşıyorum," diye nefes alıyorum, görüntü zihnimde yeniden oluşuyor. "Kan fışkırıyor ve seni kırmızıyla yıkıyor... Cehennemin dokuzuncu katındaki Hades ama polis gelmeseydi seni orada, cesedinin üstünde becerirdim."

Sözlerim üzerine mırıldanıyor, burnu bana doğru eğiliyor ve beni içine çekiyor, elleri gömleğimin eteklerini kavırıyor ve başımın üzerine çekiyor.

"Ben de buna bayılırdım," diye yanıtlıyor dudakları boynuma yaklaşıp emerek ve yalayarak yukarı çıkarken.

"Siktir," diye küfrediyorum, bekleyemeyecek kadar sabırsızım.

Onu ensesinden tutarak zorla kendime çekiyorum, bastırılmış tüm arzu bir öpücükle patlıyor. Ağzımı onunkinin üzerine açıyorum, kıvrımlarının vücuduma şekil verdiğini hissederken özünü yutuyorum, ereksiyonum karnına yaslanıyor.

Fermuarımı kurcalarken parmakları aşağıya iniyor, pantolonumu indiriyor ve elini etrafıma sarıyor.

"Sisi," diye inliyorum bu his karşısında. "Sana şimdi ihtiyacım var," diyorum ona, ellerim kıkına gidiyor ve onu kaldırıp hızlı bir hamleyle sikime yerleştiriyorum. Çoktan sıırıslık olmuş, amcığı beni kolayca içine alıyor, sıkı sıcaklığı etrafımı sarıyor ve beni eve davet ediyor.

Boğazının derinliklerinde inliyor ve onu duvara doğru itiyorum, içine girip çıkmaya başladığımda sırtı soğuk fayanslara çarpıyor.

Ellerim göğüs kafesine yayılmış, bacakları belime sarılmış, onu acımasızca öpmeye devam ediyorum, aynı zamanda agresif bir şekilde içine giriyorum, beni ne kadar etkilediğini hissetmesine izin veriyorum - bana ne kadar sahip olduğunu.

"Şimdiye kadar dayandığıma inanamıyorum," diyorum sert nefesler arasında.

"Ben de öyle," diye inliyor. "Uçakta kalçalarımı sıkıp durdum," diye inlerken duraklıyor, "fark edeceğini ve..." diye haykırıyor içinde bir noktaya vurduğumda, "Ve beni al. Siktir, Vlad, daha sert," diye emrediyor ve ben sadece itaat edebiliyorum.

Gözleri yarı kapalı, pembe ağzı ayırık, her ilerleyişimde ve geri çekilmemde miyavlıyor.

"Oh, tamam fark ettim." Ağzımı boynuna götürüyorum, dişlerim hassas deriyi kemiriyor. "Ama bir kez başladığımda, seni dizlerinin üzerine çöktürüp merhamet için yalvartana kadar duramayacağımı biliyordum. Buraya asla gelemezdik."

O da bunu biliyor. Elbisesinin altına bir elimi bile sokmuş olsaydım, oyun biterdi.

"Bu bile işkence," diye devam ediyorum, tenini sertçe emiyor ve izimi bırakıyorum. "Bu sadece bir meze olduğu için."

"Bu gece," diye inliyor, "daha fazlasına ihtiyacım var," amcığı etrafında kenetlenirken sesi uzatıyor, boşalırken bacakları vücudumun etrafında sıkılıyor.

"Bu gece," diye tekrarlıyorum, parmaklarımı boynunda birleştirene kadar elim vücudunda geziniyor, "seni yok etmek için zamanım olacak."

Kendini zevke teslim ederken gözleri başının arkasında yuvarlanıyor ve bu tek başına beni de uçurmaya yetiyor, amının derinliklerine boşalırken sikim daha da şişiyor.

Onu aşağı indirirken "Bu bir söz," diyor.

Döllerim kalçasının iç kısmına akıyor ve parmağımla sıyrıp ağzına götürüyorum. Gözleri üzerimde, parmağımı içine çekerek açılıyor.

"Her tarafının işaretlenmesini istiyorum, cehennem kızı. Herkesin senin kime ait olduğunu görmesini, koklamasını ve duymasını istiyorum." Ona doğru eğilirken fısıldıyorum ve ilkinin yeterince görünür olmaması ihtimaline karşı boynuna bir aşk ısırığı daha bırakıyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, bana doğru sallanırken dengesini zar zor koruyor.

"Acaba ev sahibimiz kan yerine döl tercih eder mi?" Şefkatle yüzünü okşuyorum. "Seni ona bulaştırırdım..." Parmaklarım meme uçlarını okşuyor ve nefesi kesiliyor, göz bebekleri o kadar büyümüş ki irislerini yutuyor. "Teninin her santiminden döl damlıyor..."

"Bu gece," diyor o nefesli ses tonuyla ve ben yine sertleşmeye başladım bile.

Ama yine de banyodan çıkıp misafirlerin arasına karışmamız gerekiyor, bu yüzden hızlıca duş alıyoruz, ardından onu tekrar becermekten kendimi alamıyorum, bu sefer tohumumun içinde kaldığından emin oluyorum, böylece her adım attığında beni hissediyor.

"Duş almanın saatler sürdüğünü fark etmemiştim." Sonunda banyodan çıktığımızda Bianca kaşlarını kaldırıyor.

"Çok fazla kan vardı," diye omuz silkiyor Sisi, ifadesi o kadar samimi ki ona karşı çıkmayı düşünemezsiniz.

"Her neyse." B omuz silkiyor, gözleri aniden arkamızda daralıyor. "Diana, hayır! Bıçak olmaz," diye bağılıyor kızına doğru koşmadan önce.

"Mutlu yıllar B," diye sesleniyorum arkamdan, burada olma sebebimizi unutmadığımızdan emin olmak istiyorum.

Duymamış gibi görünüyor ve o çocuklarla ilgilenirken biz de diğer konuklarla kaynaşmaya başlıyoruz.

Sonunda Allegra ve Catalina ile karşılaşıyoruz, ikisi de şu anda çok hamile ve çocuk yetiştirme üzerine bir tartışmanın ortasındalar.

"Aynı anda doğum yapmayı mı planlıyordunuz?" Sisi bana doğru eğilerek soruyor.

"Hayır, ama bir şekilde oldu," diye kıkırdıyor Allegra. "En azından birlikte oynayacakları yaşça yakın birileri olacak."

"Bu kadar çok çocukla delirmediğine inanamıyorum."

"Alışırısın," diyor Lina burnunu kıvrımadan önce, "eninde sonunda."

"Senin için bir planın var mı, Sisi?" Allegra imalı bir şekilde soruyor ve Sisi'nin yanaklarının hafifçe kızardığını fark ediyorum.

"Bir noktada. Hâlâ balayı aşamasındayız." Onaylamak için bana bakarak göz kırptıyor.

"Sisi ne isterse onu alır," diye cevap veriyorum elini sıkarak. Bu konuyu uzun uzun tartışmıştık ve ikimiz de eğer çocuk sahibi olursak, bunun

Daha sonra.

Ona ne zaman isterse çocuk sahibi olmaya hazır olduğumu söyledim ama o kendimize daha fazla zaman ayırmak istediğini söyledi. İçten içe, geçen seferki gibi bir düşük daha yapmaktan korktuğunu düşünüyorum ve bunun hayatının en karanlık dönemlerinden biri olduğunu biliyorum. Eğer durum buysa, o zaman sadece onun yanında olabilir ve zamanı geldiğinde kararını destekleyebilirim.

Lanet olsun, onun her zaman bana ait olmasını seviyorum. Ama belki biraz Sisi evin içinde koştursa o kadar da kötü olmaz.

Bir noktada.

"Şimdilik o yeterli," diyor usulca, parmak uçlarında yükselip bana bir öpücük veriyor.

"Bunu yaptığında, sana yardım etmek için biz varız. Eminim şimdiye kadar bütün numaraları öğrenmişsinizdir," diyor Lina eğlenerek.

"Özellikle de onları yetiştirmek söz konusu olduğunda." Allegra dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Büyüyene kadar hepsi sevimli küçük canavarlar. Asıl kabus o zaman başlıyor."

"Bir de bana sor," diye iç geçirdi Lina, "Claudia ergenliğe giriyor ve şimdiye kadar hiç bu kadar kötü anlaşmazlıklar yaşadığımızı hatırlamıyorum."

"Hadi ama, Lina. O harika bir çocuk."

"Sanırım Venezia'dan ve onun gençlik isyanından bir şeyler öğreniyor. Bu da Marcello ve benim

uğraşıyoruz," diye iç geçiriyor. "Liseyi bir devlet okulunda bitirmek istediğini kafasına koymuş."

"O kadar kötü mü olurdu? Bir tür normalliğe ihtiyacı var, Lina. Dışarıdan hiç arkadaşı olmadığını biliyorsun," diyor Sisi.

"Bilmiyorum... Ben de bundan korkuyorum. O çok genç ve tek başına dışarı çıkmasına izin veremeyecek kadar saf."

"Bir noktada dünyayı deneyimlemesi gerekiyor. Bunu ona kolaylık sağlamak olarak düşünün."

Sisi'nin Venezia'ya karşı isteksizliklerinden dolayı biraz kızgın olduğunu söyleyebilirim.

Brighton Beach'teki evi yeniden inşa ettiğimizden beri, Venezia neredeyse her hafta ziyaret ederek kalıcı bir demirbaş haline gelmişti. Sisi ile aralarında çok yakın bir bağ oluşmuştu ve Sisi bir süredir Lina ve Marcello'yu ona biraz özgürlük tanımaları için ikna etmeye çalışıyordu. Ufukta herhangi bir tehlike görünmese de, Marcello küçük kız kardeşini bir devlet okuluna gönderme konusunda pek hevesli değildi.

"Neden en azından bir dönem denemesine izin vermiyorsun? Kim bilir, belki hoşuna gitmez. Ama en azından kendi başına deneyimlemesine izin ver," diye devam ediyor Sisi.

"Bunu düşüneceğiz," diye cevap veriyor Lina, muhtemelen en fazla razı olabileceği şekilde. "Doğru ya, Rafa olanları duydun mu?" Konuyu çabucak değiştirir.

Onun adını duyunca elim hemen Sisi'nin omzunda sıkılaşıyor, çünkü neredeyse onunla evleniyor olmasına hâlâ içerliyorum.

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Onu buldular mı? Ne olmuş?"

"O bazı kartel kişileriyle birlikte kaçarken görüldü.

Marcello'nun onunla ilgili bir hesabı var ama... O senin tanıdığın Rafa benzemiyor, Sisi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Patronun sağ kolu. Karanlık bir kartel, haritada daha yeni ortaya çıktı."

"Fenix," diye ekliyorum acımasızca.

"Bunu biliyor musun?" Sisi bana döndü.

"Tam olarak değil. Varlığından haberim var ama işime karışmadığı için hiç derinlemesine araştırmadım." Omuz silkiyorum.

"Ama nasıl oldu da onlarla birlikte oldu? Neden geri dönüp hak ettiği yeri almadı?"

Rafaelo'nun gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasından kısa bir süre sonra Benedicto şüpheli bir şekilde ölmüş ve aile içindeki her şeyin kontrolünü Michele'e bırakmıştı.

"Michele başına ödül koydu. Bölgedeki tüm suikastçılar peşine düşmeden Doğu Yakası'nda hiçbir yere adım atamaz," diye cevap veriyorum acımasızca.

Sisi keskin bakışlarını bana çeviriyor ve ne düşündüğünü biliyorum. Neden ona bundan hiç bahsetmedim?

Ama onu düşündükçe kıskançlıktan delirirken nasıl yapabilirim? Biri onun adını andığında öldürme çılgınlığı yapmak isterken? O *sadece* onun arkadaşı olabilir, ama benim için onu kaybedebileceğimi hatırlatıyor.

Ve bu düşünceyi midem kaldırmıyor.

Kızlar sohbete devam ederken ben Sisi'nin yanında kıpırdamadan duruyor, kendimi ona nasıl affettirebileceğimi düşünüyorum.

Ve beni müziğin çok yüksek olmadığı evin karanlık bir köşesine sürüklediğinde, davamı savunmak için sadece küçük bir zaman pencere olduğunu biliyorum.

"Bir şey söylemeden önce, cehennem kızı. Evet, başına konan ödülün haberim vardı ama görüldüğünden haberim yoktu. Kartel daha çok New Mexico'da faaliyet gösteriyor, bu yüzden daha derine inmek için bir nedenim yoktu."

"Ama neden bana söylemedin? *Her şeyi* paylaşıyoruz," diye cevap veriyor ve sesindeki hafif hayal kırıklığını hissediyorum. "Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyorum alçak bir sesle.

"Öldürücü bir öfkeye kapılmamak için içimdeki her şeyi öfke duyuyorum."

"Vlad," diye iç geçiriyor, "o benim arkadaşım. O hiç olmadı.

arkadaşımdan başka *her şey*."

"Biliyorum. Ama elimde değil, cehennem kızı. Onunla evlenmiş olabileceğin düşüncesi şu anda bile aklımdan çıkmıyor. Kıskanmamam gerektiğini bilsem bile kıskanmadan edemiyorum."

"Seni aptal canavar." Başını sallar, küçük bir gülümseme Beni şakacı bir şekilde yumruklarken dudaklarında oynuyor. "Benim için tek olduğunu biliyorsun," diye mırıldanıyor usulca.

"Seviyorum. İstiyorum," diye fısıldıyorum onu kendime sararken saçlarına. "Ama bu kıskanmayı bırakacağım anlamına gelmiyor. *Asla*."

Onun ne kadar büyük bir ödül ve ne kadar şanslı olduğunu bildiğim halde değil.

Bana doğru baktığı için bile şerefsizim.

"Şey..." diye devam ediyor, "şanslısın, bazen kıskandığında hoşuma gidiyor," parmağını göğsümde gezdirirken devam ediyor, "mağara adamı durumuna geri döndüğünde ve benimle hınzırca oynadığında."

"Siktir, Sisi." Elini tutuyorum, kendimi kontrol etmeye çalışırken nefesim kesiliyor. "Beni delirtiyorsun."

"Şimdi değil," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor. "Bu gece."

"Bu gece," diye tekrarlıyorum kasvetli bir şekilde, şimdiden saniyeleri sayıyorum.

SISI

BİR YIL SONRA

W Bebek sahibi olmayı denemeye karar verdiğimizde, geçmişte yaşananları göz önünde bulundurarak biraz endişeli olmayı bekliyordum. Ama beklemediğim şey Vlad'ın *en çok* endişelenen kişi.

İlk pozitif gebelik testini aldığımız andan itibaren, yirmi dört saat yanımda oldu. Yani tuvalete gittiğimde bile kapıda bekliyor ve iyi olduğumdan emin olmak için soru üstüne soru soruyor.

Başlarda çok tatlıydı. Ama zaman geçtikçe daha da baskıcı olmaya başladı. Öyle ki bizi üç farklı anne-baba adayını kursuna kaydettirdi, çünkü kendi deyimiyle: *her türlü olasılığa hazır olmalıyız*.

Şu anda altı aylık hamileyim ve umutsuzca bu hamileliği bitirdim. Sadece küçük çocuğumuzla tanışmak için sabırsızlandığımdan değil, aynı zamanda bir nebze mahremiyete geri dönmem gerektiğinden.

Hamilelikten önce pek bir şeyim yoktu ama en azından tek başıma tuvalete gidebiliyor ya da omzumda bir gölge olmadan kendime bir sandviç yapabiliyordum.

Vlad, Vlad olduğu için, gıda maddesinin içinde herhangi bir toksik madde olmadığından emin olmak için etiketi okuyana kadar hiçbir şey yememe izin vermiyor. 'Gıda güvenliği' kuralları konusunda o kadar kötüleşti ki, artık aşırı işlenmiş hiçbir şeyi yememe izin vermiyor.

Bir de bakmışım, ürünlerin güvenli bir ortamdan geldiğinden emin olmak için bir fırın, bir kasap dükkanı ve hatta bir tavuk çiftliği açmış.

"Cehennem Kızı!" Koridorda gümbür gümbür yürürken bana sesleniyor. Yüzünde kocaman bir sırıtışla odaya girdiğinde bir sandalyeye yaslanmış televizyon izliyordum.

"Ne oldu?" Kaşlarımı kaldırdım, tuhaf bir şey bekliyordum.

"Harika haberlerim var!"

Gözlerimi kısıyorum. Son zamanlarda 'harika haber' tanımlarımız pek uyuşmuyor.

"Anlat," diye ekliyorum sertçe.

"Sonunda o işle ilgili anlamayı yaptım."

Başımı yana eğiyorum.

"Ne işi?" Belli bir iş hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Yine de hamilelik beyniyle, işle ilgili çoğu bilgiyi filtreledim - *çok* fazla işi var. Bazen buna nasıl zaman ayırdığını bile bilmiyorum. Her zaman *burada*. Ve yine de, her zaman delice miktarda işi *yürütmek* ve onları *batırmamak* için zamanı var.

Onun bu yönünü her zaman büyüleyici bulmuşumdur, benim zeki oğlum.

"Sevdiğin kurutulmuş sığır eti," diyor, sesinden gurur yayılıyor.

"Ne dedin?" Ona ters ters bakarken bacaklarımı sandalyeden çekip oturma pozisyonuna geçiyorum.

"Her zaman internetten sipariş ettiğin mi? Sana ne kadar organik olduklarından tam olarak emin olmadığımı söyledim ama o kadar çok sevdiğin ki benim hesabımdan vazgeçmeni istemedim."

Göz kırpıyorum. "Yani ne yaptın?"

"Onlara reddedemeyecekleri bir teklif yaptım. Artık tüm hesaplarına ve sertifikalarına erişimim var ve organik *olduklarını* söylemekten mutluluk duyuyorum." Kendi kendine gülümsüyor.

Hâlâ şoktayım. Ben şakayla karışık onun Böyle bir şeyi gerçekten yapmasını beklemiyordum.

"Şirketi satın mı aldınız?"

"İyi tarafından bakarsak, artık istediğiniz kadar kurutulmuş sığır eti yiyebilirsiniz! Ayrıca başka bir yan işleri daha var, en iyi sığır etlerinden oluşan aylık bir abonelik kutusu. Bu da ek bir avantaj."

"Evet, sahip olduğum aylık abonelik," diyorum sert bir şekilde. "Ve şimdi ücretsiz olarak sahip olabilirsiniz! Ne kadar havalı değil mi? Ve

Sığır etinin en üst kalite olduğuna kefil olabilirim. Bilirsiniz, bugünlerde etiketlere asla güvenemezsiniz. En azından artık en iyinin en iyisi olduğunu bilerek huzur içinde yiyebilirsiniz."

"Vlad... Ben zaten huzur içinde yiyordum."

"Şey..." Başının arkasını kaşıyor. "Artık seni huzur içinde yemek yerken izleyebilirim."

Gözlerimi kapatıyorum ve şakaklarıma masaj yapıyorum.

"Madem bu iş açığa çıktı, söyle bana, benim bilmediğim başka neler yaptın?"

"Neden bir şey yapmış olabileceğimi düşünüyorsun?"

Kekeliyor, gözleri farlara yakalanmış bir geyik gibi kocaman.

"Dökül bakalım."

Yüz hatlarına panik girer. "I-"

"Gerçek, Vlad. Tüm gerçeği istiyorum."

"Şey..." diye boğazını temizliyor ve sırtını dikleştiriyor. "O kadar da değil."

Uzun bir iç çektim, o kadar.

Ayağımı yere vurarak devam etmesini bekliyorum.

"Aldığınız takviyeler. Takviyeler

FDA onayı almamıştı, ve şu küçük şeyi gördüm.

özel karışım olarak adlandırılır ve bir şirketin bunun içine ne koyup açıklamayacağını *asla* bilemezsiniz."

"Yani onu satın mı aldın?"

"Tamamen değil, sadece bilgiye erişebilmem için yeterli miktarda hisse senedi. Bir yönetim kurulu toplantısına katıldığımı ve etiketlerine daha fazla şeffaflık eklemelerini talep ettiğimi bilmenizi isterim. Laboratuvarlarını da ziyaret ettim ve güvenli görünüyorlar. Formül de iyi, bu konuda bir doktora danıştım, haberiniz olsun."

"Başka ne var?"

"Uhm..."

"Vlad, gerçek an geldi."

"Bir bakalım. Gerçekten *o kadar* çok şey yapmadım, tamam mı? Sadece kullandığınız bazı ürünler konusunda endişeliydim."

"Hangi ürünler?"

"Şampuanınız ve vücut yıkamanız," diye ağzından kaçırdı.

"Az miktardaki toksin bebek için kötü olabilir."

"Yani sen de mi satın aldın?"

"Testlerinin hamile kadınlar için yeterince titiz olduğundan emin olabilmem için yeterli miktarda stok."

Yüce Tanrım! Bu iş çığırından çıkıyor. Ve daha yüzeyi çizdiğimizi bile sanmıyorum.

"Peki, başka?" "Bir

tavuk çiftliği!"

Kirpiklerim inançsızlıkla kırpışıyor. Belki de durugörü yeteneğim vardır, çünkü lanet olsun... Tam yerindeydim.

"Her gün yumurta yiyorsun. *Rastgele* yumurta yemene izin veremezdim. Bazı insanların tavuklarına nasıl baktığını kim bilebilir?"

"Yani bir tavuk çiftliğini ne için aldınız? Tavukları bozmak için mi?"

"Şey, evet. Ama bu tam da senin hamile kaldığın zamandı. Yumurtaların ne kadar iyi olduğunu fark etmedin mi? Sadece tadı bile çok daha güçlü."

"Aman Tanrım, Vlad. Başka ne var?"

"Neden bana öyle bakıyorsun? Ben en iyi olduğumu düşündüğüm şeyi yaptım." Suratını asarak söylüyor ve bana sevimli bir köpek yavrusunu hatırlatıyor. Ona başımı sallıyorum. Bugün sevimliliğiyle beni kazanamayacak -tüm bilgileri ondan öğrenene kadar değil.

"Vlad, söyle bana."

Konuşmak için kısa bir süre alıyor. İşte bu yüzden daha yüzeye yeni çıktığımızı biliyorum.

"Ayrıca çok peynir yiyorsun..." diye ekliyor mahcup bir şekilde. "Tamam, anladım, bir peynirciyi satın almışsın."

"Aslında Amişlerin işlettiği bir çiftliğe yatırım yaptım ve oradan en iyi peynir ve sütü alıyoruz, hem de en doğalından. Koruyucu madde yok."

Bir iç çekiş
daha. "Devam
et."

"Birkaç şirkette daha hisse senedi satın aldım, ama aşırı bir şey değil, sadece bebek oyuncakları ve diğer bebek ürünleri - içlerinde toksik madde olmadığından emin olmalıyım" diye ekliyor kararlılıkla.

"Oh, Vlad..."

"Bana kızgın mısın? Lütfen kızgın olmadığını söyle."

Yanıma geliyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Yumruğuma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra başını karnıma yaslıyor ve kollarıyla beni sarıyor.

"Kızgın değilim. Ama bu işi çok abarttın."

"Biliyorum ama tükettiğiniz her şeyin sizin ve bebeğiniz için iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Yaptığın her şey için minnettarım," diye mırıldanıyorum parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirirken. "En iyi baba sen olacaksın."

Başını kaldırıyor, gözleri geniş ve umutlu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"*Biliyorum.*"

XANTHIYA KUZNETSOVA FERYAT EDEREK DÜNYAYA VE babasının bekleyen kollarına bıraktı. Klasik Vlad, doğuma kimsenin yardım etmesine izin vermezdi - hayır, her şeyi kendisi yapmak için bir ebe sertifikası aldı.

Zavallı kız, böyle zorba bir babayla çıkmak için yetmiş yaşına kadar beklemek zorunda kalabilir.

Ama kesin olan bir şey var: O kadar çok sevinecek ki, aşkın nasıl bir duygu olduğunu asla merak etmek zorunda kalmayacak.

SON

MARCELLO VE LINA HAKKINDA MERAK EDİYOR MUSUNUZ? [CANAVAR OKUYUN](#)

[Kılık](#) değişir. Rafaelo ve Michele hakkında daha fazla bilgi için [Günahların Savaşı Serisi](#)'ni okuyun.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

